

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Only
sereniti

*Ya onurunu koruyacak ya da
kendini sevdiği kadına adayacaktı...*

Günahkâr

Teslimiyet'in yazarından

PAMELA
CLARE

Roman

KORIDOR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rentey.org>

Günahkâr

“Ödüüllü yazar Clare’in kaleminden çıkmış bu kitap okuyucuların raflarında en seçkin yeri hak ediyor.”

Romantic Times Book Reviews

Son Mohikan’ın izinde...

Onlar Kardeşler Takımı’ydı. Savaşta ve diğer tüm zor koşullarda bile birbirlerine olan sadakatlerinden vazgeçmediler. Bu İskoç Savaşçıları, düzensiz koloniler ve vahşi Amerikan yerlileri arasındaki bağ, kan bağından bile daha güçlüydü.

Can düşmanı İngilizlerle savaşmaya mecbur bırakılan Morgan MacKinnon, kardeşlerine asla ihanet etmezdi; ancak Fransızlar tarafından esir alınarak ateşe atılma tehdidiyle mahkum edildiğinde bir seçim yapması gerekiyordu.

Öldürülsün diye bir adamı iyileştirmeye çalışmak hiç de Amalie’ye göre değildi, üstelik manastırda büyümüş bir kız olarak yüreği bu adam için deli gibi çarpıyorken. Fransızların tarafına geçen Morgan MacKinnon ise yemininden vazgeçmese de hayatta kalabilmek için rol yapmak zorundadır. Artık hem kaçmak için fırsat kollayacak hem de Amalie’yi tehlikeden uzak tutmaya çalışacaktır. Ne var ki işler umduğu gibi gitmez; onu ele geçirmek isteyen başkaları da vardır ve Amalie’nin onu bırakmaya hiç niyeti yoktur.

Only
sereniti

18 TL

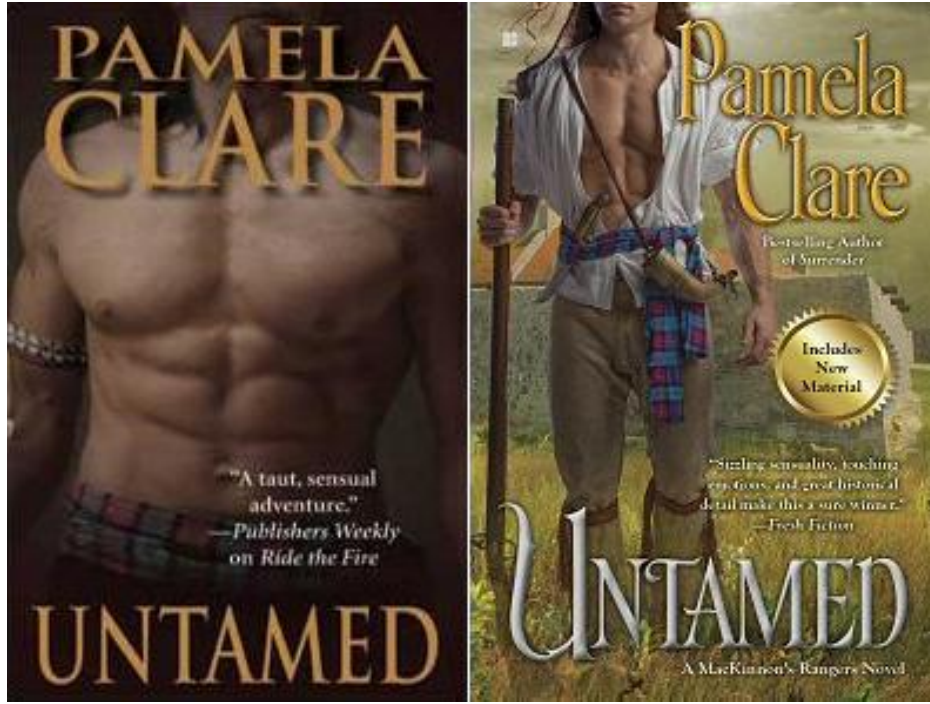
P a m e l a

e l a r e

m a c k i n n o n s

r a n g e r s 2

g u n a h k a r

Kitap ve Tarama: Only

Düzenleme: sereniti

Aşk Dersleri

“O zaman evlenmek mi istiyorsun?” Sesi gece yarısı kadar derin ve yumuşaktı.

Baskı altında kalan Amalie kekeledi: “B-ben öyle sanıyordum ta ki...”

“Ta ki?”

Yanaklarının kızardığını ve kendi söylediğiyle kapana kısıldığını hissediyordu. Açıklamaktan başka çaresi yoktu. “Ta ki Rillieux beni öpene kadar. Şimdi ise b-ben bir eş istediğime emin değilim. Bu şekilde mutluluğu bulacağımı sanmıyorum.”

Gözleri kısıldı, Amalie’ye onu inceliyormuş gibi ve sırtarak baktı. “Yalnız, biraz yanılıyorsun. Rillieux seni gerçekten öpmedi.”

“Ö-öpmedi mi?”

“Hayır, öpmedi.” Uzandı, onu belinden sardı ve “*mon Dieu!*” Amalie demek istediğini anlamıştı. “Gerçek öpücük *bu*.”

Önsöz

Carillon Kalesi (Ticonderoga)

Yeni Fransa

8 Temmuz 1758

Amalie Chauvenet korkusunu saklamaya çalışarak babasının gri üniformasındaki sırma kordonu düzeltti. “İyi olacağım, babacığım. Benim için başını belaya sokmana gerek yok.” Uzaktan binlerce İngiliz askerinin kaleyi kuşatırken ve saldırıya hazırlanırken ortaya çıkardığı ayak ve metal seslerini duyuyordu. *Les Anglais**’ın kaleyi birkaç saat içinde kuşatacağı kesin olduğundan babası onu en güvende hissedeceği küçük kiliseye götürmeye gelmişti.

“Eğer kale düşerse, Père François’in yanında kal.” Babasının tatlı yüzünü endişe kaplamıştı. “Mümkün olursa yanına geleceğim. Eğer başıma kötü bir şey gelirse Père François seni Montcalm’a veya Bourlamaque’ye götürecektir. Seni koruyacaklar.”

“Sana bir şey olmayacak babacığım!” Sesi kendisine bile çocukça gelmişti bu, babası için endişelendiğinin bir göstergesiydi. Bu uğursuz savaşta, iki taraf için de düşmanı lidersiz ve kafası karışmış bırakmak için ilk olarak subayları vurmak gelenek haline gelmişti. Ama Amalie babasının İngiliz askerlerinin tüfek menziline güvende olmadığı düşüncesine katlanamıyordu.

Babası onu çenesinden tutup gözlerine bakması için zorladı. “Beni dinle! Sen bir subay kızıydın, Amalie, ama zafer koşuşturmasında disiplinli askerler bile yağmacılık yapar ve tecavüz eder. Seni yalnız bulmalarına izin vermem!”

Babasının dediklerini duydu ve ne demek istediğini anladı. Bir subay kızıydı ama aynı zamanda *melezdi*; soyu Fransız ve Abenaki karışımıydı. Çoğu Fransız onu kabul etse de İngilizler o kadar kibar değillerdi. Onların gözünde karışık soydan bir kadın, bir köpekten çok az daha iyiydi. Eğer kale düşerse binbaşının kızı olmasına rağmen yüksek rütbeli bir subayın koruması olmaksızın güvende sayılmazdı.

“*Oui*† babacığım,” dedi korkuyla karnını tutarak. “Galip gelme ihtimalimiz yok mu?”

“İngiliz General Abercrombie bizimkinin neredeyse iki katı, on beş bin kişiden oluşan bir kuvveti yönetiyor ve MacKinnon Savaşçıları da onunla.”

Amalie’nin korkusu arttı. Herkes MacKinnon Savaşçıları’nı bilirdi. Yeni Fransa’da bu barbar Keltler grubundan daha acımasız dövüşçü, daha korkulan

* Fr İngilizler (Çev. N)

† Fr. Evet (Çev. N)

veya küfür edilen savaşçı yoktu Ormancılık ve nişan almada eşi benzeri olmayan Savaşçılar Amelie'nin büyükannesinin Oganak'taki köyünü yağmalamak için karakışı yabani ormanlardan geçmişler, erkeklerin çoğunu öldürüp evleri yıkarak kadınları ve çocukları aç bırakmışlardı. Fransızlar, MacKinnon kardeşlerin kellesine ödül biçmişti ama Abenakiler onları kan ve acı içinde bırakarak intikam almak için canlı istiyordu.

Annesinin tarafından bazıları MacKinnon Savaşçıları'nın uçabildiğini söylüyordu. Bazıları da onları kurda veya ayıya dönüşürken gördüklerini, hatta bazıları ölümlerin kanıyla beslendiklerini bile iddia ediyordu. Onlarla ilgili hikayeler o kadar ilginçti ki bazıları bu MacKinnonlar'ın insan bile olmadığına, güçlü *chi bai* ruhlar olduğuna inanıyordu.

Ancak kadın ve çocukların canını bağışlayan Savaşçı hikayeleri, Britanya Düzenli Orduları'ndan korudukları rahip ve rahibe masalları, Fransız askerlerine ve benzer düşmanlara merhamet gösterdikleri rivayetleri de vardı.

Peki hangileri doğrudu?

Amalie öğrenmek bile istemiyordu.

"Neden manastırda kalmadın?" Babasının kaşları çatıldı. "En azından orada güvende olurdun."

Babasının gri buklelerinden biriyle oynadı. "Geldim çünkü bana ihtiyacın vardı, babacığım."

Babası nisan ayında ateşlenip hastalanınca Amalie, Trois Rivières'den onun yanına gelmişti. O, Amalie'nin tek gerçek ailesiydi. Abenakiler'den kuzenleri ve teyzeleri olsa da onları pek tanıımıyordu. Annesi Amalie daha iki yaşına girmeden lohusa yatağında ölmüştü ve babası tek çocuğuna orman yerine Ursulineler'in arasında bakmayı tercih ettiğinden eşinin ailesiyle yollarını ayırmıştı. Ve Amalie kendisine gösterilen ilgi için minnettar olsa da manastırın boğucu duvarlarının ardındaki dünyayı görmeye can attığından, uzunca bir süredir manastır hayatını oluşturan katı kurallar ve değişmez rutinden rahatsız oluyordu.

Carillon Kalesi'nde babası ona aklından geçenleri söylemesine izin verirdi. Hatta sorular sorduğu için Başrahibe'nin sıkça yaptığı gibi kızmak yerine, söylemesi için onu cesaretlendirirdi. Amalie babasına hem hayranlık duyar hem de subay olarak ona saygı gösterir ve onu severdi.

Onu kaybetmeye dayanamazdı.

Avucunu yanağına koydu. "Ordunun gücü tükenirse İngilizlerin Trois Rivières'e ve Montréal'a ulaşması an meselesi olur. O zaman vadinin duvarları pek işe yaramaz. Seninle geçirebileceğim bu ayları, güvenlik gibi önemsiz bir şeye değiştirmem."

Bakışları yumuşadı. "Ah tatlı Amalie'm, sana ihtiyacım var. Hayatıma güneş gibi doğdun. Bunları düşünseydim seni çok önceden manastırdan alırdım. Ama siperler Abercrombie topçu birliklerine karşı koyamazsa..."

Sesi kısıldı. Sonra gülümsedi, Amalie'yi kendine yaklaştırdı ve onu, güven veren gücü ve tanıdık kokusuyla pipo dumanı, kolalanmış keten giysi ve canlı kolonya kokusu sardı. "Tanrı'nın ellerindeyiz demektir."

Ve böylece babası siperlerdeki görevine dönmek için yanından ayrılırken Amalie gözyaşlarını tutarak ve zorla gülümseyerek küçük kilisede savaşın sonucunu beklemeye koyuldu.

Gri üniformasıyla çok şık görünen babası uzaklaşırken “Kendine dikkat et, babacığım,” dedi fısıltılı bir sesle.

Amalie, Père François’ın yanında elinde tespahiyle diz çöktü. Savaş patlak verdiğinde dua etmeye henüz başlamıştı. Yer gök inliyordu adeta. Bombardıman sesleri, tüfek ateşleri ve insanların bağırışları neredeyse sağır ediciydi. Daha önce hiç savaş alanında bulunmamıştı ve sözlerini, babasıyla ilgili düşüncelerini ve kale düşerse hepsine neler olabileceğini hatırlamaya çalışarak her tespah boncuğunu geçişinde elleri titriyordu.

Askerler mahkum edilirdi. Babası ve diğer subaylar soruşturulur ve İngiliz esirlerle değiştirilirdi. Ve kadınlar...

Zafer koşturmacasında disiplinli askerler bile yağmacılık yapar ve tecavüz eder.

“Note Père, qui êtes aux deux...”

Göklerdeki Babamız...

Amalie daha yeni diz çözmüştü ki Père François yaralıları rahatlatması ve ölenlere kutsal yağ sürmesi için hastaneye çağrıldı. Yardım etmek için sabırsızlanarak ve babasının yalnız bulunmaması gerektiği uyarısını dikkate alarak onunla gitmek istedi.

“Emin misin, Amalie?” Père François endişeyle bulutlanmış yeşil gözleriyle ona bakıyordu. “Bu bir savaş. Dehşet verici olacak.”

Saçını örüp kalın bir düğümle ensesinde toplayan Amalie başıyla onayladı. “Evet, Peder, eminim. Manastırda daha önce de ölüm gördüm.”

Ama kendilerini hastanede bekleyen şeyi tahmin bile edemezdi.

Ölü sayısı o kadar fazlaydı ki daha fazlasına yer bile yoktu. Bedenleri, hâlâ yaşayanlara yer açmak için aceleyle kenara çekilmiş; kavurucu güneşin altında huzursuzca yatıyordu. Yaralıların kimi yatakta, kimi yerde; kimi ise duvara yaslanmış vaziyetteydi. Birileri acılarını dindirsin diye beklerken kısa dualar mırıldanıyorlar, inliyorlar, acıdan bağırıyorlardı. Cerrah Mösyö Lambert ve adamları olabildiğince hızlı çalışıyorlardı ama çok fazla yaralı vardı. Ve her yer kan olmuştu. Hava barut ve ölümün pis kokusu ile ağırlaşmıştı.

Hiç şüphesiz bu, cehennemin ta kendisiydi.

Amalie çocukluk korkularını ve gözyaşlarını bir kenara itti. Önlük giydi ve cerrahın kendisinden istediklerini yapmaya koyuldu. Dalgalar halinde geliyormuş gibi gözüken savaşla gökyüzünün yerle bir olmasından, sessizliğe gömülüp sonra yeniden başlamasından korkuyordu.

Bir asker kanlı elleriyle Amalie'nin eteğine yapıştı. Amalie askerin elinden tuttu ve yanına oturdu; göğsündeki yarayı gördüğü anda onun ölmek üzere olduğunu anladı. Keşke ölüirken acısını dindirebilmek için afyon ruhu verebilseydi, fakat yeteri kadar yoktu. Afyon ruhunu en azından yaşama ihtimali olanlar için saklaması istenmişti.

Asker konuşacak gibi oldu, nefes almaya çalıştı ve sonra öldü.

Amalie ona birkaç rahatlatıcı kelime söyleyemeden, Pere François ona son duasını okumadan, cerrah kendisiyle ilgilenemeden ölmüştü. Amalie yutkundu, bir dua mırıldandı ve askerin gözlerini kapattı.

Bir başka patlamayla küçük ahşap hastanenin duvarları sallanınca Amalie'nin nefesi kesildi.

“Bunlar Fransız silahları, matmazel.” Yan yataktaki asker acıdan kalınlaşmış sesiyle konuşmuştu. “Korkmayın. Onlar ateş ettikçe siperlerin dayanabildiğini öğreniyoruz.”

Korkusundan utanan Amalie, çalışanlar cesedi ortadan kaldırsınlar diye bir işaret olarak ölü askerin üzerine battaniye örttü. Etrafı savaşın bütün şiddeti karşısında cesaretini yitirmemiş adamlarla çeviriliyken kale duvarlarının arkasında güvende olan kendisi, nasıl korkudan söz edebilirdi ki?

“Sizin rahatınızı sağlaması gereken kişi benim, mösyö.” Amalie askerin yanına oturdu ve sağ kolundaki kanlı bandajın altını kontrol etti. Mermi çıkmıştı ama kemiğini de kırmıştı. Mösyö Lambert neredeyse kolu kesmek zorunda kalacaktı. “Susadınız mı?”

“Siz Binbaşı Chauvenet'in kızımanız, değil mi?”

“Oul.”

“Söyledikleri kadar güzelmişsiniz. Daha önce hiç böyle uzun saç görmemişim.” Sonra gözleri büyüdü ve yüzü solgunlaştı. “Umarım cüretkarlığıma kızmıyorsunuzdur. Savaşta dilim çözüldü sanki.”

Amalie, üç aydan fazla süredir Carillon Kalesi'nde olsa da erkeklerin ilgisine alışkın değildi. Nasıl cevap vereceğinden emin olamayarak bir anda düğümü çözülen, oturduğu zaman kalın ucu yeren degen saç örgüsüne uzandı. Yerdeki kanlara sürülmesin diye saçlarını çabucak yeniden ördü. Daha sonra su dolu kovayı kendine çekti, kepçeyi aldı ve askerin dudaklarına götürdü.

“İçin.”

Yaralı asker ilk yudumunu içmişti ki kapıdan bir gürültü geldi. Omzundaki ağır yarası kanayan Montcalm'ın emir komuta zincirindeki üçüncü adamı Şövalye

Bourlamaque, içeri girdi.

Birileri “Savaş nasıl gidiyor?” diye seslendi.

Odayı beklenti dolu bir sessizlik kapladı.

Beyaz peruğu hafif eğri duran Bourlamaque ekşi bir suratla oturdu. “Üstün sayılırız.”

Şaşkınlık ve rahatlama mırıldanmaları bir rüzgar gibi odayı doldurdu ve Amalie yaralı askere bakınca onun da kendisi gibi şaşkın olduğunu gördü.

“Her nedense Abercrombie, topçularını getirmede.” Bourlamaque, bir asker ceketini çıkarmasına yardım ederken dişlerini sıktı. “Düşman görünür görünmez öldürüyoruz ve kayıpları çok büyük. Onları dört kere geri püskürttük. Hiçbiri siperlerimize ulaşmak için ağaç engelini geçemedi.”

Askerlerden biri “Abercrombie bir aptal!” diyerek kahkahalara boğuldu.

Bourlamaque gülmedi. “Olabilir Tanrı’ya bu yüzden şükürler olsun! ama nişancılar ağaçların üzerinden en ölümcül şekilde ateş açıyorlar. Onlara bombardımanla karşılık verdik, fakat köklerini kazıyamıyoruz.”

“MacKinnon ve adamlarının mı?”

“Evet. Mohikan müttefikleri de onlarla.” Bourlamaque keten bir bezle alındaki teri ve barut izlerini sildi. “Birçoğu ağaçtan ağaca hayalet gibi ilerliyor ve vazgeçmeyecekler.”

“Ve kendilerine Katolik mi diyorlar!” Bir asker yere tükürdü.

Bourlamaque elini kaldırarak onlara sessiz olmalarını işaret etti. “Dinleyin! Tekrar geri çekiliyorlar.”

Ateş sesleri sona erdi, yerini ilk olarak tamtamlar ve ardından kasvetli bir sessizlik aldı. Çoğu zaman savaş bu şekilde biterdi; sadece yeniden başlamak için... Amalie böyle düşünmek istemiyordu, yine de...

Zar zor nefes alan Amalie aklını yeniden işine verdi. Savaş bitse de bitmese de bu adamların ona ihtiyacı vardı. Bir askerin yarasını temiz bir bezle sardı ve ona afyon ruhu verdi; sonra onunla birlikte dua etti ve diğer askerlerin yanına gitti. Arkadaki odaya daha fazla sargı bezi almaya gittiğinde ise şarjör seslerini yeniden duymaya başladı.

Karnına bir ağrı girdi ve adımları duraksadı.

Bir asker “Lanet olsun!” diye bağırdı. “Ne zaman geri çekileceklerini bilmiyor mu bunlar?”

Bir bombardıman gürültüsü daha duyuldu. Savaş tüm şiddetiyle devam ediyordu.

Daha fazla ölü. Daha fazla yaralı.

Bu seferki babam olmasın. Babam olmasın.

Amalie bu umuda tutunarak kendisine ihtiyaç duyulan yere gitti. Dışarıda çıplak zemin üzerinde yatan yaralı adamlara su getirdi, hafiflemiş yaralarını temizledi ve bandajladı. Elinden geldiği kadar onları teselli etti. Göğüslerinin arasından süzülen terin, boş midesinin guruldamasının veya kendi susuzluğunun farkına varmadı.

İngilizlerin savaş tamtamlarının temposu yeniden değişti ve bu kez ortalık daha da sessizleşti. Daha sonra hayal miydi yoksa? sevinç çığlıkları geldi. Sesler arttı, güçlendi ve bütün başlar askerlerin duvara dayandığı kuzeybatıya çevrildi. Tüfekleri başlarının üzerinde, bakışları siperlerde ve ilerideki savaş alanındaydı.

Bir asker kocaman bir gülümsemeyle onlara doğru koştu. “Geri çekiliyorlar! İngilizler kaçıyor! Gün zafer günüdür!”

Amalie’nin içini bir rahatlık duygusu sardı. Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve elini tuttuğu askerin hafifçe elini sıkıldığını hissetti.

Yaralı yüzünde bir gülümsemeyle “*C’est fini*, matmazel!” dedi. *Bitti.*

Amalie gözlerini açtığında ona gülümseyerek karşılık verdi. “*Oui, c’est fini.*”

Öyle söylese de bunun doğru olmadığını biliyordu. Orada ve dışarıda yatan adamlar savaşta değillerdi belki ama yaşam ile ölüm arasındaki ince çizgideydiler. Yenilenmiş bir güçle, bugün daha fazla kişinin ölmeyeceği bilgisiyle tazelenmiş olarak, babasının yaralıları ya da ölümler arasında bulunmamasından dolayı rahatlamış bir şekilde askerlerle ilgilenmeye devam etti.

Ne var ki savaşın bitmesiyle yaralanmaların ve ölümlerin durmasını bekliyorsa yanılıyordu. Bazıları hemen hemen hiç zarar görmemiş, bazıları çok kötü şekilde yaralanmış, bazıları Tanrı’nın yardımına kalmış, sedyeyle taşınan veya topallayan onlarca yaralı ve ölü getirdiler. Çoğu; tüfekte vurulmuş, acımasız mermiler vücutlarında delikler açmıştı. Diğerlerinin derisini tahta kırıkları delmiş veya barut yakmıştı.

Omzundaki korkunç yara karşısında Amalie’nin nefesi kesilince genç asker, “Süngülerini veya toplarını kullanma fırsatı bulmadıklarına şükredin,” dedi. “Daha önce bir insanın iç organları...”

“Bu kadar yeter, çavuş.”

Amalie, Teğmen Rillieux’un sesini tanıdı. Arkasına döndüğünde elinde şapkası ve barut, ter ve kan bulaşmış yüzü ile onu gördü. Babasının subaylarından biri olan uzun boylu adam Amalie’nin diz çıktığı yere doğru dimdik eğildi.

“Umarım yaralanmamışsınızdır, mösyö.” Parmaklarını kanlı önlüğüne silerek ayağa kalktı.

O sırada teğmenin gözlerindeki acıyı ve hüznü fark etti.

Ciğerlerindeki nefes kesilmek üzereydi ve kalbi hızlı hızlı atıyor, nabzının sesi neredeyse teğmenin sesini bastırıyordu.

“Matmazel, büyük bir üzüntüyle size bildirmeliyim ki...”

Ama o çoktan anlamıştı. “*Non!*”³

Babasını bir sedye üzerinde taşıyan iki genç subay hastaneye girdi.

Askerlerin bakışlarına ya da Teğmen Rillieux’un onu durdurma çabasına aldırış etmeden babasına doğru koştu. Ama çok geçti. Babasının gözleri kapalıydı, dudakları ve derisi maviydi, boğazı bir kurşunla parçalanmıştı. Ölü olup olmadığını anlamak için nefesini kontrol etmesi gerekmiyordu.

“*Hayır baba, hayır!*” Babasının soğuk yanağını avucuyla tuttu, sonra başını durgun ve sessiz göğsüne yasladı. Acı göğsünü parçalıyor gibiydi, gözyaşları görüşünü bulandırıyor.

Kendi hıçkırık sesinin arasında Teğmen Rillieux’un konuştuğunu duydu “İlk hücumda MacKinnon Savaşçılarından biri tarafından vuruldu. Siperlere doğru düştü ve Savaşçıların durdurulamaz saldırısı yüzünden savaş bitene kadar ona ulaşamadık. Cesurca savaştığını ve acı çekmeden öldüğünü bildirmek zorundayım. Başımız sağ olsun.”

Amalie o an fark etti ki babasının olduğu, bildiği ve beraber yapabilecekleri her şey sona ermişti. Babası ölmüştü.

Yapayalnız kalmıştı.

* ³ Fransızca: Hayır. (Çev. N.)

Bir

Ticonderoga New York Sınırı 19 Nisan 1759

Binbaşı Morgan MacKinnon yüz üstü yatmış, Rattlesnake Dağı'nın zirve sinden hemen aşağıdaki Ticonderoga'da bulunan Fransız kalesine bakıyordu. Kardeşinin dürbününü hayır, artık *onun* dürbünüydü aldı ve küçük bir geminin ambarından barut fiçileri boşaltan Fransız askerlerini izledi. Bourlamaque'nin kaleyi tekrar savunmaya hazırladığı belliydi. Ama Morgan ve Savaşçıları o geceki görevlerinde başarılı olurlarsa o barut bir Fransız tüfeğinin içine bile giremeyecekti.

Connor gerindi ve fısıltıyla konuştu. "O alçak Abercrombie'yi ve kaybettiğimiz adamları düşünmeden edemiyorum."

Morgan dürbünü indirdi ve genç kardeşine baktı. "Ben de, ama buraya yas tutmaya gelmedik."

"Hayır tabii ki." Connor'un bakışı sertleşti. "İntikam almaya geldik."

Savaş konuşmalarından iştahı kaçan Amalie isteksizce yemeğini yiyordu. Bir İngiliz saldırısını daha düşünmek onu korkutmaya yetiyor olsa da nezaketen onları dinlemek için elinden geleni yapıyordu. Mösyö Bourlamaque çatışma ortasındaki bir garnizonun komutanıydı. Onun ve güvenilir subaylarının yemek yerken savaş hakkında tartışması normaldi. Amalie çocukça duygusallığıyla onların dikkatini dağıtmak istemiyor veya onu oyalamalarını beklemiyordu. Keşke bazen koruyucusu onun da düşüncelerini sorsaydı...

Bunu tek yapan babasıydı ama o da artık yaşamıyordu.

Böylece Amalie tıpkı manastırda olduğu gibi yemeğini sessizce yedi.

"Geçen yaz kazandığımız zaferin aşırı güven duygusu yaratmasına izin

veremeyiz.” Bourlamaque beyaz, keten bir mendille dudaklarını sildi. Mavi üniforması, aksesuarları ve kırmızı fuları ile gri üniformalı subaylardan kolayca ayırt edilebiliyordu. “Amherst, Abercrombie gibi aptal değil. O, topçular olmadan asla saldırmazdı.”

Teğmen Rillieux yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sandalyesine yaslandı. Doğal saç rengini tercih eden genç subayların aksine o zeytin rengi tenine ve koyu kaşlarına tezat oluşturan bir şekilde pudralanmış bir peruk takıyordu. “Bırakın en kötüsünü yapsın.”

Amalie nefesini tuttu. Yanında kendi adamlarının da öleceğini bile bile nasıl ölüme meydan okuyabiliyordu? Barış için dua etse daha iyi ederdi!

Ancak Teğmen Rillieux düşüncesizce konuştuğunu fark etmemiş gibiydi. “Amherst’i atalarının yaptığı gibi ormana geri gönderebiliriz. Adamlarım hazır.”

“MacKinnon ve adamları o son ikmal trenine saldırdığında hazırlar mıydı?” Bourlamaque gözlerden kaçmayan bir hoşnutsuzlukla kaşını kaldırmıştı. “Mermi tüfekleriyle bir servet kaybettik favori şarap kasalarından bahsetmiyorum bile. Ne kadar iyi hazırlanırsanız hazırlanın Savaşçılar sizden bir adım önde sanki.”

Amalie’nin midesi düğümlendi; ne zaman MacKinnon Savaşçılarından bahsedildiğini duysa aynı şey oluyordu. Babasını öldüren bu adamlar her yerde ve aynı zamanda hiçbir yerde gibiydiler. Babası *chi bai* diye bir şey olmadığı konusunda ona güven verse de, kuzenlerinin haklı olup olmadığını merak ediyordu. Belki de onlar insan değillerdi.

Teğmen Rillieux burnundan soluyordu. Özür dilemek için başını eğdi. “Kaybınız için üzgünüm, mösyö. MacKinnon kardeşler zorlu düşmanlar ama onları yeneceğiz.”

“Öyle umalım. Belki de kardeşlerin en büyüğü görevi bıraktığından Savaşçılar liderlik sıkıntısı çekerler.”

“Bundan kuşkuluyum, mösyö. Morgan MacKinnon, Iain MacKinnon kadar iyi bir ormancı, nişancı ve liderdir. Onu küçümsemek aptallık olur. Ama ayarlamalar yapıldı. Dediğim gibi adamlarım hazır.”

Amalie hazır değildi. Önceki yazın savaşını unutmamıştı ve yeniden kan görme düşüncesine dayanamazdı. Hâlâ babasının yasını tutuyordu; rüyaları hep tüfek ateşleri ve ölen adamların çığlıklarıyla kabusu dönüşüyordu.

Keşke bu uğursuz savaş bitseydi! Yeni Fransa’da yaşam yeniden filizlenerek özgürleşirdi. Limanları askerler değil, burada evler inşa etmek ve yuva kurmak isteyen adam ve kadınları taşıyan gemiler doldururdu.

Peki sen ne yapacaksın, Amalie? Savaş bittiğinde sen nereye gideceksin?

Şimdi koruyucusu olan Bourlamaque, Amalie'nin rahibe olup İsa'ya veya evlenip bir kocaya hizmet etmesinin vakti geldiğine inanıyordu.

Bourlamaque sıkça “Senin güvenliğini sağlayacağım,” diye hatırlatırdı. “Bu benim babana karşı görevimdir.”

Ama Amalie manastırdaki sıkıcı hayata geri dönmek istemiyordu. Ona öyle geliyordu ki on yıl sonra ilk gerçek nefesini manastırdan çıktıktan sonra almıştı. Orada bir parçası uykudaymış gibi yorgun hissediyordu. Carillon Kalesi'nde babasıyla birlikte gerçekten mutluydu. Orada, yaşadığını hissediyordu.

Evlenmesi gerektiğini düşünüyordu ama bunca üzüntü yaşarken mümkün olacağına da inanmıyordu. Bourlamaque, evlenip çocuk sahibi olmanın ona iyi geleceğini söyleyip duruyordu. Amalie ise onun, hızlı davranması konusunda ısrarcı olduğunu biliyor, yine de anne ve babası gibi bir aşk evliliği yapmayı umuyordu. Onu mutlu edecek ve karşılığında mutlu edeceği bir koca; babası gibi itaatinden çok fikirlerine değer verecek, onu sadece bir yardımcı ve çocuklarının annesi olarak görmeyecek, gerçekten *onu* isteyecek bir eş arzuluyordu.

Teğmen Rillieux'un, hayranlık uyandıran birçok özelliği olsa da bu tarz bir adam değildi. Babasının ölümünden sonra bariz bir şekilde onunla ilgilenmeye başlamıştı. Onun karısı olmak istemediğini açıkça belirtmesine rağmen sürekli koruyucusuna Amalie'yle ilgili düşüncesinden bahsediyordu. Amalie'nin düşüncelerini hiçe saymasının uygun bir çift *olmayacaklarının* apaçık kanıtı olduğunu anlamış görünmüyordu. Böylece Amalie yasını bahane edip bir eş mi yoksa rahibe mi olması gerektiğine karar veremeyince Bourlamaque de ona koca bulma çabalarını azalttı.

Amalie bunu sonsuza kadar erteleyemeyeceğini biliyordu. Marki Montcalm da Mösyö Bourlamaque de; sınırın, kocası olmayan bir kadın için uygun olmadığına ısrar ederek onun gerektiğinden daha uzun süre Carillon Kalesi'nde kalmasını istemiyordu. Gizlenmiş MacKinnon Savaşçıları, Carillon çevresindeki ormanları tehlikeli hale getirmeseydi Bourlamaque, Montcalm Montreal'in kuzeyine gittiğinde onu Trois Rivières'e geri gönderirdi. Ama birkaç ikmal treninin hasar görmesi ve neredeyse otuz askerin korkunç İskoçlar karşısında kaybolması Bourlamaque'yi Amalie'nin kalede kaldığı süre boyunca daha güvende olduğuna ikna etti.

İngilizler üstün gelir ve savaş kaybedilirse ne yapacaksın, Amalie?

Orada kimseyi tanımadığından Fransa'ya gidemezdi. Ya da kendisine

yabancı olan bir kültür ve dile sahip anne tarafını arayamazdı. İki tarafa da ait değilmiş gibiydi.

Bu düşünce kalan birazcık iştahını da kesti. Dışarıdan gelen sesi duyduğunda gümüş çatal bıçak takımını yerleştiriyordu.

Misket tüfeğinin keskin sesi.

Daha sonra ön kapı açıldı ve yüzünde heyecanlı bir ifadeyle genç bir çavuş içeri girdi. Bourlamaque'yi görünce durdu ve şık bir biçimde reverans yaptı. “MacKinnon Savaşçıları, mösyö! Onları ele geçirdik!”

Morgan ilk barut fiçisi patlamadığı andan itibaren bunun bir tuzak olduğunu anlamıştı.

Hava kararana kadar bekledi. Daha sonra Connor ve Mohikan müttefikleri geri çekilenleri korurken küçük bir grup Savaşçı ile fiçileri ateşe vermek için nehir kenarı boyunca süründü. Ama o Savaşçıların isabet ettirdiklerini kesin olarak bilse de tek bir fiçi bile patlamamıştı. Şimdi Fransızlar varlıklarından haberdarlardı ve dikkatlerini dağıtacak patlamalar veya ateş olmadan tüm güçleriyle Savaşçıların peşinden giderlerdi.

“Geri çekilin!”

Bağırmasına rağmen Fransızlar ateş açtı ama sadece duvarlardan değil. Arkalarından gemiye demirlenmiş en az yirmi piyade eri geminin güvertesinde, tüfekleri aşağıdaki rıhtıma hedeflenmiş şekilde duruyordu. Göldeki ördekleri vurmak gibiydi.

Morgan ve adamları çapraz ateşe tutulmuştu.

“Nehre doğru!” Silahını çıkardı, yanağının kenarından bir kurşunun geçtiğini hissetti ve kendisini biraz daha saklamak için karanlıkta dikkatle adamlarına bakarak çömeldi.

Killy. McHugh. Brendan. Forbes.

Hepsi nehir kenarından geriye doğru koşuyorlardı.

Dougie neredeydi?

Daha sonra Savaşçıları ve Mohikanlar'ın yaklaşık iki yüz adam ateşe cevap vermesiyle arkalarındaki ormanda bir patlama oldu. Düşmana nefes alma fırsatı tanımadan, Fransızlar arasında, özellikle de kaleden çok uzakta olduklarını fark etmiş görünen gemidekiler arasında paniğe sebep olarak ateş açtı.

Hayat böyledir, çocuklar!

Morgan yıpranmış fiçinin arkasına saklandı, tüfeğini gemideki askerlerden

birine hedefledi ve adamları teker teker görüş alanından çıkarken yan gözle onları gözetleyerek ateş etti. Killy yol boyunca lanet okuyordu.

“Aşağılık herifler!”

Ama Dougie neredeydi?

Sonra onu gördü.

Dougie bacağı sargılı bir şekilde sırt üstü uzanmış, tüfeğini yeniden doldurmaya çalışıyordu. “Devam edin! Devam edin!”

Ama Morgan onsuz gitmeyecekti. Adamlarını bu tuzağa o sokmuştu. Bir şekilde onları kurtarması gerekiyordu hepsini.

Nehir kıyısına doğru baktı. McHugh, Killy, Brendan ve Forbes’in tüfeklerini kaldırdığını ve onu korumaya hazır bir şekilde nişan aldıklarını gördü. Tüfeğini, büyük kılıcını ve sırt çantasını Killy’e fırlattı ve koşmaya hazırlandı.

Sonra Mohikan Niiiviiş naraları duyuldu. Bu sesler ilkel bir şekilde ve henüz dört bir yana ulaşmadan ormanı geçti ve Fransızları korkutup dikkatlerini rıhtımdan uzaklaştırarak Morgan’a ihtiyacı olan fırsatı verdi.

Morgan, kanlar içinde, nefes nefese fiçinin arkasından çıktı ve koluna veya bacağına isabet eden kurşunları pek hissetmeden Dougie’ye doğru koştu.

“Vurulmak için iyi bir zaman!”

Ama Dougie hazırды; bir dizinin Üzerine çömelmiş, yaralı bacağını ise geride tutuyordu. “Sen delisin, MacKinnon!”

Morgan eğildi, Dougie’yi sırtına aldı ve ilerlemeye çalıştı. “Ah, öküz gibi ağırsın! Ve berbat kokuyorsun!”

Bakışları birkaç yüz adım ötedeki nehir kıyısına odaklandı. Dougie’nin ağırlığıyla gerilmiş bacak kaslarından makosenlerinin tabanlarına kadar acı çeken, kalbi göğsünde güm güm atan Morgan koştu.

Dougie, Morgan’ın kulağına, “Bir kız gibi koşuyorsun!” diye bağırdı. “Daha hızlı gidemez misin?”

Ama Morgan’ın bundan daha hızlı koşmak için yeterli nefesi yoktu. “*Mac-diolain!*” *Aşağılık pislik!*

Altmış adım. Elli. Kırk.

Arkalarından bir bombardıman sesi yükseldi. Fransızlar, tıpkı onların geçen yaz ağaçları bir ölüm hendeğine dönüştürmeye çalıştıktan gibi toprakla ormana ateş açtılar. Ağaçların arasından gelen yuhalamalar kurşunların isabet etmediğini gösteriyordu bu seferlik.

Otuz adım. Yirmi. On.

Morgan ağrıyan ciğerlerine rağmen nefes aldı, ileri atılarak ikisini birden kıyının üzerinden savurdu. Rıhtımdan aşağıya, kuma düşüp takla attılar. Onlar varır varmaz McHugh ve Forbes, Dougie'yi aralarına aldılar ve onu hızla nehir kıyısı boyunca ilerideki ormana götürdüler.

Genç Brendan, Morgan'ın koluna girip ayağa kalkması için ona yardım etti; sonra da tüfeğini yeniden yükleyen McHugh ve Forbes'in peşinden koştu.

Killy, yaralı İrlandalı yüzünde bir gülümsemeyle Morgan'ın tüfeğini ve çantasını uzattı. "Lanet olası kaçık İskoç."

Bir patlama daha.

Morgan sırt çantasının sapını kafasının üzerinden geçirdi, kılıcını meydana çıkardı, tüfeğini aldı ve gürültünün arasında bağırarak yeniden yüklemeye başladı. "McHugh ve Forbes, yardım edin! Gemideki o aşağılık herifler izlemeye çalışmasınlar diye arkamızı kollayacağım!"

"Tamam." Killy döndü ve gitti.

Morgan pozisyon aldı, kıyıdan baktı, geminin karanlık güvertesinden bir hedef seçti ve ateş etti. Silahını hemen yeniden yükleyip adamları ağaçların arasında kaybolana kadar onlara bakarak seri şekilde ateş etti. Daha sonra biraz rahatlayarak kale duvarlarına son bir bakış daha attı o sırada sağ omzunda derin bir acı hissetti. Sağ kolu hemen hissizleşince yana doğru düştü. Sıcak bir ıslaklık göğsüne doğru süzülüyordu.

Kan.

Vurulmuştu.

Acı gittikçe şiddetleniyordu; nefes almaya çalıştı ve diz üstü çöktü.

Bir zafer çığlığı duydu ve yukarı baktığında gemide silahını havaya kaldırmış bir Fransız askeri gördü.

Demek ki sonu gelmişti.

Morgan'ın aklından herhangi bir korku yerine bu düşünce geçiyordu.

Ama henüz değil.

Tek eliyle ağır tüfeğini yükleyip ateş edemeyeceğinden onu yere attı, tabancasını çıkardı, nişan aldı ve ateş ederek askerin kutlamasına son verdi. Ama diğer askerler arkadaşlarının ne diye sevinç çığlıkları attığını görmek için geminin halatlarına tırmanmışlardı. Ve Morgan saklanamadan birkaçı ona ateş etti.

Bir kurşun sağ bacağını sıyırdı. Bunun şoku tıpkı ateş ve buz gibiydi.

Morgan her şeyin bittiğini biliyordu. Yana düştü, yüzüstü dönmeye çalıştı ve acıdan dişlerini sıkarak kendini saklamak için sürünerek ilerledi.

“Morgan!”

Connor’un sesini tanıdı ve kardeşinin arkasında Killy, Förbes ve McHugh ile koşarak ormandan çıktığını gördü.

“Hayır, Connor! Dur!” Morgan yakın bir yerden yüzlerce askerin ayak seslerini duymuştu ve kale kapısının açıldığını biliyordu. Fransızlar bir karşı atak mı planlıyorlardı? “Benim işim çoktan bitti! Adamları buradan çıkar!”

Connor’un yüzünde, onu Fransızlardan kurtarmak için yanına zamanında varamayacağını anlayınca beliren elem ve korkuyu karanlıkta bile görebiliyordu.

Gücü tükenen, kalbi pişmanlık, üzüntü ve sevgiyle dolu Morgan, Connor’un işkence görmüş gibi bakışına karşılık verdi.

Morgan bütün nefesini toplayarak bağırdı. “*Beannachd leat!*”

Dualarım seninle kardeşim!

Ve çok fazla yas tutmayın. Küçük Iain’e deyin ki...

Ama Morgan bu düşüncesini asla tamamlamadı.

Karanlık onu almadan önce duyduğu son şey Connor’un acı dolu çığlığıydı.

İki

Amalie ertesi sabah rahatsız bir uykudan sonra, daha güneş doğarken yataktan kalktı. Gecenin hüznü hâlâ üzerindeydi. Sürahiden kaseye boşalttığı suyla yüzünü güzelce yıkadı. Soğuk su bir anda yorgunluğunu alarak onu korkularından arındırmaya yetti. Geçen gecenin muharebesi çabuk sona erse ve düşman uzaklaştırılsa bile savaş onu rüyalarında da takip ediyor, uykusu bombardıman ateşi, ölen insanlar ve o korkunç çığlıklar ile altüst oluyordu.

Ses ormanın içinden şeytan uluması gibi geliyor, tüylerini ürpertiyor, kanını donduruyordu.

Korkusunu fark eden Bourlamaque “Bu Mohikan savaş narasıdır,” dedi. “Abenakiler’inkine çok benzer. Hiç duydun mu?”

“Ha-hayır, mösyö,” diye cevapladı Amalie.

Adam bir süre bakışlarını ondan ayıramadı. “Anne tarafından akrabalarıyla yaşamadığımı unutmuşum.”

Daha sonra adamlarıyla giderken Amalie’yi de çatışmanın sonucunu beklemesi için odasına gönderdi.

Üzüntüsünü ve korkularını unutmaya kararlı olan Amalie keten bir havluyla yüzünü kuruladı, yatağına oturdu, saç örgüsünü gevşetti ve çözmeye başladı. Başrahibe çoğu kez Amalie’nin saçlarını kestirmesi için uğraşırdı ama Amalie ısrarla reddederdi ki bu onun asilik yaptığı tek konu değildi.

Başrahibe, Amalie’yi “Bir kadın yaptığı her şeyde hürmetkar olmalıdır Amalie,” diye azarlamıştı. “Böyle inatçı olman ruhuna zarar verir.”

Amalie uzun saçının annesini tanıması, ona yakın olması için bir yol olduğunu açıklamaya çalışırdı. Annesini hatırlayamasa da babası birçok kez annesinin koyu buklelerinin dizlerine kadar uzandığını anlatırdı.

“Tıpkı siyah ipekten bir nehir gibi.”

Ama Başrahibe, Amalie’nin onu doğuran kadından çok Tanrı’yı tanıması gerektiğini söyleyerek bunu bir kenara iterdi. Başrahibe saçlarının güzelliği diğer kızların kalbinde imrenme duygusunu ateşler diye Amalie’nin saçlarını

toplamasını istese de son noktayı Amalie'nin babasından konuyla ilgili kararını bildiren bir mektup koymuştu.

Tabii ki diğer kızlar Amalie'ye hiç imrenmediler ama onun koyu teni ve gözlerinin garip rengi ne yeşil, ne kahverengi hakkında onunla dalga geçtiler. Birkaç kez Abenaki *kuzenlerini*

- kız kuzenleri görmüştü. Onlar da Amalie'nin gözleriyle ve siyahtan çok kahverengi olan, annesininki gibi düz değil, bukleler halinde uzanan saçlarıyla dalga geçmişlerdi.

Amalie dalga geçmelerine kızmıyordu. Söylediklerinin doğru olduğunu kendisi de görebiliyordu. Farklıydı. Annesi yarı Abenaki'ydi ve bu durumda Amalie çeyrek Abenaki oluyordu. Yüz hatları ne Fransız ne Kızılderililere özgüydü. O tam olarak annesinin onu adlandırdığı gibiydi Alacakaranlık Çocuğu.

Babası "Onun gözünde ne gün ne de geceydin, ne güneş ne de yıldızdın; ikisinin karışımıydın," derdi.

Onu ne kadar çok özlüyordu!

Aniden gelen gözyaşlarını durdurmaya çalışan Amalie düşüncelerini o güne çevirdi. Acele ederse güneş çok ısıtmadan Bourlamaque'nin bahçesindeki yabancı otları yolabilirdi. Saçını ördü, babasının ona verdiği mavi, ipek bir kurdele ile bağladı, çoraplarını ve iç eteğini giydi. Korsesiz gitmek isterdi ama Bourlamaque kahvaltı masasında bu türden rahatlığa müsaade etmezdi. Bunun için, korsesini gevşek bıraktı ve sonra gri keten sabahlığını giydi. Aşağıdan sesler yükseldiğinde yatak odasının kapısını yeni açmıştı.

"Bu bir cerrah ve bir Katolik olarak benim vicdanıma aykırı! Ölmesini istiyorsanız neden bana getiriyorsunuz? Olduğu yerde ölmesine izin verseniz daha iyi!"

Amalie kalenin cerrahı Mösyö Lambert'in sesini tanıdı. "Ölmesini istemiyorum!" Bourlamaque her kelimeyi tükürerek söylemişti. "Yaşammasını istiyorum ki bildiği her şeyi ona söyleyeyim. Ölü bir adamı sorgulayamam!"

"Anladığım kadarıyla onu sadece sorgulamayı düşünmüyorsunuz. Onu diri diri yakacak olan Abenakiler'e teslim etmek istiyorsunuz!"

Amalie, düşman bile olsa herhangi birinin böyle bir şey yaşayacağını düşününce sırtından soğuk terler boşandı.

"Bu adamların öldürdükleri Fransız ve Abenakiler'in sayısını, iki kış önce harap ettikleri Abenaki köyünü veya yağmaladıkları ikmal trenlerinden adamlarımızı iyileştirmek için çaldıkları ilaçları unuttunuz mu?"

Amalie nabzının hızla attığını hissetti.

MacKinnon Savaşçılarından birini mi esir almışlardı? Görünen o ki esir alınmıştı ve ağır yaralıydı.

“Hiçbir şeyi unutmadım!” Mösyö Lambert’in sesi titriyordu. “Ama ben insanları iyileştirmek için yemin ettim. Onları öldürmek için değil!”

“O zaman iyileştir onu!” Bourlamaque’nin küçük evi inleten sesi Amalie’nin sıçramasına neden oldu. “Sizin bakımınız sona erdiğinde onun başına gelecekler askeri bir konudur ve sizi ilgilendirmez!”

Bir anlığına sessizlik oldu.

Mösyö Bourlamaque’nin görevini yaptığını bilse de Amalie, Mösyö Lambert için üzüldüğünü hissetti. Diğer yandan bu Savaşçı’yı iyileştirip onu Bourlamaque’ye teslim etmek Fransızların hayatını kurtaracak, önemli bir Fransız müttefiki yatıştıracak, belki de savaşı kazanmalarına yardımcı olacaktı. Diğer yandansa, işkence görebilsin diye bir adamın hayatını kurtarmak doktorun aldığı eğitime tersti.

Mösyö Lambert sonunda “Pekala, mösyö. Onu kurtarmak için elimden geleni yapacağım,” dedi. “Ama şunu bilin ki onu da herhangi bir subayı tedavi ettiğim gibi ederim. Teğmen Rillieux’un dediği gibi onu afyon ruhundan mahrum bırakmam ya da onu kötüye kullanmak isteyen askerlerinize tahammül etmem.”

“Ben de öyle umarım, *mon ami*. Genç Rillieux’u bana bırakın. Ama bu adamın gerçekten Morgan MacKinnon olduğuna nasıl emin olabiliyoruz?”

“Yandaşlarımızdan biri onunla karşılaştığını ve onu tanıdığını iddia ediyor. Ben bu isimden bahsedince askerin gözleri açıldı.” *Sadece bir Savaşçı değil, onların lideri!*

Ve Amalie onun hayatta kalmasının neden bu kadar önemli olduğunu anladı.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa...”

“Ben bacağından ve omzundan kurşunları çıkardıktan sonra Matmazel Chauvenet’in onun bakımına yardımcı olmasını isterim. Adam kelepçeli ve güçten düşmüş durumda, yani tehlike yaratamaz. Hanımefendi İngiliz aksanıyla konuşuyor ve iyileştirmeye eli yatkın. Korkarım genç çalışanlarım onunla ilgilenemeyecek kadar Savaşçılardan nefret ediyorlar.”

“Olmuş bilin.”

Amalie konuşmanın devamını kulaklarında çınlayan kalp atışlarının sesinden duyamıyordu. Bir eliyle ağzını tutarak kapıyı kapattı ve şaşkın bir halde sırtını kapıya yasladı.

Bourlamaque onu ölüme teslim ettiği bir adamla ilgilenmesi için gönderiyordu.

Ve sıradan bir adam değildi.

MacKinnon Savaşçıları'nın lideriydi.

Morgan acı ve ilgisizlik içindeydi. Fransız askerlerinin onu kaleye taşıdıklarını biliyordu. Onun kim olduğunu fark ettiklerinde yüksek sesle ismini söyleyip büyük bir ödül almışçasına zafer çığlıkları attıklarını biliyordu. Giysilerini çıkardıklarını, onu kelepçelediklerini ve yaralarını incelemesi için cerrahı çağırdıklarını da biliyordu.

"Il aperdu beaucoup de sang. Ses blessures sont profondes. Il pourrait bien mourir."

Kan kaybediyor. Yaraları derin. Ölebilir.

Morgan dediklerini anlamıştı ve ölümü bekliyordu. Hayatta kalırsa başına neler geleceğinin farkındaydı. Abenakiler'in ateşi altında işkence görerek ölmek yerine, yere kanı damlaya damlaya şimdi ölmesi daha iyiydi.

Evet, çok korkunç ve acılı bir ölüm olacaktı ki bundan korkuyordu ama kim korkmazdı? Öte yandan asıl korktuğu şey, alevlerin cesaretinden daha güçlü olmasıydı. Onun dilini gevşeteceğinden, aklını karıştıracağından, kardeşlerine ve Savaşçılara ihanet etmesine sebep olacağından korkuyordu.

Ki bunu asla yapmazdı.

Kaçmak için bir fırsatı olsa kullanır ve bir erkek gibi dövüşürdü öleceğini bile bile. Ama kelepçeli elleri, ayakları ve ölüme bu kadar yakın olması yüzünden kale bir yana dursun, o yataktan asla çıkamayacaktı.

Her zaman bugünün geleceğini bilmiyor muydu? Evet biliyordu. Ama bir MacKinnon ölmek zorundaysa, bu kişinin Iain veya Connor'dansa kendisinin olması daha iyiydi.

Keşke yanında bir rahip olsaydı...

Ruhunu Tanrı'ya emanet etti.

Ama Fransızlar bu kadar kolay ölmesine izin vermeyeceklerdi. Ona zorla afyon ruhu verdiler ve dişlerinin arasına deri bir kayış sıkıştırdılar. Ona bunları yapmaları merhametsizce gelmiyordu. Bildiklerini öğrenmek için onu iyileştirmeye çalışıyorlardı.

Cerrah, ağır aksanlı İngilizcesiyle “Isır,” dedi.

Kan kaybından dolayı onlarla dövüşemeyecek kadar güçsüz olan ve küçük yatağa zincirlenmiş Morgan’ın acısı öfkeye, dönüştü ve kayışı tükürdü. “Bıçağınızı başkasına saklayın! Sizin yardımınızı istemiyorum!”

Eline Morgan’ın kanı bulaşmış, mavi gözlü cerrah ona baktı. “Bu kararı siz vermeyeceksiniz, Binbaşı MacKinnon.”

Cerrah bıçağını aldığı anda sert eller kayışı yeniden ağzına tıktı.

Acı Morgan’ın tahmin ettiğinden daha sarsıcıydı. Şok ciğerlerindeki havayı aldı, midesini altüst etti, bütün vücudunu titretti. Zincirlerinin sıkılaştığını, demirin el ve ayak bileklerine battığını hissetti.

Yüce Tanrım!

Gözlerini yumdu ve cerrah kurşunu bulmak için göğsünü keserken dişlerini sıkarak bağırmanın çabı. Acıdan başka bir şey düşünemediği bitmek bilmez ana kadar alnında soğuk terler birikti. Kurşunun çekildiği son acı verici anda vücudunun yerinden sıçradığını hissetti.

Zihni bulandı.

Ama henüz bitmemişti.

Cerrah konyakla yarayı temizlerken yeni, derin, alevli bir acı hissetti. Daha sonra cerrah yarayı dikti, pis kokulu bir lapa sürdü ve omzunu keten bezle sardı.

Cerrahın işi bitince Morgan garip şekilde keyifli hissediyordu. Belki de aklını kaçırmıştı. Ya da belki de afyon ruhu tam etkisini gösteriyordu o anda.

Daha sonra cerrah Morgan’ın sağ bacağına geçti ve sıkıntı yeniden başladı.

“Il faudra peu-être amputer sa jambe.”

Acının belirsizliği içindeki Morgan anlamıştı.

Bacağını kesip kesmemeyi tartışıyorlardı.

Aniden midesinden göğsüne yükselip yerleşen korkuyu hissetti.

Faïlte dhuit, a Mhuire, atha lán de ghrása...

Selam sana Tanrı’nın sevgili Kulu Meryem...

Kutsal sözleri hatırlamaya çalışsa da acı onu yendi ve unutkanlığa sebep oldu.

Amalie bilinçsiz vaziyetteki tutsağa bakıp ondan nefret etmek için kendini zorladı.

O ve adamları babasını ve daha yüzlercesini — sadece önceki gece dokuz kişiyi öldürmüştü. Onlarca asker onlar yüzünden sakatlanmıştı ve kanlar içinde o

odada yatıyordu. Onlarcası da öldürülmüş, kadın ve çocukları bir başlarına kalmış ve yaşlılar açlıktan ölüme terk edilmişti. Saint-Sacrement Gölü'nün çevresinde bulunan ormanları, onlara hazırlanan bütün tuzaklardan korunarak ölüm yoluna çevirmişlerdi.

O ana kadar.

Bourlamaque daha önce hiç olmadığı kadar vakur görünerek Amalie'ye "MacKinnon'un bildiği sırlar bu lanet savaşı kazanmamızın tek yolu olabilir," dedi. "Bu, babanın intikamını alman, Fransa'ya hizmet etmen için tek şansın, Amalie."

İstediği bu muydu intikam almak?

Keşke Binbaşı MacKinnon'u nelerin beklediğini bilmeseydi. Esir olarak tutulup sorgulanması için hayatını kurtarmak bir şeydi, uzun süre ateşte acı çekmesi için hayatını kurtarmak başka bir şey...

Bu senin seçimin değil, Amalie. Bunları sen yapmayacaksın.

Bu düşünce vicdanının rahatlamasına yardımcı oldu ama midesindeki ağrıyı hafifletmedi.

Yanındaki bir sandalyeye oturdu ve birçok insanı korkutan bu savaşçıyı inceledi.

Chi bai'ye benzemiyordu; bir insana kötü şekilde yaralanmış bir insana benziyordu. Yine de sıradan bir insan değildi. Amalie'nin gördüğü en iri, en göz alıcı erkekti. Hem uzun, hem de geniş omuzlu ve yakışıklıydı kuvvetli, vahşi türden. Şakaklarına dökülen örgülü saçları uzun, bir karganınki kadar siyah ve dövüşmekten karmakarışık. Teni güneşten esmer ama yumuşak ve lekesizdi. Uzun siyah kirpikleri vardı; derin çukurlar yanaklarını daha yüksek gösteriyordu. Dudakları alışılmadık derecede dolgun, çenesi kare ve günlerce kesilmediği için sakalı koyuydu.

El ve ayak bileklerini demir kelepçelerle bağlamışlardı ve onu sabit tutmak için küçük yatağın dört ayağına zincirlemişlerdi Kuşkusuz, kolları Amalie'nin kollarının üç katıydı ve kaslıydı. Elleri bir adamın boğazını kolayca sıkabilecek kadar büyüktü. Amalie'nin adamın o ellerle öldürebildiğinden ve *öldürdüğünden* kuşkusu yoktu.

Adamın Mohikanlar tarafından alındığını duymuştu. Üzerini işaretlediklerini gördü. Omzundan bileğine kadar çivit rengi resimler çizilmişti geometrik şekiller, helezonlar ve her omzunda bir ayı pençesi. Şık ve ilginç tılsımlarla süslenmiş deri kordonlar vahşi gücünü vurgulamak için kolunda, tam kaslarının şişkinlik

oluşturduğu yerlere bağlanmıştı. Boynunda örtüsünün altında kaybolan koyu, tahta boncuklu bir deri kordon vardı. Kafirlerle özgü bir şeyler bulmayı umarak örtüyü biraz açtı ve nefesi kesildi.

Küçük, tahta bir haç.

O bir pagan takısı değil, basit bir tahta tespihti.

Adamın Katolik olduğunu unutmuştu.

Midesindeki ağrı arttı.

Tereddüt ederek alnını kontrol etti. Teni giderek artan ateşiyle yanıyordu. Adam Amalie'nin dokunuşuyla uyandı, inledi, koyu kaşları acıyla buruştu, acısı Amalie'de onun için hissetmek istemediği merhameti uyandırdı.

Amalie kendisini bu duygudan uzaklaştırıp küçük, mavi afyon ruhu şişesine uzandı, kapağını açtı ve bir kaşığa döktü. Sonra, değerli ilacın hiçbir damlasını döküp ziyan etmemek için dikkatli bir şekilde kaşığı onun dudaklarının arasına götürdü. Savaşçı, içgüdüsel olarak yutkundu ve gözleri açıldı.

Amalie, öyle aniden uyanabildiği için gerildi.

O kelepçeli, salak! Sana zarar veremez!

Bakışları kesiştiği anda adamın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Bir anlığına mavi gözleriyle bir yaz günü ışıldayan gökyüzünün mavisi değil, gecenin koyu mavisi Amalie'ye baktı. Sonra sessizliği bölerek konuştu; derin ve pürüzlü. "Eğer seni görmesem kendimi cehennemde sanırdım, küçük hanım."

Amalie İngilizce konuşabilmesine rağmen ne söyleyeceğini bilmiyordu. Duyduğu sözler Amalie'nin içinde bir yerleri ele geçirdi, nabzının hızla atmasına sebep oldu.

Daha sonra ona uzanmak için zincirlenmiş bileğini kaldırdı.

Amalie ondan kurtulmak için acele ederken neredeyse geriye düşüyordu.

Ama zincirleri gerilmeden bile acı, hareketine engel oldu. Çenesini sıktı, gözlerini sımsıkı kapattı. Sıktığı dişlerinin arasından titrek bir nefes aldı.

"Sa-sakin olun, yoksa gereksiz yere canınızı yakacaksınız." Amalie ayağa kalktı ve sürahiyle bardak için masaya uzanınca ellerinin titrediğini görerek tedirgin oldu.

O sadece bir insan, Amalie. Ondan korkman çok çocukça.

Ama sıradan bir insan değildi. O bir Savaşçı'ydı. Belki de babasını mezara götüren adamdı. Korkması doğaldı.

"Bacağım? Gitti... mi?"

Amalie'nin içini tekrar merhamet duygusu kapladı.

“Bacağınız hâlâ yerinde.” Kendine kızan Amalie bardağa su doldurdu. Savaşçı’nın yanına dönünce gözlerinde garip bir ifadeyle kendisini izlediğini gördü. “İçin.”

Bir eliyle kafasını kaldırıp diğer eliyle bardağı dudaklarına götürdü.

Savaşçı başını çevirdi. Çenesinden kaslı boynuna doğru su damlıyor, boynunun altındaki oyukta toplanıyordu. “Hayır, küçük hanım! Yapamam!”

Amalie başta ateşi veya yaralarından dolayı içemeyeceğini düşünmüştü. Ancak başını yastığa geri koyduğuunda ve yüzünü kendisinden uzaklaştırdığuında gerçeği fark etti. Bilerek su içmiyor, ölmek istiyordu.

Amalie şaşırdı ve aklına ilk gelen şeyi söyledi. “Kendi ölümünüze sebep olmak ölümcül bir günahtır.”

Peki diri diri yakılsın diye onun hayatını kurtarmak bir günah değil mi?

“O zaman hemen cehenneme gitmeli, şeytanı bekletmemeliyim.”

Bu şaşırtıcı sözlerle adam gözlerini kapattı ve rahatsız bir uykuya dalarak Amalie’yi kendi vicdanıyla baş başa bıraktı.

Üç

Morgan, harap bitap düşüp ölecek bu hayattan sırlarıyla birlikte gitme isteğiyle kendisini ateşe bıraktı adamları, kardeşleri için yapabileceği son şeydi bu. Afyon ruhu aklını almıştı, uyanık olup olmadığını anlayamıyordu. Birkaç defa güzel Fransız kızın ona uzattığı bardağı geri çevirmeyi başarmıştı ama o uyurken en güçsüz olduğu anda su verilip verilmediğinden emin olamıyordu. Geçmişin izleri şimdiyle, anılar kabuslarla, İngilizce kelimeler Fransızca kelimelerle karışıyordu. Kadının yumuşak yakarışları. Kendi sayıklamaları. Ve hepsinden ötesi aşırı susuzluğu.

Lütfen, içmelisiniz!

Hayır, içmeyeceğim. İyi bir kız ol ve bana bir rahip çağır.

Ağustosun yirmi birine kadar Elizabeth Kalesi'nden bana rapor verecek ve ölüm sizi alana ya da bu savaş bitene dek bana hizmet edeceksiniz. Görevinizi yerine getiremezseniz firar suçuyla vurulacaksınız ve kardeşleriniz cinayet suçundan asılacaklar.

Yapma, Iain! Lanet olası!

Ölmekten korkmuyorum. Bırakın bizi assınlar! İngiliz yalanlarıyla öldürülen ne ilk ne de son İskoçlar olacağız!

Ne yaparsam yapayım içmeyecek. Ona bir rahip getirmemi istedi.

Bir rahip mi? Ölecekse bırakın da günahlarıyla ölsün. Cehennemde yanmayı hak ediyor!

Son duasını elinden almayacaksınız değil mi, Teğmen!

Kendi ölümünüze sebep olmak ölümcül bir günahdır.

O zaman hemen cehenneme gitmeli ve şeytanı bekletmemeliyim. Belki de onu şimdi sorgulamalı, ne öğrenebileceğimizi görmeliyiz, mösyö.

Bir şey çarpıp Morgan'ı hezeyanından uyandırdı. "Parlez-vous français" Pudralı peruk altındaki bir çift koyu göz ona bakıyordu. Fransız bir subay.

"Fransızca biliyor musun?" Morgan cevap vermedi.

“Adın ne?” Subay aksanlı İngilizce konuşmaya başladı. “Konuş!”

Morgan subayın bakışlarına karşılık verdi, dilini oynattı ve zar zor cevapladı. “Yakışıklı Prens Charlie.”

Yüzüne bir yumruk yedi. “MacKinnon Savaşçıların lideri Morgan MacKinnon.”

“Adımı biliyorsanız... Neden sordunuz?”

“Ağabeyin nerede? Neden artık lider o değil?” *Iain*. Onu da bulup benzer bir kadere mahkum edeceğinden kuşkusu olmayan subay *Iain*’i soruyordu.

Morgan’ın aklına *Iain*’i son gördüğü andaki görüntüsü geldi

- adamlar *Iain*’in klanının adını saygıyla bağırarak ona son kez saygı gösterisinde bulunurken kucığında küçük çocuklarını taşıyan güzel karısı *Annie*’nin yanında başı dik duran kardeşi. *MacKinnon! MacKinnon! MacKinnon!*

Morgan, yaşamını yeniden inşa eden *Iain*’e herhangi bir zarar geleceği düşüncesiyle sinirlendi. “*Thalla gu Taigh na Galla!*” *Cehenneme kadar yolun var!*

Bir başka yumruk ile Morgan kanın tadını aldı.

“Teğmen *Rillieux*, dediğinizi unutuyorsunuz! Hastanemde sorgulama olmayacak!” Cerrah, Morgan’a baktı. “Ayrıca gördüğünüz gibi ateşler içinde kıvranıyor. Bu gece ondan bir şey öğrenemeyeceksiniz.”

Fransız subay ayağa kalktı, sinirli yüzü görüş alanından çıktı. “Ona içecek bir şeyler verin, Tanrı aşkına! Gerekiyorsa zorla su içirin! Yaşamak zorunda!”

“Çok güçlü direniyor.”

“O zaman daha fazla afyon ruhu verin! Direncini zayıflatın!” Ve Morgan acı gerçeği biliyordu.

Nasıl öleceğiyle ilgili mücadele gerçekten başlamıştı.

Amalie, bezi leğene daldırdı, suyunu sıktı ve tutsağın alnına bastırdı. Teni kül rengi, dudakları renksizdi. İçi yanıyormuş gibi ateşler içindeydi. Rahatsız uykusunun arasında *Amalie*’nin anlamadığı bir dilde mırıldanarak titredi. O kadar ilaç almıştı ki *Amalie* ağrısı olmadığından emindi. Yine de mücadele ediyormuş ölmek için uğraşıyormuş gibi sıkıntılı görünüyordu.

Dört gün ve gece boyunca *Amalie*, *Mösyö Lambert*’in onu hayatta tutma çabalarına karşı adamın mücadele edişini izleyerek onunla ilgilendi. Afyon ruhu olmasaydı ölebilirdi. İlk büyük dozda ilacı ona vermek için kendisi gibi yaralı dört adam uğraşmıştı. Ama ilaç onun direncine baskın gelmiş, onu o kadar zayıf bırakmıştı ki içmesini sağlamak için sadece biraz dil dökmek yetmişti.

Her gün, güneşin doğuşundan batışına dek, Amalie onun ateşli tenini serinletti; suyunu ve söğüt kabuğu çayını verdi. Kendi duygularının çalkantısıyla kafası karışmış halde sargı bezlerini değiştirdi. Adam her gözünü açıp çok üzgün ifadesiyle ona bakıp anlamadığı dilde bir şeyler söylediğinde, kafa karışıklığı daha da arttı. Ondan nefret etmek istiyor ama edemiyordu, ona acımayı reddediyor ama acıyordu, suçlu hissetmemeye çalışıyor ama hissediyordu.

Bir adamın hayatını ölünceye kadar işkence görsün diye kurtarmak düşüncesiyle yaşadığı karmaşayı Père François'e itiraf ederek fikir danıştı.

“Bir hayat kurtarmak hiçbir zaman yanlış değildir Amalie,” dedi.

“Ben de senin gibi bir insanın öylesi bir ölüme bırakılmasını istemem. Bourlamaque'ye de anlattım ama bunu göz önünde bulunduracağını sanmıyorum. O bu savaşın ötesinde biraz kendisini düşünüyor.”

“Bu savaştan *nefret ediyorum!* Savaşla ilgili her şeyden nefret ediyorum!” Kelimeler ağzından öyle bir çıkmıştı ki Père François'i şaşırttığı gibi kendisi de şaşırmıştı.

“Öyle de yapmalısın.” Amalie'nin elini sıktı. “Ama görevine geri dön ve bu durumdan rahatsız olma. Sen suçsuzsun. Bourlamaque, Abenakiler'e verilmeden adamın günah çıkarmasına izin verdi ve bunu sağlayacağım.”

Böylece Amalie'nin suçluluk hissi biraz yatışmış oldu bir süreliğine ve hastaneye geri döndü.

Amalie soğuk havluyu tutsağın alnına koydu ve bacağındaki bandajı değiştirmek için kat kat sarılı bezleri açmaya koyuldu. Bacağının yukarısına bakmamaya özen gösteriyordu. Geçen yıl boyunca birçok hasta ve yaralı askerle ilgilenmiş olsa bile bir askere bu Savaşçı kadar dikkat ettiğini hatırlamıyordu. Kendi kendine onun farklılığının korkunç bir Savaşçı olmasından kaynaklandığını söylüyordu ama yine de daha fazlasının olduğunu biliyordu.

Gördüğü en korkutucu adamdı. Bu sadece fiziksel gücünden değil, vahşiliğinden de kaynaklanıyordu örgülü uzun saçları, güneşten bronzlaşmış teni, bir savaşçı olduğunu gösteren kolundaki Mohikan işaretleri. Bütün Savaşçılar onun gibi sert mi görünüyordu? Eğer öyleyse sınırdan neden korkuya yol açtıklarını ve efsanelere ilham kaynağı olduklarını anlamakta zorlanmazdı.

Kumaşı çıkarmak için elini kaslı bacağından altından kaydırarak giysisini bir arada tutan keten şeritleri çıkardı. Göğsü iyileşiyor olsa da bacağındaki yara daha derindi ve kötü şekilde iltihaplanmıştı. Mösyö Lambert ateşini ölçmek için iki kez kanını aldı ve yarasının iyileşmesi için sürdüğü gül yağı, yumurta sarısı ve

terebentinden oluşan lapasını hazırladı ama bu tedavilerin işe yarayıp yaramadığını öğrenmek için henüz çok erkendi.

Amalie keten şeritleri kenara koydu ve giysiyi kaldırıp yaraların çok daha iyi olduğunu görünce rahatladı. Cerrahın dikişi düzgündü ve kırmızılık yayılmamıştı. Damar çizgileri normal görünüyordu; şişkinlik de yoktu. Savaşçı topallayarak yürümek zorunda kalabilirdi ama Mösyö Lambert kesmeye karar verecek gibiydi..

Topallayarak yürümek zorunda kalmayacak Amalie aptal çocuk! Onu yakacaklar!

Midesi yere düşmüş gibi hissetti. Bir anlığına bile nasıl untabilmişti?

Tabii ki aslında unutmamıştı. Durumun garipliğindendi -öldürülmesi için bir adamın yaralarını iyileştirmeye çalışmak. Hastalarla ilgilenirken her küçük gelişmeyi küçük birer zafer olarak görmeye alışkındı. Bu seferlik öyle görmüyordu.

Peki neden onun iyi yönde gelişmesini bir zafer olarak görmesindi ki? Bu onun görevini iyi yaptığını, bu savaşın sona ermesinde ve Yeni Fransa'ya barışın gelmesinde küçük bir rol oynadığını gösterirdi. Bu Savaşçı bir ihtimal yaşayacak olursa Bourlamaque'nin ondan alacağı bilgilerle sayısız insanın hayatı kurtulabilirdi.

Bu düşünceyle en azından biraz rahatlamak isteyen Amalie lapaya uzandı ve temiz bir bez parçasıyla yaranın üzerine lapayı sürmeye başlarken kapı açıldı.

“Matmazel!” Teğmen Rillieux içeri girdi ve Amalie'ye keskin bir selam verdi. “Bourlamaque beni tutsağı sorgulamam için gönderdi. Durumu nasıl?”

Teğmene hâlâ kızgın olan Amalie ona bakmadan “Aynı,” dedi.

Teğmen Rillieux bir anlığına durdu. “Benden rahatsız oluyorsun.”

“Ölen bir adama son duası için izin vermemek centilmence bir hareket değil.”

Teğmen Rillieux, Amalie'nin arkasına geçti ve hoşla gitmeyecek bir şekilde omzuna dokundu. Başparmağı kızın çıplak ensesini okşuyordu. “Gençsin ve bir kadınsın. Anlamamı beklemiyorum. Ayrıca ölüyormuş gibi durmuyor.”

Neden ona dokunmakta ısrar ediyordu? Amalie öne eğilip onun dokunuşundan kurtuldu ve lapaya uzandı. Öfkesini sesine yansıtmamaya çalışarak “Oldukça ateşi var. Yaşayacağını söylemek için çok erken,” dedi.

Bir süreliğine sessizlik oldu.

“Mösyö Bourlamaque benim bu olayla ilgili tutumumdan çok memnun. Montcalm'a yazarak MacKinnon'un tutsak edilmesi üzerine beni övdü. Yaz bitene kadar bir yüzbaşı olacağımı düşünmeye hakkım var.”

Bu heyecan verici haberle Amalie başını kaldırdı ve Teğmen Rillieux'un yüzündeki memnuniyet ifadesini görünce sinirinin biraz azaldığını hissetti. Amalie bunun teğmen için anlamını biliyordu. "Ah Teğmen! Çok mutlu olmalısınız!"

"Benim için sevineceğini biliyordum." Gülümsedi. "Çok uzun süre beklediğim ve hak ettiğim bir onur bu. Birçoğunun yapılamayacağını düşündüğü bir şeyi başardım MacKinnon kardeşlerden birini esir aldım. Bu haberi yazan gazeteler Paris'e ulaşır ve adım *le Blen-Aime*'nin önünde okunursa şaşırmamalıyım."

Amalie kralın adamlarının Yeni Fransa'dan haberler getirerek Majesteleri'nin canını sıkmasının pek de mümkün olmadığını düşünse de bunu ona söylemedi. Lapayı sürmeye devam etti ve Teğmen Rillieux, Savaşçı'nın esir alındığı gece, Bourlamaque'nin böyle bir şeyi nasıl hiç başaramadığı ve ona şimdi farklı davranıyor olsa da bunu Bourlamaque'nin de bildiği, unutulmamış olsa da bağışlanmış kayıp şarap kasası ile ilgili uzun uzun övünürken tutsağın yarasını bir kez daha sardı.

"Kaderimdeki bu değişim ile teklifimi yeniden değerlendirmenin zamanı geldiğini söyleyebileceğimi hissediyorum. Bir yüzbaşının karısı olmak küçük bir onur değeridir." Böylece konudan konuya atlaması son buldu.

Amalie bandajı çıkardı, tutsağın bacağından örtüyü çekti, ayağa kalkıp Teğmen Rillieux'un duygularını incitmeyecek sözler aradı ama bulamadı. "Azminiz gururumu okşuyor, mösyö, ama sizinle evlenemem. Manastıra dönüp yeminler etmem gerekse bile sizin ve benim..."

"Büyük bir inançla konuşuyorsun." Teğmen Rillieux aşağılama ve hor görme ifadesiyle Amalie'ye garip bir şey söylemiş gibi baktı. "Ama nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Sen manastırda yetişmiş bir bakiresin. Erkekler veya evlilik hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Amalie artık kızgınlığını saklamaya çalışmayıp çenesini kaldırarak ona baktı. "Kendimi biliyorum, mösyö."

Teğmen gözlerinde yapmacık bir ifadeyle geri çekildi. "Babana ne kadar hayranlık duysam da böyle inatçı olman için seni cesaretlendirerek sana korkunç bir zarar verdiğine inanıyorum. Bourlamaque'nin sana kendi yolunu seçmene izin vermesinde ısrarcı olmasaydı çoktan benim karımdın. Manastıra ait değilsin, Amalie."

Bunu söyleyerek döndü ve gitti.

Elizabeth Kalesi Hudson Nehri'nde Majesteleri'nin New York Kolonisi

Lord William Wentworth haberleri aldı, üzüntü dalgası onu hazırlıksız yakalamıştı. Yüzünü hissiz tutmaya çalışarak gerçekten görmediği satranç tahtasındaki taşlarla oynamaya başladı. Yanındaki Teğmen Cooke kelimeleri özenle seçerken sesi pürüzlü çıkıyordu.

“Kaybınıza üzıldüm, Yüzbaşı. Binbaşı MacKinnon yetenekli bir nişancı ve liderdi. Ben... ben ona hayrandım.”

Savaşçılar ve Majesteleri'nin düzenli ordusu arasındaki bitmeyen düşmanlığı düşününce Cooke'nin itirafı garipti ama beklenmedik değildi. Çoğu İngiliz düzenli ordu askeri, Savaşçılar kaba sömürge insanları, askeri sanat için gerekli yeteneğe sahip olmayan barbarlar olarak görürdü. Ama onlar geçen yaz Ticonderoga'da Cooke'nin hayatını kurtarmışlardı ve yetenekleri açıkça saygı göstermesine neden olmuştu.

William boğazını temizledi. “Baştan anlatın, Yüzbaşı. Ve bu sefer yavaş olun.”

MacKinnon kardeşlerin en genci ve en toy olanı Yüzbaşı Connor MacKinnon gözlerini kapattı, soluklandı ve her şeyi baştan anlatmaya koyuldu.

“Duvardaki adamlara ateş ediyordum ve Morgan'ın vurulduğunu göremedim. Ama onu düşerken gördüm. Yerden kaldırmak için yanına koştum fakat Fransızlar kapılarını açtılar ve...” Yüzbaşı yüzünde ıstıraplı bir ifadeyle gözlerini kapattı. “Onun çoktan öldüğünü söylediler ve diğer adamlarla geri çekilmemi istediler. Ve lanet olası ben de *geri çekildim*”

“Sizin yaptıklarınız övgüye değer, Yüzbaşı. Siz...”

“O benim kardeşimdi ve ben onu *ölüme* terk ettim!” Gözleri öfkeden kararmış, çenesi sakallı, giysisi güderi kumaşından elde dokunmuş, mavi ekose gömleğine kadar ter ve kir ile lekelenmiş Yüzbaşı bunları William'ın yüzüne doğru bağırarak söylemişti. “Fransızlar onu havaya kaldırıp, büyük kanlı bir ödülmüş gibi kaleye taşıdılar!”

Bu öfke patlaması sanki var olan son gücünü de tüketmiş gibi Yüzbaşı beş dakika önce reddettiği sandalyeye çöküp elleriyle yüzünü kapattı.

“Teğmen, Yüzbaşı MacKinnon’a konyak getirin.”

Teğmenin kaşları havaya kalkarak neredeyse peruğunun altında kayboldu. William daha önce Savaşçılardan herhangi birine özel stoklarından içecek sunmamıştı. Ama Cooke disiplinli bir subaydı ve William’ın dediğini soru sormadan yerine getirdi.

Yüzbaşı MacKinnon’un içeceği kabul etmesi kuşkusuz üzüntüsünün göstergesiydi. Normalde MacKinnon kardeşlerden hiçbiri William’dan çeyrek peni bile almazdı. William onlara Savaşçıların lideri olma veya asılma arasında bir seçim yapma şansı vererek Ortodoks olmayan yöntemlerle onları Majesteleri’nin ordusuyla savaşmaya zorlamıştı. Savaşçılar hiç kimseden nefret etmedikleri kadar ondan nefret ediyorlardı; belki amcaları Cumberland Dükü veya onun dedesi asil Kral George dışında.

“Binbaşı MacKinnon bir *ödüldür*. Onu ele geçirdiklerinde hâlâ hayattaysa binbaşının sorgulanabilmesi için hayatta kalması adına Bourlamaque’nin kişisel doktorlarından onunla ilgilenmesini istediğini söyleyebilirim.”

Dört yıl boyunca MacKinnon kardeşler savaşı kendi lehlerine döndürmek için Fnuusuzları merhametsizce yağmaladılar. Fransızlar bu süreçte kimi zaman onları öldürmeye veya esir almaya çalıştılar ve kelleleri için yaklaşık iki bin pounda eşdeğer ödül koydular. Ancak kardeşler kendilerine kurulan her tuzaktan kolaylıkla sıyrılabilirler şimdilik.

“Soruşturulmak için mi?” Elindeki bardak paramparça olmuştu. “İşkence edilmesinden bahsediyorsunuz! Onun gücünü kırmak için ellerinden geleni yapacaklar ve işleri bittiğinde onu sakatlanmış veya yaralı bir şekilde Abenakiler’e verecekler ki onlar da onu *diri diri yaksın!*”

William, Yüzbaşı’ya bakmak için yavaşça döndü ve onu tekrar ayakta buldu. Cam kırıkları cilalı tahta zemine yayılmıştı; onları görmezden geldi. “Tutsaklığın bedeli *budur*, Yüzbaşı. Kardeşiniz onu bırakmanızı söylediğinde bunu biliyordu. Korkarım kardeşinizin kaybından daha fazlasını düşünmeliyiz. Bütün zulanız, gizlendiğiniz yerler ve buluşma noktaları, en sık başvurduğunuz yollar, şifreler, kurallar artık Fransızlar hepsini biliyormuş gibi davranmanız gerekiyor.”

Yüzbaşının sesi tehditkar bir homurtuya dönüştü. “Morgan bize veya sırlarımıza asla ihanet etmez! Ona saygısızlık etmezsen iyi edersin! Sen onun botlarını temizlemeye bile layık değilsin!”

“Saygısızlık etmek istemedim tabii ki.” William oturdu ve Yüzbaşı’nın açık düşmanlığında garip şekilde güvenini tazeleyen bir şeyler bularak kalem ve kağıda uzandı. “Uzun süren bir acının, en cesur dilleri bile gevşettiği bir gerçektir. Ama umudunu hemen kaybetme. Kardeşin hâlâ hayattaysa yeniden iyileşmesi haftalar alır. Hemen bu akşam bir haberci gönderip Bourlamaque’ye tutsak değişimi önereceğim. Binbaşı MacKinnon için geçen hafta esir aldığınız dört Fransız subay.”

Yüzbaşı aklı karışmış gibi kaşlarını çatı. Hayatı ve sırları taht için büyük önem taşıyor.” Daha fazlası vardı ama William kendisine bile bunu itiraf etmeyi reddediyordu. “Onu iyileştirmek için elimden geleni yapmamam aptallık olur.”

“Adamlarımla birlikte yarın sabah Iain’e saygılarımızı sunmaya gideceğiz. Yüzbaşı Joseph ve adamları da bizimle gelecekler.” “Benden gitmenize izin vermemi mi istiyorsunuz?” William mürekkep kutusunu açtı, tüy kalemini mürekkebe batırdı ve ucunu hafifçe kağıda dokundurdu.

“Hayır, Ulu Tanrım. Senin evet veya hayır demen çok da umurumda değil.”

“Yine de izin veriyorum.” William’ın kalenin yakınında istediği son şey yüzlerce sarhoş İskoç’un o baş belası gaydalarıyla umutsuz ağıtlar çalmalarıydı. Yüzbaşının bakışlarına karşılık verdi. “On gün içinde beni haberdar edin. Artık komutan sizsiniz ve sizi sorumlu tutmalıyım ağabeyinizi göreve geri çağırmamı tercih etmezseniz.”

Yüzbaşının gözleri bir anlığına büyüdü. Sonra tam bir tikslenme ifadesi yüzünü kapladı. “Ölümü çiğnersin.”

“Pekala o zaman.” William tüy kalemi kağıdın üzerine koydu ve yazmaya başladı. “Üçünüzden en çok Morgan’ı mantıklı bulduğumu bilmelisiniz.”

“Bunu duyduğunda canı oldukça sıkılacak.”

“Çıkabilirsiniz, Yüzbaşı.” William kapı kapanana kadar acele ile yazdı. Ama yüzbaşı gittiğinde tüy kalemi mürekkep kabına koydu, ayağa kalktı ve kendine bir içki almaya gitti. “Büyük bir kayıp verdik, Teğmen.”

“Evet, lordum. Bu korkunç.”

William konyağı fırlattı normalde asla yapmayacağı bir şeydi bu ve neden o kadar üzgün hissettiğine anlam veremedi.

Dört

Amalie, Savaşçı'nın yüzünü yabani adaçayı ve ardıç serpilmiş suya batırıldığı soğuk ve ıslak bezle yıkadı. Büyükannesinden öğrendiği bir tedaviydi bu. Yabani adaçayı onu ve ardıç hastalığının kalıntılarını temizlerdi. Ateşi sabah erken saatlerde düşmüştü. Artık yaşayacağına şüphe yoktu.

Derisi artık solgun değildi, kızarmıştı. Saçları şakaklarına, boynuna ve göğsüne doğru akan ve üzerindeki çamaşırı ıslatan ter ile kayganlaşmıştı. Uzun kirpikleri yanaklarında gölge oluşturan, birkaç gün boyunca kesilmemiş sakalının çenesini gölgelediği, her derin solukla göğsü kalkıp inen adam huzurlu uyumuştı.

Ama huzuru uzun sürmeyecekti.

Afyon ruhu yakında etkisini yitirecek ve ağrıları geri gelecekti. Gittikçe azalan değerli ilaç kaynaklarını korumak isteyen Mösyö Lambert, Savaşçı'ya son kaşığı tekrar içmeyi reddederse boğazından aşağıya su içtirtmeye yemin ederek birkaç saat önce vermişti. Ama en kötüsü bu değildi.

Amalie kahvaltıya geldiğinde Teğmen Rillieux ve Mösyö Bourlamaque'nin aralarında, Savaşçı'ya bundan sonra ne yapacaklarını tartıştıklarına kulak misafiri olmuştu. Ayağa kalkabildiği andan itibaren onu askeri karakola götüreceklerdi ve acısı yeniden başlayacaktı. Ve bu sefer...

Amalie bu konu hakkında düşünmek istemiyordu.

Bezi yeniden kokulu suya batırdı, sıktı ve bacağına yerleştirdi. Önce hâlâ başının üzerine uzatılmış olan kollarını ve karyola direğine zincirlenmiş bileklerini yıkadı. Daha sonra bezi yeniden ıslattı ve göğsünün üzerinden omuzlarına ve karnının altına kadar temizledi.

Günah olduğunu bilse de ellerine bakmadan edemiyordu. Adamın vücudu onunkinden o kadar farklı, o kadar dikkat dağıtıcı ve merak uyandırıcıydı ki... Teni yumuşak ama altındaki kasları sertti. Verdiği his kadifeye sarılmış demir

gibiydi. Meme uçları Amalie'ninkiler gibi suyun soğukluğundan katılaşıp da şarap kadar koyu, düz ve kıvrırcık tüylerle çevrelenmişti. Amalie'nin göbeği yumuşak ve daire gibiyken onun kaslı kaburgası ve keten çamaşırın altında kaybolan koyu kılları vardı.

Kendiliğinden olmuş gibi eli o kabarıklıklara dokunmak için bezi bıraktı. Yavaşça göbeğinden göğsüne doğru ilerlerken parmakları terle ıslanmış derisinin üzerinde oynuyor, onun verdiği hisle içinde bir şeyler kıpırdanıyordu. Eli hızlı hızlı atan kalbinin üzerinde durdu.

“Dokunuşların bir ölüyü diriltebilir, küçük hanım.”

Amalie'nin nefesi kesildi, elini geri çekti ve dehşetle Savaşçı'nın onu izlediğini gördü. Yüzünü ateş bastı, yanakları alev alev yandı ve İngilizce'yi unutmuş gibi hissetti.

“*M-mon Dieu! Pardonnez moi, mösyö!*”

“Sakin ol, küçük hanım. Seni korkutmak istemedim.” Koyu mavi gözleriyle ona bakarken bakışları yumuşaktı; yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifade vardı ve aksanı kıvraklaşmıştı.

“Kusura bakmayın, mösyö!”

Morgan'ın ağzı talaş kadar kuruydu. Göğsü ağrıyor, sağ bacağı zonkluyordu. Fransız kızın yüzündeki duyguları okudu korku, utanç, ihtiyat ve kendisini onun rahatsızlığını hafifletmek isterken buldu. “Bir kızın erkekler hakkında merak duyması doğanın bir kanunudur. Ayrıca güzel bir kadının dokunuşundan irkilmesem İskoç olmazdım.”

Amalie onu anlamış mıydı?

Yanaklarında derinleşen kırmızılık anladığını gösteriyordu.

Amalie güzeldi. Gözleri ormandaki bütün renklere sahip gibiydi yeşiller ve kahverengiler birbirine karışmıştı. Daha önce böyle gözlere sahip birini görmemişti. Biraz da çekik gibiydi, belki de yüksek ve narin elmacık kemikleri yüzündendi. Burnu küçük ve hoştu, dudakları dolgun ve biçimliydi. Teni kusursuzdu ve neredeyse parlıyordu. Saçları kapkara ve ıslıl ıslıldı. Oturduğunda yere değiyordu. O kadar uzun ve hoştu ki elleri o saçla dokunmayı çok istiyordu.

Fransızdı o kadarını biliyordu ama aynı zamanda Kızılderili olduğuna da iddiaya girerdi. Elmacık kemikleri, gözlerinin hafif çekik oluşu, teninin rengi üzerinde çok az kahve izi bulunan krem rengi karışık bir soya sahip olduğunu gösteriyordu. Ve sonra suya karıştırdığı bitkiler vardı. Bir Fransız kadın bu kadar fazla şey biliyor olamazdı.

Huron muydu? Abenaki mi? Mi'kmaq mı?

Ne fark ederdi ki?

Gözüne kestirdiğin son kız bu olabilir, MacKinnon.

Morgan kadınları her zaman sevdiğinden bu garip bir düşünceydi.

Tenine değen serin kumaşın ve adaçayı ile ardıcın taze kokusuyla yavaşça kendine gelirken bir anlığına tekrar delikanlı olduğunu, hastalandığını ve Joseph'in annesinin Stockbridge'deki evinde olduğunu düşündü. Bir delikanlıyken kan kardeşinin evinde kendi eviymiş gibi uzunca bir süre kalmış, İskoçya'nın dağlarından gelen sığınmacı Mohikanlar'la ailesi sınıra ilk yerleştiklerinde arkadaş olmuşlardı. Sonra gözlerini açtı ve ateşler içindeyken gördüğü rüyalarına giren aynı hoş Fransız meleğin kendisini incelediğini görünce onun gerçek olduğunu bilmek onu çok memnun etti.

Amalie vücudunu temizlerken o, yarı aralık gözleriyle izlemişti. Amalie'nin bakışları masum bir merakla üzerinde geziniyordu. Sonra küçük, yumuşak elini dokundurmuştu. Çekingen dokunuşu derisinin altını yakarak onun büsbütün farklı bir tepki göstermesine yol açabilirdi.

"Başrahibe aşırı meraklı olduğumu söyler." Aksanı yumuşak ve tatlıydı.

"Kim?"

"Başrahibe." Doğru kelimeleri söylediğini umdu. "Büyüdüğüm manastırda."

Evet, *bu* utangaçlığını açıklıyordu.

"Ah, şey, kadınlar arasında bir manastırda büyüdüğüne göre erkekler hakkında meraklı olmakta haklısın, değil mi? Yanlış bir şey yapmadın. Kendini sıkıntıya sokma, küçük hanım. Adın nedir?"

Cevap vermek istemiyormuş gibi baktı. Konuştuğunda sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıktı. "Amalie Chauvenet."

"Ne kadar güzel bir isim. Benim kim olduğumu bildiğini düşünüyorum."

Başıyla onayladı. "MacKinnon Savaşçıların lideri Morgan MacKinnon."

Sesinde bir tür kızgınlık vardı.

"Ne kadar oldu?"

Amalie pencereye, tavana, eteğinin üzerine koyduğu ellerine baktı ama ona bakmadı. "Yaralandığınızdan beri on beş gün geçti."

On beş gün! Neden o kadar güçsüz hissettiğine şaşmamalı! Connor, Joseph ve adamları çoktan Elizabeth Kalesi'ne dönmüş olmalıydı. Iain bile o ana kadar muhakkak haberdar olmuştu. Kardeşleri öldüğüne mi inanıyorlardı? Ölümü için kendilerini suçluyorlar mıydı?

Bu soruları aklından uzaklaştırarak, “Biraz su alabilir miyim, Bayan Chauvenet?” dedi.

Yüzünde şaşkın bir ifade olan Amalie sürahiye uzandı. “Artık kendi ölümünüzü beklemiyor musunuz?”

Kafasını salladı. “Mücadeleyi kaybettim.”

Amalie’nin hoş yüzü sıkkın görünüyordu. Bardağa su doldurdu, kafasını kaldırdı ve onu adamın dudaklarına götürdü. Bir tutam saç omuzlarının üzerinden adamın göğsüne düştü. Lavanta, temiz çamaşır ve kadın kokuyordu. “İçin.”

Susuzluğu geçene kadar bardağı dört defa doldurmasını istedi. O, suyunu içerken kızın yüzünde oluşan acı ifadeyi merak ediyordu. Kız kardeşleri ona dokunurken suçlu hissedecek kadar tutucu mu yetiştirmişlerdi onu? Belki de ondan korkuyor ve orada bulunmak istemiyordu. “Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim, Bayan Chauvenet.”

Amalie’nin yüzündeki sıkıntılı ifade gerçek bir acıya dönüştü. Nedenini anlamak zor değildi.

“Beni neyin beklediğini biliyorsun ve ölü bir adamla konuşmak canını sıkıyor.”

Amalie o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi sallandı. Gözleri yaşlarla dolmuş bir şekilde ona baktı. “Sizin başınıza geleceklerle ilgilenmiyorum, mösyö. Neden ilgileneyim ki? Siz ve sizin Savaşçılarınız benim babamı öldürdünüz!”

Daha sonra döndü ve eteğini hışırdatarak hızla uzaklaştı. Morgan onun gidişini izlerken günahlarının sonunda onu yakaladığını hissetti.

Gözlerine yaşlar dolan Amalie, Mösyö Lambert’in yüzündeki şaşkın bakışı görmezden gelerek ve arkasından sorduğu soruları zor duyarak hastanenin ön kapısından dışarı çıktı.

Böyle davranmaya nasıl cesaret edebilirdi? Düşmanı nasıl onu anlamış gibi davranabilirdi? O bir centilmen değildi! Nasıl centilmenmiş gibi davranabilirdi?

Kendini kalenin mezarlığında bulana dek nereye gittiğinden emin olamayarak acele acele yürüdü. Babasının mezarını gösteren haça ulaşana kadar mezarların arasından ilerledi. Önünde eğildi ve gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Ne düşüneceğini, nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Neden üzüldüğünden ve ağladığından da emin değildi. Belki de onunla ilgilenmek ona babasının hayatını alan korkunç savaşı hatırlatıyordu.

Eğer başıma kötü bir şey gelirse Pere François seni Montcalm'a veya Bourslamaque'ye götürecektir. Seni koruyacaklar.

Sana hiçbir şey olmayacak, babacığım!

Parmaklarını babasının isminin üzerindeki oyma harflerde gezdirirken kalbindeki ağrı anıların etkisiyle arttı. “Mösyö Bourlamaque’nin bana dediği gibi yaptım, baba. Savaşçı’nın yaşamasına yardım ettim. Yakında onu sorgulayacaklar.”

Beni bekleyeni biliyorsun ve ölü bir adamla konuşmak canını sıkıyor.

Adam onunla birkaç kelime konuşmuştu ve Amalie umduğu gibi kaba ve kalpsiz olmadığını anlamıştı. Fransa’ya lanet okuyacağını veya serbest bırakılmayı dileyeceğini düşünmüştü. Bunun yerine Amalie’yi iffetli bir genç kadının yapmaması gereken bir biçimde ona dokunurken görmüştü ve sadece adını sorarak ve su isteyerek ona anlayış göstermiş, güven vermişti. Amalie’nin davranışları yanlışken bile onun davranışları hatasızdı.

Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim, Bayan Chauvenet.

Kibarlık ve anlayış zalim bir barbardan, vahşi bir düşmandan beklenecek özellikler değildi.

Olayın kaynağı buydu.

Onu izlemiş, korkunç bir biçimde ölsün diye hayatta kalmasına yardım etmişti. Adam bunu anlamıştı ve bir düşmandan ziyade bir centilmen gibi davranmıştı. Amalie’nin suçlu hissetmesine anlam verebilmiş ve onu affetmişti. Bir sebepten dolayı ise daha kötü hissetmesine yol açmıştı; daha iyi hissetmesine değil.

“Kwai nadögweskwa. Toni kd’ollowzim.” Selamlar kuzen. Nasılsın?

Amalie sesini fark etti. Hemen önlüğüyle yüzünü sildi ve ona döndü. *“Kwai. Tomakwa, nagögwisis. Kwai, Simo. N’wowlowzi, ta giya? ”* Selamlar Tomas, kuzenim. Selamlar Simon. Ben iyiyim, ya sen?

Annesinin kız kardeşinin çocukları önde Tomas, arkada Simon olmak üzere ona doğru yürüdüler. İkisi de güderi tozluk giymişti ve uzun, koyu saçları açık, göğüsleri çıplaktı. Tomas boynuna hediye olarak kendisine verilen bir Britanya subayının kolyesini ve beline de şık bir kemer takmıştı. Simon’un ise takı olarak sadece gülümseyişi vardı.

“Sana öğrettiğim kelimeleri hatırlıyorsun yani. Memnun oldum.” Tomas, Amalie’nin önünde durdu. Bir parmağını çenesinin altına koydu, yüzünü inceledi ve gözleri bir anlığına babasının mezarına takılınca kaşlarını çattı. “Ağlıyordun.”

Tomas’ın duygulardan anlamayacağını bilen Amalie ona açıklama yapamazdı. Bu yüzden gözyaşlarının sadece üzüntüden olduğunu düşünmesine

izin verdi. “Onu özlüyorum.”

Tomas’ın yanı sıra koyu gözleri anlayışla sıcacık bakan Simon da onu izliyordu.

Amalie uzandı ve Simon’un elini sıktı. “Ticaret için mi geldiniz?”

Tomas hastaneye baktı. “Montcalm’ın bize verdiği sözü almaya geldik *Inglismân*, Mac-Kin-non. Hâlâ hayatta mı?”

Amalie birden sersemlemiş hissetti. “Evet.”

Ama Savaşçı, İngiliz değildi. Katolik bir İskoç’tu.

Kuzenleri farkı anlamazlardı.

“*Kamodzi*. Çok iyi. Onu ateşlere atacağız ve hem köyün hem de babanın öcünü alacağız.” Daha sonra Tomas tekrar Amalie’ye baktı ve büyük elini omzuna koydu. “Bizimle gelmelisin, Amalie. Anne tarafına dön. Ateşi yakan sen olabilirsin. Böylece üzüntün de sona erer.”

Kuzeninin söyledikleriyle Savaşçı’nın bir kazığa bağlanmış yanan görüntüsü Amalie’nin aklına geldi. Ve Amalie midesinin takla attığını hissetti.

Morgan kapı açıldığında Bayan Chauvenet’i görmeyi umuyordu. Özür dileyecekti, babasının bir Savaşçı tüfeği ile öldürülmesinden nasıl üzüntü duyduğunu söyleyecek ve affetmesini isteyecekti. Söyleyeceklerinin onun umurunda olmasını beklemiyordu ama yapabileceği tek şey buydu.

İçeri giren Amalie değil onu esir alan kişilerdi. Ateşler içindeyken gördüğü rüyalardan hatırladığı subaylardan biri

- son duasına izin vermeyen peruklu teğmendi. Diğerini ise tanımıyordu. Ama diğer adamın üniformasının ihtişamı onun Montcalm’ın adamı Tuğgeneral Şövalye François-Charles de Bourlamaque olduğu konusunda Morgan’ın aklında kuşku bırakmıyordu.

Tuğgeneral düşündüğünden daha gençti en fazla kırk yaşında olmalıydı. Teğmeni gibi o da pudralı bir peruk takmıştı. Kaşlarını düşünceli bir şekilde çatmış olan Tuğgeneral, Morgan’a şöyle bir baktı ve ufak bir reverans yaptı. “Binbaşı MacKinnon.” Boğazı kavrulan Morgan yutkundu. “Tuğgeneral Bourlamaque. Size selam vermek için kalkamadığımdan beni bağışlayın. Elim kolum bağlı.”

“Yaşadığınız için ne kadar rahatlamış olduğumu bilemezsiniz, Binbaşı.”

“Ah, sizin için ne anlama geldiğimle ilgili bazı düşüncelerim var. Ne de olsa geçen yıllarda kardeşlerimin kellesi ve benim kellem için ödül konmuştu.”

Bourlamaque gülmedi. “Şimdilik öleceğiniz ve beni sizinle tanışma şansından yoksun bırakacağınız kesin gibi duruyor.”

“Tabii ya, o zaman bu sizin için büyük bir gün olmalı.” Teğmen, Morgan’ın sağ bacağına tekme atınca ağrıdan Morgan’ın ciğerlerinden hava boşaldı. “Küstah olma!”

Bourlamaque teğmene sert bir bakış attı ve sonra bir kez daha Morgan’a döndü. “Kuşkusuz kutlanması gereken bir gün. Bugün bir efsaneyle tanıştım.”

Bourlamaque teğmenine döndü ve Fransızca konuştu. “*Allez! Git!*”

Teğmen bir anlığına gücenmiş gözüktü. Daha sonra Bourlamaque’ye şık bir reverans yaparak döndü ve giderken kapıyı kapattı.

Ellerini arkasında birleştiren Bourlamaque, pencereden dışarı bakmaya gitti. “Elizabeth Kalesi’ne haber gönderdim, komutanınızı talihsiz ölümünüz hakkında bilgilendirecekler. Adamlarınızın sizi kurtarmak için canlarını boş yere tehlikeye atmalarını anlamlı bulmuyorum.”

“Seni aşağılık herif!” Kalbi küt küt atan Morgan çoktan ölmüş olup bunu henüz fark etmediğini düşünmek istedi. Kardeşleri onun hayatta olduğuna inandıkları sürece onu kurtarmaya gelmek için şansları olacaktı.

Ama Bourlamaque hâlâ konuşuyordu. “Carillon Kalesi’nden asla canlı çıkamayacaksınız. Siz ve kardeşleriniz bu savaşta Fransa’ya çok pahalıya patladınız. Adamlarınız sınırımızın belaları. Ölümünüzü isteyen sadece Fransa değil. Birkaç kış önce Oganak’taki köylerini yağmalayarak kadınlarını ve çocuklarını savunmasız bıraktığınız Abenakiler de istiyor.”

“En azından sizin ve müttefiklerinizin yaptığı gibi kucağında bebekleri olan kadınlara tecavüz edip onları öldürmüyoruz! Oganak’ta ne bulduğumuzu biliyor musunuz? Çadır direklerinde sallanan altı yüzden fazla insan başı kadın, erkek ve de çocuk sizin, karşılığında bedel ödediğiniz başlar...”

Bourlamaque sözünü kesti. “Bir grup Abenaki sizi almaya geldi. Sizi köylerine geri götürecekler ve ağrıdan başka bu hayata dair hiçbir şey gökyüzünün rengi, şarabın tadı, hatta kutsal annenizin adını bile hatırlamayana kadar günlerce yakacaklar. Ölmeyi dileyeceksiniz, yalvaracaksınız ama ölümünüz çok yavaş olacak.”

Morgan yok saymaya çalıştığı dehşeti yavaşça sırtında hissetti ve tüyleri ürperdi. Korkudan etkilenmez değildi ama korktuğunu belli etmeden önce canına okunması gerekirdi. “Kulağa hoş gelsin diye uğraşıyorsunuz.”

Bourlamaque, Morgan’a döndü ve Morgan yüzündeki öfkenin altında başka

bir şey gördü keder. “Öyle olmayacağından emin olabilirsiniz, Binbaşı. Yine de iki tarafın da centilmenlikten yoksun oluşunu çok kötü buluyorum. Kadınların, çocukların ve kilise görevlilerinin hayatlarını kurtarmanızdan dolayı size saygı duyuyorum ve bir anlaşma önereceğim.”

Bourlamaque’nin teklifinin ne olacağını bildiğinden hiçbir şey söylemedi.

“Savaşçılarla ilgili bilmem gereken her şeyi, Elizabeth Kalesi’ni, komutanınızı anlatın bana. Ben de çabuk, acısız bir ölümün yanı sıra son duanızı ve Katolik bir şekilde yakılmanızı sağlayayım.”

Geleceğiyle ilgili korkunç planı dinledikten sonra Morgan gözlerini kapattı. Wentworth ve kardeşleri onun öldüğüne inanıyor olmalıydılar. Bir şekilde kendisi kaçmayı başaramazsa işkence görecekti ve yakılacaktı. Vücudundan geriye ne kaldıysa paramparça edilecek, kellesi bir çadır direğine asılacak, rüzgarda bir ödül gibi sallanacaktı ve kemikleri hayvanların yemesi için ormana bırakılacaktı. Ama Bourlamaque’nin teklifini kabul edemezdi. Kardeşlerine veya adamlarına ihanet etmektense bin kez ölmeyi yeğlerdi.

Gözlerini açıp Bourlamaque’ye baktı. “Cömert teklifiniz için teşekkür ederim. Ne yazık ki kabul edemem. Cehennem en karanlık köşeleri hainlere ayrılmıştır. Tanrı’nın huzuruna bir hain olarak çıkmak yerine en sert işkenceleri çekip ölmeyi tercih ederim.”

Bourlamaque bir süre onu inceledi. “Yeniden düşünmek için vaktiniz var. Cerrahım en az bir hafta boyunca karakola gelebilecek kadar güçlü olmayacağınızı söyledi. Bu süre içerisinde kararınızı değiştirirseniz ...”

“Değiştirmeyeceğim. Yani buna alışsanız iyi edersiniz.”

“Aceleci olmanıza gerek yok, Binbaşı. Teklifimi tekrar tartışmak isterseniz haber gönderin.” Bourlamaque ufak bir reverans yaptı, kapıyı açtı ve Morgan’ı endişe ve korkularıyla baş başa bırakarak gitti.

Beş

Amalie hastaneye doğru çamur dolu çukurların arasından dikkatle geçerken öyle düşüncelere dalmıştı ki ne sabah melteminin taze yağmur kokusunu ne de askerlerin sabah içtimasını gördü. Görevi bitsin istiyordu. *Ondan* kurtulmak istiyordu. Artık tehlikede olmadığına göre başka bir Savaşçı görmemeyi umuyordu. Bourlamaque'den günlük işlerine dönmesine izin vermesini istemiş ancak o bunu reddetmişti.

“Mösyö Lambert geçen akşam Binbaşı MacKinnon’un seni sorduğunu söyledi. MacKinnon’un sana ısındığına inanıyor. Hastanede bir faydan dokunabilir.”

“Ama o iyileşiyor ve artık bana...”

Bourlamaque sözünü kesti. “Çok iyi, yaptığın gibi onu etkilemeye devam et. Ama artık kendinde olduğuna göre dikkatli ol. Onu dinle ve sonra dediği her şeyi bana ilet.”

“Benden... *casusluk yapmamı* mı istiyorsunuz, mösyö?” Bu düşünce Amalie’ye o kadar garip gelmişti ki hakkında konuşamıyordu bile.

Bourlamaque kıkır kıkır güldü. “Hayır tatlı Amalie. Kandırmak senin doğanda yok. Tamamen kendin olmanı; genç, güzel ve masum olmanı istiyorum. O birçok savaş görmüş ve sonunun geldiğini bilen bir adam. Bu çaresizliği içinde, teselliye senin yumuşaklığında arayacak. Sana güvenecek ve bana asla anlatmayacağı şeyleri sana anlatacak. Yapman gereken tek şey, söylediği her cümleyi bana iletmen. Bunu yapabilir misin?”

Amalie, Bourlamaque ve Carillon Kalesi’ndeki adamların onun için yaptığı her şeye rağmen ilgisiz olduğundan utanarak başıyla onayladı. “Evet.”

Ah, Bourlamaque’nin kendisinden bunu beklememesini nasıl istiyordu. Savaşçı’yla ilgilenmesinin çoktan duygularına rahat vermediğini Bourlamaque’ye

nasıl açıklayabilirdi? Suçunu casusluk yaparak mı örtbas etmeliydi? Bourlamaque üzerini örtmek için çok uğraşsa da durum buydu. Amalie tutsağın güvenini kazanmak için şefkatiyle onu teselli edecek ve anlattığı her şeyi koruyucusuna iletcekti.

Ama Savaşçı ona neden herhangi bir şey anlatsındı ki? Tecrübelerine göre çoğu erkek kadınları bırakın güvene, ciddi sohbetlere bile layık görmezdi.

Hastane kapısını açtı ve gözlerinin alışması için biraz süre vererek içeri girdi. Şömine hafifçe yanıyor, sabahın soğuğunu alıyordu. Mösyö Lambert'in genç görevlilerinden ikisi koşuşturuyor, biri çaydanlıkları temizliyor, diğeri çamaşırcı kadınlar için kirli çamaşırları topluyordu. Altı asker küçük yataklarında yatıyorlardı. Bazısı uyuyor, bazısı daha yeni iyileşiyordu.

Ve hatırlaması gereken *buydu*. Binbaşı MacKinnon bu adamları öldüren Savaşçıları komuta ediyordu. Bu kaleye saldırmıştı, üstelik ilk kez de değil. Elllerinde Fransız kanı vardı belki kendi babasının kanı da.

Görevlilerden biri Amalie'ye doğru döndü. “*Bonjour, matmazel.*”

“*Bonjour.*” Yatakların arasından erzak dolabına doğru gitti ve midesindeki kramplara aldırış etmeden iki rulo taze bez aldı.

Ondan korkman için bir sebep yok, Amalie.

Yapması gereken sadece en basit ihtiyaçlarıyla yeme içme gibi ilgilenmek ve konuşurken onu dinlemektir. Kafa karıştırıcı bir görev değildi. O zaman neden paniklemiş hissediyordu?

Odaya ilerledi, kapıyı hafif aralık buldu ve içeriden bir adamın sesini duydu.

“Binbaşı, bunun acı verici olduğunu düşünüyorsanız bekleyin de Abenakiler...”

Amalie kapıyı ittiğinde Savaşçı'nın karşısında kalçasına zalimce botunun topuğunu bastıran Teğmen Rillieux'u gördü. Büyük bir ağrıya çenesini sıkın Savaşçı dikkatten kaçmayacak bir nefretle ona bakıyor ama ses çıkarmıyordu.

Donakalan Amalie hızla içeri girdi. “Mösyö! ***Que faites-vous?***” ***Ne yapıyorsunuz?***

İrkilen teğmen ayağını çekti ve Amalie'ye baktı. Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Ona sadece başına geleceklerin en hafifini gösteriyordum, matmazel.”

İngilizce konuşuyordu. Bakışları ona nefret kusan, alnı terlemiş, sağ yanağında koyu bir yara oluşan Savaşçı'ya dönmüştü.

Savaşçı'nın sesi bir hırıltı gibi çıkıyordu. “Elinden gelenin en kötüsünü yap,

seni ***neach diolain!***⁴”

Çok öfkelenen Amalie, Teğmen Rilieux’a Fransızca cevap verdi. “Çok ileri gidiyorsunuz! Mösyö Lambert’in, tutsağın kötü muamele görmeyeceğine dair emrini anlamadınız mı?”

Teğmen Rilieux, Amalie’ye yanaştı. Gülümsemesi kaybolmuştu. “Yerinizi unutuyorsunuz, matmazel. Ne Mösyö Lambert’a ne de size hesap veririm.”

Yüzündeki ifade onu ne kadar korkutsa da teğmene bu zevki yaşatmayacaktı. “Teğmen, hastanede Mösyö Lambert’in kuralları geçerlidir. Yaralı birine vurmak zalimce ve...”

Teğmen onun sözünü kesti. “Savaşın ortasındaki bir kaledesin, küçük Amalie. Burayı manastırla karıştırma! Kalede askeri kaygılar önce gelir, kadınların zayıf düşünceleri değil.”

Bir eliyle hızla Amalie’yi başının arkasından yakalayarak dudaklarını sertçe onunkilere bastırması acı verici ve korkutucu kısacası zalimceydi.

O kadar şaşırmıştı ki teğmen onu bırakana ve odadan çıkana dek onu itmek aklına gelmedi. Titreyen eliyle dudaklarını sildi.

Morgan zavallı kızın o aşağılık adamın öpücüğünü silmesini izledi ve Tanrı’dan demirleri kıracak güce sahip olmayı diledi. Öyle olsaydı bu Fransızın yeryüzünden eksilmesini sağlardı. “Sana zarar verdi mi?”

Parmakları hâlâ dudağında, gözleri irileşmiş, tek bir solukta dönüverdi. Bir anlığına sadece ona baktı ve Morgan Fransızca konuşup konuşmadığından emin olamadı.

Çok dikkatli ol, MacKinnon.

Tabii ki konuşmalarının her bir kelimesini anlamıştı ve bu sadece öfkesinin artmasına yaramıştı. Kız manastırda yetişmiş masum bir kızdı ve onu korumaya çalışıyordu karşılığında alaya ve kötü muameleye maruz kalmıştı.

Savaşın ortasındaki bir kaledesin, küçük Amalie. Burayı manastırla karıştırma! Kalede askeri kaygılar önce gelir, kadınların zayıf düşünceleri değil.

Morgan, Amalie’ye dokunduğu için o alçağın dişlerini boğazına dizmeyi, daha sonra kadınlara hakaret ettiği kışına tekme basmayı istiyordu. Çok fazla

* ⁴ iskoçça: Aşağılık adam. (Çev. N.)

kadın tanıdı ve onlardan bazıları pek akıllı değildi. Bu savaşın planı Mohikan ninelerinin elinde olsaydı çoktan kazanılmış olurdu ama sahip olduğu avantajı onların konuşmalarını dinlemek kaybetmemek için anladığını belli etmeyecekti.

Sonunda Bayan Chauvenet başını salladı. “Beni sadece şaşırttı.”

Morgan’ın kanı hâlâ kaynıyordu. “Hiçbir erkeğin sana böyle davranma hakkı yok. Onu Bourlamaque’ye şikayet etmelisin.” Amalie’nin yanakları pembeleşti ve Morgan’ın onun aşağılanmasına tanık olmasından utandığını fark etti. “Teğmen Rillieux... o iyi bir subaydır. Ben onu incittim. O, o benimle evlenmek istiyor ama ben... ben evlenmek istemiyorum.”

Ve Morgan sormak zorunda kaldı. “Kiliseye ant mı içtin?” Amalie başıyla onayladı. “Bu savaş olmasa şimdiye kadar Trois Rivières’deki manastıra dönmüş olurum.”

Morgan bu kadar güzel bir kadının güzelliğini Kilise uğruna harcayacağı için üzgün, hem de hiçbir erkeğin ona sahip olmayacağını öğrendiği için garip bir şekilde rahatlamış hissetti. “Üzgünüm.”

Amalie başını kaldırıp ona baktı ve kaşlarını çatı. “Yaranıza bakayım.”

“O kadar kötü mü?”

Amalie cevap vermedi ama hızla yatağın yanındaki masaya yürüdü, sürahidenden tahta kaseye su döktü ve endişeli bir ifadeyle temiz bir bezi suya batırdı. “Size vurdu. Sakat ve yaralısınız ve o size vurdu.”

“Üzülme, küçük hanım. Bahse girerim buradan çıkınca daha çok acı çekeceğim.”

Amalie garip bir şekilde elindeki bezi suya batırıp öylece durdu. Daha sonra kendine geldi. Bezi çıkarıp sıktı ama hareketleri çok donuktu.

Ona vuracaklarını düşünmek bile Amalie’yi üzüyordu. Morgan bunu hatırlayacaktı.

Hiçbir şey söylemeden bezi sağ yanağının üzerinde tuttu. Soğuk, o aşağılık herifin Amalie, Rillieux demişti vurduğu yeri rahatlatıyordu.

Amalie yanağını temizlerken Morgan onu izliyor, bakışları onun detaylarını arıyordu. Kirpiklerinin koyu ve zarif kıvrımları. Yanağının yumuşak kavisi. Dudaklarının dolgunluğu. Boynunun inceliği. Yeleğinin bağcıklarının altındaki nazik şişliği. İpeksi saçının uzunluğu. Ve kokusu temiz çamaşır, lavanta ve kadın.

Yeminli o, seni ahmak!

Evet, İsa’ya yeminliydi. O ise şeytana.

Daha sonra ona söyleyeceklerini hatırladı. Bütün gece ne söyleyeceği

üzerinde düşünmüş ve aklında sözlerini kurmuştu. Şimdi konuşma zamanıydı. “Babanı kaybettiğine çok üzıldüm, Bayan Chauvenet. Hayatına son veren kurşunu geri alabilseydim keşke.”

Amalie, yüzünde şaşkınlık ve sinir dolu bir ifadeyle ona baktı. Konuştuğunda sesi titriyordu. “B-benimle nasıl olur da onun hakkında konuşabilirsiniz?”

“Üzüntünü hafifletmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Bunu biliyorum. Ama acı çekiyor olman beni çok üzüyor ve senden af diliyorum.”

Nefes almakta zorlanan Amalie, Savaşçı’nın mavi gözlerine baktı ve orada sadece samimiyet gördü. Kendisinden onlar için dua etmesini isteyen yaralı askerlerle aynı içtenliği ölmek üzere olduklarını bilen ve son nefesini huzur içinde vermek isteyen adamların açık dürüstlüğünü gördü.

Savaşçı’nın beklenmedik özrüyle olduğu kadar Teğmen Rillieux’un nahoş öpücüğüyle de sarsılan Amalie söyleyecek bir şey bulamayarak döndü. Yaptığının zar zor farkında olan Amalie bezi yeniden suya daldırdı.

İkisi de nasıl cesaret edebilmişlerdi! Teğmen Rillieux onunla evlenmek istemediğini çok iyi bilmesine rağmen nasıl onu öpebilmişti! Ve Savaşçı nasıl af dileyebilmişti! O ve adamları babasını öldürerek hayat neşesini elinden almış, gecelerini üzüntü ve sevgisizlikle doldurmuşlardı.

“Ne tür bir adamsınız siz, Binbaşı MacKinnon?”

“Sade bir adam.”

Mütevazı cevabı Amalie’yi utandırmıştı. Tanrı’nın gözünde sade bir adam olabilir, evet ama burada, dünyada, bir İngiliz askeri yani bir Savaşçı. Hem kendi hem de Amalie’nin halkına göre bir efsaneydi. Şimdiyse Amalie’nin bakımına muhtaç yaralı bir adamdı ve ölüme mahkumdu. Ayrıca herhangi bir adam kadar saygılı ve ciddi bir şekilde af dilemişti.

Affetmeden barış olamaz, Amalie.

Başrahibe’nin katı sesi zihninde yankılanıyordu.

Amalie elindeki ıslak bezle yavaşça adama döndü. Adam sert görünüşüne yaralı bir yanak, zincirler, sakal, savaşçı izleri tezat yumuşak bir bakışla onu izliyordu. “Ben... Ben onu çok severdim. O benim tek gerçek ailemdi. Geçen yaz bu hastanede yaralılara yardım ederken o ilk saldırıda öldürüldü. Bir süreliğine onun hayatta olduğunu düşünmüştüm ama...”

“Yüce Tanrım, savaş boyunca **burada** mıydın?” Mavi gözlerinde sadece dehşet dolu bir ifadeyle ona baktı.

Amalie yutkundu ve ellerine bakıp o korkunç günü hatırlamamaya çalışarak

başıyla onayladı.

“Ah küçük hanım, bunun için çok üzgünüm. Savaş kanlıdır, zalimdir. Erkekleri canavarlaştırır. Bir kadın için uygun bir yer değildir.”

“Korkunçtu.”

“Evet öyleydi.”

Sesindeki bir şey Amalie’nin ona bakmasına sebep oldu ve Amalie yüzündeki çizgilerden onun da kötü anıları olduğunu anladı. “Sizin de kaybettiğiniz kimse oldu mu?”

“Evet, pek çok. Gerçekten iyi adamlardı. Bir hiç uğruna öldüler. Savaşta onlar birer kuklaydı.” Son sözlerini söylerken sesi çatallaştı.

Amalie onun acısını anlıyordu. “O günden beri Savaşçılardan nefret ediyorum.”

Morgan güldü üzgün, çarpık bir gülümseme. “Peki benden de nefret ediyormusun?”

“Sizden nefret etmeyi **denedim**, mösyö.” Amalie, Savaşçı’nın gülüşünün kendisini nasıl etkilediğini görmezden gelmeye çalışarak çenesini kaldırdı. “Ama korkarım istediğim gibi nefret etmeyi başaramadım.”

Morgan ona tatlı tatlı gülümsedi. Sıcak ve samimiydi. “Kendine haksızlık etme. Bahse girerim içinde biraz olsun nefret vardır. İyileşmesine yardım ettiğin bir düşmandan nefret etmek zor olmalı.”

Amalie, Morgan’ın gözlerine baktı ve kendisini nasıl bu kadar iyi anladığını merak etti. “Evet Binbaşı MacKinnon, sizi affediyorum. Tanrı babamın ruhunu korusun.”

Ve daha önce taşıdığını bile bilmediği o yük omuzlarından kalkıverdi.

Lord William kanlı ekose kumaşa parmaklarıyla dokundu ve sonra da parşömen kağıda baktı. Bir parçası okuduklarını anlayamıyordu. MacKinnon kardeşler, o kadar sık ölümün eşiğinden dönmüşlerdi ki hayatta kalmalarına kesin gözüyle bakabilirdi. Doğru sosyal çevrelerde ufak sırlar fısıldayıp, ve yeteneklerini anlatıp gazeteleri kardeşlerin kahramanlıklarıyla ilgili yazmaya teşvik ederek etraflarında dolanan efsaneyi beslemişti. Teğmen Cooke onu sorguladığında İngiliz ordusuna yeni Savaşçı alımlarıyla katkıda bulunmayı umduğunu söylemişti. Sebep olarak yeni sömürgelerin MacKinnon adamlarına hayran olacaklarını ve onlar gibi olmak isteyeceklerini gösterdi.

Ama gerçekte MacKinnon kardeşler gördüğü en iyi dövüşçü grubuydu. Dik

başlı ve yakışıklı İskoçyalılar gençken İskoçya'dan çıkarılmış ve sınırda kendilerinden sayıca çok fazla olan Mohikan Kızılderilileri arasında büyümüşlerdi. Birkaç kişi gibi onlar da toprakları biliyorlardı ve dünyada onlardan daha iyi nişancı yoktu. William onların inanılmaz hedefler vurduklarını, durum gerektirdiğinde tüfeklerini yeniden yükleyip çok az insanın yetişebileceği bir hızla ateş ettiklerini duymuştu.

Rutin şekilde iz sürme gibi küçük bir görevin Morgan MacKinnon'un hayatına mal olması ne kadar acıydı!

Özel çalışma odasının dışında bir gürültü duydu bağırıp çağırmlar, lanet okumalar, ardı ardına edilen İskoçça küfürler

- ve kapısı açılıp MacKinnon; Yüzbaşı MacKinnon ve Yüzbaşı Joseph ile onlara ayak uydurmaya çalışan Teğmen Cooke'yle birlikte içeri girdiğinde ekose kumaşını cebine yeni sokmuştu.

Cooke "Lordum, MacKinnon kardeşler burada," diye kekeledi.

"Görüyorum. Çıkabilirsiniz Teğmen ve çıkarken kapıyı kapayın."

"Peki, lordum." Cooke ufak bir reverans yaptı ve gitti.

Üç kardeş arasında yaşça en büyük olan Iain MacKinnon hiçbir zaman hoşbeşle vakit harcayan biri olmamıştı. "Morgan'la ilgili neler öğrendiniz? Hemen duymak istiyorum."

MacKinnon kardeşler ve onların adamları savaşta ve avcılıkta o kadar yetenekli olmasalardı, haince aşağılamaları ve William'la asil dedesinin bitmeyen nefreti onlar için hapishanede bir yatağa sebep olurdu. Çoğu zaman ise William onların saygısızlıklarını asil bir prensesin oğlu olmasından gelen yaltakçılık ve dalkavukluklara kısa bir ara olarak görürdü. MacKinnon kardeşlerle karşılaşmadan önce kimse ona "küçük Alman prens" deme cesaretini gösterememişti. Ama o gece için davranışlarında hiçbir neşe yoktu.

Parşömen kağıdını uzattı ve Iain okurken onu izledi. Mektup o akşam üzeri ateşkes bayrağı taşıyan bir Fransız tarafından ulaştırılmıştı. Mektupta Bourlamaque'nin özel cerrahının bakımına rağmen Binbaşı Morgan MacKinnon'un yaralarından dolayı öldüğü ve bedeninin Abenakiler'e verildiği yazıyordu.

En yaşlı MacKinnon'un yüzünün rengi attı. "Ah, Tanrım! Yüce Tanrım, hayır!"

Yüzbaşı MacKinnon ağabeyinin elinden kağıdı kaptı, bakışları sayfada gezindi. Sonra mektubu attı, bir sandalyeye çöktü ve tıraşsız yüzünü ellerinin

arasına aldı. “Ah, olamaz, Tanrım! Beni affet Morgan!”

Yüzbaşı Joseph bir süre William’a dik dik baktı. Sonra da eğilip Yüzbaşı MacKinnon’a alçak sesle sordu.

“Yani Morgan... kardeşim... öldü mü?” Iain MacKinnon’un gözlerinde derin bir hüznün vardı.

“Mesaj Bourlamaque’nin kendi imzasını taşıyor. Bununla birlikte ulaştı.” William cebindeki ekose kumaş parçasını çıkardı ve eski binbaşıya uzattığında binbaşı onu kapıp avucunun içinde sıkı. “Başınız sağ olsun.”

Iain kanlı kumaş parçasını sıkıca tutarak neredeyse kendi kendine konuşuyormuş gibi “Savaşçıları asla yalnız bırakmamalıydım,” dedi. “Yanlarında kalmalıydım.”

William düşündüğünden daha az sinirlenen Savaşçıların üzüntüsünü izledi. Kendini bir insan doğası öğrencisi olarak görürdü. Diğerlerini gözlemlemekten, insanların istekleriyle mantıklarını karşılaştırmaktan, kendi doğalarıyla ve diğerlerinininkiyle mücadele edişlerini izlemekten özel bir keyif alırdı. Hareketlerini tahmin etmek ve hatta onlara karışmak için kendi iç görüşünü onların zayıf taraflarını ve hatalarını bulmakta kullanmayı oldukça eğlenceli buluyordu.

Ama kardeşlerin üzüntüsünü önceden beklemiş olsa da bunu anladığını söyleyemezdi. O, kardeşlerine hiç yakın olmamıştı. Gereksiz bir üçüncü oğul olarak babasının takdirini ve annesinin ilgisini kazanmak için iki ağabeyiyle yarışmak zorundaydı. Savaşta ölseydi hakkında söyleyecek bir iki laf edeceklerinden kuşkusu yoktu. O New York’a gittiğinde hiçbiri ona veda etmemişti ya da o andan itibaren onlardan haber almamıştı.

Iain MacKinnon bir daha ona baktı. “Onun başına geleceğinden korktuğum ölümünden daha merhametli bir ölüm. En azından ateşlerden kurtuldu.”

Yüzbaşı MacKinnon bunun üzerine sandalyeden kalktı ve William’a suçlayıcı bir şekilde parmağını uzattı. “Bu senin hatan, seni kafir piç kurusu! Sen olmasaydın Morgan o lanetli kalenin yakınına adım atmayacaktı! Sen onu dövüşmeye zorladın! Onu sen kendin öldürdün, seni lanet **İngiliz**”

Sonunda sinirlenmişlerdi.

“Bunu söylemenize ne sebep oldu, Yüzbaşı?” William ses tonunu sakın tutarak kelepçesindeki kordonu şaklattı. “Hatırladığım kadarıyla Binbaşı MacKinnon, Majesteleri’ne hizmet etmeye gönüllüydü.”

Yüzbaşı MacKinnon ona açık bir nefretle baktı ve ağabeyi ile Yüzbaşı Joseph engel olmasalardı ona saldırabilirdi. “Evet, gönüllüydü ama gönüllü olmadığı

takdirde bizi asılı görmekle onu tehdit etmenizden sonra!”

MacKinnon kardeşleri bir sokak dövüşünde gözlemlemek ve onları hizmete katmak pişmanlık duymadığı dürüstlük dışı yöntemlerle olmasa da William için çok iyi olmuştu. Ve bu yüzden ondan nefret etseler de umurunda değildi. Bu savaştaki başarıları beraberinde kendi başarılarını getirmiş, ona dedesinin sevgisini kazandırmış ve çatışmanın yönünü zafere döndürmeye yardımcı olmuştu.

William sesinin sinirli çıkmasına izin verdi. “Komutaya uygun davranmayıp beni ağabeyinizi eski göreve getirmek zorunda bırakmamak için kendinize hakim olun, Yüzbaşı.”

Connor bu sözlerle hemen sakinleşti, bronzlaşmış yüzünün rengi uçtu.

Daha sonra bir kadının sesi duyuldu. “Nasıl cesaret edersiniz!”

Leydi Anne.

William’ın nabızı hızlanmıştı. Cooke neden onun orada olduğundan kendisini haberdar etmemişti?

Kucağında uyuyan bir bebek ve güzel yüzünde gözyaşlarıyla, kızgın ve güzel çenesi havada, odaya girdi; kocasının yanında durdu. “Kocam artık sizin emrinizde değil! Bana bundan bahsetmeyin!”

William reverans yaptı. “Leydi Anne.”

Artık halktan biriyle evli olduğundan ona tabii ki “Leydi” denmiyordu ama evliliğini görmezden gelmek için pek de kurnazca olmayan bir yöntemle William bunu kullanmakta ısrar ediyordu.

“Lord William.” Anne hafifçe dizini bükerek reveransına karşılık verdi. “Bugün başımıza korkunç bir şey geldi. Connor’un düşüncesizce söylediklerini affedip yas tutmamıza izin vermenizi rica ediyorum.”

“Pekala.” William bir süreliğine ona baktı, sonra bakışını Yüzbaşı MacKinnon’a çevirdi. “Yarın sabah içtimadan sonra bana haber verin, Yüzbaşı. Ve askeri karakolda bir hafta geçirmek istemiyorsanız mutlaka sakin olun. Çıkabilirsiniz.”

William, Leydi Anne’nin geçen yaz sinirle kırdığı siyah şahı hissetmek için elini cebine sokarak dalgın bir şekilde pencereden dışarıya bakmaya döndü. Kalbi hâlâ düzensiz atıyordu. Güzel, ne yapacağı belli olmaz Leydi Anne Rothesay Kontu’nun kızı, şimdi Katolik bir İskoçyalı’nın, İskoçyalı bir barbarın, sadece bir Savaşçı’nın eşiydi. Halbuki William’ın karısı olup lüks içinde bir hayat sürebilirdi.

Kendisini, sırf her gün kalenin etrafında onu görme ayrıcalığı için kocasını göreve yeniden getirmeye çalışırken buldu. Morgan MacKinnon öldüğüne göre Savaşçılar kuşkusuz rehberliğe ve onlara üç yıl boyunca yol gösteren eski Savaşçıların yeteneğine ihtiyaç duyacaklardı. Hiç şüphesiz bu, onu geri çağırmak kraliyetin çıkarına olacaktı.

Peki ya Iain MacKinnon savaşta ölüp Leydi Anne ve küçük oğlunu yalnız bıraksaydı? Leydi Anne, William'ın yatağında teselli ve koruma arar mıydı?

Bu baştan çıkarıcı bir düşünceydi.

Altı

Morgan karanlığın vurduğu, uzun gecenin üzerine çöktüğü pencereye doğru bakıyordu. Rüyasında savaş görmüştü top ateşi, pıhtılaşmış kan, kanın pis kokusu, paramparça olmuş bedenlerin görüntüsü, bombardıman sesi ve ölen adamların çığlıkları. Kabuslardan uyanıp kendisini bu canlı cehennemde, bu küçük yatağa zincirlenmiş, bileklerini zincirlerden dolayı soyulmuş, eklemlerini ve kaslarını uzun süredir aynı pozisyonda tutmaktan ağrı içinde bulmuştu.

Elinden geldiğince bu küçük ağrıların tadını çıkar, delikanlı.

Bundan sonra daha iyisi olmayacaktı. Ayakta duracak kadar güçlü olduğunda Bourlamaque ona askeri karakola gitme emri verecekti. Daha sonra onu bir kafese zincirleyeceklerdi ve sorgulama başlayacaktı. Bundan sonra ondan geriye ne kaldıysa diri diri yakılması için Abenakiler'e verilecekti.

Kurşuna dizilmekten daha çok acı verirdi bu, değil mi?

Midesinde uyuyan dehşet bir daha uyanmış ve göğsüne kadar çıkmıştı. Gözlerini kapattı, ciğerlerine zorla hava çekti. Gelecek günleri ve göreceği işkenceleri düşünmekten başka bir şey yapamayacağı bu yerde onu zincirlenmiş ve yardımsız halde bırakmak muhakkak Bourlamaque'nin stratejisinin bir parçasıydı.

Piç kurusu şüphesiz Morgan'ın korkusunun cesaretini kıracağını ve azmini zayıflatacağını umuyordu. Ama MacKinnonlar hiçbir zaman korkak olmamışlardı.

"Audentes fortuna iuvat." Morgan klanının sloganını fısıldamıştı. ***Şans cesurlardan yanadır***

Gözlerini açtı ve karanlığa baktı.

Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacaktı. Bulmalıydı.

Zincirlenmiş ve zayıf olduğundan bugün kaçmayı düşünemiyordu, hatta yarın

bile. Zincirlenmiş olmasa da henüz koşmak veya dövüşmek için yeterli gücü yoktu. Bourlamaque onu askeri karakola aldıklarında kaçmaya teşebbüs etmesini bekler, bu yüzden ağır zincirlerle zincirlenmesini ve silahlı askerlerin ona muhafızlık yapmasını emrederdi. Hayır, kalenin dışına çıkana kadar kaçma şansı olmayacaktı.

Ama dışarı çıktığında bu karanlık ormanların, çayırların ve bataklıklarından arasından Abenaki köyüne doğru yolculuk iki hafta sürerdi. Bu uzun yolculukta her şey olabilirdi. Kaçmak istiyorsa bunu bir an evvel yapmalıydı.

Yaralı ve kabarık derisine demir batan Morgan omuzlarındaki ve bileklerindeki acıyı azaltmak için pozisyonunu değiştirdi.

Bourlamaque'nin uzun mektubu Wentworth'a ulaşmış mıydı? Kardeşleri ve adamları şimdi onun öldüğüne mi inanıyorlardı? Kendilerini mi suçluyorlardı?

Evet suçlardı. Iain komutasını bırakıp Annie ile yeni bir yaşam aradığı için kendinden nefret ederdi. Connor, onu kurtarması gerekirken Morgan'ı ölümü terk ettiğine inanarak kendini suçlu hissedirdi. Joseph, Morgan'ın ölümünü rüyasında neden ön göremediğini merak ederdi. Adamları bile kendilerini suçlardı. Özellikle de Dougie; çünkü Morgan'ın yaşamını kurtardığı kişi Dougie'ydi.

Morgan yeniden pencereye doğru baktı. Yakında gün doğacaktı. Cerrahin genç adamları, bir insan tıpkı bir hayvan gibi tutulup kendi kendine bakmasına izin verilmediğinde gerektiği gibi, yakında gelip küçük düşürücü hareketlerde bulunacaklardı. Teğmen Rillieux gelecek, önceki sabahlardan alıştığı gibi onunla alay edecekti. Ve sonra, Tanrı izin verirse Bayan Chauvenet gelecekti.

Amalie, Morgan'ın oradaki tek umudu, karanlıktaki ışıdıydı. Onu bekleyen kaderden dolayı üzüldüğünü biliyordu; ona karşı şefkat beslediğini de biliyordu. Önceki gün onu Rillieux'dan korumaya çalışmamış mıydı? Evet, çalışmıştı. Yüzünde korku ifadesiyle o aşağılık herife karşı çıkmıştı. Morgan onun merhametinden yararlanıp zincirlerinden kurtulup kaçmasına yardım etmesi için onu ikna edebilir miydi?

Onu bu işe sokamazsın. O masum biri.

Evet. Fakat Morgan o yerden kaçamazsa ateşler içinde ölmeye mahkum olacaktı. Amalie'nin ona yardım etmesi için bir fırsat olursa tereddüt etmeden veya pişmanlık duymadan bu fırsatı değerlendirmeliydi. Sadece bir aptal bu fırsatı değerlendirmezdi.

Peki ya Bourlamaque onu suçlayıp hain ilan ederse?

Bu düşünceyle vicdanı sızladı.

Kendisi yüzünden ona zarar gelmesini istemiyordu ama aynı zamanda kuzu gibi ölüme de gitmek istemiyordu.

Yüce Tanrım, kız güzeldi! Aklına o gelince zor nefes alıyordu. Amalie onun gözünde ağaçların ilk tomurcuklandığında ve nar bülülleri güneşin altında tomurcukların arasında şarkılar söylediği baharın başlangıcında alacakaranlık gibiydi. Belki onu bu şekilde görmesi ölümlülüğün bir oyunuydu güzel, tatlı bir kızıdan etkilenen ölmek üzere olan bir adam veya belki de o *gerçekten* gördüğü en güzel kadındı.

Dış güzelliği zarıflığı ve merhametiyle büyük bir uyum içerisindeydi. Onun için kolay olmasa da özrünü kabul etmiş ve onu affetmişti. Daha sonra Amalie sakince ihtiyaçlarıyla ilgilenmişti su vermek, yudum yudum et suyu ile beslemek, yaralarını kapayan kumaşları değiştirmek gibi. Uyanık kalıp onunla sohbet etmeye çalışmıştı ama uzun süren ateşi gücünü emmiş, onu uykusuz bırakmıştı. Uyandığında ise Amalie gitmişti.

Ayak sesleri.

İçeri ışık giriyordu. Gece bitmişti. Yeni bir gün başlıyordu.

Ve sadece Tanrı o günün ne getireceğini biliyordu.

* * *

Amalie, Savaşçı'nın kendisini izlediğinin farkında olarak göğsündeki kumaşı kaldırdı. "İyileşiyor."

"İdam günüm geldiğinde bir iğne kadar zayıf olacağım." Kendi acıları ve ölüm onun için pek önemli değilmiş gibi kaygısızca konuşmuştu.

"Korkmuyor musunuz, Binbaşı?"

Morgan güldü. "Ah, evet korkuyorum ama korkularımın beni ele geçirmesine izin verirsem elime bir şey geçmez. Bourlamaque nasıl ve ne zaman öleceğime karar vermiş olabilir ama ölümümle nasıl yüzleşeceğimi ben bilirim."

Sözlerindeki cesaret Amalie'nin midesinde bir şeylerin çalkalanmasına sebep oldu. Daha önce de bazı adamların cesaretine tanıklık etmiş, genç askerlerin ayakları geri geri gitse de savaşa nasıl koştuklarını görmüştü; cerrah bıçağını onların üzerinde kullanırken yaralıların elini tutmuştu, askerleri arkadaşlarını gömüp görevlerine dönerken izlemişti. Ama Binbaşı MacKinnon'un sarsılmaz gücü bu korkunç savaşta gördüklerinin ötesindeydi.

Amalie bakışlarını ona çevirdi. "Yaşayacağınız şeyler için üzgünüm."

“Bunda senin bir suçun yok. Hiç suçun yok.” Daha sonra gülümsemek için dudaklarını kıvrmasıyla yaralı ve sakallı yüzünün sert görünüşü yumuşadı. “Ama şimdi bunlardan bahsetmeyelim. Güzel bir Mayıs sabahı, değil mi?”

Amalie görevini hatırlayarak başıyla onayladı ve akli hâlâ Binbaşı MacKinnon’da, beze uzanıp yeniden yarasını kapamak için merhem sürdü. Aslında önceki günden beri neredeyse başka hiçbir şey hakkında düşünmüyordu. Onun hakkındaki korkutucu hikayelerle babasının ölümü için af dilerken gösterdiği alçakgönüllülüğü, Teğmen Rillieux ondan o öpücüğü çaldığında gösterdiği korumacılığı ve nezaketi karşılaştırmaya çalışmıştı.

Hiç kimsenin size böyle davranmaya hakkı yok. Büyükannesinin köyünü yıkıp kadınları ve çocukları kışın ortasında aç bırakan o adamla şimdi karşısında gördüğü adam nasıl bir olabilirdi?

“Hakkınızda anlattıkları hikayeler doğru mu, mösyö?” Kelimeler ağzından çıkıvermişti.

“Hikayeler?” Yüzü aydınlanmış bir şekilde koyu kaşını soru sorar biçimde kaldırdı.

Amalie yanaklarının kızardığını hissetti. Yarayı sarmak için kendi elleriyle yaptığı kumaşa baktı. “Kuzenlerim sizin ve kardeşlerinizin gerçekten insan olmadığınıza, ruh olduğunuza inanıyorlar.”

“Chi bai.” Abenaki kelimesini rahatlıkla telaffuz ediverdi. Bu dili nerede öğrenmişti? “Evet, duydum. Sen ne düşünüyorsun?” Bir kez daha onu şaşırtmıştı. Ondan düşüncelerini veya fikirlerini paylaşmasını isteyen tek erkek babası olmuştu. “Gerçekten ***chi bai*** olsanız, burada olmazdınız. Dumana dönüşür ve gözden kaybolurdunuz.”

Gülüşü Amalie’yi rahatlatı. “Öyle yapardım.”

Sağ göğsünde Mösyö Lambert’in kurşunu çıkarmak için kestiği yerdeki dikişli, kırmızı et kabartısının üzerine merhemi sürdü. “Sizi ve kardeşlerinizi uçarken gördüklerini de söylüyorlar.” Buna kahkaha attı. “Gördükleri şey bir yamaca çıkan düzeneği ve altında da biz vardık. Bilmedikleri şey; yamaca gelmiş, arkaya düzeneği yerleştirmiş, aynı yoldan geri dönmüş ve aşağıya giden bir yol bulmuştuk.”

Tarif ettiği oyun çok zekiceydi ve bir o kadar da basitti ki Amalie gülmesine engel olamadı. “Onları kandırdınız.”

“Evet, ve bir gün daha dövüşmek için hayatta kaldık.” Daha sonra yüzüne garip bir ifade yerleşti. “İlk kez güldüğünü görüyorum.”

Garip şekilde utanmış hisseden Amalie tekrar işine döndü, merhemi kenara koydu ve kumaşı yaranın üzerine yerleştirip bağlamak için uzun bir parça beze uzandı.

“Utanma.” Sesi derin ve yumuşaktı; hem rahatlatıcı hem de rahatsız ediciydi. “Keyfini kaçırmak istemezdim.”

Amalie onun gözlerine bakmamaya dikkat ederek bez parçasını sarmak için elini altına kaydırды ama Morgan’ın omuzları o kadar genişti ki bunun için ona doğru eğilmesi gerekiyordu. Amalie ona doğru eğildiğinde Morgan elini sırtına kaydırmasına yardımcı olmak için istemeden göğsünü Amalie’nin korsesine değdirdi. Ve bir anlığına şaşkınlık içerisinde geçen bir an Amalie, Morgan’ın kalp atışını hissedebildi.

Bunun farkındalığı önlüğünün kumaşından tenine kadar Amalie’yi yakıyor, nefesini kesiyordu. Bilmediği bir duyguyla şaşkına uğramış Amalie yukarı baktı, bakışları onunkiyile çarpıştı. Yüzleri birkaç santim uzaktaydı. Ve Morgan’ın gözlerinin içine bakarken onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordu.

“Gözlerin orman rengi.”

Konuşmasıyla Amalie kendine geldi. Üzgün ve biraz kafası karışmış hissederek kumaşı üç kere hızla Morgan’ın arkasından sardı, sonra derin bir nefes alarak oturduğunda vücudu sanki ilkbahar değil de yazmış gibi sımıcaktı. Beceriksiz elleriyle bandajı bağlarken garip sessizliği doldurmak için bir yol aradı.

“B-ben aynı zamanda sizin ve adamlarınızın bir keresinde Fransız kadınları İngiliz askerlerin tecavüzlerinden kurtardığınızı ve bir papazın hayatını bağışladığınızı duydum. Doğru mu?”

“Evet. MacKinnon Savaşçıları ödül olarak kelle almaz ya da kilisenin hizmetkarlarına zarar vermezler. Kadınlar ve çocuklar söz konusuysen de savaşmazlar.”

Amalie’nin tüm kafa karışıklığı ve utangaçlığı öfkesine yansıdı. “O zaman neden siz ve adamlarınız Oganak’taki kadın ve çocukları açlıktan ve soğuktan ölüme terk ettiniz?”

Morgan kaşlarını çattı ama bakışları öfkeden çok üzüntüsünü belli ediyordu.

“Oganak’ta ne bulduğumuzu biliyor musun, Bayan Chauvenet? Altı yüzden fazla insan kellesi kadınların, evet, ve de küçük çocukların.”

Amalie başını salladı; kesinlikle yalan söylüyor olmalıydı. “Size inanmıyorum, mösyö. Kızılderililere böyle korkunç ödüller için ödeme yapanlar

İngiliz askerleridir, biz değiliz!”

“O kadar eminsin? Benim kendi kellem üzerine bir ödül var mı?”

“Evet ama bu fark...”

“Bourlamaque’ye İngiliz kelleleri taşıyan savaşçılara hiç ticari mal vermiş mi sor istersen. Ve askerleri tarafından sınırdaki ailelere uygulanan diğer dehşet verici olayları da sorabilirsin. İnsanın kanını donduracak vahşet görüntüleri gördüm, küçük hanım anneleri çok uzaklara gitmiş kirli pasaklı çocuklar ve yerde ölü yatan anneler, annelerinin kucaklarında ölmüş bebekler...” Artık açıkça sinirlenen Savaşçı durup nefes aldı. “Hayır, bundan bahsedemeyeceğim. Seni ne kadar üzdüğünü görebiliyordum. Ama şunu bil ki: Oganak’taki erkekler uzun süre kadın ve çocukları yem gibi kullandılar ve Savaşçılar buna bir son verdiler. Biz sadece erkekleri öldürdük. Kadınların ve çocukların hayatlarını **bağışladık** ve genç delikanlılarınkini de.”

“Onları yemeksiz ve barıksız bıraktınız.” Neden anlamıyordu? “Onları yardıma muhtaç halde bırakmak kendi ellerinizle öldürmekten daha iyi değildir!”

“Kışın bu kadar sert bastıracağını bilmiyorduk. Bu günahlarımızı birçok kez ödedik. Aç karnımız, güçsüz ve donmuş vücutlarımızla haftalarca karda bekledik. Eve dönüşte açlıktan ölmek üzere olan arkadaşlarımızı gördüm. Hayır, bana bir adamın kucağına kimsesiz bir çocuk alıp nasıl bıçak sapladığını söyleyemiyorsan eğer Oganak’tan da bahsetme.”

Morgan elişi yapan Bayan Chauvenet’i izlerken o kadar sert konuştuğu için pişmanlık duyuyordu. Bu savaşın acımasızlıklarından korunduğu belliydi. Bu vahşeti onun yüzüne vurması gerekmiyordu. Ama gerçeği bilmeden kendisinin bu kadar kötü olduğunu düşünmesi onu kızdırıyordu.

Şimdi daha iyi hissediyor musun, delikanlı?

Ona gücendiğini biliyordu. O zamandan beri hiç konuşmamıştı. Yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle elişine eğilmişti ve ona ihtiyaç duyduğunda su veya çorba ya da cerrahın adamlarından birini getirmek dışında bakmıyordu. Sırtı dik, pencerenin ışığı önünde oturuyordu. Koyu saçları omuzlarından dökülüyor, yumuşak dalgalar halinde neredeyse yere değiyordu. Parmakları iğne, iplik arasında hızla ilerliyordu.

Morgan aralarındaki sessizliği bozmak için ona söyleyecek bir şeyler düşündü. “Bu kadar iyi İngilizce konuşmayı nasıl öğrendin?” Sırtını daha da düzledi ve ona bakmadan konuştu. “Kızlardan dördü İngiliz, Amerika ve Trois

Rivieres’e giden sürülmüş Katoliklerdi. Başrahibe onların dilini öğrenmemiz ve onların da bizim dilimizi öğrenmeleri gerektiğini düşünüyordu.”

“Kulağa bilge bir kadın gibi geliyor bu Başrahibe...” Kelimelerle oynuyormuş gibi davranmıştı. “Manastırda kalmayı sen mi seçtin?”

“Annem ben daha iki yaşındayken lohusa yatağında öldü.” Hâlâ ona bakmıyor, eliğine devam ediyordu. “Babam da beni Trois Rivieres’e gönderdi.”

“Anneni çok erken yaşta kaybetmişsin. Üzüldüm.”

Amalie’nin elleri durdu. “Onu hatırlamıyorum.”

Fırsatını bulup Abenaki dilinde konuştu. “**Kigawes Wabanaki? Annen Abenaki miydi?**”

Başını kaldırdı ve ona şaşkınlıkla baktı. “Evet.”

“Ah, neden şaşırdın ki, Bayan Chauvenet. Seni ilk gördüğümde melez olduğunu anlamıştım. Yüzünden okunuyor. Ayrıca kendin kuzenlerinin benim **chi bai** olduğumu düşündüklerini söylemedin mi? Bunun anlamı damarlarında biraz da olsa Abenaki kanı taşıyorsun demektir, değil mi?”

“Bana İngilizlerin Kızılderililerin... **des sauvages** olduklarına inandıklarını söylediler.” Doğru İngilizce kelimeyi arıyor gibi gözükte ama Morgan Fransızca bilmiyormuş gibi davrandığından cevap vermedi. “Barbar? Kızılderililerle ilgili her şeyi hor gördüklerini söylediler.”

“Bazıları öyle, evet, ve onlar kesinlikle aptallar. Ama senin de bildiğin gibi ben bir İngiliz değilim.”

“Hayır değilsiniz.” Zarif kaşları çatıldı ve tereddüt ediyormuş gibi gözükte. “Bir Katolik İskoçyalı’nın Alman Protestan bir kral için Fransız Katolikler’e karşı neden savaştığını anlamıyorum. Fransızlar uzun süre İskoçlar’la müttefik olmadılar mı? Şimdi bile Fransızlar İskoçya’nın tahtının gerçek sahibini koruyor. Onları neden öldürüyorsunuz?”

Morgan bu soruyu kendisine cevaplamak için kaç gece uyuyamamıştı? “Bu uzun bir hikaye. Sizin anlayamayacağımız bir hikaye; eğer ben...”

Arkadaki odadan ağır içindeki bir adamın bağırışları ve iniltileri geliyordu ve kapı açıldı.

Cerrahın adamlarından biri çıkageldi ve Fransızca “Matmazel, hemen gelin! Bir asker kendini ayağından vurdu ve yardımınıza ihtiyacımız var!” dedi.

Eteğini hışırdatarak ve Morgan’ı henüz söylemedikleriyle bırakarak hızla odadan çıktı Amalie.

Midesi bulanıyordu; duyduğu tiksinti ve şoku belli etmemeye çalıştı. “Bu *gerçek* mi?”

Bourlamaque yazı masasından ona baktı ve anlayışla gülümsedi. “Evet, *ma petite**⁵ bu savaştaki birçok acı gerçekten biri. İngilizler kellelere paha biçiyorlar ve biz de bazen bunu yapmalıyız. Biz canlı tutsakları alıp kendi subaylarımızın ve yandaşlarımızın dönüşünün güvenliği için onları kullanmayı tercih ediyoruz ama müttefiklerimizin kendi gelenek ve alışkanlıkları var.”

“Sadakatimizi kabul etseler bile onları değiş tokuşa ikna edemez miyiz?”

Başını salladı. “Onlara ihtiyacımız var, Amalie. Savaşın ortasında onların düşmanlığını durduramayız. Masumlar iki tarafta da öldürülüyorlar. Bu, savaşın üzücü sonucudur.”

“Savaşın sonucu mu?” Kelimeler kulağına çok acımasız ve korkunç derecede soğuk gelmişti. “Beni affedin, Mösyö, ama MacKinnon Savaşçıları kelleleri almıyorlar. Kadınları ve çocukları öldürmüyorlar. Bizim askerlerimiz ve müttefiklerimiz...”

“Kazanmak için gerekeni yapacağız, Amalie.” Sabrı iyiden iyiye taşan Bourlamaque derin bir nefes aldı. “Unutma ki bu savaşı biz başlatmadık. Biz sadece bir son vermek için savaşıyoruz. Tutsak hiçbir şey söylemedi mi?”

“Evet, mösyö. Annemin Abenaki olduğunu tahmin etti ve bütün İngilizlerin Kızılderililerden veya Kızılderili kanına sahip olanlardan iğrenmediğini söyledi. Bana İngiliz olmadığını hatırlattı ve ben neden onlar için savaştığını sorduğumda uzun bir hikaye olduğunu söyledi.”

“Pekala. Başka bir şey yoksa gidebilirsin.”

Hiç kimsenin sana böyle davranmaya hakkı yok. Onu Bourlamaque’ye şikayet etmelisin.

Bourlamaque’nin ona çoktan gücendiğini bilen Amalie tereddüt etti. “Sanırım size söylemeliyim ki, Teğmen Rillieux... dün beni zorla öptü.”

“Bu sabah kabahatinden bana bahsetti ve oldukça pişman gözüktüyordu.” Bourlamaque ayağa kalktı, yazı masasının etrafından yürüdü ve ona ayırdığı vaktinin sona erdiğini belli etmek için Amalie’nin ellerinden tutup onu ayağa kaldırdı. “Evlilik teklifini reddetmemizin onu sinirlendirdiğini anlamalısın. O bir erkek, Amalie, ve erkeklerin bazı ihtiyaçları vardır. Keşke sen... Ah, ama yüzünden ona karşı bir şey hissetmediğini anlıyorum. Yazık. Ama bir öpücük

⁵ Fr. Tatlım

çalmak çok büyük bir günah değildir. Aslında birçok genç kadın her zaman bu öpücüklerden hoşlanır. Şimdi git ve yemek için hazırlan.”

Hoşlanmak? Bir kadın nasıl olur da bundan ***hoşlanabilirdi!*** Amalie kesinlikle hoşlanmamıştı.

“Peki, mösyö.” Azarlanmış gibi hisseden Amalie reverans yaptı ve yukarıya, odasına çıkıp tuvalet masasının önüne oturup aynada kendi yansımasına baktı.

Bütün dünyası tepetaklak olduğunda bile nasıl aynı gözükebiliyordu?

Yedi

“3 ahmet etmeyin.” Morgan, Bayan Chauvenet’i sıcak su, sabun, temiz çamaşır ve yanındaki masada merhemi hazırlarken izledi. “Yakında öleceğimi bilmemize rağmen uğraşmanın ne anlamı var?”

Amalie ona bakmadı ama kuru adaçayı ve sediri suya serpti. Saçları arkadan pembe bir kurdeleyle toplanmıştı ve büyük dalgalar halinde gri eteğinin üzerine doğru iniyordu. “Yaralarınızla ilgilenmek benim görevim, mösyö.”

Ama Morgan görev anlayışından daha fazlasının olduğunu söyleyebilirdi. Yarım saat önce kapıdan çıktığından beri garip bir tavrı vardı. Öncekinden daha fazla canı sıkkın gözüküyordu ve gözlerinin altında iyi uyuyamamış gibi koyu halkalar vardı. Ama tavırlarında ona karşı bir yumuşama hissediyordu.

Kapıdan içeri girmiş ve yüzündeki yeni yaraları görünce ifadesi sinire dönüşmüştü. Cerrahın adamlarını çağırmış ve onunla ilgilenemedikleri için onları azarlamıştı.

Fransızca “Aciz bir adamın dövülmesine müsaade ederken onurunuz neredeydi?” diye azarlamıştı. “Tanrı’nın önünde onunla ilgilenme göreviniz yok mu? İngiliz subaylar yaralı Fransızlara böyle davransa nasıl hissederdiniz? Bir daha herhangi biri Mösyö MacKinnon’a zarar vermeye çalışırsa bana ya da Mösyö Lambert’e haber vereceksiniz!”

Rillieux’un yumruğu canını güzel bir kızın onu “aciz” diye çağırmasını duyacak kadar çok yakmamıştı aslında. Yine de bir tarafı kendisi için bu kadar canının sıkıldığını görmekten memnundu.

Sonra Amalie serin bir bezle yanağını temizlemişti. O sırada bileklerinin kabardığını ve zincirlerlerin sürtündüğü yerlerin kanadığını fark etti. Şimdi yaralarını temizleyip yeniden bağlayacaktı.

“Boş ver, öyle kalsın! Ömrümün geri kalanında zincirlere mahkum olacağım.” **Kaçmazsam.** “Bunu yaparak elde edeceğiniz bir şey yok.”

Onun yanında bir sandalyeye oturdu ve üzüntüyle ona baktı. “Başınıza

gelecekleri değiştirememe, mösyö, ama bugünlük acınızı dindirebilirim.”

O kadar saf ve içten bir vicdanı vardı ki Morgan bir şey diyemedi. Amalie eteğinin arasından bir şey çıkarırken ona teşekkür edecek kelimeler arıyordu.

Bir anahtar.

Zincirlerinin anahtarıydı.

Morgan’ın kafasında kan dolmuş, kollarını yeniden güçlü hissetmeye başlamıştı. Bir bileğini bile çözse anahtarı ondan alabilir, kendini serbest bırakabilir ve bu yerden kaçabilirdi. Cerrah ve adamları onun için büyük sorun değildi. Onları alt edebilir, bir Fransız üniforması çalabilir ve kimse farkında olmadan kapılardan birine ulaşabilirdi. Ormana varır varmaz da...

Ormana varırsa üç gün ve gecelik aç ve silahsız, tehlikeli bir yolculuk başlardı. Yaralı bacağıyla kendi ağırlığını taşıyabileceğinden emin değildi.

Daha kötülerini atlattın, MacKinnon. Yapabilirsin!

Ya yapamazsa? Şimdi planladıklarından daha kötü ne yapabilirlerdi ki?

Bayan Chauvenet’i cezalandırırlardı.

Düşüncelerinin arasında Amalie’nin konuştuğunu duydu. “Yaralarınızı temizlemem için önce bir bacağınızın zincirlerini çıkaracağım.” Titreyen eliyle anahtarı tuttu. Hâlâ ondan korkuyor muydu? “Bana zarar vermek veya sizi serbest bırakmaya zorlamak için sizi durduracak bir şey yok. Eminim isterseniz yalın ellerinizle beni öldürebilirsiniz. Bu yüzden bir Katolik olarak kaçmaya çalışmayacağınıza dair söz vermelisiniz.”

Böylece zincirlerini sadece onun yeminiyle çözecekti.

Ah, lanet şeytan!

Morgan, öfkesiyle mücadele ederek derin bir nefes aldı. “Bu zincirler çözülse bile beni korkutmak için bir nedenin yok. Sana zarar vermeyeceğimi söylemiştim.”

“O zaman sözünüzü duyayım?”

Sözünü bozmak hayatını kurtaracaksa sözü bozmanın ne kadar günah olduğunu merak ederek tereddüt etti. “Evet, sana bir Katolik sözü veriyorum ve bir MacKinnon sözü.”

Sağ bileğine uzandı; tereddüt ediyor gibiydi. “Cerrah bu anahtarı aldığımı bilmiyor. Eğer fark edilirse...”

Morgan anlamıştı. Amalie yakalanmaktan da ondan korktuğu kadar korkuyordu. “O zaman kalsın. Anahtarı geri ver. Benim yüzümden kendini tehlikeye atmanı istemiyorum.”

Amalie ona kulak asmadı. Anahtarı kilide koydu, çevirdi. Sağ bileği serbestti. Kolunu yanına almaya çalıştı ve neredeyse kolunu oynatamadığını fark etti. Omzunda keskin bir acı hissediyordu; ciğerlerinden hava boşalıyordu. “Ah, yüce Tanrım!”

Ve sen kaçmayı mı düşünüyordun, delikanlı?

“Sakin durun.” Amalie nazikçe kolunu aldı, kaldırdı ve dizinin üzerine koydu. “O kadar uzun süredir bu şekilde zincirliydim ki omzunuz... Nasıl söylüyorsunuz? Kilitlendi. Donda.”

Ama Morgan ağrıdan olduğu kadar kendi zayıflığına olan kızgınlığından dolayı da tekrar küfretme korkusuyla cevap veremedi. Düğümlenmiş kasları ve kilitlenmiş eklemlerinin gevşemesi için derin bir nefes aldı.

Bekle, delikanlı. Bir şansın daha var, o zaman bundan güçlü olacaksın.

“Canınızı yakmak istemedim.” Amalie ılık sudan bezi aldı ve bileğinin yüzülmüş derisini silmeye başladı.

Morgan dişlerini sıkıyordu. “Üzülme lütfen.”

Ama omuzları gevşedikçe yeni duygular hissetmeye başlıyordu. Sabunun yakıcılığı. Adaçayı ve sedir kokuları. Bileğine merhem sürüp temiz bir kumaş parçasıyla sardığında Amalie’nin yumuşak dokunuşları.

“Şimdi kolunuzu hareket ettirmeye çalışın.”

Morgan yumruğunu sıktı, dirseğini büktü, sonra omzunu hareket ettirirken göğsünde iyileşen yarayı çekti. “Şimdi daha iyi. Teşekkür ederim.”

Amalie öyle tatlı gülümsedi ki Morgan’ın kalbi küt küt atmaya başladı.

Düşünmeden elini yüzüne uzattı, başparmağıyla yumuşak yanağına dokundu; diğer parmakları koyu ipek saçlarını yakaladı. Ama elini uzaklaştırmak yerine buklelerine daha fazla uzandı; parmaklarını yavaşça saçında kaydırarak avucuyla burnuna götürdü ve başını döndüren lavanta kokusunu içine çekti. Beklenmedik ve şiddetli bir şekilde onu koklamak istedi.

O senin dokunman için değil, delikanlı.

Hayır, yapamazdı. Savaşta olmasa da, Amalie kiliseye yeminli olmasa da o subayın kızıydı. Bir yıldız da olabilirdi onun dokunuşlarının ötesinde, dokunulamaz.

Yine de Morgan onu istiyordu.

Yanağının Morgan’ın dokunduğu kısmı hâlâ yanan Amalie zor nefes alıyordu. Morgan’ın saçının kokusunu içine çekişini, gözlerinin kapanışını, kaşlarının acı içindeymiş gibi kıvrılışını izledi. Daha sonra Morgan gözlerini açtı

ve bir kez ona baktığında bakışlarındaki sıcaklık Amalie'nin içine işledi, midesinin çalkalanıp kalbinin daha hızlı atmasına sebep oldu.

“Beni affet.” Yüzünde pişmanlık dolu bir ifadeyle saçını bıraktı. “Sana bu şekilde dokunmaya hakkım yok.”

Nabız hâlâ hızla atan Amalie ağır demir zincire uzandı. “Ben... ben üzgünüm, mösyö ama...”

Sonra kapıdan bir ses geldi.

Amalie'nin kanı dondu.

Daha sonra Mösyö Lambert'in birisinden su isteyen sesini duydu.

“Hadi! Çabuk ol!” Savaşçı kolayca onun boğazını sıkabileceği yerde kolunu başının üzerine uzattı.

Sözünde duruyordu. Amalie sözünde duracağını bilmiyor muydu?

Fark edilme korkusuyla acele ederek zinciri bileğine geçirdi ve kilitledi. Ama zaman geçti ve odaya girmek yerine yürümeye devam eden cerrahın sesi de beraberinde uzaklaştı.

Amalie tuttuğunu unuttuğu nefesini verdi. “Şimdi daha iyi mi?”

“Evet. Teşekkürler. İyileştirici bir dokunuşun var.”

Amalie elinde anahtarla ayağa kalktı ve ihtiyacı olan her şeyi yatağın ucuna taşıdı ki ayak bileklerinin bakımını yapabilsin. Ona merhamet göstermek için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Amalie gecenin büyük kısmında uyanık bir şekilde uzanmıştı. Aklından Savaşçı'nın ve Bourlamaque'nin söyledikleri geçiyordu. Amalie her zaman Fransa'nın uygarlığın saldırılamaz kalesi olduğuna ve İngilizlerin kafir, kaba ve zulme meyilli olduklarına inanmıştı. Bourlamaque'nin Fransız komutanların da kellelere paha biçtiğini, Fransız askerlerin ve müttefiklerin kadın ve çocukları öldürdüğünü itiraf ettiğini duymak...

Yer ayağının altından kayıyormuş gibiydi.

Amalie, Père François'in ona yol göstereceğini umarak sabah erkenden küçük kiliseye gitmişti ama kendisine Fransa'nın Roma'ya ve Papa'ya sadık olduğunu, İngiltere'nin ise kiliseye sırt döndüğünü sanki insanların onuru için önemli olan, eylemleri değil de sadece diniymiş gibi hatırlatmıştı.

Güneş sonunda sanki değişmiş bir dünya üzerinde yükselmişti. Bu dünyada daha az gerçek renk ve daha çok gri tonları vardı.

Önceki gün söyledikleri için Savaşçı'dan özür dilemek istiyordu. Doğruyu söylerken onu yalan söylemekle suçlamıştı. Ama Bourlamaque en kötü

suçlamalarının doğru olduğunu kabul ettiğinde hissettiği hayal kırıklığını nasıl açıklayacaktı?

Yatağın ucunda oturdu, örtüyü kenara çekti ve ayak bileğini tutan demiri çıkardı. “Ayağınızı oynatmaya çalışın.”

Morgan ayağını hareket ettirdi, dizini büktüğünde örtü kenara kaydı ve kalçasına kadar bacağı gözüktü. Morgan sıkı dişlerinin arasından tısladığında Amalie yaralı bacağındaki ağrıdan kaynaklandığını biliyordu. “Lanet olsun!”

Amalie, bacakları kadar geniş uyluğu olan bu adamın ne kadar büyük ve biçimli olduğunu bir kez daha fark etmekten kendini alamıyordu. “Yaranız sertleşmiş.”

“Evet... ah!” Morgan gözlerini kapattı ve bacağını düzleştirip ikinci ve üçüncü kez bükerken titrek titrek soludu. Bacağını yeniden yatağa doğru uzattığında yüzü solmuş ve alnı terlemişti. “Yakında jig dansı yapmamı beklemiyorsun değil mi?”

Amalie “jig” ile ne demek istediğinden emin değildi ama bir daha dans edemeyeceğinden emindi. O öğleden sonra kuzenlerinin bir düzenek inşa ettiklerini görmüştü ve onunla ne yapmayı amaçladıklarını hemen anlamıştı. Bourlamaque’nin Savaşçı’yla işi bitince kuzenleri onu el ve ayaklarından bağlayacak ve onu ateşe atmak için Oganak’a kadar sürükleyeceklerdi.

Tomas, Simon’a doğru gülerek Amalie’ye “Yürüyebilirse bu onun kaçmasına engel olur. Yürüyemezse onu sert bir şekilde köye getirmemizi sağlar,” demişti.

İçini üzüntü kaplayan Amalie Binbaşı MacKinnon’un kabarcıklı sağ ayak bileğine hızla bakım yaptı, tekrar zincirledi ve yaklaşan ayak sesleri var mı diye dinleyerek sol ayağı için de aynı şeyleri yaptı.

Savaşçı tabii ki haklıydı. Birkaç gün içinde Amalie’nin onun için yaptığı güzel şeyler defalarca mahvolacaktı. Yine de Amalie bu anları onun için daha katlanır hale getirirse en azından **bir şey** yapmış olurdu.

“Canını sıkkın bir şey var. Yüzünden okunuyor.”

Ona gerçeği itiraf edebilir miydi? “Ben... ben Bourlamaque ile konuştum.”

“Ona Teğmen Rillieux’dan bahsettin mi?”

“Teğmen Rillieux çoktan itiraf etmiş ve Bourlamaque bana birçok kadının bu çalıntı öpücüklerden hoşlandığını söyledi.” Amalie hâlâ bunu kavrayamıyordu ve daha önceki gibi rahibeliğe, bir eş olmaktan daha uygun olup olmadığını merak etti. “Senden öpücük çalmadı! O aşâğılık, sana zarar verdi!”

Bir sebepten Savaşçı’nın kızgın korumacılığı Amalie’yi sevindirmişti. Ama

onu uykusuz bırakan, Bourlamaque'nin Teğmen Rillieux'la ilgili sözleri değildi. "Aynı zamanda Oganak'la ilgili anlattıklarınız hakkında da onunla konuştum."

Sonunda söylemişti.

"O zaman doğruları söylediğimi biliyorsun."

Amalie başıyla onayladı. "Kelle almayı istemediğini ama İngilizler bunu açık açık yaparken başka tercihi olmadığını söyledi.

Bu savaşı biz başlatmadık, Binbaşı MacKinnon. Bizim askerlerimiz sadece bitirmek için savaşıyor."

"Bu gibi iyi sebeplerin Oganak'ta rüzgarla sallanan başların sahibi altı yüz ruh için önemli olduğunu sanmıyorum." Herhangi bir öfke, hor görme ya da kendini beğenmişlik gösterisi olmadan yumuşak bir sesle konuşmuştu.

Ama söylediği şey gerçek olduğu ve onun söylediklerini olduğu gibi gösterdiği için Amalie'yi etkilemişti.

"Her zaman Fransa'nın dünyanın ışığı olduğuna inanmıştım ama şimdi..." Bunu daha kendi dilinde anlamaya çalışırken onun dilinde nasıl açıklayabilirdi ki? "Bir zamanlar emin olduğum bir şey hakkında beni şüpheyeye düşüyorsunuz, mösyö."

"Uluslar insanlardan oluşur, Bayan Chauvenet, ve savaş insanları hayvanlara dönüştürür."

Görünen o ki bazıları hayvana dönüşmüştü. Ama açıkça görüldüğü gibi **hepsi** değil. "Bu savaş sizi bir hayvana dönüştürmedi."

Morgan koyu kaşını kaldırdı. "Bundan eminsin, değil mi?" Amalie, Morgan'ın ondan kapabileceği anahtarı bileğini zincirleyip kilitledikten sonra önlüğüne soktu "Evet Mösyö MacKinnon, eminim."

Amalie, Rousseau adındaki genç bir filozoftan bir şeyler okurken Morgan onu izledi ve dinledi. Amalie'nin başı önüne eğik, kirpikleri yanaklarına gölge yapıyor, saçları bir omzundan aşağı dökülüyordu. Onu görmek ve tatlı sesini duymak neredeyse son günlerini yaşadığını ona unutturuyordu. Amalie güzel okuyordu

- Fransızca okuyup İngilizce konuştuğunu düşününce güzelden de öte.

"Aşkın ahlaki tarafı sosyal alışkanlıktan doğmuştur ve kadınlar tarafından kendi imparatorluklarını kurmak, başa uyulması gereken cinselliği koymak için özenle ve kurnazlıkla geliştirilmiş yapmacık bir duygudur. Bir barbarın bilmediği güzellik ve fazilet kavramları ve onun yapamayacağı karşılaştırmalar üzerine

kurulu olan bu duygu onun için var olamaz.” Amalie bir süreliğine durdu ve yanakları kızardı. “O sadece doğanın ona verdiği özellikleri izler, edinebileceği zevkleri değil ki her kadın eşit derecede amacına karşılık versin.”

Amalie’nin utangaçlığını ve Rousseau’nun düşüncesinin saçmalığını eğlenceli bularak gülmesine engel olamadı. “Belli ki bu Rousseau, kitaplarla o kadar uğraşıyor ki kadınlarla yeterli vakit geçirmiyor. Zavallı adam hiç aşık olmamış.”

Amalie hâlâ pembe yanaklarıyla başını kitaptan kaldırdı. “Katılmıyor musunuz?”

“Hayır, küçük hanım.” Morgan direkt onun gözlerinin içine baktı. “Ben en vahşi adamın bile güzel bir kadını fark edebileceğini düşünüyorum.”

Amalie derin bir nefes aldı ve gözü uzaklara daldı. Ardından Morgan’a baktı ve yüzü iyice kızardı. “Savaşın insanları hayvanlara dönüştürdüğünü söylüyorsunuz ama Başrahibe aynı şeyi aşk için söylerdi.”

Morgan bir süreliğine aşk için yaptığı her şeyi ve Iain’i, onun Annie’ye olan aşkı için nelere katlandığını düşündü. “Evet, bir erkek aşkın onu ele geçirmesine izin verirse onu hayvana dönüştürebilir ama sevgiyle güçlenen aşk onu bir aziz yapabilir.”

Ve sonra Amalie’ye Iain’in katledilmiş bir meskenden hayatta kalan tek kişi olan Annie’yi ormanda nasıl tek başına, bir grup Fransız ve Abenaki savaşçıların tecavüzüne uğramak üzere bulduğunu anlattı. Onu kurtarmak için yüzbaşıya nasıl meydan okuduğunu, Annie Protestan olsa da onunla evlenmek için bir Fransız rahibini nasıl kaçırdığını, savaşta ahlaksız amcasıyla nasıl karşılaştığını ve onu korumak için neredeyse kendi canını yitirmek üzere olduğunu anlattı.

Ağabeyinin hikayesini anlatırken Amalie’nin yüzündeki ifade değişimlerini gördü korku, şaşkınlık, üzüntü, hatta arzu.

Morgan anlatacaklarını bitirdiğinde “Onu çok sevmiş olmalı,” dedi.

“Onun için ölecek kadar.”

Amalie kalbine uzanan bir pencereye benzeyen yeşil-kahverengi gözleriyle bir süreliğine ona baktı. Morgan o konuşmadan önce ne soracağını biliyordu. “Hiç aşık oldunuz mu?”

Hiç aşık olmuş muydu? Birçok kadınla aşk *yapmıştı* Stockbridge’de kara gözlü Mohikan kızları, Albany’de Hollandalı kızlar, dolgun bir biracı kadının kızı, ya da iki kızı. Ama onları sevgiyle hatırlasa ve onlarla paylaştığı zevkin

tadını çıkarmış olsa da ağabeyinin *her şeyi* göze almasına sebep olan o duyguyu henüz hissetmemişti.

Ve birden yaşamı çok boş görünmüştü.

Ama bu şekilde daha iyi değil miydi? Bu tür bir aşktan haberi olmaması arkasında çocuklarıyla gözü yaşlı bir eş bırakmaktan daha iyiydi. Bu savaş yüzünden zaten birçok kadın dul, birçok çocuk babasız kalmıştı.

“Hayır, küçük hanım.”

“O zaman arkanızdan yas tutacak bir kadın yok mu?” Morgan, onun tatlı yüzünde, kaçamazsa onu bekleyeni tüm çıplaklığıyla gördü acı içinde bir ölüm, ormanda işaretlenmemiş bir mezar, sadece kardeşleri tarafından hatırlanmak.

Morgan güldü, Amalie’nin gülümsemesine ihtiyaç duyarak önemsemiyor gibi yaptı. “Ah, sanırım Stockbridge’de bir veya iki damla gözyaşı dökülür ve belki Albany’de de.”

“Sizin için dua edeceğim.”

Bu basit önerisi Morgan’ın göğsünde bir sertliğe yol açtı ve nefes almasını garip bir şekilde zorlaştırdı. “Bunu... yapar mısın? Düşmanın için, babanı öldüren bir adam için dua eder misin?”

“Babamı savaş öldürdü, mösyö.” Sonra Amalie nazik ve üzgün bir şekilde güldü. “Ayrıca sizi affettim değil mi? Evet, sizin için dua edeceğim.”

Morgan kafasını kaldırdı, göğsündeki tahta haça baktı. “O zaman al bunu. Dualarını bununla et. Bu, onu takmam için bana güç verecek ve ona dokunduğunu bileceğim.”

Amalie kitabı kenara koydu, yatağın kenarına geldi, tahta tespih boncukları ve küçük tahta haçtan tutarak tespihi boynundan çıkardı. “Bu gece bununla dua edeceğim, mösyö, ve yarın sabah geri getireceğim.”

Sekiz

Amalie hızla sabahlığını giydi, yüzünü yıkadı ve saçını babasının verdiği kırmızı kurdeleyle topladı. Sonra iç eteğini giydi, korsesini bağladı, mavi tarafı grinin önüne getirerek önlüğünü giydi. Dantelini eliyle düzelterip beyaz korsesinin düzgün görünmesini sağladıktan sonra sıklığından emin olmak için aynaya baktı. Keşke gözlerinin altındaki koyu halkaları saklamanın bir yolu olsaydı...

Uyuyabilmişti ama çok az. Geceyi dizlerinin üzerinde, Savaşçı'nın kokusu üzerine sinmiş, onları bir arada tutan terli deri kordonlu tahta tespahi tutarak söz verdiği gibi dua ederek geçirmişti. Daha sonra ağlamamak için kendini zor tutarak dizleri üzerine çöküp kalmış ve onun işkence görmesini engelleyecek bir mucize dilemişti. Sonunda uyuyakaldığında rüyaları ateş görüntüleriyle dolmuştu.

Neden, ah neden İngilizler için savaşmıştı?

Bunu inkar edemiyordu. Ondan nefret edemese de ona hayranlık duymuştu; hatta ona... *duygusal bir yakınlık* hissediyordu. Bir Savaşçı ve savaşta korkunç biri olabilirdi ama aynı zamanda sözünde duran, derin ahlaka ve zekaya sahip adam bir adamdı. Amalie'nin düşüncelerine önem verip dinlemiş, kendi düşüncelerini de paylaşarak Rousseau'nun yazılarını tartışmıştı. Dün ondan anahtarı kolayca kapabilecek olsa da bunu yapmamıştı. Ve Savaşçı'nın kendisine karşı bir kadın olarak nasıl anlatabilirdi?

- bir tür ilgisi olduğunu bilmesine rağmen bakışları onu diğer erkekler gibi korkutmamıştı. Onun yerine Amalie ona karşı sıcak, hatta soluğu kesilmiş hissediyordu.

Ben en vahşi adamın bile güzel bir kadını ayırt edebileceğini düşünüyorum.

Amalie tespahi aldı, hızla Hail Mary'yi okuyarak sıkıca tuttu. Daha sonra kimse görmesin diye korsesine sıkıştırdı ve kahvaltıya indi.

Bourlamaque'yi çalışma odasında Teğmen Rillieux ve diğer kıdemsiz subaylarla konuşurken görünce rahatladı. Ekmek, peynir ve geceden kalan soğuk etten oluşan kahvaltıdan ona da ayrılmıştı. Bourlamaque'yle ilgilense ve onunla

birlikte olmaktan keyif alsa da Teğmen Rillieux'u artık pek sevmiyordu. Mösyö MacKinnon'a vurduğu için ona olan öfkesi dinmek bilmiyordu. Kahvaltısını o olmadan yapmak daha iyiydi.

Hızla yedi ve evden çıkıp tören alanından geçerek hastaneye doğru yürüdü. Güneş artık ufkun üzerindeydi; ilkbahar yaza dönüştükçe günler uzuyordu. Nehirden hafif esen rüzgar askerlerin ocak ateşlerinden yükselen dumanın kokusunu taşıyordu. Horoz ötüşü. Köpek havlaması. Adamların samimi kahkahaları.

Hastaneye girdiğinde Mösyö Lambert'ın çalışanlarının iskambil oynadıklarını, sadece bir askerin kendini ayağından vuran kaldığını gördü. Diğer üçü iyileşmiş ve dün görevlerine geri yollanmışlardı. Biriye ölmüştü.

Amalie içeri girdiğinde genç adamlar ona baktılar, birbirlerine anlamlı bakışlar attılar ve oyuna geri döndüler. Geçen gece kendilerini azarladığından şüphesiz ona darılmışlardı ama Amalie ihmalkarlıklarını kınamasız bırakamamıştı.

Arkadaki boş yataklara doğru ilerleyerek onlara “**Bonjour**,” dedi.

Karşılık olarak Amalie'ye göre süklüm püklüm “**Bonjour** matmazel,” dediler.

Ve sonra gördü.

Arka odanın kapısı sonuna kadar açıktı ve yatak boştu.

Morgan yaralı bacağının ağırlığını taşımaya çalışarak ve omuzlarındaki demir kelepçenin yükü altında sert döşemelik tahtalara yaslandı. Dik durmak tahmin ettiğinden daha zordu ama başka bir şansı da yoktu. Yine de canını çok açıtsa bile ayağa kalkıp **yürüyebileceğini** bilmekten memnundu.

Cerrah el ve ayak bileklerindeki bandajları fark ettiği anda sıkıntı olacağını biliyordu. Kaşlarını çatan cerrah, biri nasıl olur da bunu başarabilir diye anlamaya çalışıyor gibi parmağını bandajlarla zincirlerin arasındaki boşluğa soktu.

Yoğun aksanlı İngilizcesi'yle “Kim yaptı bunu?” dedi.

Amalie'ye zarar verecek bir şey yapmak veya söylemek istemeyen Morgan şaşkınlıkla cerraha baktı. “Siz yapmadınız mı?”

“Tabii ki ben yapmadım!”

Morgan, muhtemelen boşuna olacağını bilse de yalan söyledi. “Ben uyuyordum ve uyandığımda çoktan bitmişti. Sizin yaptığınızı düşündüm.”

Cerrah kuşkulu gözlerle ona baktı, sonra onun için çalışan delikanlılara

sormak üzere onu yalnız bıraktı. Biraz bağışma, ardından da sessizlik olmuştu ve Morgan cerrahın gerçeği açığa çıkarmasının pek yakın olduğunu anlamıştı. Kısa süre sonra Lambert, yanında iki askerle birlikte Teğmen Rillieux ile geri dönmüş, Savaşçı'nın zincirlerini çözmüş, bandajlarını çıkarmış ve tek ayak üstünde durmaya zorlamıştı. Daha sonra yalın ayak ve üstsüz bir şekilde, zincirleriyle hastaneden askeri karakola kadar ona bağıran, küfreden ve şeytanmış gibi tüküren kalabalık bir grup Fransız askeriyle birlikte yürümeye mecbur bırakmışlardı.

Onların gözünde o şeytanın kendisiydi.

Küfürleri ve hakaretleri duymuyormuş, korku veya ağrı hissetmiyormuş, yaralı bacağı onu taşıyabiliyormuş gibi davranarak başını dik tuttu. Ağır demirler kalçasının daha fazla zorlanmasına neden oluyor, yaralarına ve kabarcıklı derisine sürtünüyordu. Sonra, askeri karakola yaklaştıklarında onları gördüler yüzlerinde geniş bir gülümsemeyle belki bir düzine Abenaki savaşçısı.

En uzun olanı **“Kwai, nichemis! Paa-kuin-o-gwzian!”** diye bağırdı. ***Merhaba kardeşim! Seni gördüğüme sevindim!***

Morgan adamın bakışlarına karşılık vermiş, tek kelime etmemişti.

Morgan şimdi küçük bir hücrede tutsaktı; el ve ayak bilekleri hâlâ kelepçeliydi ve duvara uzanan ağır, deri bir zincire bağlıydı ki bu zincir uzanmasına ve hatta oturmasına izin vermeyecek kadar kısaydı. Rillieux, kuşkusuz acısına acı katmak ve onu ayakta tutmaya zorlayıp bütün gece uykusuz bırakarak korku duygusunu artırmak istemişti.

Sabahın en karanlık saatlerinde gölgelerle kuşatılmış ve sessizlik içinde, yorgun, acı çeken vücuduyla kendi düşüncelerinden kaçmayı imkansız bulduğu için bunun kendisi üzerinde hiç etkisi olmadığını söyleseydi yalan söylemiş olurdu.

Morgan cesaretinden hiç kuşkuya düşmemişti. Vahşi hayvanlarla karşılaşmış, bir keresinde küçük bir Mohikan kızını Stockbridge'de bir jaguardan kurtarmıştı. Albany'deki hanlardan hakkını almış ve yaralı çıkmıştı. Hatırlayabildiğinden çok daha fazla savaşta mücadele etmiş, mücadeleye aceleyle girerek ve bıçağını kanla kirleterek Britanya'nın ve Mohikanlar'ın düşmanlarını sindirmişti. Ancak uzun süreli bir ağrıyla daha önce test edilmemişti.

Pes edecek miydi? Yalvaracak ve merhamet dileyecek miydi? Acıya sonra verme isteğiyle çaresizce kardeşlerine, adamlarına ve kendisine ihanet edecek miydi?

Hayır etmeyecekti. Edemezdi. Ne kadar korkunç olursa olsun onun acıları

Iain, Connor, Dougie, Killy ve diğerlerinin hayatı demekti. Sessizliği onlara verebileceği son hediye idi.

Aklından görüntüler geçiyordu: Geçen yılın ilkbaharında omzuna bir kurşun saplanan Connor; ses çıkarmadan yüzlerce kırbaça yiyen, sırtı kanlar içindeki Iain. Savaşta yalnız başına küçük elinde taştan başka bir şey olmayan tatlı Annie. Ve babasını öldüren adamı affeden, ona merhamet gösterme gücünü bulan, onu ciddiyetle iyileştirmek için kendi halkına baş kaldıran Amalie, tatlı Amalie.

Onların cesareti onun cesareti olacaktı.

Dışarıda güneş ufukta yükseliyordu. Fazla vakti kalmamıştı. Gözlerini kapadı, nefes aldı, dua etmeye başladı.

Yüce Tanrım, beni bırakma. Aziz Meryem, Tanrı'nın Kutsal Annesi, benim için dua et.

Daha sonra dışarıdan adamların sesini duydu.

Yeniden derin bir nefes aldı, acıyı yok sayarak, korkularını kovarak kendini iki bacağının üzerinde durmaya zorladı. O, Iain ve Connor MacKinnon'un kardeşi, Mohikanlar'la kan kardeşi ve Iain Og MacKinnon'un torunu Morgan MacKinnon'du. O pes etmezdi.

Gel bakalım Rillieux, seni aşağılık pislik. Elinden geleni ardına koyma.

"Teğmen Rillieux o dönene kadar kimsenin tutsakla ilgilenmeyeceğini söyledi." Teğmen Rillieux'dan korktuğu açıkça belli, Amalie'den çok da genç olmayan genç muhafız dikkatle duruyordu.

"Tabii ki, sen de görevini güzelce yerine getirdin." Amalie kendini gülmeye zorladı, sonra büyük bir sır veriyormuş gibi eğildi. "Ama muhafızım Mösyö Şövalye Bourlamaque her gün tutsağı ziyaret etmemi böylece güvenini kazanıp ondan sırlar öğrenmemi emretti."

Tehlikeli bir yalan söylediğini biliyordu ama başka şansı var mıydı? Tespihi Mösyö MacKinnon'a vermeden rahat edemezdi.

Sonunda Amalie'ye ne olduğunu söyleyen Mösyö Lambert'ti. Bandajları görmüştü ve birisinin kelepçeleri çıkardığını anlamıştı. Bu kişinin ancak Amalie olabileceğini fark ettikten sonra o ve Teğmen Rillieux, Savaşçı'nın hastanede kalmasının çok tehlikeli olduğunda karar kılmışlardı ve Teğmen Rillieux onu Bourlamaque'nin onayıyla askeri karakola göndermişti.

Cerrah "Merhametiniz sizi yüceltiyor, Bayan Chauvenet, ama tutsak uyuyor olsa bile bu riski almanız inanılmaz derecede aptalca," diyerek Amalie'yi

azarladı. “Gerçekten uyuduğu ve rol yapmadığı için memnunum. Diğer türlü size neler yapabileceğini düşünemiyorum.”

Savaşçı’nın uyumadığını az kalsın söyleyecekti ama sonra Mösyö MacKinnon’u sorgulamış olduklarını ve gerçek ortaya çıkarsa cezalandırılacağını düşünerek Amalie’yi korumak için yalan söyleyebileceğini fark edip vazgeçti.

“Ben... Ben üzgünüm, mösyö.” Aklından tespihi geri vermenin bir yolunu düşünerek pişman olmuş gibi başını eğdi. “Sadece yardım etmek istedim.”

“Tabii ki. Ama cömertçe yardımlarınıza artık ihtiyacımız kalmadı,” dedi. “Bu kötü yerde yeterince vakit harcadınız. El işlerinize geri dönün. Bu talihsiz olayı da unutun.”

Amalie kızmıştı. El işlerine dönmek? Onu elişiyile Mösyö MacKinnon’un zor durumunu unutacağına inanacak kadar az mı tanıyorlardı?

“Pekala, mösyö.”

Ama eve dönerse ona Savaşçı’yı bir daha görmeyi yasaklayacağından emin olduğu Bourlamaque ile yüzleşmek zorunda kalacağını bilerek onun yerine askeri karakola gelmişti ve Teğmen Rillieux’un hâlâ başka bir yerde olduğunu öğrenince rahatlamıştı.

Nöbetteki asker yüzünde endişeli bir ifadeyle ona baktı. “Sizden tutsağı *sorgulamanızı* mı istedi, matmazel?”

Amalie tekrar gülümsedi ve ona doğru eğildi. “Mösyö Şövalye tutsağın bir erkeğin tehditlerinden çok bir kadının ilginç oyunlarına karşı direnmeyi daha zor bulduğuna inanıyor.”

Bakışları Amalie’nin korsesine kayan asker sonunda anlamış görünerek başıyla onayladı. “Pekala ama Teğmen Rillieux beni...”

“Sizi suçlamayacak, mösyö.” Kalbi küt küt atarken nasıl bu kadar sakin kalabiliyordu? “Bununla ben ilgilenirim.”

Amalie içeriye kadar askeri takip ederken gözlerinin karanlığa alışması biraz zaman aldı. Ve gözleri karanlığa alıştığında midesi bulandı.

Savaşçı küçük bir hücrede boynundan, el ve ayak bileklerinden zincirlenmişti. Sadece kötü dikişli bir pantolon giyyordu, yüzünde yeni ve eski yaralar vardı, uzun saçı düğümlenmişti, göğsü çizikler içindeydi. Yanaklarındaki çukurlar koyu sakalının üzerinden daha belirgin görünüyordu ve gözlerinin altında gölgeler vardı. Tanrım, gece boyunca onu ayakta mı bırakmışlardı?

Morgan onu gördüğüne açıkça şaşırılmış bir şekilde ona baktı. “Bayan Chauvenet?”

Amalie askere döndü. “Teşekkürler, mösyö. Gidebilirsiniz.” Genç adam keskin bir reverans yaptı ve gitti.

Savaşçı zincirleri samanların arasında sürünerek ona doğru hafifçe topalladı. Ayaktayken daha uzun ve çok daha korkutucu görünüyordu. Kaslı vücudu ona kafesteki bir hayvanı sert, tehlikeli ve vahşi hatırlatıyordu. “Buraya gelmemeliydin.”

“Çok üzgünüm, mösyö.” Amalie hücreye yanaştı, soğuk demir parmaklıkları tuttu. “Acınızı hafifletmeye çalışırken daha kötüsüne sebep oldum.”

Ona doğru bir adım daha attı. “Endişelenme. Bu senin suçun değil. Umarım seni cezalandırmamışlardır.”

Amalie başını salladı. “Hayır. Henüz değil.”

“O halde bırak beni!” Aceleyle konuşmuştu. “Birileri seni yakalamadan önce git buradan. Bir daha benim için kendini tehlikeye atmanı istemiyorum.”

“Size sadece bunu getirmek için geldim.” Korsesine elini atıp göğüslerinin arasından tahta tespihi çıkardı ve parmaklıkların arasından Morgan’a uzattı. “Siz bunu tekrar takana kadar rahat edemezdim.”

Bir anlığına garip bir ifadeyle öylece Amalie’ye baktı. Sonra topallayarak bir başka adım atınca zincir onu tuttu. “Onunla mı dua ettin?”

“Evet mösyö, söz verdiğim gibi.”

Zincirlenmiş elleriyle uzandı. Yüzündeki açık memnuniyet ifadesi Amalie’nin boğazında bir düğüm oluşmasına sebep oldu. “Çok memnun oldum. Teşekkür ederim, küçük hanım.”

Ama tespihi ondan almak yerine büyük elini Amalie’nin küçük elinin üzerinde kapattı, elini dudaklarına götürdü ve gözlerinin içine bakarak öptü. Dudakları sadece tenine değmişti ama Amalie’nin içi titriyordu. Morgan’ın derin mavi gözleri, nefes almasını imkansız hale getiriyordu.

“Mö-mösyö?”

Morgan, Amalie’nin gözlerinden onu şaşırttığını anlamıştı ama gözlerinde başka bir şey daha görmüştü ihtiyaç. Evet, Amalie de onun gibi çekimi hissetmişti. Ama bu onu son görüşü olacaktı. Bunu yapmaya, ona sadece bela olacak arzular uyandırmaya hakkı yoktu. Her şeyden önce o kendisinden nefret etmeye hakkı olsa da merhamet gösteren, kiliseye yeminli, masum biriydi.

Kendini kontrol etmeye çalışarak üzerine Amalie’nin kokusu sinmiş olan sıcak tespihi aldı ve başından geçirip demir kelepçenin altına taktı. “Nezaketinin karşılığını ödeyemem. Bütün bu yaptıkların özellikle de affediciliğin için ne kadar

müteşekkirdi olduğumu anlatmak için uygun bir kelime de bulamıyorum.”

“Ben bir şey yapmadım.” Amalie’nin gözleri parladı. Gözyaşları? **Onun** için?

“Neden İngilizler için savaşmak zorundasınız? Onun yerine neden Fransa için savaşmayı seçemediniz ki?”

Bir keresinde hikayeyi anlatacaktı ama sohbetleri bölünmüştü. Şimdi ise vakit yoktu. “Ben hiçbir şey seçmedim, Amalie. Beni zorladılar.”

Amalie’nin kafası karışmış gibi kaşları kırıştı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Bunun için vakit yok! Rillieux seni burada bulmadan git ve dönme. Bugünden sonra beni görmeni istemiyorum.” Aslında bunun başka sebepleri de vardı çok kirliydi, kokuyordu, haftalarca kesilmemiş sakalı kan içindeydi, savaşçı örgüleri açılmış ve karışmıştı.

Ama Amalie onu duymuyordu. “İngilizler sizi onlar için savaşmaya mı zorladılar?”

“Evet, kardeşlerim ve ben o aşağılık William Wentworth için savaşmak zorundaydık. Yapmadığımız bir şey yüzünden bizi suçladı; ya kralın ordusuna katılacak ya da asılmayı göze alacaktık. Ben kendim ölmekten memnun olurdum ama kardeşlerimi ipin bir ucunda asılı görmeye dayanamazdım.”

“Böyle bir şeyi nasıl yapabildi?”

Amalie’nin bütün hikayeyi dinlemeden gitmeyeceği açık olduğundan Morgan hızla Wentworth’un hizmetinin karşılığını bıçakla ödemeye çalışan bir adamdan bir fahişeyi kurtarmak için sokakta nasıl dövüştüklerini gördüğünü anlattı. Wentworth’un onları takip etmek için nasıl adamlar görevlendirdiğini ve ertesi sabah onları tutuklattığını anlattı. Aşağılık adamın Britanya kralının torunu olarak konumunu onların darağacında ölmesi için kullanacağını Savaşçı olarak hizmet vermezlerse nasıl açıkladığını anlattı.

Ağustosun yirmi birine kadar Elizabeth Kalesi’nden bana rapor verecek ve ölüm sizi alana ya da bu savaş bitene dek bana hizmet edeceksiniz. Görevinizi yerine getiremezseniz firar suçuyla vurulacaksınız ve kardeşleriniz cinayet suçundan asılacaklar.

Acı hatıraları canlanan Morgan’a bu sözler sanki daha önceki gün söylenmiş gibi geldi. Etkileri hâlâ üzerindeydi.

“Kolonilerde veya Britanya’da bir İskoçyalı’nın sözünü kralın torununun sözünün üstünde tutacak bir mahkeme yok,” diye açıkladı. “Şimdi git!”

Ama Amalie’nin yüzünde garip bir ifade vardı. “Bourlamaque’ye anlatmalıyım!”

“Onun umurunda değilim. Birçok askerini öldürdüm ve Şimdi de benim hayatım...”

Ama sonra kapı açıldı ve yüzünde büyük bir öfkeyle Rillieux içeri girdi. Morgan’a sadece hızlı, nefret dolu bir bakış fırlatarak Amalie’ye Fransızca bağırdı. “Burada ne yapıyorsun **sen!** Emirlerime karşı mı çıkıyorsun?”

Ondan açıkça korkan Amalie bir adım geriledi ama çenesini yukarı dikti. “Ben emirler yağdırayabileceğiniz bir asker değilim, Teğmen Rillieux. Buraya dua...”

Morgan’ın orada olduğunu unutmuş gibi Amalie’nin kolunu tuttu, onu sertçe kendine doğru çekti ve sıktığı dişlerinin arasından “Bütün dindarlığına rağmen bir kadın olarak itaat etmen gerektiğini öğrenemedin mi?” dedi.

fkelenen Amalie ondan uzaklaőmaya çalıştı. “Gitmeme izin verin! Bana bu Şekilde...!”

Rillieux onu ensesinden tuttu ve aniden çekerek sözlerini bir başka şiddetli öpücükle keserken diğer eli Amalie’nin kalasındaydı.

Morgan ne yapacağını düşünmeden ileri atıldı, bir elini parmaklıklardan uzatıp alçak herifi boğazından yakaladı. “Bırak onu!”

Dokuz

Amalie kendini Teğmen Rillieux'un sert kollarından geri iterek iğrenç öpücüğünden kurtulmaya çalıştı. Sonra zaman durmuş gibi geldi ve manzarayı gördü. Zinciri iyice sıkışmış Mösyö MacKinnon boynundaki demir kelepçe kendi nefesini kesiyor olsa da kocaman elini parmaklıklardan çıkarmış Teğmen Rillieux'un boğazını sıkıyor, canını acıtıyordu. Teğmen Rillieux'un yüzü kızarmış, gözleri başından fırlayacak gibi gözüküyor ve parmakları Savaşçı'nın öldürücü tutuşundan kurtulmak için çırpınıyordu.

Öpücüğün vahşiliğinden ve önündeki sahneden şaşkına dönmüş olan Amalie'nin, söyleyeceğini hatırlamak bir dakikasını aldı. **“Arretez! Durun!”**

Mösyö MacKinnon ona bakıp tek bir kelime söyledi. **“Git!”** Savaşçı'nın kasları verdiği çabayla titriyordu, özellikle de yaralı bacağı. Amalie adamın bu çabayı sürdürmek için yeterli gücü olmadığını biliyordu. Teğmeni öldürmeye çalışmıyordu. Onu, Amalie'yi korumaya çalışıyordu.

Korkunç gerçek aklına gelmişti. Orada onları kimse durdurmazsa Teğmen Rillieux serbest kalır kalmaz Savaşçı'yı öldüresiye döverdi.

Bourlamaque!

Amalie eteğini tuttu ve koşmaya başladı. Kapıdan çıktı ve tören yolundan geçti. Askerlerin bakışları altında durmadan Bourlamaque'nin çalışma odasına kadar koştu. Askeri karakolda neler olabileceğinden korkarak kapıyı açtı ve tıklamadan içeri girdi. “Mösyö! Lütfen, gelmelisiniz! Teğmen Rillieux ve Savaşçı birbirlerini öldürecekler!”

Bourlamaque yanındaki iki genç subayla bir harita üzerinde çalışıyordu. Üçü birden şaşkınlıkla ona bakıyorlardı.

Bourlamaque kaşlarını çatı. “Nefes al, Amalie, ve anlat.” Amalie dediğini yaptı ve korkudan titreyerek bütün hikayeyi hızla anlattı.

“Korkarım Teğmen Rillieux onu öldürecek, mösyö! Lütfen, onları durdurmalısınız!”

Bourlamaque adamlarına döndü. “Foucher, Durand, hemen askeri karakola

gidin ve Teğmen Rillieux'u bana getirin. MacKinnon'a zarar vermeyin."

Fouchet ve Durand reverans yapıp koşarak gittiler.

Amalie muhafızına baktı ve yaptıklarını onaylamadığını anladı. Amalie yerlere kadar eğilerek reverans yaptı. "Affedin mösyö. Amacım..."

Bourlamaque ona doğru yürüdü ve elini uzattı. "Kalk, Amalie." Amalie, Bourlamaque'nin onu kınayacağından emin bir şekilde ayağa kalktı.

Ama onun yerine Amalie'nin çenesinden tuttu ve başını yana çevirdi. Kötü bir ifadeyle ensesine baktı. "Teğmen Rillieux mu yaptı bunu?"

Amalie ensesine dokununca birden soyulmuş derisinin acıdığını hissetti. Soyulmuş ensesine dokundu, ıslak bir şey hissetti ve parmaklarına bakınca kan gördü. "**Qui.** "

Bourlamaque yazı masasının önündeki bir sandalyeyi göstererek "Otur," dedi. "Neler olduğunu bir daha anlat. Ve bu sefer yavaşça..."

Bu sefer hikayeyi detaylarıyla anlattı -Teğmen Rillieux'un Savaşçı'ya vurmak için sabahları hastaneye gelişlerini, ilk öpücüğünün utanç verici vahşiliğini, bu sefer kalçasından nasıl sıkıca tuttuğunu. "Onun yakınında olmak istemiyorum, mösyö. O... beni korkutuyor."

Bourlamaque yüzünde bir tür bezginlik ifadesiyle yazı masasının başına oturdu. Eliyle tıraşlı çenesini ovdu. "Amalie, Amalie, seninle ne yapacağım? Senden istediğim her şeyi yaptın ama senin yüzünden en iyi ve en gelecek vadeden subaylarımdan birini cezalandırmalıyım."

Onun yüzünden mi?

Öfkesi yüzünden okunmuş olmalı ki Bourlamaque onun düşüncelerini anlamış gibi konuşmaya devam etti.

"Hayır Amalie, onun yaptıkları için seni suçlamıyorum. Öpücük bir şey, ama bu..." Bakışları Amalie'nin ensesine kaydı. "Sana dokunmanın yanlış olduğunu çok iyi biliyor. Ama senin MacKinnon'la ilgilenmene izin vermenin hata olduğunu söylemekte haklı. Dün yaptığın uyurken kelepçelerini çıkarmak inanılmaz derecede aptalcaydı. Bu tarz bir adamla ilgilenmekle görevlendirilmek için çok yufka yürekli ve tecrübesizsin. Bir daha onun yanına gitmiyorsun." Amalie bunun olacağını biliyordu ama Bourlamaque'den bu sözleri işitmek onda şok etkisi yaratmıştı. Savaşçı'yı bir daha görmeyecekti. Ve yakında Savaşçı ölecekti.

Boğazı düğümlendi. Yutkundu. "**Peki** mösyö."

Bourlamaque canı sıkkın bir ifadeyle ayağa kalktı. "Çok yorucu bir gün

geçirdin ve bunun için üzgünüm. Seni nasıl rahatlatılabileceğimi keşke bilseydim ama ben sadece bir askerim. Lütfen odana git ve dinlen. Yukarı çay getirmesi ve sana bakması için Mösyö Lambert'i gönderirim.”

Amalie ayağa kalktı, reverans yaptı. “Peki mösyö. *Merci.*” Aklına geldiğinde kapıya varmıştı.

Nasıl, ah nasıl unutabilmişti?

Koruyucusuna bakmak için bir kez daha döndü. “Beni affedin, mösyö, ama Savaşçı'nın bana anlattığı, duymak isteyeceğiniz önemli bir şey daha var.”

Bourlamaque'nin kaşları sabırsızlıkla kalktı. “Nedir?”

“O ve kardeşleri Britanya için savaşmayı kendileri seçmemişler. Bir İngiliz subayın reddederlerse onları asma tehdidiyle mecbur bırakılmışlar.”

Bourlamaque'nin kaşları daha da kırıştı. “Adamlar her gün hizmet için zorlanıyorlar, Amalie. Bunun hiç önemi yok. Odana...”

“Ama mösyö, bu *çok* önemli!” Kendine engel olamadan konuşmuştu. “Bu bilgiyi onu kendi tarafımıza çekmek için kullanamaz mıyız?”

Bourlamaque, Amalie'ye iyice kızmış gibi görünerek başını salladı. “Adamlarına ihanet etmeyecektir, Amalie. Onunla pazarlık etmeyi çoktan denedim. Bana vereceği cevaplar karşılığında ona acısız bir ölüm ve Katolikler'e uygun bir cenaze töreni önerdim. Kabul etmedi. Lütfen odana git ve...”

“Ona sadece ölüm mü önerdiniz?” Amalie çok açık bir şekilde anlıyordu ama Bourlamaque neden anlayamıyordu? “Ona yaşam önerseydiniz? Ölüm yerine ona sığınma verseydiniz ve sizin tarafınızda savaşmaya davet etseydiniz?”

“*Sığınma* mı?” Bourlamaque bir süre Amalie'ye çıldırmış gibi baktı. Sonra ifadesi öfkeden şaşkınlığa dönüştü. “Bu mümkün değil. Emirler ve sözler verildi. Ama Fransa için savaşan bir MacKinnon...” Dışarıdan sesler geldi Fouchet, Durand, Rillieux.

“Şimdi git, Amalie. Odanda kal ve dinlen. Bu konular hakkında daha fazla kendini yorma. Teğmen Rillieux'la ben ilgileneceğim.”

Teğmeni tekrar görmek istemeyen Amalie hızla yukarı çıkıp odasına gitti, arkasından kapısını kapattı.

Bourlamaque dediklerini düşünecek miydi yoksa artık çok mu geçti?

Bir geyiği toynağından boynuzlarına kadar tamamen yiyebilecek kadar aç olan Morgan ezilmiş kaburga kemiklerindeki ağrıyı hafifletmek için saman üzerinde duruşunu değiştirdi. Ertesi sabah güce ihtiyacı olacağını biliyordu.

Sonunda boynundaki kelepçeyi çıkarmış, oturup uzanmasına izin vermişlerdi. Rillieux'un ona vurmasından sonra Savaşçı'yı incelemesi için gönderilen cerrah onu bu şekilde görünce şoke olmuş, Bourlamaque'nin adamlarını bunun güvenli olmadığı konusunda uyarıyordu.

“Gece bilincini yitirirse size ne yararı olacak?” diye Fransızca bağırdı.

Emri üzerine kelepçe çıkarılmış, boynundan ve yüzünden kan boşalmış, önüne soğuk çay ve bayat ekmekten oluşan bir kahvaltı konmuştu. Sonra tekrar yalnız bırakılmıştı. Arsız herifin onu sorgulamak için geri dönmesini umuyordu ama Rillieux'un Amalie'ye saldırması Bourlamaque'nin ona olan ilgisini o günlük azaltmışa benziyordu.

Olması gerektiği gibi.

Rillieux tırnaklarıyla derisinden kan akmasına sebep olarak ve eliyle, Amalie bir fahişeymiş gibi kalçasını sıkarak bu sefer ona zarar vermişti. Morgan bu arsız herife şans verilse tecavüz bile edebileceğine emindi. Ama Bourlamaque bu sefer saldırısını ciddiye almıştı. Rillieux'u getirmek için yolladığı teğmenler Rillieux'un yumruklarına engel olup onu Morgan'dan uzaklaştıran adamlar Bourlamaque'nin ona kızgın olduğunu açıkça göstermişti. Adamlar canları sıkılmış gözüküyorlardı.

Biri “Bourlamaque seni hadım etmezse şanslısın,” dedi.

“O Binbaşı Chauvenet'in kızı, Rillieux, senin küçük fahişen değil!”

Morgan hadım etmenin kötü bir fikir olmadığını düşünüyordu. Gücü olsa aşağılık adamı memnuniyetle hadım ederdi.

Hâlâ Amalie'nin ona tespihi iade etmek için oraya kadar gelmesinden duyulan Morgan parmaklarıyla küçük tahta tespihin ucundaki hacı sıkıca kavradı. Hastaneden çıktığında onu bir daha göreceğini ummuyordu ve koruyucusunun onun askeri karakol yakınlarına gitmesine izin vermeyeceğinden emindi. Ama sözünü tutmak için Bourlamaque'nin öfkesini göze alarak göğsünde sakladığı tespihi ona vermek için gelmişti.

Teşekkür etmiş miydi? Hatırlayamıyordu. Akli onunla o kadar dolmuştu ki düşünemiyordu bile. Ve sonra, geri çekilmesi gerekirken elini öpmüştü. Bunu yaparak saygısızlık etmek istememişti ama namuslu bir öpücük de olmamıştı. Öpücükten sonra kanı kaynamıştı -evet, Amalie'nin bakışlarından anladığı kadarıyla onunki de.

Amalie onu hatırlayacaktı. Morgan bundan emindi. Bunu neden önemli bulduğunu biliyordu ama karanlıkta işkencesinin başlamasını samanlar üzerinde

beklerken bu gerçekten önemliydi.

Açlığını ve kaburgasındaki ağrıyı görmezden gelerek gözlerini kapattı ve hâlâ elindeki tespihi sıkıca tutarak uyumak istedi. Dışarıdan insan sesleri duyduğunda uykuya ancak dalabilmişti. Oturdu, sonra Rillieux'un sabah başladığı işi gecenin karanlığından istifade ederek bitirmeye gelip gelmediğini merak ederek ayağa kalktı. Daha sonra kapı açıldı Morgan'ın boş midesi guruldamasına ve ağzının sulanmasına sebep olan üzerinde mis kokulu, lezzetli yemekler ile gümüş tepsiler taşıyan üç genç asker içeri girdi. Arkalarında Bourlamaque duruyordu.

Morgan yemeğini bitirirken kırmızı şaraptan yudumladı.

Bu ona sunulan bir ziyafetti. Kurbağa çorbası, kızarmış ördek, kızarmış geyik eti. Tereyağlı bezelye, fırında pancar, konyaklı soğanlar. Kurutulmuş meyveler, peynirler, tereyağlı buğday ekmeği. Yemekler servis tabakları ve büyük çorba kaselerinde Bourlamaque'nin adamlarının getirdiği küçük bir masa üzerinde servis ediliyordu. Hâlâ kelepçeli olsa da Morgan'a oturması için bir sandalye vermişlerdi. Bourlamaque yemeklerden yememiş ama bir ya da iki bardak şarap içmişti.

Morgan önce Amalie'yi koruduğu için ödüllendirildiğine inanmıştı ve Bourlamaque ona gerçekten teşekkür etmişti. Ama sonra Bourlamaque sohbeti diğer meselelere getirmiş, MacKinnon Klanı'nın Kırk Beş İsyanlarındaki6 rolüyle ve büyükbabası lain Og MacKinnon'un Yakışıklı Prens Charlie'nin kaçmasına yardım edip bir Britanya hapishanesinde yıllarca cezalandırılmasıyla ilgili sorular sormaya başlamıştı. Bir süre Britanya tahtına oturan kafir Alman hakkında konuşular. Sonra Bourlamaque, Amalie'den dinlediği hikayenin doğru olup olmadığını Wentworth'un onu ve kardeşlerini Britanya için savaşa katılmazlarsa asmakla tehdit edip etmediğini öğrenmek istemişti. Ve böylece Morgan sonunda Bourlamaque'nin garip ziyaretinin sebebine gelip gelmediklerini merak ederek hikayesini yeniden anlattı. Tuğgeneralin bakışından ve küçük hücreyi dolduran sessizlikten asıl sebebe geldiklerini anlamıştı.

Sessizliği bozan aksanlı İngilizcesi'yle konuşan Bourlamaque oldu. "Size gelince kendimi garip hissediyorum, Binbaşı MacKinnon. Fransa'nın düşmanısınız ama tartıştığımız gibi klanınız uzun süre Fransa'yla müttefik olmuştu. Soylu dedeniz onurlu bir şekilde prensine hizmet etmişti. Siz ve adamlarınız onurla mücadele ediyorsunuz. Aramızdaki şey sadece bu savaşın

koşulu ve yüzbaşınızın iğrenç hareketleri.”

Bourlamaque’nin sesinin tonundaki bir şeyler Morgan’ın kalbinin hızla atmasına sebep oldu. Yaşlı adam Morgan’ın işkence görmesi ve Abenakiler’e verilmesi kararını yeniden mi değerlendiriyordu? Belki de Morgan’ı tutsak takasının bir parçası olarak kullanmayı düşünüyordu. Ya da belki savaşı fareli bir Fransız gemi enkazının ambarında geçirmesi için Morgan’ı Hudson Körfezi’ne yollamayı düşünüyordu. Sonra yeniden Morgan’ı asabilir ve buna merhamet diyebilirdi.

Morgan, Bourlamaque’nin bakışlarına karşılık verdi “Yani kardeşlerim ve ben sıkça dikkat çektik.”

Bourlamaque uzağa baktı ve küçük burun deliklerine hava çekti. Kaşları çatıldı ve dudakları sıkıcı bir karar almak üzereymiş gibi büzüldü.

Morgan’ın kalbi hızla atıyordu.

Bourlamaque sonunda “Seni serbest bırakamam,” dedi. “İngilizlerle takas etmek için çok tehlikeli bir düşmansın. Montcalm kafamı keser.”

Bir geminin ortasında çürüyeceksin delikanlı bisküvilerde kurtlar, saçlarında bitler ve ayaklarında fareler. Bu yüzden dedenle ilgili sorular sordu.

Bourlamaque devam etti. “Ama seni katletmeleri için Abenakiler’e de veremem. Ve böylece üçüncü bir yol arıyorum.”

Kışın dondurucu soğuk. Yazın bayıltıcı sıcak. Pis kokulu karanlık. Ve bunlar alevlerden iyi olduğu için minnet duyacaksınız.

Bourlamaque yeniden Morgan’a baktı. “Size bir teklif yapmaya hazırım ki bu teklif öncekinden oldukça farklı.”

Morgan, Bourlamaque’nin ne söyleyeceğinden emin olarak bir yudum daha şarap içti. Ama Morgan kendi hayatı pahasına da olsa Savaşçılara ihanet etmezdi. Bekledi.

Gözleri ateş saçan Bourlamaque sandalyesine yaslandı. “Size merhametin yanı sıra sığınma da sağlamak istiyorum. Sizi esir eden kafirlere sırtınızı dönün ve Fransa için savaşın! Artık bir esir olmayacaksınız. Vaftiz edilmiş bir Katolik krala hizmet etmekten memnun olan, onurlu bir subay olacaksınız.”

Başı dönen, konuşamayan Morgan öylece ona baktı. Bourlamaque kanatlansa ve odanın içinde uçmaya başlasa bu kadar şaşırırmazdı. Adamın söylediklerini algılayabilmesi biraz zaman aldı. ***Fransa için savaş. Vaftiz edilmiş bir Katolik krala hizmet et.*** Aklı hâlâ karışık olan Morgan “Benden onları yarı yolda bırakıp... ***sizin*** için savaşmamı istiyorsunuz,” diye kekeledi.

Bourlamaque güldü. “Onursuz bir biçimde savaşmaya zorlanıyorsan nasıl yarı yolda bırakmak olur ki? Uğursuz ailesin in geri kalanı gibi bu Wentworth de onursuz bir adamdır. Seni şimdi bağlayan onun zincirleri; benim değil.”

Morgan, Bourlamaque’nin teklifi keşke Wentworth onu ve kardeşlerini dört yıl önce esir aldığıında gelmiş olsaydı diye düşünerek teklifi değerlendirdi. Fransız tarafına geçme düşüncesi akıllarından geçiyordu. Alman kral için savaşmak onları hep kızdırmıştı. Ama şimdi ayrılmak mı? Bu mümkün değildi.

“Cömert teklifinizden onur duydum ama kabul edemeyeceğim için üzgünüm. Asla kardeşlerimin ya da adamlarımın üzerine ateş açmam.”

Bourlamaque yeniden güldü. “Tabii ki açmazsın! Ben de senden böyle bir şey istemem. Adamlarım ve ben, kardeşleriniz düşmanlarımız olduğu sürece onlarla çarpışmak zorunda olsak da kardeşleriniz de dahil olmak üzere bize teslim olan Katolik adamlarınıza merhamet göstermeye hazırım. Yapmanız gereken tek şey askerlerimi savaş konusunda eğitmeniz — bir de Savaşçılarla ve Elizabeth Kalesi’yle ilgili bilmek istediklerimi bana anlatmanızdır.”

Konunun can alıcı noktası gelmişti. Bourlamaque önceki gibi bir teklifte bulunuyor, ama bu sefer daha az korkunç bir ölüm yerine Fransız Ordusu’nda bir subay olarak görev alması için Morgan’ın hayatını bağışlamayı teklif ediyordu. Morgan’dan işkence gördüğü için değil **artık düşman olmadığı** için sırları vermesini istiyordu.

Bu cesur bir teklifti ve Morgan arkasında yatanın ne ya da kim olduğunu biliyordu.

Amalie.

Morgan’ın İngilizler için savaşmasının asıl sebebini Bourlamaque’ye söyleyen Amalie’ydi. Onun hayatını kurtarmak için uzun süre boyunca o kadar uğraşan oydu. Yaklaşan ölümü için üzülp onun için dua eden de oydu. Belki de dua etmesinin sebebi buydu.

Ama onun kabul etmesi mümkün değildi. Connor ona katılmayı kabul etse de Iain ve Joseph kabul etmezlerdi. Iain kendini sadık bir İngiliz sayan bir Protestan’la evliydi ve Stockbridge Britanya’ya sadıktı. Bir de adamları vardı. Katolik olsalar da birçoğu bu savaşta akrabalarını kaybetmişlerdi ve İngilizlerden nefret ettikleri kadar Fransızlardan da nefret etmeye başlamışlardı. Birçoğunun Britanya sınırına yakın yaşayan akrabaları vardı. Oradan ayrılırlarsa çiftliklerine el konacak, aileleri kovulacak ve açlığa terk edileceklerdi.

Morgan’ın dilin ucunda bunları anlatmak ve reddetmek vardı ki aklına bir

başka ihtimal geldi çekici, korkunç, tehlikeli bir ihtimal.

Ya Bourlamaque'nin teklifini kabul ederse ve kendisine verilen özgürlüğü, kaçmak için bir yol bulana kadar Fransızların casusluğunu yapmak için kullanırsa? Bourlamaque'nin sorularını minik gerçeklerle cevaplayabilir, ona eski ve yararsız bilgiler verebilir, askerlerine Savaşçı sırlarına ihanet etmeden daha iyi dövüşçüler olmayı öğretebilirdi. Sonra, Morgan Bourlamaque'nin güvenini kazandığında surların dışına keşfe çıkarken veya nişan alırken ortadan kaybolabilirdi.

Ama eğittiği her Fransız askeri, tüfeklerini Savaşçılara, Joseph'in savaşçılarına ve son dört yıldır yanlarında mücadele eden Britanya Düzenli Ordusu'na çevirecekti. Amherst o yaz Ticonderoga'yı ele geçirmeyi planlıyordu. Elizabeth Kalesi'nin Düzenli Ordusu ve Savaşçıları kuzeye doğru yola çıkacak, kaleyi bir kez daha kuşatacak ve Abercrombie'nin önceki yıl yapamadığını başarmaya çalışacaklardı. Onlardan biri, Morgan bir Fransız askerine daha iyi nişan alıp ateş etmeyi öğrettiği için ölürse kanı Morgan'ın ellerini kirletmiş olacaktı.

Ve daha sonra Wentworth'un yıllar önce yaptığı bir tehdit kardeşlerinden biri ayrılırsa diğer ikisinin cinayet suçuyla asılması vardı. Wentworth bu tehdide boyun eğmeseydi Iain'i, Annie ve küçük Iain Cameron'u yalnız bırakmaya zorlayarak hizmete geri çağırabilirdi.

Hayalini saran ateş derisini yaksa da özgürlüğün çağırdığı Morgan başını salladı. "Eğer ayrılırsam Wentworth, kardeşlerimi asacak. Her zaman kafamıza bir kılıç gibi sallanan tehdit buydu." Bu sefer Bourlamaque güldü. "Wentworth senin öldüğüne inanıyor."

Morgan unutmuştu. "**Mektubunuz.**"

Bourlamaque başını evet anlamında salladı. "Yemin et, şu zincirleri çıkaralım. Banyo yapacaksınız, tıraş edileceksiniz ve kötü bir tutsak değil, bir subay ve soylu gibi giyineceksiniz." **Audentes fortuna iuvat.**

Morgan bir uçurumun kenarında duruyormuş ve her an aşağıya atlayacakmış gibi hissederek derin bir nefes aldı. "Evet, size katılacağım. Adamlarınıza savaşmayı öğreteceğim. Wentworth ve yöntemleriyle ilgili bildiklerimi sizinle paylaşacağım. Ama kardeşlerim yada Savaşçılar üzerine ateş açmayacağım"

"Kabul." Sonra Bourlamaque kafasını geri atıp güldü. Ve kahkahasının arasında Morgan tek bir kelimenin yankılandığını duydu.

Hain..

On

Amalie elişiyile uğraşıyor ancak dikkatini yoğunlaştıramıyordu. Odasına hapsolmuştu ve önceki sabahtan beri Bourlamaque'yi görmemişti. O ana dek ne olduğuyla ilgili bir fikri yoktu. İki gün önce bağırımlar, öfkeli sesler duymuştu ama gizlice dinlemek için bile kapısını açmaya cesaret edememişti. O sabah ise gelen giden çok olmuş; aşağıdan birçok ayak sesi duyulmuştu. Kendisine eşlik etmesi için elışı ve hayal gücünden başka bir şeyi olmayan Amalie en kötü ihtimali düşünmeden edemedi.

Savaşçı'nın kötü şekilde dayak yediğini, hücresinde zincirlerine bağlı bırakıldığını düşündü. Ya da incinmiş ve kızmış olan Teğmen Rillieux ona dokunduğunu inkar ediyor ve Bourlamaque'nin kendisinden şüphelenmesine sebep oluyordu. Ya da Bourlamaque durumların getirdiği zorlamayla sığınma fikrinden vazgeçmiş ve Savaşçı'nın sorgulanmasının hemen başlaması için emri vermişti.

Bu kesinlikle olamaz. Emirler ve sözler verildi. Ama Fransa için savaşan bir MacKinnon olması demek...

Bourlamaque'nin ifadesini görmüş ve Amalie'nin düşüncesine en azından biraz değer verdiğini anlamıştı. Ama Montcalm'a olan görevi onu rol yapmaktan koruyacak mıydı? Ve onu ne zamana kadar odasına mahkum etmeye devam edecekti? Cezalandırılıyor muydu?

Elišini kenara koydu, sandalyeden kalktı ve pencerenin yanına gidip dışarıya baktı. Gökyüzünün griliği yağmurun habercisiydi ve dışarıya kuruması için asılan çamaşırlar rüzgarda dalgalanıyordu. Askerler günlük işleri yerine getirmek için oradan oraya koşturuyordu. Uzakta bir grup Abenaki, bir kamp ateşinin çevresinde toplanmıştı. İçlerinde Tomas ve Simon da vardı.

Onları görünce Amalie'nin midesi bulandı. Bourlamaque Savaşçı'ya sığınma veremeyecekti. Mösyö MacKinnon ve kardeşlerinin Abenakiler'e verileceğine söz vermişti ve şimdi tutsağı onlara vermemek muhakkak Fransa'nın kaybetmeyi

göze alamayacağı bir müttefikle aralarında sorun çıkmasına sebep olurdu. Bourlamaque soylu bir adam, sadık bir subay, Fransa'nın bir hizmetkârıydı. Görevini yapardı. Savaşçı'yı Abenakiler'e verirdi ve Mösyö MacKinnon cehennemdeki işkenceleri görecekti.

Üzüntüden omuzları çökmüş Amalie, Savaşçı'yı zihninden bir türlü çıkarıp atamıyordu. Yatağa bağlanan, acı ve ateşler içinde sayıklayan Savaşçı. Burnuna Amalie'nin saçını götürüp koklayan Savaşçı. Mösyö Rousseau'nun yazılarına gülen Savaşçı.

En vahşi adam bile güzel bir kadını ayırt edebilir.

Önceki gün onun ne kadar vahşi olabildiğini görmüştü. Zayıf düşmüş ve zincirlenmiş halde bile olsa Savaşçı onu korumanın bir yolunu bulmuştu. Zincirlenmiş olsa da bütün gücüyle korkunç bir rakip olabilirdi. Ama akılsız bir barbar değildi ve Amalie onunlayken babasının sağ kolu olarak hizmet vermiş olan Teğmen Rillieux'un yanında olduğundan daha rahat hissettiği için şaşırıyordu.

Kapı tıklandı. Aşçının kızı Thérèse o sabahki kahvaltı tepsisini almaya gelmişti.

Amalie kıza dönmedi; pencereden dışarı bakmaya devam etti. "Tepsiyi alabilirsin. Aşçıya aç olmadığımı söyleyin."

"Sonra akşam yemeğinde kurt gibi acıkmış olabilirsin." Bourlamaque'nin derin sesi cevaplamıştı.

Amalie dönüverdi ve hafifçe reverans yaptı. Sadece kombinezonunu giydiğinin farkında olan Amalie'nin yanakları kızardı. "Affedin, mösyö. Sizi aşçı yamağı..."

Elini sallayarak özrünü kabul etti. "Lütfen Amalie, canını sıkma. Hâlâ üzgün olduğumu görebiliyorum. Aslında gelmemin sebebi de bu. Teğmen Rillieux'u şimdilik ordugaha gönderdiğimi bilmeni istedim. Sana tekrar uygun olmayan bir şekilde dokunursa ceza alacak."

Amalie ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Ben... Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim, mösyö."

Bourlamaque uzanıp Amalie'nin çenesini tuttu, başını yana çevirdi ve ensesindeki sıyrıklara baktı. "İlk fırsatta seni Trois Rivières'e geri götürmeliyiz. Manastıra dönmek istemediğini biliyorum ama Carillon Kalesi güzel bir genç kadın için uygun bir yer değil. Savaş bittiğinde sana bir koca bulmak için elimden geleni yapacağım tabii ki kiliseye yemin etmeye karar vermezsen."

“Peki, mösyö.” Cevabını ancak fısıltı şeklinde verebilmişti. Yeniden günün her anı başkaları tarafından kontrol edildiği manastırda yaşadığını hayal edemiyordu. Ama kalede kalamayacağını da biliyordu.

“Şimdi akşam yemeği için hazırlan. Bir misafirimiz var.”

“Bir misafir mi?”

Bourlamaque güldü. “Sanırım memnun olacaksın.”

Amalie kimseyi görmek istemiyordu ama bunu söylemedi. “Savaşçı nasıl, mösyö?”

Ama Bourlamaque çoktan gitmişti.

Amalie bir süre kapalı kapıya baktı.

Bir misafir! Kaleye gelen bir misafir hatırlayamıyordu. Gerçi önceki günden beri odasına mahkumdu. Onun kim olduğunu merak ederek saçını taradı ve uzun beyaz bir kurdeleyle bağladı. Sonra korsesini giydi ve geçen ilkbaharda babasının diktirdiği elbisesini üzerine geçirdi. Fildişi rengi dantelalı bu eflatun elbise babasının ona verdiği son hediye idi.

Aynaya sadece her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olacak kadar baktıktan sonra odadan çıktı ve Mösyö MacKinnon hakkında koruyucusuyla özel konuşabilmek için öğle yemeğinden önce veya sonra birkaç dakika bulmayı umarak aşağı indi. Belki de Amalie ona kendi düşüncesini değerlendirsın diye baskı yapabilir ve annesinin halkının açlığını gidermek için başka bir yol bulmasında ona yardım edebilirdi. Ya da Père François ile konuşabilir ve bu konu hakkında ondan yardım alabilirdi.

Bourlamaque’ye ne söyleyeceğini düşünerek yemek odasına doğru yürürken bakışları koruyucusunun yanında, elinde bir kadeh şarapla duran iyi giyimli centilmene takıldı. Bourlamaque’den daha uzun boylu ve daha geniş omuzluydu. Uzun, koyu saçları koyu kahverengi redingotuyla uyumlu renkte bir kurdeleyle arkadan bağlanmıştı. Adam Amalie’ye döndü ve Amalie adımlarının yavaşladığını... ve durduğunu hissetti.

O adam Mösyö MacKinnon’dur,

Tıraş olmuş, banyo yapmış ve kadife giysiler giymiş olan MacKinnon Amalie’nin gözlerini kamaştırmıştı. Düzgün yüzü şaşılacak derecede yakışıklı, yanak çukurları daha belirgin, elmacık kemikleri daha çıkık, gözleri deli maviydi.

Başı dönüyor gibi hisseden Amalie ona doğru bir adım yaklaştı. “M-mösyö MacKinnon?”

“Bayan Chauvenet.” Dili neredeyse düğümlenmiş olan Morgan konuşabilmek

istedi.

Gözlerini Amalie'den alamıyordu. Koyu saçları kalçasına doğru toplanmış, gözleri şaşkınlıkla büyümüş Amalie bahar kadar taze görünüyordu. Sonra Amalie'nin gözleri kendisine döndü ve Morgan bir anlığına küçük düşmüş hissetti.

Tavus kuşuna benzediğini düşünüyor, delikanlı.

Dantel tozluklar, ipek çoraplar ve parlak pirinçten kopçaları olan ayakkabılarla bir tavus kuşuna ya da daha kötüsü alçak Wentworth'un yemek masasına davet edeceği birine benziyordu. Ayakkabılar, alışkın olduğu mokasenler kadar esnek değildi ve ayak parmaklarını sıkıyordu. Dantel her şeye takılıyormuş, ipek üzerinde kadın iç çamaşırı giymiş de rahatsız ediyormuş gibi duruyordu.

Bourlamaque sözünü tutmuştu. Morgan ona katılmayı kabul eder etmez zincirleri çözülmüş ve hastaneye geri getirilmişti. Uzun günler boyunca zincirle bağlı olduğu yatak temiz ve yumuşak bir şekilde onu bekliyordu. Ölü gibi uyumuştı ve uyandığında onu güzel bir kahvaltı ile sıcak bir banyo bekliyordu. Yeniden yıkanabildiği, kir ve ateşi üzerinden attığı, saçını ve sakalını düzene sokabildiği için şükretmeliydi. Ama rahatlığının her dakikası ona yeni ve tehlikeli bir oyun oynadığını hatırlatıyordu.

Morgan bir casus olmuştu.

Banyosunu bitirir bitmez Bourlamaque'nin özel terzisi onun ölçülerini almak için gelmiş ve dükkandaki hiçbir şeyin Morgan'a uymayacağını söylemişti. Sonunda Bourlamaque sadakatini göstermeden Morgan'a Fransız üniforması giydirmenin askerleri kızdıracağına karar vermişti ve böylece terzisinden Morgan'ı soylu bir erkek gibi giydirmesini istemişti.

Ama hiçbir İskoç lordu o süslerle ölü bulunmazdı. Ayrıca Morgan dedesinin Skype'deki konağında değil, sınırda reşit olmuştu. Bu giysileri tereyağı gibi yumuşak güderi bir pantolon, gösterişsiz bir gömlek ve kürk kaplamalı mokasene değişmezdi. Tanrı'ya şükür kardeşleri onu göremiyordu. Çatlayana dek gülerlerdi.

Ama ona bakarken Amalie'nin yüzünde alay ifadesi yoktu. Onun yerine yüzünden açıkça rahatlık ve mutluluk okunuyordu, bir sayfanın üzerine yazılmış kelimeler gibi. Ve Morgan karşı konulamaz şekilde onu öpme ihtiyacı hissetti.

Bir süre sonra Amalie "Ben... ben sizi bu kadar iyi gördüğüme memnun oldum, mösyö," dedi ve yanakları kızardı.

Morgan reverans yaptı, Amalie'nin elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "İyi

görünüyorsam sizin iyileştirme yeteneğiniz ve koruyucunuzun cömertliğindendir.”

Bourlamaque’nin kısık sesle güldüğünü işitti. Sonra Bourlamaque Fransızca konuştu. “Memnun olacağını söylememiş miydin, Amalie?”

Amalie gözlerinde minnet ifadesiyle koruyucusuna baktı. “**Oui**, mösyö. **Et je vous en remercie.**” **Evet, size minnettarım.**

Morgan, kendini ele vermenin felaket olacağını bilerek yüzünü ifadesiz tutmaya gayret etti. Fransızca bildiğini kimse öğrenmemeliydi bu küçük oyundan canlı çıkıp kaçamazsa. “Bourlamaque bunun sizin sayenizde olduğunu açıkladı. Size çok şey borçluyum, hanımefendi. Hayatımı kurtardınız. Yapabileceğim bir şey olursa sormanız yeter.”

Amalie’nin yanakları daha çok kızardı. “Rica ederim, mösyö.” Morgan’ın arkasından bir kapı açıldı ve Fransızca konuşan erkeklerin sesi duyuldu.

“Buna dayanmak zorunda olduğumuza inanamıyorum! Onun ve adamlarının yaptıkları onca şeyden sonra bu barbarla aynı masaya oturmak mı? Utanç verici!”

“Bourlamaque, aklını mı kaçırmış ki alçak herifi özgür bırakıyor! Abenakiler çıldırdı. Savaşçı’yı zorla alıkoymaktan bahsettiklerini duydum.”

Morgan bu küçük bilgiyi de anladı ve Amalie’nin gülümseyişinin endişeye dönüştüğünü, bakışlarının konuşmaları anlayıp da sinirlenip sinirlenmediğini anlamak istermiş gibi Morgan’a gergin bir şekilde bakan Bourlamaque’ye döndüğünü gördü.

Sonra Bourlamaque’nin kaşları çatıldı, bakışları koridordaki adamlara döndü. “Amalie, ben subaylarımı karşılarken sen misafirimize masaya kadar eşlik eder misin, lütfen?”

Ama Morgan, Bourlamaque’nin amacının onları karşılamak olmadığını biliyordu. Ve kuşkusuz Amalie ona masaya kadar eşlik ederken Bourlamaque’nin sinirli bir şekilde onlara bağırıldığını duyuyordu.

“Evet, o bir barbar ama aynı zamanda kralımızla müttefik olan İskoç lordunun torunu, bir Katolik ve yetenekli bir savaşçı! Ondan çok şey elde edebiliriz. Ona saygı **göstereceksiniz!**”

Birlikte “Evet, mösyö,” diye cevapladılar.

Yani karşılarında bir barbar görmeyi bekliyorlardı, öyle mi? Morgan onları hayal kırıklığına uğratacaktı.

“Eminim dedem kendini feda etmeseydi Cumberland ve adamları kardeşim Iain’i alırlardı. Ona dövüşmesi için şans verilmesi şöyle dursun kılıcına el konmuş

ve Britanya hapishane mavnasında çürümeye bırakılmıştı. Onun vârisi olan babam İskoçya'dan sürülmüş, Skype adasındaki varlığı ve sahip olduğumuz her şey ceza olarak kraliyete verilmişti.”

Mösyö MacKinnon'un bezelye tanelerini çatalında tutmaya çalışmasını izleyen Amalie “Bu yüzden mi Amerika'ya geldiniz?” diye sordu.

“Evet.” Bezelye taneleri tabağa yeniden düşen Morgan kaşlarını çattı. Bazıları bu yüzden onunla alay etse de Amalie bunu çekici buluyordu. “Ben on dört yaşında bir delikanlıydım. Iain on beş ve Connor da on iki yaşındaydı.”

Sağında oturan Teğmen Fouchet ve Teğmen Durand, Morgan çorbasını içmek için kaseyi kaldırdığında yaptıkları gibi artık birbirlerine bakıp sırtıtmıyorlardı. Onlar da Amalie gibi hikayeye dalmışlardı.

Teğmen Fouchet, Morgan'ın gafını fark etmemiş gibi “O zaman babanız MacKinnon rütbeleri ve arazileri üzerinde hak sahibi mi?” diye sordu.

Birçoğunun davranışlarını görgüsüzce bulacağının farkında olmayan Mösyö MacKinnon son çare olarak bezelyelerini çatalının ucuyla yemeğe başladı. “Babam dört kış öncesinde öldü, annem de ondan birkaç yıl önce. Buraya hiç alışamadı. Sınır kadınlar için çok zor.”

Bunları söylerken bakışları Amalie'ye kaymıştı.

“Çok üzücü bir hikaye!” Amalie ona baktığında karşısında sınırda annesiz ve babasız kalmış genç delikanlıyı gördü. Yalnız hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirdi. “O kadar gençken o kadar çok şey kaybetmek zor olmalı eviniz, varlığınız, aileniz.”

Morgan, Amalie'ye baktı ve yüreğinde bir şeyler kıpırdandı. “Evet, zordu ama diğer İskoç klanlarının başına gelenden daha kötü değil.”

Savaşçı başını salladı, bıçağını koydu ve bezelyeleri başparmağının yardımıyla çorba kaşığında topladı. “Kardeşlerim ve ben Mohikan halkından olan Ayı Klanı Muchquauhlar'ın nüfusuna geçtik. Iain'in dediğine göre büyükanneler onların yiyeceklerini yememizden rahatsız olduklarından bizi kendi klanlarından yapmaya karar vermişlerdi; böylece bize misafir gibi davranmak yerine bizi de balık tutmaya ve avlanmaya yollamaya başlamışlardı. Babamız bize kılıç kullanmayı öğretmişti ama bize hayatta kalmayı öğretenler Mohikanlar'dı.”

Kaşık dolusu tereyağlı bezelyeyi ağzına götürdü ve keyifle çiğnedi.

Bourlamaque düşünceli bir ifadeyle “Cumberland Dükü,” dedi. “Kral George'un oğlu, değil mi?”

Yakışıklı yüzünde sert bir ifade olan Mösyö MacKinnon başıyla onayladı.

“Evet, doğru. Alçak herifin tekidir. Ağzımı bozduğum için affedin, hanımefendi.”

Bourlamaque “Lord Wentworth Kral George’un torunu değil mi?” diye sordu.

“Evet öyle. Biz ona küçük Alman prensi diyoruz.”

“Yüzüne karşı demiyorsunuzdur tabii?” Teğmen Fouchet hayretle Savaşçı’ya baktı.

“Ah, evet, yüzüne karşı diyoruz ve hatta daha kötülerini de.” Mösyö MacKinnon bu tarz bir başkaldırmanın eğlenceden başka bir şey olmadığını düşünerek sırttı.

Fouchet ve Durand güldüler; kadeh kaldırarak takdir ettiler. Ama bir noktaya gelmeye çalıştığı belli olan Bourlamaque devam etti. “O zaman ailenizi bu kadar yaralayan Cumberland Wentworth’un...”

Mösyö MacKinnon, Bourlamaque’ye anladığını belli eden bir ifadeyle “Amcası,” diye sözünü tamamladı ve eliyle bir parça ekmek kopararak “Evet,” dedi.

Mösyö MacKinnon ve kardeşleri aynı İngiliz ailenin ellerinde bu hakaretlerin hepsine maruz kaldılar akrabalarını, evlerini ve özgürlüklerini kaybettiler.

Amalie “Onunla saygısızca konuşunca sizi cezalandırmıyor mu?” diye sordu. Daha fazla yiyemeyecek kadar doyan Amalie çatalını bıraktı.

Mösyö MacKinnon sırttı. “Buna cesaret edemiyor. Adamlarımızın ona değil, bize sadık olduklarını gayet iyi biliyor. Mohikanlar bizim yanımızda savaşır ve bizden birine zarar verip onları kızdırırlarsa Elizabeth Kalesi’ni hemen terk ederler. Bizi savaşmaya zorlayabilir ama bütün güç onda değil.”

“Ve şimdi-sizin hizmetinizden yoksun.” Bourlamaque güldü ve kadehini kaldırdı. “*Vive la liberté*. Özgürlüğe.”

Savaşçı da kadehini kaldırdı. Dudakları nefes kesici bir şekilde kıvrılırken, “Özgürlüğe,” dedi.

Elindeki iki kristal kadehte konyak bulunan Bourlamaque, Morgan’a döndü. Birini Morgan’a verdi ve yazı masasının yanındaki sandalyeyi işaret etti. “Lütfen oturun, Binbaşı.”

Morgan bardağı kabul etti, anlaşmanın kendine ait kısmını yerine getirmesinin vaktinin geldiğini bilerek Wentworth’un çalışma odasındakilere benzeyen gösterişli sandalyeye oturdu. Kadehi burun deliklerine yaklaştırdı, soludu ve yudumladı. Kaliteli İskoç viskisi değildi ama idare ederdi.

Gözleriyle etrafı inceledi. Bir raf üzerinde, üstünde altın harfler bulunan deri kapaklı bir düzine ya da daha fazla kitap vardı. Bir başka rafta rulo yapılmış haritalar ve taslaklar duruyordu. Duvarda şık bir kılıç ve bir kadın resmi asılıydı. Yoksa Bourlamaque'nin karısı mıydı? Genç, peruklu ve pembe elbiseli kadının dizinde küçük bir köpek vardı ve kadın narin eliyle köpeği severken gülümsüyordu.

Bourlamaque dalgın bir ifadeyle yazı masasına oturdu. "Subaylarımı bize katılmaları için çağırmadan önce açık konuşmalıyım, Binbaşı. Bana ihanet ederseniz sizi Abenakiler'e teslim edeceğim ve ateşinizi kendi ellerimde yakacağım."

Morgan onun gözlerinden dediği şeyi yapacağını anladı. "Ah, şey, bunu duymayı bekliyordum. Ama Wentworth'e hiçbir şey borçlu değilim. Siz sözünüzü tuttukça ben de sözümü tutacağım." Kısmen gerçekleri konuşmuştu o ve kardeşleri Wentworth'e borçlu değildi. Bourlamaque çok onurlu adamdı ve aynı zaman da bir Katolik'ti. Ama Morgan'ın sadakati her zamanki kişilere aitti - kardeşleri ve Savaşçılar.

Bourlamaque başıyla onayladı ama ifadesi ciddiye. "Çok yetenekli bir savaşçı olduğunuzu ve adamlarımdan bazısının sizden nefret ettiğini ve korktuğunu düşününce size kalenin çevresinde serbestçe dolaşma izni vermeyeceğimi anlamalısınız. Yaşamanıza izin vererek büyük bir risk alıyorum. Güvenilebileceğinizden ve artık tehlikede olmadığınızdan emin olana kadar evimde kalacaksınız -misafirim olarak tabii."

Böylece Morgan onun tutsağı olacaktı.

"Elbette." Morgan adama baktı, kadehini kaldırıp yudumladı.

Bourlamaque adamlarını içeri çağırdı, subayları teker teker odayı doldururken sandalyesine kuruldu. Gariptir ki Rillieyx onların arasında yoktu ve Morgan bir tür hoşnutluk hissetti. Alçak herif Bourlamaque'nin ona vermek için uygun gördüğü bütün cezaları hak ediyordu.

Morgan etrafında duran adamların bakışlarına karşılık verdi Fouchet, Durand ve isimlerini henüz öğrenmediği diğerleri. Gözlerinde korku, ihtiyat ve merakla onu izliyorlardı.

"Evet Binbaşı, Amherst'in bu yaz planladığı seferle ilgili bildiğiniz her şeyi anlatın."

On Bir

Morgan içinde bulunduğu boşluğa, yalnızlığa ve sağ bacağını zayıf düşüren yaraya lanet okuyarak odasında gezindi. Ne kadar denerse denesin topallamadan yürüyemiyordu. Cerrah onun için yapılmış değneklerden önermişti ama o reddetti. Elizabeth Kalesi'ne dönmek istiyorsa bacağının çok üstüne düşmesi değil, onu güçlendirmesi gerekiyordu. Ama bu kilitli kafeste nasıl yapabiliirdi ki?

Ve o altın bir kafesti. Yatak, çocukluğunda Skye'de uyuduğu yataklardan daha yumuşaktı. Cilalanmış tuvalet masası, gösterişli giysiler bir randevu evine yetecek kadar çok ipek, yünlüler, kadife ve danteller. Evet, Bourlamaque özgürlüğünden başka söz verdiği her şeyi ona vermişti. Bir haftadır Bourlamaque'nin misafiriydi ve yemekler ile Bourlamaque'nin onu sorguladığı uzun saatler dışında odasında kalmak zorundaydı.

Bourlamaque acımasızdı. Subayları izliyorken ona yararı olabilecek her bilgiyi almak için Morgan'ı zorluyordu. Amherst'in Carillon Kalesi'ni ele geçirme tasarıları, Elizabeth Kalesi'nin planı ve Wentworth'un komutasında kaç Britanya birliğinin olduğunu sormakla başlamıştı. Amherst ve Wentworth'un nasıl anlaştığını ve hangi Kızılderili uluslarla dost olmak istediklerini öğrenmek niyetindeydi. Sonra Morgan'ı Savaşçılarla ilgili ciddi bir şekilde sorgulamaya başlamıştı.

Adamları kim seçmişti? Nasıl eğitim almışlardı? İkmal yerleri neredeydi? Savaşçıların savaşta nasıl kullanılacağını kim belirliyordu? Ormandaki hangi patikaları en sık kullanıyorlardı? Ormanda nasıl o kadar sessizce ve görünmeden hareket edebiliyorlardı? En yaygın işaretleri ve karşı işaretleri nelerdi? Yanlarında neler taşıyorlardı? O kadar isabetli nişan almayı nasıl öğrenmişlerdi? Morgan'ın emrinde kaç adam vardı?

Düşünebilmesi için, özenli yalanlar uydurması için vakti yoktu ama Morgan

daha fazla zaman ummuştu. Bazı sorulara doğru cevap verdi çünkü Bourlamaque'ye bir yararı yoktu. İkmal yerleri, terk edilmiş kamp yerleri ve Savaşçıların uzun zaman önce terk ettiği patikalar gibi diğer soruları ise tam olarak doğru cevaplamamıştı.

Savaşçılar, ormancılık ve tüfek yetenekleri için seçilmiş olan Morgan ve Connor'un yardımıyla lain tarafından seçiliyorlardı. Kalede eğitim görüyorlar, nişan alıyorlar ve kılıç veya süngü egzersizleri yapıyorlardı. Sessizce hareket etmeyi Kızılderililerden öğrenmişlerdi. Morgan, kendinden önce lain'ın yaptığı gibi meydanlarda Savaşçılara komutanlık ederken onların görevlerini Wentworth seçiyordu. İşaretler ve karşı işaretler her gün doğumuyla değişiyordu. Adamlar ateş etmeyi çok genç yaşlarda öğrenmişlerdi çünkü karınlarını doyurmak için avcılık yapmak zorundaydılar. Sadece subaylar yivli karabinalarla tüfek taşırlardı. Morgan'ın emrindeki Savaşçıların sayısı yüz yirmi dördtü.

Yalanlarına inanmışlardı. Ama Bourlamaque ve subayları, Morgan doğruyu söylediğini iddia etse de son noktada onun doğru söylemediğini düşünmüşlerdi. Fouchet, Durand ve diğer subaylar yüksek sesle kahkaha atarken Bourlamaque dik dik onlara bakmıştı.

Yüzü sinirden kızaran Bourlamaque "Benimle oynamayın, Binbaşı," demişti.

Morgan sırtına engel olamamıştı. "Endişenizi pohpohlayıcı buluyorum. Bizden binlerce olması gerektiğini düşünüyorsunuz, değil mi? Aslında oldukça az kişiyiz. Subaylar ve adamları beraber yemek yer ve uyurlar. Evet, aynı zamanda beraber eğitim alırız ve birbirimize adlarımızla sesleniriz. Birbirimizi çok iyi tanırız ve bir bütün olarak savaşıyoruz. Bir grup askerden çok kardeş gibiyiz. Bizi Savaşçı yapan da **budur**."

Son sözlerini bağırarak söylemişti. İşte o anda kardeşlerini ve adamlarını o kadar özlemişti ki bunun acısı boğazının düğümlenmesine sebep olmuştu. Ama sözlerinin arkasında yatan duyguları Bourlamaque'yi etkilemiş olmalıydı çünkü Bourlamaque başka konulara geçmişti.

Morgan'ın Bourlamaque'ye asla anlatmayacağı şey, her bir Savaşçı'nın sekiz-ve-yirmi kuralını yani Savaşçı Kuralları'nı ezberleyip ona uyması gerektiğiydi. Kurallar adamların numaralarını saklamak, hepsi birbirinin ne yapacağını bildiğinden savaşta onlara avantaj sağlamak, beraber ve ateş altında sessizce çalışmalarını temin etmek için oluşturulmuştu. Wentworth Savaşçıların birtakım kuralları olduğunu bilse de bu kuralların ne olduğunu bilmiyordu.

Savaşçılar, Britanya Düzenli Ordusu gibi kullanışsız, gürültülü sıralar halinde

hareket etmezlerdi. Tek sıra halinde ve bir kurşunla ikisinin ölmeyeceği kadar birbirlerinden uzak hareket ederlerdi. Bataklık veya ıslak zemin üzerinden ilerlerken sayılmaları zor olsun diye yan yana yürürlerdi. Takip edilirken kendi yerlerine dönerek düşmanı pusuya düşürürlerdi. Savaşta yanlarındakiler ateş ederken tüfeklerini yeniden doldurarak düşmanın dinlemesine izin vermezlerdi. Düşmanın sayısı onlardan fazlaysa adamları paylaşıp bir sonraki buluşma yerine gitmelerini sağlardı. Nehirleri bilindik geçitlerden geçmez, ormanlarda bilindik patikalardan yürümezlerdi. Hava iyice kararana kadar hiç durmazlardı ki düşmanlar kamp yaptıkları yerleri göremesin. Güçlerinin sadece yarısı aynı anda uyuyabilirdi, diğerleri bir saldırı durumunda savaşa hazır beklerlerdi. Gün doğmadan uyanır, harekete geçmeden ormanı incelerlerdi. Düşman onları bekler diye aynı yere geri dönmezlerdi. Ve asla ama asla kanatlarını korumasız bırakmazlardı.

Savaşçı Kuralları ormandan sessizce ve çabucak çıkmalarını ve tekrar gözden kaybolmalarını sağlardı. Kurallar ağır kayıp vermeden daha büyük güçleri püskürtmelerine yardımcı olurdu. Kurallar onları hayatta tutardı.

Morgan kuralları bir sır olarak saklamak için ölebilirdi.

Ah, oynadığı oyundan ne kadar nefret ediyordu! Dürüst bir savaşla elinde tüfek ve kılıç ile Fransızlarla yüzleşmeyi, yalanlar ve garip sözlerle mücadele etmeye tercih ederdi. Yine de bu alevler içinde ölmekten iyiydi.

Küçük pencereye doğru yürüdü, demir kancayı kaldırdı, yüzünde tekrar taze havayı hissetme ihtiyacıyla pencereyi açtı. Güneş batıyordu ve rüzgar odun dumanı, kızaran et ve bahar kokusuyla ılık ılık esiyordu. Uzaklardan bir yerden gaydaların neşeli sesleri işitiliyordu. Bu mutluluk hali Savaşçıların kamplarında aynı yıldızlar altında gecelik eğlencelerini düzenlediklerini düşünmesine sebep oldu. Dougie keman çalarken ve yaşlı Killy hikayeler anlatırken McHugh gayda çalıyor olurdu. Joseph ve savaşçıları bir ateşin etrafında oturmuş kendi hikayelerini anlatırlardı. Ve Savaşçılara liderlik yapması gereken Connor, Iain ve Morgan'ın yaptığı gibi aralarında yürür, her biriyle konuşur, onlara cesaret verici bir şeyler söylerdi.

Morgan'ın göğsüne bir ağrı saplandı ve sonra boğazına yükseldi. Yüce Tanrım, onları nasıl da özlemişti! ***Tanrı izin verirse sizi yeniden göreceğim, çocuklar.***

Onu izleyen muhafızı görmezden gelerek derin bir nefes aldı. Bourlamaque kendi penceresinden kaçmaya çalışacak kadar aptal olduğuna mı inanıyordu

gerçekten?

Sonra yukarıdan hafif ayak sesleri duydu.

Amalie.

Morgan, Amalie'yi sadece Bourlamaque'nin gözetimi altında yemeklerde görmüştü ve sohbetleri hastanedekinden daha temkinliydi. Yine de daha önce hiçbir kadının her sözünün, her bakışının, her hareketinin farkında olmadığı kadar onun farkında olan Morgan gözlerini Amalie'den alamıyordu. Her geçen gün daha güzel gözüküyordu. Yüzünde çizgiler oluşmasına sebep olan endişe gitmişti. Bir gülüşüyle saçmalayan bir aptala dönüşüyordu. Amalie'nin dişiliği masanın karşısından kanını kanatıyor ve düşünmemesi gereken şeyleri düşünmesine sebep oluyordu.

Neredeyse tam yukarıdan penceresinin açıldığını duydu. Penceresi açıldığında da onun sesini.

Fransızca "Banyo çok iyi olur, Thérèse. Teşekkürler!" demişti.

Morgan yıldırım çarpmış gibi hissetti. Aklındaki düşünceler bir anda uçup gitti. Olduğu gibi kaldı ve ağır bir şey kuşkusuz o sabah onun yıkandığı bakır leğenin aynısı yere konmuştu. Daha sonra kova kova leğene dökülen suyun sesi, yumuşak kadın sesleri ve hayal mi görüyordu? etek ve kombinezon hışırtıları. Dakikalar sonra suyun sesini duyduğunda leğene adım attığını anladı.

Geceye sırtını döndü ve pencere pervazına yaslandı, gözlerini kapadı. Akli Amalie'nin görüntüleriyle doldu şehvetli, tahrik edici, yasak görüntüler. Suya adımını atan, kandil ışığında teni altın rengi gözüken, uzun saçı sırtından dökülen çıplak Amalie. Parlak tenini sabunlayan, meme uçları suyun şıkırtısıyla gerilen Amalie. Leğenden kalkan, teninden su damlayan Amalie. Havluya uzanan, göğüslerini ve kalçasını kurulayan Amalie. Bacaklarını kurulamak için eğilen, onun dokunuşuna hazır kalçası, cinsel organı.

Şimdi taş kadar sertleşmişti, erkeklik organı ipek külotunu zorluyor ve serbest kalmak istiyordu. Kendini durdurması ve bu düşünceleri kafasından çıkarması gerektiğini biliyordu. O, Kilise'ye yeminliydi ve yakında İsa'nın gelini olacaktı.

Sen aşağılık bir piçsin, MacKinnon!

Evet öyleydi. Ama kendini durdurmaya çalışsa da yeni düşünceler onu ele geçirmişti. Meme uçları gül pembesi mi, şarap kırmızısı mı, geyik kızılı mıydı? Küçük ve esnek bir gül yaprağı gibi mi yoksa büyük ve yumuşak mı...? Tadı...?

Kapı açıldı ve içeri Bourlamaque girdi.

Morgan olduğu yerde kaldı. Yeleği ereksiyonundan kalkan çıkıntıyı sakladığı için minnettardı.

Bourlamaque önce açık pencereye, sonra yüzünde bir gülümsemeyle Morgan’a baktı. “Keşif ekiplerim tarif ettiğiniz yerlerden döndüler, Binbaşı. İkmal yerlerini dediğiniz gibi buldular. Bu gece kutlayacağız! Bir ziyafet vereceğim. Bütün subaylarımı davet ettim. Sizinle henüz karşılaşmamış olanlar çok hevesliler.”

Böylece Bourlamaque, Morgan’ın ona verdiği cevapların izini sürmüştü ve Morgan gerçeği söylediğinden memnun olmuştu. Morgan’ın yarım yamalak gerçekleri işe yaramıştı. Bourlamaque’nin güvenini kazanmıştı en azından bir nebze.

“Lütfen uygun bir gece kıyafeti giyin.” Yeleğini dağıttığını şüphesiz fark eden Bourlamaque onu gözleriyle süzdü. Yaşlı adam giyim kuralları konusunda şaşırtıcı derecede sertti. “Size yardım etmesi için uşağımı göndereyim mi?”

“Çok cömertsiniz ama kendim giyinebilirim.”

“Pekala.” Bourlamaque gülümsedi. “Eğlence bir saat içinde başlıyor.”

Amalie aynada kendi yansımasına baktığına inanamıyordu. “Emin misin?”

Thérèse yüzünde muzip bir ifadeyle “Savaşçı’nın dikkatini çekmek istiyorsanız,” diye cevapladı, “Tanrı’nın size bahsettiği güzelliği göstermekten korkmamalısınız.”

Amalie, Başrahibe’nin bu konuda ne söyleyeceğini düşünerek kahkaha attı.

Müzisyenler çoktan çalmaya başlamışlardı bile; konuşmaların derin gürültüsüyle karışan ancak kulağa hoş gelen keman ve gayda sesleri.

O kadar uzun süreceğini planlamamıştı ama saçını nasıl toplayacağına veya hangi elbiseyi giyeceğine karar verememişti. Sonunda kendi deneyimsiz ellerinin yapamadığını yapması için Thérèse’yi çağırmıştı ve Thérèse deneyimli parmaklarıyla buklelerini yukarıdan şık bir biçimde toplamış, enselerine düşen bukleler bırakmıştı. Dudağına ruj süren ve fildişi rengi ipekten elbisesini babasının ona on yedinci doğum gününde verdiği ve hemen giymesini yasakladığı giymesi için ısrar eden de Thérèse’ydi. Küçük pembe gül goncalarıyla işlenmiş korsesi Amalie’nin sahip olduğu diğer tüm elbiselerden daha kısa kesimliydi; göğüslerinin şişkinliğini açıkta bırakıyordu.

Nabız hızla atarak aynaya bakıyordu ve aynada kendisine bakan bir yabancı görüyordu. Manastırın gri duvarları içerisinde yaşamış bir kıza benzemiyordu. Yanakları kızarmış, dudakları pembeleşmişti. Göğüsleri şişkin ve dekoltesi zarifti. Ama en farklı olan da gözleriydi. Heyecanla, beklentiyle, umutla parlıyordu gözleri.

Babasının ölümünden sonra dünyası kararmıştı boş, karanlık ve yalnızdı. Morgan MacKinnon’un babasını öldüren adam o olabilirdi onu tekrar hayata döndüren kişi olması ne garipti! Böyle hissetmesi yanlış mıydı?

Ondan etkilendiğini inkar edemezdi. Sınırdaki hayatına dair anlattığı cesur hikayeleri onu büyülemişti. Hareketli aksanı ona çekici geliyordu. Amalie’ye baktığında gözlerindeki sıcaklık başını döndürüyordu.

Onun gibi bir adamla karşılaşmamıştı.

Birçok kez onu düşünerek geceleri uyuyamamıştı. Ona nasıl dokunduğunu, başparmağının çenesini nasıl okşadığını, parmaklarıyla saçını nasıl tuttuğunu hatırlıyordu. Kendi bedeni yumuşakken onun bedeninin nasıl sert olduğunu hatırlıyordu. Rillieux’un iğrenç öpücüğüne engel olmak için kendini nasıl tehlikeye attığını, onun için nasıl dövuştüğünü hatırlıyordu. Ve Rillieux yerine

onu öpen o olsaydı nasıl hissedeceğini merak ediyordu ki bu kanını hareketlendiriyor, kalbinin hızla çarpmasına sebep oluyordu.

Uygunsuz düşünceyi kenara itti, eteğinin hoş hışırtısıyla önce sola sonra sağa döndü. “Yardıma için teşekkürler, Thérèse. Sen olmadan bunu yapamazdım.”

“Benim için bir zevkti, matmazel.” Mutfak görevlisi Amalie’nin eteğini düzeltti ve ona sarıldı. “Gözlerini sizden alamayacak. Ben şimdi mutfağa geri dönmeliyim, iyi şanslar!” Thérèse kapıyı açtı, hızla çıktı ve aşağı indi.

Amalie aynaya son bir kez bakıp onu takip etti. Merdivene gelince aşağı bakmak için durdu. Aşağıda, salon düzinelerce kandille aydınlatılmıştı. Ön kapı açıktı ve mutfaktan içeriye kızarmış et kokularını taşıyan taze hava giriyordu. Subaylar eve ve oturma odasına kadar bir kuyrukta duruyorlardı. Temiz, düzgün üniformalar giymişlerdi; birçoğu peruklu, bazıları doğal saçlıydı. Mösyö MacKinnon’la tanışmak için davet edilmişlerdi.

Merdiven tırabzanını bir eliyle tuttu; diğer eliyle de eteğini tutarak subayların hayranlık dolu bakışlarının pek farkında olmayıp, tek bir adamı arayan gözlerle basamakları tek tek indi.

Onu Bourlamaque’nin yanında bombacı askerlerin komutanını dinlerken buldu. Odadaki herkesten daha uzun olan Mösyö MacKinnon gece mavisi, kadife bir pantolon ile uyumlu bir ceket, boynunda ve bileklerinde krem rengi dantelalar, altın rengi, parlak pirinç düğmeli, sırmalı ipek yelek giymişti. Saçı boynundan siyah bir kurdele ile toplanmıştı. Çoğu adamın aksine bacaklarını güçlü göstermek için yalancı dolgu malzemelerine ihtiyaç duymamıştı. Krem rengi ipek çorabı baldır kaslarının üzerinde ikinci bir deri oluşturuyormuş gibiydi.

Hastanede çıplak ve ateşler içinde yatan diğer adamlardan ne kadar farklı gözükiyordu. Şimdi o korkulan savaşçıdan çok, zarif bir centilmendi. Ama yine de bir savaşçıydı. Amalie o kadifenin ve ipeğin altında ne olduğunu biliyordu; onun bakışlarını ve verdiği hissi hatırlıyordu savaşçı işaretleri, wampum⁷, pazı-bentleri, sert kaslarının üzerindeki yumuşak derisi.

Heyecandan neredeyse nefesi kesilmiş hisseden Amalie ona yaklaştı. Morgan onu hemen görmedi, Yüzbaşı konuşurken sol elindeki bir bardak konyakla yakışıklı yüzünde saygılı bir ilgiyle dinliyordu.

“Karımın **kuzeni** MacDonald’la evli. MacDonald’ın ailesi prensinizden aldığı talihsiz bir yenilgiyle Fransa’ya göç etti.”

⁷ Wampum: Kızılderililerin para olarak kullandığı boncuklar. (Çev. N.)

“Bir sürü MacDonald var. MacDonald klanının hangi kolu olduğunu biliyor musunuz Ranald, Glengarry, Keppoch, Glencoe?”

Yabancı isimlerden bunalmış görünen Yüzbaşı başını salladı. “Hayır, Binbaşı, ama karım iyi bir çift olduklarını söylüyor dokuz yılda yedi çocuk. Fransızlar da İskoçlar da tutkulu insanlar, değil mi?”

O sırada Morgan, Amalie’yi gördü ve bakışlarıyla adeta onu okşadı. “Evet, Yüzbaşı, tutkulu.”

“Ah Amalie, buradasın!” Bourlamaque Fransızca konuşmaya başlayarak ona uzandı. “Bu gece ne kadar büyüleyici görünüyorsun! Bu elbiseyi giydiğini hiç görmemiştim. Babanın aldığı elbise mi?”

“Evet.” Gözleri, aç bir ifadeyle kendisine bakıp kalbinin daha hızlı atmasına sebep olan MacKinnon’a odaklanan Amalie koruyucusunun söylediklerini zor duyuyordu. Elini ona uzattı. “Binbaşı MacKinnon.”

“Bayan Chauvenet.” Morgan eğildi, bakışlarını ondan ayırmadan elini dudaklarına götürdü. “Bizim çiçeğimize, hanımefendi.”

Therese’ye nasıl teşekkür edeceğini bilemeyen Amalie kızardığını hissetti. “Çok nazıksınız, mösyö.”

Morgan hâlâ konuşabildiği için şaşkındı. Onu görmüştü ve düşünceleri fırtınadaki yapraklar gibi bir anda savrulmuş, dili kelimeleri bulmakta zorlanmıştı. Biraz daha şaşırsaydı hiç konuşamazdı.

Yüce Tanrım, ne kadar güzeldi! Saçı başının üzerinde zarif bir şekilde toplanmış, küçük bukleler boynuna dökülüyordu. Dudakları dolgun, kırmızı ve öpülmeye hazır. Bir adamın **onun** dokunuşu için olgunlaşmış göğüslerinin krem rengi şişkinliği. Kadınsı mutluluğuyla parlayan gözleri.

Bir şey söyledi ve Morgan da cevapladı. Amalie gülerek karşılık verdi. Ne kadar melodik!

Ve banyo yapışını dinlerken aklına üşüşen görüntüler geri geldiler damlayan suyla sertleşen meme uçları, kandil ışığı altında ıslak teni.

O masum, seni aşâğılık. Kilise'ye yeminli, unuttun mu?

Ama Morgan daha önce onun gibi bir rahibe görmemişti. Ceketini çıkarıp onun omuzlarına sarmak veya daha... rahibelere uygun bir şeyler giymesi için onu odasına yollamak istiyordu. Ama koruyucusu değildi. Ya da kocası; hatta sevgilisi de değildi.

Sana düşmez, delikanlı.

Bourlamaque sıradaki adamı da onunla tanıştırmak için getirdi. Bombacı

askerler. Yaylým ateşçiler. Piyade erleri. Casus askerler. Topçular. Kafası isimleriyle doluyordu ama ne kadar denerse denesin gözlerini koruyucusunun yanında duran, herkese gülümseyip kibarca konuşan Amalie'den alamıyordu.

Ve sıra yemeğe gelmişti.

Kızarmış geyik eti, doldurulmuş keklik, süt domuzu masalar Bourlamaque'nin mutfağında hazırlanan lezzetli yiyeceklerle donanmıştı, kadehler akşam boyunca dolu kalmışlardı. Dili çözülür de Fransızca konuşmaya başlar diye çok fazla içmemeye dikkat eden Morgan karnını doyurdu. Artan farkındalığı şaraptan değil karşısında, Bourlamaque'nin solunda oturan baş döndürücü kadından kaynaklanıyordu.

Amalie ondan hikayelerini anlatmasını istedi ve Morgan onun için anlattı. Onlara Connor'la birlikte yüzer köprüyü bozduklarını; böylece Teğmen Cooke'nin ırmağa düştüğünü, Iain uzaktayken Wentworth'un Annie'ye yaklaşmasını engellemek için dikkatini dağıtmak amacıyla Elizabeth Kalesi'ne Kızılderililer gibi giyinip gittiklerini, İngilizlerin onlara yemeleri için verdikleri taş kadar sert bisküvileri yumuşatmak için kale duvarlarından güllerle attıklarını anlattı.

Yemek sona ererken subaylar onu daha iyi duyabilmek için masanın etrafında toplandılar. Bu hikayeleri dinlemekten keyif alıyor gibi gözükseler de Morgan'ı ilgilendiren onların değil Amalie'nin tepkisiydi kahkahasının sihri, gülüşünün güzelliği, Iain ve Annie'den her bahsedişinde istekli bakışı.

Evet, küçük hanım bir romantikti.

“Yirmi fit yükseklikten düzinelerce gülle attık ama parçalanana sadece fiçılar oldu,” demesi üzerine adamlar tekrar gülerken Amalie de yeniden gülümsedi.

Ah o bukleler sıkı, ağır ve ipek kadar yumuşak olan kalçasına düşene kadar saçındaki tokaları tek tek çıkarmayı öyle istiyordu ki... O dudakları öpmeyi, onun tadına bakmayı öyle arzuluyordu ki... Bağcıklarını tek tek çözmek, güzelliğini ortaya çıkarmak, göğüslerini ellerine almak ve meme uçları avuçlarında sertleşirken onun iç çekişlerini duymak için öyle yanıp tutuşuyordu ki...

Amalie'nin tatlı yüzüne bakmamaya çalışıyordu. Ona aptal bir aşık gibi görünürse düşüncelerine ihanet etmekten korkuyordu. “Wentworth, gülleyle parçalanmayan ekmeklerin fare veya insanların yemesi için uygun olmadığını inkar etmezdi. Onları askerlere yiyecek satan satıcıyla Albany'e geri gönderip bize kendi zulasından yemek verirdi.” Amalie tatlı tatlı güldü ve adamlar kahkaha attılar.

Sonra bir adamın sesi diğerlerini bastırdı. “Lord’unuz Wentworth itaatsizliklere çok tahammül ediyor.”

Rillieux yaklaşıp onun yanına gelince Amalie’nin gülüşü de kayboldu. Üniformasını giymiş olan Rillieux kaşlarını çatı. Boğazındaki morluklar hâlâ görülebiliyordu.

Morgan ayağa kalktı. “Wentworth benim lordum değil.”

Odayı bir sessizlik kapladı, Amalie’nin kanı çekildi.

Bourlamaque ayağa kalkıp Fransızca “Bize katılın, Rillieux, ama aksi mizacınızla bu ortamı bozabileceğinizi düşünmeyin. Subaylarım arasında çekişmeye tahammül etmeyeceğim,” dedi. Sonra Morgan’a döndü. “Delikanlı, barışıp kardeşler gibi kucaklaşmanızı istiyorum. Artık aynı kral için savaşıyorsunuz ve birbirinize saygı göstermelisiniz. Anlıyor musunuz, Binbaşı? Teğmen?”

Morgan o aşağılık herifle dünyada kucaklaşmazdı. Onun yerine başıyla onayladı ve pişman bir ifade takınarak elini Rillieux’a uzattı. “Evet efendim, haklısınız. Eminim Teğmen Rillieux ile geçmişe mazi demekten memnun olunuz.”

Teğmen Rillieux el sıkışırken Morgan’ın elini iyice sıktı. “Evet, mösyö. Binbaşı MacKinnon’a karşı kin beslemiyorum.” Amalie rahatlıktan duyulabilir bir sesle iç çekti.

Bourlamaque kadehini kaldırdı. “Zafer!”

“Zafere!” narası oda içinde tekrarlandı.

“Zafere.” Morgan kadehini kaldırdı ve içti. Gözleri Rillieux’un nefret dolu bakışlarına kilitlenmişti.

Aşağılık adam doğruları söylemiyordu.

Tabii ki Morgan da.

On İki

Amalie dışarıda duruyor, Mösyö MacKinnon'un nişancılık yeteneğini göstermek için hazırlanışını izliyordu. Thérèse nefes nefese ona haberi vermek için mutfaktan koşarken Amalie kahvaltısını bitirmek üzereydi. Thérèse yüzünde heyecanlı bir gülümsemeyle “Gelin, Bayan Chauvenet! Mösyö MacKinnon nişan alacak! Herkes izliyor,” demişti.

Amalie masadan kalkıp dışarıya koşmuştu. Nöbetteki askerlerin dışında kaledeki herkes onu izlemeye gelmişti. Askerler rahatta duruyorlardı. Merak ve nefret karışımı bir ifadeyle birbirlerine mırıldanıyorlardı. Bir düşman olarak nefret ettikleri bir adam şimdi Bourlamaque tarafından onlara daha iyi savaşçı olmayı öğretmesi için seçilmişti. Gururları olayın iyi tarafını görmelerine izin vermiyordu.

Ama Amalie biliyordu ki Mösyö MacKinnon'u tanıdıktan sonra Savaşçı'nın canavar değil, iyi bir adam olduğunu ve Fransa için Abenakiler'e sunabilecekleri bir teklif olmasından çok kendilerine bir müttefik olduğu için değerli olduğunu anlayacaklardı.

Önceki gece Amalie'ye düşüncelerin değişebileceğini kanıtlamıştı. Akşamın sonlarına doğru Teğmen Rillieux bile kıskançlığını ve nefretini bir kenara iterek Mösyö MacKinnon'a istemeden saygı duyduğunu itiraf etmişti. Teğmen Rillieux bütün olanlara rağmen bunu yapabiliyorsa diğer askerler de yapabilirlerdi.

Bourlamaque önce İngilizce, sonra Fransızca “Ünlü nişancınızı deneyebiliriz,” dedi ki herkes anlayabilsin. “Hedefleriniz üç yüz adım ötede duruyor. Üç ateş etmek için bir dakikanız var.”

Bourlamaque'nin ona verdiği zor bir görevdi. Herkes sadece en iyi nişancıların o kadar hızlı ateş edebileceğini bilirdi ve Amalie koruyucusunun Mösyö MacKinnon'un başaramayacağından emin olmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyordu.

Ama Mösyö MacKinnon hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyordu. Gülümsedi,

Bourlamaque'ye bir şeyler söyledi. Ceketini ve yeleğini çıkarmıştı. Uzun saçları arkadan toplanmıştı ve üzerinde sadece gömleği ve pantolonu vardı ki Bourlamaque bu tarz bir giyinme şekline Kızılderililer'den başkalarına izin vermezdi.

Amalie duymaya çalışıyordu.

Bourlamaque "İşaretimle başlayın," dedi ve silahını havaya kaldırdı.

Ve ateş etti.

Mösyö MacKinnon hızla hareket etti, tecrübeyle kazandığı becerisiyle tüfeğin ağızotunu koydu ve tüfeği yükledi. İlk atışını gerçekleştirdi ama hedefler o kadar uzaktaydı ki Amalie isabet ettirip ettirmediğini göremiyordu. Yeniden tüfeğini doldururken Amalie'nin kalbi her saniye atıyormuş gibiydi. Morgan silahını kaldırdı, ikinci atışını yaptı. Büyük elleri silah üzerinde kolaylıkla hareket ederken gözleri hedefindeydi. Sonra üçüncü atışını gerçekleştirdi ve Fouchet zamanın bittiğini söylerken silahını bırakmıştı.

"Mükemmel!" Bourlamaque kontrol etmesi için iki askere hedefi getirmelerini söylerken gülüyordu.

Hedefte üç delik vardı. Deliklerin hepsi de merkeze yakındı. Kalabalığın arasında mırıldanmalar yükseldi ve istemeden yapılan övgüler kindar lanet okumalara karıştı.

Yakında duran bir asker "Yani alçak herif filinta konusunda fena değil," dedi.

Bir diğeri "Fena değil mi? En iyi gününde bile bunu yapamazdın," diye cevap verdi.

Amalie farkında olmadan tuttuğu nefesini verdi. Gururlandığını inkar edemezdi. Sonra Mösyö MacKinnon, Amalie'nin izlediğini biliyormuş gibi başını çevirdi, ona baktı ve gülümsedi. Midesinde kelekler uçan Amalie'nin yanakları kızardı ve o da Morgan'a gülümsedi.

Bourlamaque "Üç yüz elli adımı deneyelim mi?" diye sordu.

"İsterseniz..." Mösyö MacKinnon adımlar hesaplanıp hedefler belirlenirken silahının namlusunu temizledi ve hazır olduğunda başıyla işaret verdi.

Bourlamaque tekrar silahını kaldırdı ve ateş etti.

Üç atış, hedefin ortasında üç delik daha.

Daha fazla mırıldanma ve hayranlık sesleri.

"Çok iyi Binbaşı." Bourlamaque oldukça memnun olmuştu. "Bu uzaklıktan bu kadar iyi isabet edildiğini pek görmüyoruz."

Mösyö MacKinnon gülerek "Şimdi bu oyunun zorluğunu biraz artıralım mı?"

dedi.

“Ne öneriyorsunuz?”

“Dört atış deneyeceğim.”

“Dört mü?” Bourlamaque kahkaha attı. “Hiç kimse bir dakikada dört kez ateş edemez.”

“Bahse girmek ister misiniz? Eğer dört kez ateş edip her seferinde hedefe isabet ettirebilirim bana bir iyilik yapacaksınız?”

Askerlerin arasında bir fısıltı dolaştı. Dört atış mı? Mümkün değildi. MacKinnon delirmişti. Öyle olmalıydı!

Amalie uzaktan bile olsa Bourlamaque’nin gözlerinin kısıldığını görebiliyordu. “Benden ne isteyeceksiniz?”

“Eğer başarısam Bayan Chauvenet bana sizin dilinizi öğretecek. Konuştuklarınızdan hiçbir şey anlamadan aranızda yaşayamam.”

Amalie, Bourlamaque de dahil olmak üzere herkesin kendisine baktığını hissetti. Koruyucusu Savaşçı’nın isteğini reddedecekmiş ya da öğretmeni olarak başkasını önerecekmiş gibi görünüyordu. Ama bu işe yaramazdı. Nabızı hızla atan Amalie “Kabul ediyorum!” diye bağırdı.

Bir anlığına sessizlik oldu.

Bourlamaque önce Mösyö MacKinnon’a, sonra tekrar Amalie’ye baktı. “Pekala. Bunu görmeyi çok isterim.”

Dikkatini tek bir noktada toplamaya çalışıyormuş gibi görünen Savaşçı filintasının namlusunu bir kez daha temizledi, barutluğunu ve vuruş çantasını ayarladı ve başıyla işaret verdi.

Bourlamaque silahını kaldırdı ve ateş etti.

Bu kez Savaşçı filintaya ağızotunu koymak yerine çantasından bir avuç kurşun almış ve kurşunları ağızına koymuştu.

Askerler bu ilginç görüntü karşısında kahkaha atıp gülmeye başladılar.

“Bu kadar büyük ve uzun olmasının sebebi bu mu? Kurşun yemek?”

“Aptal! Gerçekten hepimizden iyi olduğunu mu düşünüyor?”

“Başaramazsa onu ırmağa atarak alçakgönüllülük dersi verelim!”

Ama Mösyö MacKinnon’un onların sözleriyle dikkati dağılıyormuş gibi gözüküyordu, belki onları anlamadığından. Elleri tüfeğinin üzerinde dolaşıyordu. Ağızotunu koyuyor ve namluya barut dolduruyordu. Sonra Amalie’nin daha önce hiç görmediği bir şey yaptı. Mermilerden birini tüfeğe yerleştirdi ve tüfeği kaldırıp ateş etti. Atışın yarattığı tepki sona ermeden o

tüfeğini yeniden yüklüyordu. Kurşunları ağzında tutarak çantadan bir tane daha alıp namluya yerleştirirken kaybettiği birkaç dakikayı geri kazanıyordu.

İkinci vuruş.

Üçüncü.

Sonra zaman yavaşlamış gibiydi. Amalie, Morgan'ın dördüncü kez tüfeğini yükleyişini, mermiyi namluya yerleştirişini, nişan alışını ve Fouchet zamanın bittiğini haber verecekken dördüncü kez ateş edişini izliyordu.

Etraftaki askerlerin çığlıkları, bağırışları üzerinde dört koyu delik olan hedef getirilince daha da artmıştı.

Mösyö MacKinnon her seferinde hedefi isabet ettirmişti.

Tüfeğini kenara koydu ve yüzünde zaferden çok eğlenceli bir ifadeyle Bourlamaque'ye baktı. Ve Amalie bunu başaracağını bilerek iddiaya girdiğini anladı. Bunu daha önce de yapmıştı.

Savaşçı veya delikanlı? Açık olan bir şey vardı ki MacKinnon her ikisiydi.

Onu tebrik etmek isteyen Amalie bir adım attı ama güçlü bir el onu kolundan tutup çekti.

“Kwai, nadögweskwa.”

“Tomas!” Tomas öfkeyle ona bakıyordu. Simon da yanındaydı. “Ne...?”

“Annemin kardeşinin kızı kendisini Fransız mı yoksa Abenaki olarak mı görüyor diye uzun zamandır merak ediyordum. Şimdi biliyorum. O ne Fransız ne de Kızılderili. O bir İngiliz'in; bu Mac-Kin-non'un fahişesi!” Tomas yere tükürdü.

Amalie konuşamayacak kadar şaşırılmıştı.

“O bizimdi, Amalie. Montcalm bize söz vermişti. Şimdi biz Fransızlara verdiğimiz sözü tutup işe yaramaz örtüler, tencereler ve arpacıklar ile duvarların dışında kamp yaparken o Bourlamaque ile yemek yiyor! Onun hayatını bağışlamasını Bourlamaque'den **sen** istedin. Neden?”

Ama Amalie şimdi kızgındı ve öfkeden dili çözülmüştü. “Ben kimsenin fahişesi değilim! Çok pis konuşuyorsun, Tomas! Ayrıca Fransız ve Abenaki olsam da aynı zamanda Katolik'im. Rahiplerin söylediklerini hiç dinlemez misin? Bir adamı canlı canlı yakmak barbarlık ve caniliktir! Oganak halkı tıpkı benim gibi onu bağışlamayı öğrenmeli.”

Tomas ve Simon ona aklını kaçırmış gibi bakıyorlardı.

Sonra Tomas'ın yüzündeki öfke nefrete dönüşmüştü. “Onların arasında yaşadın. Anlayamıyorsun. Kanın intikamı ancak kanla alınır. Onu alacağız, küçük Amalie, ve senin veya Bourlamaque'nin yapabileceği hiçbir şey bizi

durdurmayacak.” Bununla birlikte ikisi de dönüp uzaklaştılar. Amalie arkalarından onlara bakakaldı.

Morgan çılgınlıkla atan kalabalığının içinde Amalie’yi aradı ama Amalie gitmişti. Hayal kırıklığına uğramasına rağmen morali yüksek olan Amalie bunun hakkında fazla düşünmedi. Güneşin sıcaklığını yüzünde hissetmek, saçlarının rüzgarda savrulması, tüfeği ellerinde tutmak ne kadar iyiydi. Açık havada solurken yeniden, gerçekten yaşadığını hissediyordu. Ve hâlâ yüzleştiği tehlikeyi ve şeytanla yaptığı anlaşmayı unutmuş olması ne kadar hoştu ta ki Bourlamaque elinden tüfeği alıp diğer eşyalarla beraber kilitlene kadar.

Adam ona henüz güvenmiyordu.

Akıllı adam.

Amalie’yi öğle yemeğine kadar tekrar göremedi. Onu gördüğünde ise bir şeylerin ters gittiğini anladı. Amalie, yemeğini yerken neredeyse tek bir söz bile söylememişti. Bakışları karşılaşıyordu ve Morgan, Amalie’nin gözlerinden söylemediği önemli bir şeyler olduğunu anlıyordu. Yemekten sonra Bourlamaque onu çalışma odasına çağırdığında ne olduğunu öğrendi.

Bourlamaque “Amalie oldukça endişeli,” dedi. “Görünen o ki Abenakiler sizi bağışlama kararından memnun kalmamışlar.”

Morgan sesini dengeli tutuyordu. “İntikamlarını alamadılar, değil mi? Bunu kabul etmeyeceklerini biliyordum.”

“Kuzenleri hiçbir şeyin seni Oganak’a geri götürmelerini engelleyemeyeceğini söylediler benim bile.” Bourlamaque bu tarz bir gözdağı karşısında ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi tek kaşını kaldırdı.

Morgan, Kızılderili müttefikleriyle ilk kez mi anlaşmazlık içinde olup olmadığını merak ediyordu. “Öfkenizi göze almayacaklardır. Tüfekler, örtüler ve yanlarındaki diğer birçok şeyi size borçlular.”

Bourlamaque “Sözümü tutup tutmayacağım konusunda endişelenmenize gerek yok,” dedi ve “ama bütün adamlarımın sizinle olan anlaşmama uyacaklarını kesin olarak söyleyemem. Bugün yüzlerine baktım. Çoğu sizden korkuyordu. Ama bazıları tüfek kullanma yeteneğinizden dolayı sizden nefret ediyordu. Onlardan biri bu hoşnutsuz Abenakiler’le gizlice anlaşırsa duvarın ardından bir adamı gizlice kaçırmak zor olmayacaktır.”

“Kendimi savunmak için yapmam gereken her şeyi yaparım.” Morgan, yaşlı adama dediğini yapacağı konusunda teminat veren bir şekilde baktı.

“Ben de öyle bekliyordum.” Bourlamaque, üzerinde süslü yazılı ve Montcalm imzalı bir mektup bulunan yazı masasına baktı. “Size duyulan nefretin bir kısmını ortadan kaldırmak ümidiyle subaylarıma onurlu bir adam ve iyi bir Katolik olduğunuz üzerine verdiğiniz sözü yaymalarını emrettim.”

Morgan’ın okuyamayacağından emin olarak mektubu ondan saklamaya çalışmadı. Ama tersten bile olsa Morgan bir bakışta kendi adını ve *“prissonnier”*, *“nötre avantage ”* ve *“le tuer ”* sözcüklerini fark edebilmişti.

Tutsak. Avantajımız. Onu öldürmek.

Morgan, Bourlamaque onun anladığını fark etmesin diye uzaklara baktı. “Yaptığınız her şey için çok minnettarım ama onların güvenini kazanması gereken benim. Siz ve subaylarınız bunu benim için yapamazsınız.”

“Dahası var.” Bourlamaque sandalyesine yaslandı. “Abenakiler, Amalie’yi de suçluyorlar. Kuzenleri Amalie’ye beni endişelendiren bir şekilde yaklaşp onun senin fahişen olduğunu söylediler. Onların geleneklerini bilmiyorum. Onun güvenliği için de endişelenmeli miyim?”

İğrenç sözlerine kılıcıyla veya yumruklarıyla cevap vermek için kuzenlerinin isimlerini isteyecekti ki Bourlamaque’nin buna izin vermeyeceğini fark etti. Öfkesini bastırdı, yüzünü ifadesiz tuttu. “Ben Mohikanlar’la akrabayım efendim, Abenakiler’le değil. Ama bildiğim kadarıyla genç bir kadına onun tarafından ihanet edildiklerini hissetmeden zarar vermezler.”

Morgan bunun olmasına izin vermezdi.

Bourlamaque rahat bir nefes aldı. “Manastıra güvenli bir şekilde geri döndüğünde memnun olacağım. Babası, Tanrı ruhunu korusun, onun burada durmasına asla izin vermezdi. Benim sorumluluğum altındayken ona bir şey olursa kendimi asla affetmem. Teğmen Rillieux’la evlenmeyi kabul etmesini ummuştum ama...” Bourlamaque omuz silkti.

Amalie’nin o kibirli alçak herifle mi evlenmesini istemişti? Aptal mıydı?

Morgan’ın düşüncesi buydu ama söylediği değil. “Ah şey, o Kilise’ye yeminli, değil mi?”

Bourlamaque başını salladı. “Amalie? Hayır, Binbaşı. Yemin edip etmeyeceğine henüz karar vermedi. Babası manastırdaki yaşamı boğucu bulduğunu söylemişti ama savaş bitene kadar onu Trois Rivières’e göndermekten başka seçeneğim yok. Burada kalamaz.”

Duyduklarını anlamaya çalışan Morgan “Evet kalamaz,” diyerek ona katıldı.

O zaman dediği gibi Kilise’ye yeminli değildi. Evet, geçen akşam giydiği

elbise de bunu açıklıyordu. Ama onu kandırmış mıydı?

Konuşmalarını düşündü.

Kilise'ye yeminli misin?

Bu savaş olmasaydı çoktan Trois Rivières'teki manastıra dönmüş olurdum.

O sormuştu ve Amalie tam olarak cevap vermemişti. O zaman Morgan'a güvenmiyordu ve sorusunu cevaplamak istememişti. Şimdi gerçeği daha iyi anlıyordu.

Amalie isterse evlenebilirdi bir adamın aşkına sahip olabilirdi.

Yapamayacağın şey için heveslenme, delikanlı, çünkü herhangi bir adamı yatağına alıyorsa, o senin olmayacak.

Hayır, onun olmayacaktı. Onun olamazdı. Morgan'ın hayatı başka bir yerdedi; kardeşleri ve adamlarıyla. Mümkün olduğunda kaçıp onlara dönecekti. Sonra Amalie ona güvenmediği için haklı olduğunu anlayacaktı.

Ve ondan nefret edecekti.

Amalie geceliğini giydi, aynasının önüne oturdu ve saçını taramaya başladı. Endişelendiği için aptal olduğunu düşünüyordu. Bourlamaque kuzenlerinin Mösyö MacKinnon'u almasına izin vermeyecekti ve Savaşçı odun demeti gibi taşınabilecek savunmasız bir çocuk değildi. Tomas, Mösyö MacKinnon'u Carillon Kalesi'nden kaçırmayı deneyecek kadar aptalsa bunu zaten başaramazdı.

Ama Amalie bunu da istemiyordu. Kuzenlerini iyi tanımasa da onlar anne tarafından tek bağlarıydı ve onları, özellikle gülüşü rahatlamasını sağlayan Simon'u severdi. Ama yakınlıklarını korumak istese de Tomas'ın pis hakaretlerine tahammül edemezdi ya da Mösyö MacKinnon'u öldürme planları kurarken bunu görmezden gelemezdi.

Bourlamaque, Amalie'ye herhangi birinin Fransız olsun, Abenaki olsun Savaşçı'ya zarar vermesine izin vermeyeceği konusunda güven telkin etmiş ve Mösyö MacKinnon'u kendisi uyarmak konusunda söz vermişti. Sonra ona endişelenmemesini söylemişti.

“Git ve keyfine bak, Amalie. Seni böyle canı sıkkın görmek beni üzüyor.”

Güzel bir gün olmuştu ve Amalie öğleden sonrasının büyük kısmını pırıl pırıl, mavi gökyüzü ve kuşların cıvıltısı altında Bourlamaque'nin bahçesiyle ilgilenerek geçirmişti. Sıcak hava toprak kokuyordu Amalie'nin etrafındaki her şeyi büyüttmüş, yeniden canlandırmıştı.

Yine de Tomas'ın söylediklerini unutamıyordu.

Onu alacağız ve senin ya da Bourlamaque'nin yapabileceği hiçbir şey bizi durdurmayacak.

Mösyö MacKinnon bütün akşam boyunca Bourlamaque'nin şalışma odasındaıdı. Amalie nişancılığını tebrik etmek -ve dikkatli olması konusunda onu uyarmak- umuduyla elişiyle oturma odasında oturuyordu. Ama saat geç olmuştu. Gözleri kandil ışığında dikiş yapmaktan yorulunca elişini bırakıp odasına çekildi.

Odasındaki penceresinin dışında rüzgar yağmuru haber veriyordu, uzaklardan gayda ve keman sesleri yükseliyordu. Tomas ve Simon oralarda bir yerlerdeydi. şimdi bile Mösyö MacKinnon'a entrika mı düzenliyorlardı?

Tam aklından bu soru geçiyordu ki aşağıda kapının açılıp kapandığını ve ardından koridorda ayak sesleri duydu.

Fırçasını bıraktı, ipek şalını üzerine sardı, kapıyı açtı ve merdiven tırabzanına kadar parmak uçlarında yürüyüp aşağıya baktı.

Mösyö MacKinnon aşağıda, oturma odasında duruyordu. Kollarını göğsünde birleştirmiş, pencereden dışarı bakıyordu. Kandil ışığında bile Amalie yakışıklı yüzündeki düşünceli ifadeyi görebiliyordu. Sadece geceliğini giydiğini hatırlayıp şalını sıkıca sardı ve parmaklarının ucunda aşağıya indi.

On Üç

Morgan pencereden dışarıya bakıyordu, gözleri ilerideki karanlığa odaklanmıştı. Onları Iain, Annie, Connor, Joseph ve adamları en çok özlediği zamanlar geceleriydi. Karanlık ona baskı yapıyormuş, endişeler ve sıkıntılar evinden uzakta kafasını kurcalıyormuş gibiydi.

Onları tekrar görecektik kadar yaşayacak mıydı?

Carillon Kalesi'nden kaçmak imkansızdı. Fransızların hepsi onu tanıyordu, yani bir Fransız üniforması çalıp kolayca kaçamazdı. Ya da geceleyin evden çıkamazdı çünkü pencereleri de kapıları da gözetleniyordu. Bourlamaque henüz ona Fransız askerlerle casusluğa yollayacak kadar güvenmiyordu. Bourlamaque ona güvenene kadar Morgan'ın kaçacak fırsatı olmayacaktı.

Hem Fransızca, hem de Montcalm ve yaz seferine yönelik tasarıları hakkında bir şey öğrenmek istiyorsa işe koyulmalıydı. Bu gece o geceydi. Bu gece Morgan, Bourlamaque uyanana kadar bekleyecekti ve sonra...

Morgan, Amalie'nin ayak seslerini duydu, merdivenlerin üst basamağında onu gördü ve diğer her şeyi unuttu. Omuzlarına attığı mavi şalı, beyaz keten geceliğiyle ona doğru yürüdü. Uzun saçları kalçasına doğru sarkıyordu, ayakları çıplaktı. Morgan ne kadar sakınsa da onu incelemekten kendini alamıyordu. Omuzları örtülü bile olsa göğsü değildi. Bir adamın elleri için yaratılmış sert ve dolgun göğüslerinin, elbisesine değen meme uçlarının koyuluğunu görebiliyordu. Amalie ona güvenen gözlerle baktı. Yüzü kandil ışığında bir meleği andırıyordu.

Düşüncelerini okuyamaması iyi bir şey, değil mi delikanlı?

Morgan nefes aldı, Amalie'den uzağa bakmak istedi ve konuşmaya çalıştı. "Uyanık olmak için geç bir saat, küçük hanım."

Amalie ona ne yaptığını biliyor muydu? Hayır, tabii ki bilmiyordu. Bir adamı ateşe verebileceğini bilemeyecek kadar korunaklı yaşamıştı.

"Ben... ben sizinle konuşmak istiyordum." Sesi canı sıkıyor geliyordu.

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

"Ben... sizi tebrik etmek istedim, mösyö. Çok iyi bir nişancısınız."

“Bana bunu söylemek için mi yataktan çıktınız?” Morgan sebebin bu olduğuna inanmıyordu.

Amalie çenesini kaldırdı. Yanakları pembeleşmişti. “Aynı zamanda Fransızca derslerinize ne zaman başlamak isteyeceğinizi öğrenmem gerekiyor.”

“Bourlamaque ile konuşmalıyım çünkü vakit kendi vaktim değil. Biliyorsunuz, değil mi?”

“Evet.” Amalie Morgan’ın gözlerine bakmaktan çekinerek uzaklara baktı.

Bir anlığına sessizlik oldu.

Sonra, Morgan kendine engel olamayarak bir parmağıyla çenesini kaldırdı ve Amalie’yi kendisine bakmaya zorladı. Amalie’nin gözleri korkuyla büyümüş ve koyulaşmıştı. “Kahvaltıda söyleyebileceklerinizi şimdi söylemek için kalktığınızı söylemeyin bana. Neden geceliğinizle buradasınız hanımefendi?”

Mösyö MacKinnon o kadar yakınındaydı ki Amalie onun kokusunu alabiliyordu teninin baharat ve tuz kokusu, nefesindeki konyak kokusu, saçının çam sabunu kokusu. Morgan, Amalie etrafında ondan başka bir şeyi göremeyene kadar onun duygularını ele geçiriyormuş, ona baskı yapıyormuş gibi gözüküyordu.

Amalie titrek bir şekilde nefes aldı. “Sizin için endişeleniyorum, mösyö.”

“Güzel, tatlı Amalie.” Ona adıyla hitap etmek komiğine gitmişti ama etkileyiciydi de. “Şimdiye kadar iki kere beni korudunuz. Hayatımı kurtardınız ve bunun için size borçluyum. Ama bu boş tehditleri düşünerek uykunuzu kaçırmayın. Artık savunmasız ve zincire vurulmuş değilim. Kendimi koruyabilirim, öyle değil mi?” Amalie, onun haklı olduğunu biliyordu ama hâlâ endişesinden kurtulamıyordu. “Kuzenlerim sizi almaya çalışırlarsa değer verdiğim biri zarar görecektir siz veya onlar.”

“Ah.” Morgan nefes verdi, avucuyla Amalie’nin yanağını tuttu. Bakışları Amalie’yi deliyor gibiydi. “Beni dinle, Amalie. Kendimi korumak için yapmam gereken her şeyi yapacağım ama başka bir şansım olduğu sürece onları öldürmeyeceğim. Ah, keşke manastırın güvenliği içinde olsaydınız. Burayı ve sıkıntılarınızı unutturdunuz.”

Amalie geri çekildi. “Carillon Kalesi’ni nasıl unutabilirim? Babam burada öldü ve burada gömüldü! Bu küçük kara parçasını elimizde tutamazsak İngilizler yakında Trois Rivières’e ulaşacaklar. Peki sonra ben nereye gideceğim? Ayrıca, manastırdaki yaşama dönmek istediğimden emin değilim.”

“O zaman evlenmek mi istiyorsun?” Sesi gece yarısı kadar derin ve

yumuşaktı.

Baskı altında kalan Amalie kekeleydi: “B-ben öyle sanıyordum ta ki...”

“Ta ki?”

Yanaklarının kızardığını ve kendi söylediğiyle kapana kısıldığını hissediyordu. Açıklamaktan başka çaresi yoktu. “Ta ki Rillieux beni öpene kadar. Şimdi ise b-ben bir eş istediğime emin değilim. Bu şekilde mutluluğu bulacağımı sanmıyorum.”

Gözleri kısıldı, Amalie’ye onu inceliyormuş gibi ve sırtarak baktı. “Yalnız, biraz yanılıyorsun. Rillieux seni gerçekten öpmedi.”

“Ö-öpmedi mi?”

“Hayır, öpmedi.” Uzandı, onu belinden sardı ve “*mon Dieu*” Amalie demek istediğini anlamıştı. “Gerçek öpücük **bu**.”

Morgan, kendi dudaklarını Amalie’nin dudaklarına yumuşak bir şekilde değdiriyor, başını sağa sola çeviriyordu. Dokunuşu tüy kadar yumuşak ve sıcaktı. Bu yakınlık Amalie’nin nefesini kesmiş, nabzının hızlanmasına ve dudaklarının karıncalanmasına, içinde tatlı bir titremeye sebep olmuştu.

“Ah, sen adamı çıldıratabilirsin!” Geri çekiliyormuş gibi hareket etti ve bir anlığına Amalie öpüşmelerinin sona erdiğini düşünerek korktu. Ama Morgan onu daha sıkı tutmak için tutuşunu değiştirdi, iri ellerini onun saçına doladı; ağzı deliler gibi onunkini arzuluyordu.

Ve Amalie daha yeni başladıklarını anladı.

Öpüşme **bu** muydu? Ateşler içindeymiş gibi hissediyordu. Dudakları birbirine değerken sanki alevler içini sarıyordu. Morgan’ın dili Amalie’nin dudakları üzerinde geziyordu. Sonra dili Amalie’nin ağzının içine girip **onun** dilini arayarak Amalie’yi şoke etti. Morgan Amalie’yi tadıyor, gizli yerlerine dokunuyor, parmakları Amalie’nin sırtında geziyordu. Yeni hislerin etkisiyle Amalie kendisinin inlediğini duydu, dizlerinin bağı çözülmüş gibiydi. Parmaklarını Morgan’ın sık saçlarına geçirmişti.

Morgan durması gerektiğini biliyordu. Bunu başlatarak aptallık etmişti. Ona erkeklerden korkmaması gerektiğini göstererek, Rillieux’un acımasızlığını unutturmak istemişti. Ya da kendine söylediği buydu. Aslında Kilise’ye yeminli olmadığını öğrendiği andan itibaren onu öpmek istiyordu ve öyle de yapmıştı.

Evet, durmalıydı. Ama kız kollarında öyle sıcak ve istekliydi ki... Morgan’ı hiç beklemediği bir tutkuyla öpüyor ve öpüşmekten daha fazlasını istemesine

sebepe oluyordu. Ama istediği Şeye sahip olamazdı; ne o gece, ne ertesı gün, ne de başka bir zaman.

YavaŐa Amalie'yi bıraktı ve yanağını tutarak geriye doğru bir adım attı. Vücudu bir ip  ilesi kadar sertti; kanı kaynıyor, kasığına doğru hızla ilerliyordu. **“Amalie.”**

Nefes nefese kalan ve titreyen Amalie, Şişmiş ıslak dudakları, Morgan'ın ceketini tutan elleri, kocaman gözleriyle ona baktı.

Onu tekrar kendine çekip yeniden baŐlamamak için bütün iradesini kullandı. **“Şimdi söyle bana.  p Őmek hakkında artık ne düşünüyorsun?”**

Amalie parmaklarını dudağına götürdü. **“Ah, mösyö. Bu... *mükemmeldi.*”**

Erkeksi gururu bir kapı ve ardından insan sesleriyle yarıda kesilmişti.

“Gitmelisin Amalie, ama bana bir söz ver.”

“Nedir?”

“Benim için kendini tehlikeye atma. Kuzenlerine hakkımda kötü konuş. Gerekirse bana küfür et ama kendini tehlikeye atma, tamam mı?”

Amalie'nin gözleri büyüdü. **“Ben... bunu yapamam, mösyö!”**

Adamların sesleri yakınlıŐıyordu; aralarında Bourlamaque de vardı. Morgan birkaç dakika içinde Amalie'yi göreceklerini biliyordu. Yaşlı adamın koruduğu kıızı yarı çıplak, dudakları öpüşmekten kaygan ve Şişmiş, ayrıca yanında gerçekten güvenmediği bir adamla birlikte görmekten memnun olmayacağını biliyordu.

“Evet, yapabilirsin. Yapmalısın. şimdi git!”

Amalie döndü ve yalın ayaklarıyla merdivenlerden  ıktı.

Morgan fısıltıyla ona seslendi. **“Ve Amalie...”**

Amalie ona baktı.

“Yalnızken, bana Morgan de.”

“*Qui.* Morgan.” Amalie güldü. Morgan'ın adı dudaklarında müzik gibiydi.

Sonra Amalie gitti.

Uyuyamayan Amalie karanlığa baktı; Mösyö MacKinnon'un  p c ğ n n her Şaşırtıcı, tatlı, heyecanlı anını hatırladıkça parmaklarını dudağına götürdü. Amalie'ye sardığı kolları ne kadar güçlüydü! Dudaklarının yumuşak bir Şekilde onunkine deđiŐi. Dilinin aniden ağzına giriŐi. Sert vücudunun baskısı. Saçlarına doladığı parmaklarının verdiği his.

Amalie daha önce hiç böyle hissetmemişti ateşli, kalp atışları hızlı, kanı sıcak ve hareketli. Aynı Şeyler Morgan için de geçerli miydi?

Ah, bir adamı çıldırtabilirsin!

Evet, öyle.

Amalie'nin içi ürperdi, içinde bir sıcaklık oluştu.

“Morgan.” Amalie onun adının dilinde verdiği hissin tadını çıkararak Morgan'ın söylediği gibi hızlı ve yuvarlak bir ‘r’ ile söylemeye çalışarak tekrar etti. “**Morgan.** Morgan MacKinnon.”

Ve kesin olarak biliyordu ki manastıra dönmek istemiyordu.

Morgan uyumaya çalışsa da ağzında Amalie'nin tadı, teninde onun kokusu ile uyuyamıyordu. Morgan yatağında dönerek karanlığa daldı. Kanı sıcacıktı ve aklında Amalie vardı — yumuşak iniltileri, vücudunun vücuduna değişti, saçlarının parmaklarında yarattığı ipeksi his.

Senin başının altından çıktı, seni kafasız aptal.

Evet, bunu inkar edemezdi. Ama en azından bu öpücüğün gerçek olduğunu şimdi biliyordu. Aşağılık Rillieux'un ona yaptığı şey yüzünden manastıra dönüp yeminler etme hatasında bulunmayacaktı.

Bu konuda ona yardım etmeniz ne kadar düşünceli ve soylu bir hareket, MacKinnon. Gerçekten bir centilmensiniz, azizim! Bakirelerin koruyucu meleği — bu şîzsiniz.

Aslında ona hiç dokunmasaydı Amalie için daha iyi olurdu. Amalie merdivenlerden çıkarken gözlerindeki ışığı görmüştü. Morgan için bir şeyler hissetmeye başlamıştı ve öpüşmeleri sadece her şeyi daha kötü yapmıştı. Amalie bunu bilse de bilmese de ona bu kadar yakın olma riskini göze alamazdı. Kuzenleri ve evet, Fransız askerleri öfkelerini ondan çıkarabilirlerdi. Hayatını kurtarmaya yardım etmesi bir şey Carillon Kalesi'ndeki askerlerin onu Morgan'ın kadını olarak görmesi başka bir şeydi.

Ama Morgan o gece kendini tutamamıştı. Vücudunun cazibesi, dişiliği ve saflığı dayanabileceğinden daha tahrik ediciydi. Onun kollarında yarattığı his harikaydı. Kendi arzusuyla acı çeken Morgan kaçınılmaza teslim olana kadar ona saatler gibi gelen bir süre boyunca yatağında dönüp durdu. Sonunda pantolonunun düğmesini açtı, acı çeken cinsel organını tuttu ve kendini rahatlatmak için okşadı. Amalie'yi düşünüyordu ağzının tatlılığı, yumuşak göğüslerinin kendisine değişti, koyu meme uçlarının ona sürünüşü.

Ona olan açlığı azalmıştı ama tam tatmin olamamıştı. Gecenin sessizliği derinleşene ve kale tamamen sessiz görünene kadar uyanık bir şekilde uzandı.

Sonra Amalie'yi aklından çıkarmaya uğraşarak kalktı ve yalın ayağıyla kapıya doğru yürüdü. Pencerenin ve ön kapının dışarısında birer gardiyan olduğunu biliyordu. Yatak odasının dışında da var mıydı?

Kulağını kapıya yasladı ve dinledi ama hiçbir şey duyamadı ne gıcırdayan döşeme sesi, ne bir gammazın nefes alıp verşi, ne de giysi hışırtıları. Sadece sessizlik vardı.

Kapı kolunu tuttu, kapıyı araladı ve gizlice koridora baktı. Karanlık ve boş gözüktüyordu. Kapıyı biraz daha açtı ve hata yapamayacağını bilerek bekledi. Yakalanırsa yakılırdı.

Odadan çıktı, gıcırdayan bir tahtaya basıp kendini ele vermemek için koridorda dikkatlice ilerledi. Bourlamaque yukarıda, Amalie'nin odasının karşısındaki odada uyurdu ama diğer bütün askerler gibi onun uykusu da hafif olmalıydı. Onu uyandırmak zor olmazdı.

Morgan üzerinde tek bir kandilin geceyi aydınlattığı oymalı büyük masaya çarpmamaya dikkat ederek oturma odasına geçti. Karanlıkta, yavaş ve sessiz adımlarla yemek odasını geçti ve uzakta Bourlamaque'nin çalışma odası olduğunu düşündüğü odanın kapalı kapısını buldu.

Şimdi sınav zamanıydı. Morgan Bourlamaque'yi uyandırmadan ya da gammazların pirinç tokmağa vurmasına sebep olmadan kilidi açabilecek miydi; yoksa önüne bir engel çıkacak mıydı? Bourlamaque o sabah tüfeğini temizleyip hazırlaması için ihtiyacı olanları çantasından almasına izin verirken gizlice aldığı küçük kunduracı bizini pantolonunun cebinden çıkardı. Morgan, küçük aleti genelde mokasen ve kar ayakkabılarını tamir etmek için kullanırdı. O gece ise casusluk için kullanacaktı. Tokmağı tuttu, bizi anahtar deliğine götürdü ve tokmağın döndüğünü hissetti.

Kilitli değildi.

Bourlamaque kilitlemeyi ya unutmuştu ya da Morgan'ın Fransızca bilmediğine inanarak buna gerek duymamıştı. Morgan doğruldu, bizi yeniden cebine soktu. Sonra yavaşça kapıyı açtı.

“Vaudreuil, William-Henry Kalesi’ni aldıktan sonra güneye doğru ilerleyip Elizabeth Kalesi’ni de ele geçirmediğim için yine yakındı. ” Montcalm’ın yazısı okunaksız, küçük, karışık ve tek bir kandil ışığının altında bazı yerlerde gerçekten anlaşılmazdı. “Savaşta elimden gelenin en iyisini yaptığımı ve birinin subaylarından memnun olmadığı zaman savaş meydanına kendisinin çıkmasının daha iyi olduğunu söyleyerek bitirdi. ”

Morgan mürekkebi dökmemeye dikkat ederek bir kez daha mektuba göz attı. Artık odasına dönmesi gerektiğini bilerek okudukları üzerine düşünüyordu. Yakında gün doğacaktı ve Morgan bir gece için yeterince bilgi toplamıştı.

Montcalm'ın yazdıklarından onun ve Bourlamaque'nin birbirlerine karşı derin bir yakınlık duydukları belli oluyordu. Askeri meselelerin yanı sıra kişisel meseleler hakkında da yazışıyorlardı. İkisi de Fransa'yı ve geride bıraktıkları ailelerini özlemişlerdi. Morgan, Montcalm'ın belki de kıskançlıktan kendisini her seferinde küçük düşürüyor gibi gözüken züppe Fransız yönetici Vikont Rigaud de Vaudreuil'i zerre kadar sevmediğini öğrenmişti. Ve Montcalm ile Bourlamaque'nin ortak öfkelerini yeterli paraları ve eğitilmiş askerleri olmadığını ve Kral Louis'in bu savaşın Amerika'da devam eden parçasına kayıtsızlığını da öğrenmişti.

Mektupları okurken iki adamı da tanımaya başladığını hissetti. İkisi de aşırı derecede onurlu, görev ve prensip adamı, kralını ve ülkesini sevip hayatlarını onlara hizmet için adayabilecek adamlardı. Aynı zamanda Morgan'ın kendisine hizmet etmekten onur duymadığı Wentworth'den katbekat daha iyi adamlardı.

Ancak onları kandırıp onlara ihanet etmesi gerekiyordu.

O gece askeri bazı sırları da öğrenmişti. Fransız güçlerinin büyük kısmı neredeyse 14,000 adam Quebec'i savunmak için mevzilendiriliyordu. Böylece Champlain Gölü'ndeki sınırı korumakla görevli olan Bourlamaque için yaklaşık 3,000 düzenli birlik ve 1,000 Kanadalı yandaş kalıyordu. Bir saldırı gerçekleşebilir düşüncesiyle St. Lawrence boyunca tahkimli mevziler, siperler ve diğer savunma işleri gerçekleştiriliyordu.

“Üzgünüm ama daha fazla adam gönderemem. Yine de Amherst'in Louisbourg'dan St. Lawrence üzerinden bize karşı bir donanma göndermeyi planladığına eminiz. Ben de Quebec 'in düşmesine izin veremem. ” Montcalm en resmi şekilde yazmıştı. ***“Bu mutsuz koloniyi ya koruyacağız ya da öleceğiz. ”***

Aynı zamanda Bourlamaque'yi Morgan'a güvenmek konusunda uyarıyordu. ***“Ben de Kızılderililerin yöntemlerini üzücü buluyorum ama unutmayın ki sevgili B. onun şimdi misafiriniz olduğunu söyleseniz de aslında hâlâ sizin tutsağınız. Bu fevri kararınızı kendi lehimize çevirebilecek bile olsanız o kurnaz bir düşmandır ve önemi azımsanmamalıdır. Yalancı olduğunu fark ederseniz onu öldürmekten çekinmeyin. ”***

Ve Morgan, Bourlamaque'nin bunu yapmayacağını biliyordu. Büyük bir özenle mektupları bulduğu yere, en yeni mektubu tıpkı Bourlamaque'nin bıraktığı

gibi ön tarafı yukarı gelecek şekilde koydu. Hiçbir şeyi bozmadığından emin olmak için etrafı kontrol etti, sessizce odadan çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve odasına gitti.

Sonunda yatağına uzandığında hangisinin daha büyük günah olacağını düşündü ölüm tehdidiyle söz verdiği alçak bir herife ihanet etmek mi, üzücü bir şekilde kendisinin düşmanı olan dürüst ve onurlu bir adama ihanet etmek mi...

On Dört

Père François ayinin kutsal Latince sözlerini ezbere okurken Amalie diz çöktü, eğildi. Birbirine kenetlediği ellerinin arasında tespihi vardı. Morgan yanına oturdu. Belki yoğunlaşan duygularının etkisiyle onun sıcaklığını ve kokusunu alabiliyor; kilisedeki diğer herkesten daha derin olan sesini duyabiliyordu. *Père François* “**Dominus vobiscum,**” diye makamlı okudu. **Tanrı sizinle olsun.**

Amalie diğerleriyle birlikte “*Et cum spiritu tuo,*” diye cevapladı; gerçekten dinlediğinden değil, alışkanlıktan.

Ona mı öyle geliyordu yoksa Morgan ondan uzak mı duruyordu?

Bourlamaque’ye ve orduya karşı görevine bağlı olan adam tabii ki uzak duruyordu. Amalie bunu anlayabilirdi; Morgan çalışması gereken zamanı kıskanarak geçirecek kadar aptal ya da bencil değildi. Aslında kararlılığına hayrandı. Ama neden günün sonunda, görevi sona ermişken ona tek bir güzel kelime etmiyor ve onunla tek bir dakika geçirmiyordu?

Son dört gündür ifadesi sertti, hatta Amalie’ye ters davrandığı bile söylenebilirdi. Yemek masasında ona sadece kibarlık için gerektiği kadarını söylemişti. Her gece Bourlamaque ve diğer subaylarla bir konyak içtikten sonra diğerlerine iyi geceler dilerken ona bakmadan odasına çekilmişti. Sonra Amalie ona yaklaştığında ve Bourlamaque onlara Fransızca derslerinin ne zaman başlayacağını sorduğunda sözü kısa kesmişti.

Herhangi bir ilgi göstermeyen mavi gözleri ve ölçülü sesiyle “Şövalye’nin yaptığımı görmek isteyeceği başka şeyler de olduğuna eminim, Bayan Chauvenet,” dedi.

Bourlamaque, Amalie’ye Fransızca “Zavallı adamı rahatsız etme, Amalie!” dedi.

Amalie gözyaşlarını tutarak başını eğdi. “Pardon, mösyö.” Kendini rezil

olmuş hissederek hızla odasına çıktı. Ondan Fransızca öğrenmek isteyen Morgan'ın kendisi değil miydi? Peki ya öpücük? Dört gece önce Morgan onu öperken yüzü böyle katı değildi. O da Amalie gibi etkilenmiş benziyordu.

Yalnızken bana Morgan de.

Amalie böyle söyleyerek onunla tekrar yalnız kalmayı hatta belki de onu yeniden öpmeyi amaçladığını düşünmüştü. Ama aksine Morgan onun yanında olmak bile istemiyor gibi gözüküyordu.

Amalie tekrar erkekler ve öpüşme hakkında ne bildiğini düşündü. Başrahibe ya da babasıyla böyle şeyler hakkında hiç konuşmamıştı. Belki de öpüşme erkekler için çok önemli bir şey değildi. Belki bu deneyimi Morgan'ın ona olan ilgisini köreltmışti. Ya da onu belki bir ders olsun diye öpmüştü.

Rillieux seni gerçekten öpmedi. Gerçek öpücük bu.

Amalie başını eğdi, hafifçe çevirdi ve Morgan'a kaçamak bir bakış attı. Yeni, hoş giysisinin içindeki Morgan büyük elleri arasındaki tespihiyle diz çöktü ve başını eğdi. Kaşları kalbinin en derininden dua ediyormuş gibi çatılmıştı. Orada, küçük kilisede bile Morgan'ı görmek Amalie'nin kanını kaynatıyordu. Dudaklarının dolgunluğu, koyu kaşları; onu öperken duygu yoğunluğuyla kıvrılan koyu kaşları. Büyük, güzel biçimli elleri; saçını tutan elleri, sırtında gezinen elleri, onu sıkıca tutan elleri.

Garip şekilde etraftaki herkes kalktı; o kadar dalgındı ki duada kaldığı yeri bile unutmuştu. ***Utan, Amalie.***

Haç çıkardı, ayağa kalktı ve sorununun ne olduğunu merak ederek ayin için mihraba doğru alaya katıldı.

Ama aslında sorununu biliyordu. ***Morgan.***

Öpücüğü içindeki bir şeyi harekete geçirmiş, onda yeni bir şeyler uyandırmıştı. Ve şimdi kendini yakılmış ve karanlıkta tek başına yanmaya bırakılmış bir kandil gibi hissediyordu.

Onunla sadece ikisinin olduğu bir anda konuşmanın bir yolunu bulmalıydı.

Kiliseden çıkıp tören alanından geçerlerken Morgan, Bourlamaque ve Rillieux ile beraber yürüyordu. Amalie, Bourlamaque'nin koluna girmişti. Amalie'nin orada olmasıyla dikkati dağılan ve ayinin büyük kısmı boyunca diken üstünde oturduğunu bilse papazın kendisine önereceği kefareti merak eden Morgan, Bourlamaque kuzeydeki kale duvarları boyunca topçuları nasıl konuşlandıracağıyla ilgili planlarını anlatırken onu yarım yamalak dinleyebilmişti.

Morgan kilisede özellikle Amalie'den uzakta oturmuştu ama belli ki yeteri kadar uzağa gidememişti. Amalie dua ederken onu izlemekten kendini alamamıştı. Beyaz bir tül altında saklanmış saçlarına, başını eğerek ortaya çıkardığı ensesine, gümüş rengi küçük İncili tespihini tutan narin ellerine bakakalmıştı. Gözlerini kapatıp Tanrı'ya arzularına engel olması için dua etse de Amalie'nin kuş cıvıltısını andıran tatlı ve billur gibi sesini duymuştu. Görünen o ki Ulu Tanrı arzu meselesini Morgan'a bırakmıştı.

Morgan denememiş değildi. Son günlerde Amalie'nin ona olan ilgisini söndürmek için elinden geleni yapıyor, Amalie'yle konuşurken soğuk davranıyordu ve onunla yalnız kalmıyordu. Amalie'nin yüzündeki kırılmış ifadeyi görmek ve sebebinin kendisi olduğunu bilmek ona acı veriyordu. Ama kendisine olan ilgisine karşı kayıtsız davranmak onun yüzünden Amalie'yi Skye'deki köyünde Culloden yenilgisinden sonra çocuğuyla yalnız kalan kadın gibi utanmış, eteği yırtılmış, saçları kazınmış, yüzü yaralanmış görmekten iyiydi. Bourlamaque'nin çatısı altında uyuyup onun yemek masasını paylaşması ona yardımcı olmuyordu. Her yemek onun için bir sınavdı; Amalie'ye ilgi göstermemek konusunda ne kadar azimli olabileceğini ölçen bir sınav. Bourlamaque'den onu subayların sığınaklarına göndermesini istemişti ama o zaman geceleri nasıl casusluk yapardı?

Bourlamaque'nin çalışma odasına iki kez daha girip Montcalm'ın yeni mektuplarını hızla okuyup içeriklerini ezberlemişti. Quebec'e daha fazla okçu gönderiliyordu. St. Lawrence boyunca tahkimli mevkiler kuruluyordu. Çiçek hastalığı baş göstermişti. Bu haberleri kardeşlerine ve Wentworth'a nasıl ulaştıracağını bilmiyordu.

“Amherst, Abercrombie'nin yaptığı hatanın aynısını yapar da topçular olmadan saldırırsa...”

“Saldırmayacak.” Morgan, Bourlamaque'nin sözünü kesmişti. “Amherst, Dadı Crombie'den daha iyi bir askerdir.” Bourlamaque “Ona ne diyorsunuz?” diye sordu.

“Dadı Crombie sürekli bir planla diğeri arasında gidip geldiği ve asla ne istediğini bilmediği için.”

“Siz İskoçlar sizden yüksek rütbeli subaylarınıza baş kaldırmak için birçok yol bulursunuz, değil mi?” Rillieux'un kibirli sesi kendisinin asla böyle bir şey yapmayacağını gösteriyordu. Morgan sırtıttı. “Sadece hak ettiklerinde.”

Yan gözle Amalie'nin parmaklarıyla gülüşünü sakladığını gördü.

Bourlamaque güldü. “Teğmen, Savaşçıların amaçları ve menzilleriyle ilgili bildiklerimize göre hareket edelim ve onları açıkta bırakmak için ormanlık alanları açalım. Ağaç engeline biraz daha ağaç ekleyin. Bu bizi bir kere kurtardı; bir sonrakinde de kurtarabilir.”

Bu sözler üzerine Morgan’ın kafasının içinde bombardıman ateşleri, silah sesleri ve adamların bağırışları yankılandı. Bourlamaque geçen yaz Savaşçıların ağaçların arasında savaştığını hissetmişti. Orada birçok adam iyi ve doğru adamlar kaybetmişlerdi. Yakın bir arkadaşı, hatta en iyi arkadaşlarından olan Cam göğsündeki Fransız kurşunuyla ölmüştü. Lamuel karnından vurulmuştu. Charlie Gordon bir top mermisiyle kafasını kaybetmişti ve bir daha bulunamamıştı.

Rillieux, Fransızca “Yarın başlarsınız, mösyö,” dedi ve gitmeden önce Bourlamaque’ye şık bir reverans yaptı.

Bourlamaque onun arkasından “Bir dakika, Teğmen,” diye seslendi. “Binbaşı, biraz Amalie ile sohbet etme inceliğini gösterirseniz ben de Teğmen Rillieux ile konuşmalıyım.”

Sonra, Bourlamaque ve Rillieux Fransızca konuşarak asker kulübelerine doğru yürüdüler.

Bir anlığına Morgan dediklerini duymaya çalıştı ve bir anda yanında Amalie’yi gördü. Ona baktı ve başının belada olduğunu anladı.

Amalie gözlerinde tatminsizlik ve incinmişlikle Morgan’a bakıyordu. “Seni memnun etmeyecek ne yaptım, Morgan?”

“*Il... fait... beau.*” Morgan Fransızca bilmediğinin inandırıcı olması için yavaş yavaş konuşmuştu. *Hava çok güzel.*

Çok güzel bir ilkbahar günüydü; gökyüzü açık ve maviydi, küçük kuşlar ötüyorlardı, ağaçlar yeni yapraklarıyla yeşillenmişlerdi. Etraflarındaki her şey, dünya yeni bir hayatla bereketlenmişti.

Morgan, Mohikanlar arasında bahar ayaklanması diye tanımladığı şekilde hissediyordu. Bitki özsuları artıkça erkeklerin ve de kadınların damarlarındaki kanın akışı da hızlanırdı.

Bir gül kadar masum olan Amalie pembe incecik elbisesiyle daha çok bir kır çiçeğine benziyordu. Tatlı yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. “*Très bien mösyö.*”⁸

⁸ Fr. Çok İyi Mösyö (Çev. N)

Morgan eğildi, sesini alçalttı. “Morgan... Unuttun mu?” Amalie utanarak uzağa baktı ama hâlâ gülümsüyordu. *“En français, s’il vous plaît”*⁹

*“Je m’appelle Morgan”*¹⁰

*“C’est bien...”*¹¹ Kara kirpiklerinin altından Morgan’a bakıyordu; güneş ışığı saçının kestane gibi parlamasını sağlıyordu. “Morgan.”

Morgan kaçmayı denemişti. Tanrı biliyor ki bunu denemişti. Amalie’nin mutsuzluğuna dayanamayarak ona kendisini memnun etmeyecek bir şey yapmadığı konusunda güven verdi ve Bourlamaque’nin güvenini kazanmak için çok çabaladığını söyleyerek üzüntüsünü hafifletmeye çalıştı.

Bourlamaque’nin yanında onu dinlediğini fark etmeden “Ona karşı olan görevim her şeyden önce geliyor,” dedi.

Bourlamaque “Biraz zaman kazandığınızı söyleyebilirim,” dedi. “Ve bahsi de kazandınız. Bu öğleden sonra Fransızca öğrenmeye başlayabilirsiniz.”

Böylece Morgan kendi ağına düştü.

Bourlamaque ikisine kale içerisinde yürüyüş yapmayı önerdi. Böylelikle Morgan etraftaki şeylerin isimlerini öğrenebilecekti. Kapıdan dışarı çıkmadıkları sürece istedikleri yere gidebilirlerdi. Morgan, Amalie’nin kendisiyle beraber görünmesinin onun için tehlikeli olduğunu söyleyince Bourlamaque, Morgan’ın endişelerine pek aldırmadı.

“Adamlarımı tanıyorum, Binbaşı. Hiçbiri Amalie’ye zarar vermez.”

Bir saatten uzunca bir süre boyunca kalede dolaşmışlardı; Amalie gördüğü her şeyin Fransızca karşılıklarını ona öğretmeye çalışıyordu. Eğer Morgan Fransızca bilmiyor olsaydı başı dönüyor olurdu.

Bir kelimeyi her doğru söyleyişinde Amalie bir annenin çocuğunu cesaretlendirdiği gibi gülücükleriyle onu cesaretlendiriyordu. Morgan, aşırı gerilmiş bir ipin aşınması gibi ondan uzak durmayı başaramayacağını hissetti. Amalie yakında ondan nefret edecekti. Sadece o anın tadını çıkaramaz mıydı?

Amalie, Bourlamaque’nin evinin yanındaki yola döndü ve açık bir kapıyı itti. Morgan onu izledi ve kendini bir cennet bahçesinde buldu.

Güneyde turpların, soğanların, havuçların, bitkilerin, bezelyelerin ve patateslerin yanında çilekler, yeşillikler ve lahanalar vardı. Kuzeyde güller, küçük bir orkide, üzerinde arıların vızıldadığı pembe ve beyaz çiçekler vardı. Ağaçların

9 Fransızca olarak, lütfen. (Çev. N.)

10 İsmim Morgan. (Çev. N.)

11 Doğru. (Çev.N.)

arasında küçük, tahta bir bank duruyordu.

“Burası da neresi?”

“Bu Bourlamaque’nin sebze ve çiçek yetiştirdiği gizli bahçesi. Babam öldükten sonra yalnız kalmak için buraya gelmeye başladım.”

Yalnızlardı. Tamamen yalnızlardı. Bahçenin çevresinde yüksek bir çit vardı ve kalenin güneyinde, askerlerin yukarıdaki barakalarından asla göremeyecekleri bir yerdeydiler.

Evet, burası cennet bahçesi ve sen bir yılanısın, MacKinnon.

Morgan, orada Amalie’yle kalmaması gerektiğini, bunun aptalca olduğunu biliyordu ama Amalie kendisini takip etmesini söylediğinde bir rüyada kaybolmuş gibi dediğini yapmıştı.

Amalie meyve sebzelerin Fransızca karşılıklarını söyleyerek ***-fraises, carottes, petits pois*** meyve ağaçlarına doğru ilerliyordu. Morgan, Amalie’nin söylediği kelimeleri tekrarlarsa da bunun farkında değildi; akli sadece Amalie’deydi. Güneşin Amalie’nin saçında oluşturduğu parlaklık. Eteğinin yumuşak hışırtısı. Kalçasının hafifçe sallanması. Yanaklarının kıvrımı. Teninin göz alıcı yumuşaklığı.

Meyve ağaçlarına vardıklarında Amalie öne eğildi, küçük burnunu elma tomurcuğu kümesine uzattı ve kokladı. Gözleri kapandı ve gülümsedi. “Mmmm.”

“Fransızcada ‘güzel kadın’ nasıl denir?”

Amalie kızardığını hissetti ama ona bakamadı; onun yerine pembe tomurcuklara baktı. ***“Belle femme.”***

İçgüdüsel bir şekilde Amalie ondan uzaklaştı. Ne salak bir kızdı! Onu oraya getirmişti; çünkü yalnız olacaklarını ve kimsenin onları görmeyeceğini biliyordu. Ama şimdi oradaydılar ve yanında olmaktan neredeyse korkuyordu. Ama korktuğu Morgan değildi; Morgan’ın ona hissettirdikleri heyecan ve ürperme.

Amalie sonraki ağaca doğru yürüdü, dallarına doğru eğildi ve Morgan’ın onu izlediğini bilerek tatlı kokuyu içine çekti. “Bu benim favorim.”

Morgan iki uzun adımda onun yanına geldi ve eğilip tomurcukları kokladı. “Erik.”

Amalie şaşırması bir şekilde ona baktı. “Nasıl bildin?”

Bu Savaşçı onu hep şaşırtıyordu.

“Her zaman asker değildim.” Morgan döndü ve yakışıklı yüzünde düşünceli bir ifadeyle düzgün olarak ekilmiş bitkilere baktı. “Evet savaşmak için yetiştirildim ama aynı zamanda ekip biçmek için de yetiştirildim. Culloden’dan

sonra kaybetmeseydik topraklarımızın sahibi olacak Iain için evin en büyük ikinci oğlu olarak yapabileceğim her şeyi yapmak benim görevimdi. Babam bizi buraya getirdi, el değmemiş araziden bir çiftlik kurdu. Bizim de orkidemiz vardı. Bundan daha büyüktü ve babam birkaç erik ağacını annem için dikmişti.”

“Çiftliğe ne oldu?”

“Bir süre boş kaldı ve orman büyük kısmını yeniden kendine kattı. Ama Iain hizmetten ayrılınca biz Savaşçılar onun karısı ve bakmakla yükümlü olduğu küçük çocuğuyla tek başına bu tür bir görevle uğraşmasını istemedik. Böylece onlara düğün hediyesi olarak evi ve ahırları yeniden inşa etmeye ve tarlaları temizlemeye koyulduk.” Sonra Morgan acı bir şekilde gülümsedi. “Iain’i son gördüğümde, kucağında oğlu ve yanında Annie ile yeni evinin önünde bize el sallıyordu.”

Amalie, Morgan’ın üzüntüsünü fark etti ve onu rahatlatacak bir şeyler söylemek için düşünmeye çalıştı ama Morgan devam etti.

“Savaş bittiğinde bir gün ona katılmayı, belki evlenip çocuk sahibi olmayı ummuştum. Ama şimdi...”

Açıklaması gerekmiyordu. Amalie anlamıştı.

Savaş o gün sona erseydi Morgan Kanada’da, hayatta olup Fransa’ya gittiğini öğrenen İngilizler onu bir hain olarak göreceğinden oraya dönemezken kardeşleri İngilizlerin yönettiği topraklarda yaşayacaklardı. Hatta Morgan vurulabilir ya da asılabilirdi.

Ve ilk kez ona verilen seçenekleri fark etti korkunç bir ölüm ya da sevdiği insanlar ve diğer her şeyden yoksun bir yaşam.

Ama en azından hayatta!

Evet, hayattaydı ama aynı zamanda çok yalnızdı.

Bunun ne kadar kötü hissettirdiğini Amalie çok iyi bilirdi. Manastırda çok yalnızlık çekmişti; annesiz, babası uzaklarda... Ve babasının ölümünden beri gerçekten evi gibi görebileceği bir yer olmadan, kendini bu dünyada yapayalnız hissediyordu. Amalie uzandı ve Morgan’ın koluna dokundu. Kolundaki pazıbendi hissetti. “Üzgünüm, Morgan.”

“Gün bu tarz şeylerden bahsetmek için fazla güzel değil mi?” Morgan yüzünü ona çevirdi, gözlerinin içine baktı, yanağını okşadı. Sonra yüzündeki üzgün ifade gitmişti, sırtıyordu. Amalie, Morgan’ın konuyu kapattığını anladı. “Şimdi söyle bana, Amalie? Beni buraya neden getirdin? Tomurcukları koklamamı istediğini sanmıyorum.”

Hazırlıksız yakalanan Amalie kekeledi. “Bu... burası benim en sevdiğim yerlerdendir.”

Morgan’ın güldü. “Hayır, küçük hanım. Beni buraya getirdin çünkü seni yeniden öpmemi istedin, değil mi?”

Amalie’nin yanakları kızardı ve Morgan’a bakmaktan çekinerek uzaklara baktı. Nasıl bu kadar kolay anlayabilmişti? “Ben... ben...”

Morgan kolunu Amalie’nin beline sardı ve Amalie’yi kendine doğru çekti. Vücutları sertçe birbirlerine değince Amalie’nin içi ürperdi. Sonra Morgan, Amalie’nin çenesini kaldırıp kendisine bakması için zorladı. “Söyle, Amalie. Fransızca söyle...”

Amalie titreyerek fısıldadı. “*Embrassez-moi*”¹²Morgan!”

¹² FR. Öp Beni

On Beş

Morgan'ın dudakları kendi dudaklarına ilk değdiği anda Amalie kendisinin inlediğini duydu. Dört uzun gün boyunca bunu istemiş ve bunun hayalini kurmuştu; şimdi ise gerçekleşiyordu. Morgan onu yine öpüyordu. Amalie kollarını Morgan'ın boynuna dolamış eriyordu. Morgan, güçlü kollarıyla onu daha sıkı kucaklıyordu; ağzı sıcak ve ısrarcıydı.

Bu sefer dili Amalie'ninkini aradığında Amalie hazırdı ve dudaklarını onun için aralayarak hevesle teslim oldu. Morgan öpüşmeyi derinleştirip onun tadına baktıkça Amalie'nin karın altı yanıyordu. Morgan'ın baskı yapan diline kendi dilinin ani hareketiyle karşılık verdi, Morgan'ın vücudunun gerildiğini, kendi kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Morgan bir anlığına başını kaldırıp mavi gözleri, ıslak dudakları ve çatılmış kaşlarıyla ona baktı. Başparmağıyla Amalie'nin üst dudağını okşadı; kalbi Amalie'ninkinin üzerinde atıyordu. “Amalie, *mo leannan!*”

Amalie ne dediğini anlamadı ama önemsemedi çünkü hemen öpmeye devam etmişti.

Ama bu sefer biraz daha farklıydı. Morgan'ın ağzı onu neredeyse korkutan bir şekilde istiyordu. Amalie geri çekilmek yerine, ona kenetlendiğini, öpücüğüne tutkuyla karşılık verdiğini, dilinin onun diliyle oynadığını, dişleriyle dudaklarını ısırdığını, parmaklarını saçına gömdüğünü hissetti. Nefes alamıyordu. Düşünemiyordu. Ona ihtiyaç duymak, onun dokunuşlarına ihtiyaç duymak, onu tatmak, ona sıkıcı tutunmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Her nasılsa onunla öpüşmek hatırladığından çok daha iyi, çok daha etkili ve çok daha korkutucuydu. Hiç böyle bir şey hissetmemişti. Bunun verdiği korkusuz coşku, kanının kaynaması. Sonra Morgan'ın dudakları Amalie'nin dudağını bıraktı ve yanağından kulak memesine kadar Amalie'yi yaktı.

Amalie kendine gelemeden Morgan'ın parmaklarını saçına doladı ve boynunu duyarlı tenini ortaya çıkarmak için başını geri atmaya zorladı. Dudakları tatlı bir şekilde ateşliydi ve Amalie'nin zevkten titremesine sebep oluyordu. Amalie'yi tam kulağının altından ısırıldığında midesinde bir şey düğümlendi.

“Morgan!”

Morgan, Amalie'nin sesindeki ihtiyacı duydu, erkeklik organına kanın hızla gittiğini hissetti ve onu ne kadar istediğinden başka her şeyi unuttu. İnleyerek Amalie'yi kaldırdı, banka kadar taşıdı ve dudakları tenini hiç bırakmadan Amalie'yi dizlerinin üzerine oturttu. Isırışını diliyle yumuşatarak Amalie'yi yine ısırды ve boynunun daha fazlasını Morgan'a uzatmak için inleyerek başını çeviren Amalie'nin yükseldiğini hissetti.

Boynunu köprücük kemiğine kadar ısırıp yaladı ve boğazının altındaki çukurda durdu. Dudaklarının altında Amalie'nin nabızı çılgınca atıyordu. Parmaklarını Morgan'ın saçına dolayan Amalie'nin vücudu titriyordu. Amalie'nin verdiği tepki Morgan'ın beklediğinden çok daha arzuluydu. İsteği Morgan'ı şaşırtıyor, yakıyordu. Yumuşak göğüslerinden birini tuttu, başparmağıyla meme ucuna dokundu ve giysisinin altında sertleştiğini hissetti.

Amalie'nin vücudu sarsıldı ve Amalie inleyerek yükseldi. *"O, monDieu!"*

Ve o sırada Morgan tehlikeli bir şekilde Amalie'yle ilişkiye girmek üzere olduğunu fark etti. Gündüz. Mahkumdan biraz daha hallice olduğu bir Fransız kalesinde.

Ah, lanet şeytan! Lanet okuyarak dudaklarını hemen ipeksi teninden çekti. “Amalie! Beni affet! Bu kadar ileri gitmek istememiştim.”

Amalie'nin hüsrana dolu sızlanmasından Morgan'ın yeterince ileri gitmediğini düşündüğünü anladı. Amalie'nin ihtiyaç dolu sesi neredeyse onu yeniden öpmesine yol açacaktı. Ah, öyle kolay olurdu ki! Amalie gül pembesi teni, ıslak ve şişmiş dudaklarıyla titreyerek ve hızla nefes alarak kucağında oturuyordu. Ama Morgan kendi iyiliği için olmasa da Amalie'nin iyiliği için riski göze alamazdı.

Morgan kendine güvenemeyerek Amalie'yi kaldırdı ve önünde ayakları üzerine koydu. Ama gitmesine izin veremiyordu, henüz değil. Böylece onu tutmaya devam etti. Kalbinin atışı yavaşlıyor ve ağır ağır gerçekliğe dönüyordu kuşların ötüşleri, güneşin yüzündeki sıcaklığı, işlerinin başındaki askerlerin sesi.

Sonra geri çekildi, Amalie'nin yanağındaki koyu saçlarını geriye attı. “Gitmeliyiz. Uzun süre ortada gözükmememiz dikkat çekebilir.”

Amalie kafası karışmış gibi bir ifadeyle ona baktı. Teni hâlâ kırmızı ve

dudakları şişmişti. “Gitmek istemiyorum.”

Amalie’nin tatlı ve basit itirafını herhangi bir fahişenin en arsız teklifinden daha tahrik edici bularak iç çekti. “Ben de istemiyorum ama seni utandıramam, **mo ribhinn.**”

Tekrar kendini kaybetmemek için ellerini cebine soktu ve ona olan açlığıyla sessizce onun yanında yürümeye başladı.

Bourlamaque’yi göğsüne hedefledikleri silahlarıyla yarım düzine askerle bulmayı bekliyordu. Ama kimse yoktu. Bourlamaque’ye dönmek için acelesi olmayan Morgan güneye döndü ve kalenin arkasına giden yolu izledi “Bana ne demiştin?”

Morgan düşünmek zorundaydı. Ona demişti? “**Mo ribhinn!** Güzel kız ya da kadın demek, öyle değil mi?”

Amalie utanarak ve gülümseyerek ona baktı. “Daha önce?”

“Mo **leannan.**” Bunu İngilizcede en iyi nasıl söyleyebileceğini düşündü ama Amalie’ye bunu söylemekte kararsız kaldı. “Anlamı...”

Önlerine iki genç Abenaki erkek çıktı.

“**Kwai, nadögweskwa. ” Selamlar kuzen.** Uzun olanı sinirli bir ifadeyle Amalie’ye bakıyordu; İngilizce konuştu. “Onun fahişesi olmadığını söylüyorsun ama seni bu Mac-Kin-non’la yalnız dolaşırken buluyoruz.”

Demek Amalie’nin kuzenleri onlardı.

Uzun olan, bakışlarını Morgan’a çevirdi ve bıçağını çıkardı.

Amalie, Tomas’ın bıçağını çıkardığını gördü. Simon gözleri kocaman açılmış şekilde Tomas’ın yanında duruyordu. Amalie hemen kendini Morgan’ın arkasında onu kendisini korurken buldu. Ama tehlikede olan Amalie değildi. Kalbi küt küt çarpan Amalie öne çıkmaya çalıştı ama Morgan bir kolunu uzatarak ona engel oldu.

“Arkamda dur.” Sesi sakindi ama Amalie bakışlarını Tomas’dan ayırmayan Morgan’ın içten içe gerildiğini, her an saldırmaya hazır vahşi bir kedi gibi durduğunu hissedebiliyordu.

Morgan’ın omzunun üzerinden Tomas’ın, keskinliğini kontrol ediyormuş gibi başparmağını bıçağın kenarında gezdirdiğini gördü. “Kendi kuzenimize zarar vereceğimizi mi düşünüyorsun, Mac-Kin-non?”

Morgan “Verir misiniz?” diye sordu.

“Hayır.” Tomas Amalie’ye baktı ve Amalie onun öfkesini ve acısını gördü.

“O, rahiplerle çok fazla vakit harcayan ama anne tarafıyla yeterli vakit geçirmeyen aptal bir kız. Ama seni MacKin-non, seni seve seve öldürürüm.”

Simon’un bakışları Tomas’a çevrildi ve Amalie onun da kendisi kadar korktuğunu anladı.

Ama şaşırtıcı şekilde güldü. “Bıçağını yerine koy, delikanlı.” Çok korkan Amalie Fransızca konuşmaya döndü. **“Rangez votre couteau! II est des nâtres maintenant, Tomas!” Bıçağım yerine koy O bizden biri, Tomas!**

“Bizden biri mi?” Tomas İngilizce bağırarak Amalie’ye dik dik bakıyordu. “O elini bizim insanlarımızın kanıyla kirletmişken nasıl böyle söyleyebilirsin? Fransız babalarımız onunla barışabilirler ama biz Abenakiler barışmayacağız!”

Sonra Morgan konuştu. “Ben barıştım.”

“Ben barışmazdım!”

Tomas parlayan bıçağını salladı.

Ve Amalie daha bağırmadan her şey bitmişti.

Morgan, Tomas’ın arkasından boynunu sıkıyordu. Tomas hâlâ bir eliyle bıçağını tutuyordu ve boş yere ulaşamayacağı yerlere doğru bıçağını saplamaya çalışıyordu. Sonra, bir kolu hâlâ Tomas’ın boğazında olan Morgan, Tomas’ın bileğini tuttu ve bıçağını tutan kolunu Tomas’ın kendi boğazına doğru yavaş yavaş kaldırdı.

Ve Amalie kuzeninin öleceğini anladı. “Hayır Morgan, lütfen onu öldürme!”

Ama Morgan onu duyuyormuş gibi gözükmüyordu. Bıçak Tomas’ın çenesinin altına gelene kadar Tomas’ın dirseğine kırmaya devam etti.

“Kan mı istiyorsun?” Morgan bıçağı kendi ön koluna çekti ve açık renkli kanından akıttı. “Şimdi oldu!”

Sonra Tomas’ı serbest bıraktı. Bıçağın kenarı kan kırmızısıydı.

Ama o Morgan’ın kanıydı, Tomas’ın kanı değildi. Anında rahatlayan Amalie başından beri Morgan’ın bunu amaçladığını fark etti.

Tomas öne atıldı. Bir bıçaktaki kana bir Simon’un şaşkın yüzüne bakıyordu. Amalie, Tomas’ın bakışlarından onun bir düşman tarafından alt edildiğini aynı zamanda utandırıldığını bir düşmanın onun hayatını bağışladığını ve almayı çok istediği kanı ona verdiğini düşündüğünü anladı.

Morgan sırtarak Tomas’a arkasını döndü. “Gel buraya. Rahat rahat yaralanmış gururlarını avutsunlar.”

Ama yaralanmış olan Tomas ya da Simon değildi. Kolundan kan akan Morgan’dı.

Amalie, Morgan'ın bileğini tuttu, kolunu çevirdi ve kesiğin derin olmadığını görünce rahatladı. Yine de temizlenmesi gerekiyordu. "Cerraha gitmeliyiz."

"Sadece bir çizik ve..." Yaklaşan askerlerin sesiyle cümlesini bitirememişti.

Yanında bir düzine silahlı askerle Teğmen Rillieux ortaya çıkmıştı. Teğmenin bakışları Amalie, Morgan, kanayan kolu, Simon, Tomas ve bıçak üzerinde gezindi. Sonra Morgan'ı işaret etti. "Zincirleyin!"

El ve ayak bilekleri zincirlenmiş, kolu kanamaya devam eden Morgan siper tahtasına yaslandı. Kanlı bıçağın genç Abenaki'nin nefretine son vereceğini, böylece Amalie'nin onun veya kuzenleri için artık korkmayacağını umuyordu.

Hayır Morgan, lütfen onu öldürme!

Amalie korkmuştu ama Morgan'ın öfkeli genç savaşçıyı bir daha kendisine saldırmaması için ikna etmek dışında yapabileceği bir şey yoktu.

Tam kavga sona erdiğinde Rillieux'un ortaya çıkması ve yanında bir düzine silahlı askerin olması ne büyük bir tesadüftü. Tabii ki bu bir tesadüf değildi. Rillieux, Morgan'ın Bourlamaque'nin gözünden düşmesi umuduyla Abenakiler'in anlaşılabilir nefretini kullanıp onları kavgaya kışkırtarak bunu ayarlamıştı.

Morgan'ın kazanacağını biliyor muydu? Öyleyse Amalie'nin kuzenleri olduğunu bilmesine rağmen iki genç Abenaki'nin canına kıymak istemiş olmalıydı. Morgan'ın öleceğine inanmış mıydı? Hayır, yoksa alçak herif o kadar askeri yanında getirmezdi.

Ve Amalie, tatlı Amalie onu bir kez daha korumaya çalışmıştı.

Askerler Morgan'ın bileklerini zincirlerken Amalie Fransızca "Ama Mösyö MacKinnon yanlış bir şey yapmadı!" diyerek karşı çıkmıştı. "Tomas ona saldırdı ve Mösyö MacKinnon onu kolayca öldürebilecek olsa bile bunu yapmadı! Siz de yapamazsınız!"

Ama tabii ki Amalie'nin söyledikleri Rillieux'u etkilememiş gözüküyordu.

Morgan "Endişelenme," demişti. "Bourlamaque yakında her şeyi yoluna koyar."

Amalie gözlerini kocaman açıp Morgan'ın götürülüşünü izlemişti. Güzel yüzünde inanamazlık ve öfke ifadesi vardı.

Morgan gözlerini kapadı ve iç çekti. Üzerinde hâlâ Amalie'nin kokusu vardı. Amalie onu böyle nasıl şaşırtabiliyordu? Genç kızları hep sevmişti ve onların yanında bulabildiği zevklerin tadını çıkarırdı. Ama aklını hiç böyle kaybetmemişti.

Amalie için arzuyla öyle sarhoş olmuştu ki Amalie'nin tadını almak için onun güvenliğini ve kendi görevini tehlikeye atmıştı. Kuzenleri ya da Rillieux onları fark etseydi...

Peki görevin nedir, delikanlı? Güzel bir melez kızla flört edip öpüşmek mi!

Üzücü ama hayır. Görevi, çaldığı sırlarla kaçıp Elizabeth Kalesi'ne dönmek ve yeniden kardeşlerine katılmaktı. Görevi hayatta kalmaktı.

Morgan, askeri karakolun dışından Bourlamaque'nin sesini duydu ve zincirlerini çekerek ayağa kalktı. Morgan'ın seslerden yaşlı adamın öfkeli olduğunu anlaması on dakikadan daha az vaktini almıştı. "Bir sonraki sefere onun yerine kendinizi zincirlenmiş bulmak istemiyorsanız onu zincirlemeden önce bana gelin."

Evet, Morgan için durum eğlenceli hale geliyordu.

Kapı aralandı, yavaşça ışık süzüldü ve Bourlamaque içeri girdi. Yanında sinirli bir ifadeyle Rillieux de vardı.

Öfkeden dudaklarını ısırarak Bourlamaque Morgan'a baktı. Doğruca onu işaret ederek "Onu serbest bırakın ve özür dileyin," dedi.

Rillieux tereddüt etti, derin bir nefes aldı. Sonra, duvara asılı anahtara uzanıp "Yanlış anlaşılardan dolayı özür dilerim, Mösyö Mac..." dedi.

Bourlamaque "***Binbaşı*** MacKinnon," diye düzeltti.

Morgan, Rillieux'un çenesindeki bir kasın gerildiğini fark etti.

"Yanlış anlaşılardan dolayı özür dilerim, ***Binbaşı*** MacKinnon." Rillieux anahtarı Morgan'ın hücreindeki anahtar deliğine soktu, açtı ve Morgan'ın ayak bileklerini çözmek için eğildi.

"Özrünüzü kabul ediyorum." Morgan sırttı. "Kolu kanayan benken ve bıçağında kan olan oyken suçlunun ben olduğumu düşünmenizi anlayabiliyorum."

Morgan'a dik dik bakan Rillieux'un gözlerindeki nefret, alçak adamın onu ölü istediğiyle ilgili şüphe bırakmıyordu.

Amalie yanıp tutuşuyordu. Korsesini çıkarmış olsa da hararetini üzerinden atamamıştı. Gözlerini kapattı, tekrar uyumaya çalıştı ama vücudu garip hislerle boğuştuğundan ve aklı Morgan'da olduğundan uyuyamadı. Her hareket edişinde geceliği meme uçlarına değerek Morgan'ın, göğüslerini kavradığında ve başparmağını meme uçlarında dolaştırdığında yol açtığı gibi ürpermesine sebep oluyordu. Ve bacaklarının birleştiği yerde garip bir ağrı hissediyordu. Manastırdaki rahibelerin onu hakkında sık sık uyardıkları şehvet bu muydu? Öyle

olması gerektiğini düşündü. Ah, ama çıldırtıcı derecede tatlı bir histi. Ona bundan bahsetmemişlerdi.

Morgan'ı düşünmek tek çaresi gibiydi ama tamamen çare de olamıyordu çünkü onu düşündükçe daha çok ağrı çekiyordu. Onu banka taşıyan Morgan. Tenini dişleriyle ısırarak Morgan. Göğsünün şişkinliğini öpen Morgan. Ve sonra, Morgan'ın onun tutuşu, kalbinin Amalie'ninki kadar şiddetle atışı.

Ama hepsi bu değildi. Morgan'ın Amalie'yi etkileyen kişisel özellikleri de vardı. Onurlu oluşu, kendisini Amalie'den uzak tutuşu, bahçeden çıkarken ellerini cebine sokuşu. Koruyuculuğu, Tomas ve Simon önlerine çıktığında Amalie'nin önüne geçişi. Gücü, Tomas'a zarar vermeden kavgayı sonlandırmak için kendi kanını ona vererek Tomas'ı alt edişi.

Amalie daha önce hiç böyle bir adamla karşılaşmamıştı.

Yataktan çıktı, pencereye doğru yürüdü ve serin havanın ateşli tenini ferahlatması umuduyla pencereyi açtı. Yıldızlar parlıyordu, ay ormanın üzerinde duruyor ve cırcırböcekleri ile kurbağalar ninnilerini söylüyorlardı. Rüzgar ormanın, ırmağın ve askerlerin kamp ateşlerinin kokularını taşıyordu. Uzaklarda bir yerde bir baykuş ötüyordu.

Pencere pervazına yaslandı; serin, temiz havayı soludu. Baş dönüyor gibiydi. "Fransızcada 'güzel kadın' nasıl denir?"

Büyüleyici bir andı. Etraflarını saran tomurcuklar ve Morgan'ın sınımsız bakışları. Gerçekten onun güzel olduğunu mu düşünüyordu?

Beni buraya getirdin çünkü seni yine öpmemi istedin, değil mi?

Evet istemişti. Bir şekilde Morgan gerçeği biliyordu.

Söyle, Amalie. Fransızca söyle!

Embrassez-moi, Morgan!

Amalie parmaklarını dudaklarına götürdü; o anı hatırlamasıyla dudaklarının titrediğini hissetti.

Sonra bir adamın horultusu gibi ses duydu. Aşağıda, bir nöbetçi asker çantasını yandaki askerin kulübesine yaslamış görevinin başında deliksiz uyuyordu. Şüphesiz Morgan'ın kaçmaması için görevlendirilmişti...

Amalie'nin şaşkınlıktan nefesi kesildi.

Morgan tam aşağıda, sadece iç çamaşırıyla açık penceresinde oturuyordu, bir kolunu kıvrıdığı dizine koymuştu ve Amalie'yi izliyordu.

Morgan bir şey söylemeden koyu gözleriyle ona bakıyordu; çıplak göğsü her derin nefes alışıyla inip kalkıyordu; kolundaki savaşçı işaretleri kesik ay ışığının

altında görülebiliyor ve pazıbentlerindeki İskoç paraları parlıyordu. Amalie uzaktan bile Morgan'ın da kendisi gibi yanıp tutuştuğunu, erkekliğinin onu çağırdığını fark edebiliyordu.

Amalie, Morgan'ın onu bir kez daha tutup öpmesini istiyordu ama fark edilme tehlikesi olmadan onun yanına gidemezdi; hatta onunla konuşamazdı. Bourlamaque ikisini gece yarısı böyle yarı çıplak bulursa Morgan kesinlikle cezalandırılırdı, hatta belki kırbaçlanabilirdi. Yine de ona dokunmak istiyordu; ona ihtiyacı vardı.

Zorla nefes alan Amalie'nin aklına bir fikir geldi. Saç örgüsünün kurdelesini çekip saçları açılana kadar çözmeye başladı. Sonra eğildi ve saçlarını pencereden sarkıttı.

Morgan'ın nefes alıp verişinin hızlandığını duydu; çıplak karın kasları iyice gerilmişti. Morgan dimdik oturuyordu, sol koluyla saçlarını tutuyor ama Amalie'ye ulaşamıyordu. Sonra birden bir ayağını dengeli bir şekilde pencere pervazına koyarak ayağa kalktı; yüzü Amalie'nin yüzüne yakındı ve bakışları Amalie'ye kenetlenmişti. Saçından kalınca bir tutam aldı, yüzüne bastırdı ve gözlerini kapatarak kokladı.

Amalie ne kadar süre o şekilde kaldıklarını bilmiyordu; ikisi, ay ışığının altında... Sadece çok çabuk bittiğini biliyordu.

Morgan "Uyu Amalie," diye fısıldadı.

Ve sonra gitti.

On Altı

Morgan baltayı indirdi, sonra aniden geri çekti ve tekrar indirdi. Acısına izin vererek, bastırılmış öfkesini dışarı vurarak, sert darbeler indiriyordu. Her vuruşuyla odun yongaları savruluyordu. Hava bunaltıcıydı ve yaz güneşi tenini yakıyordu; alnından, sırtından, çıplak göğsünden ter akıyordu. Ağacın çatırdadığını duydu, eğilmeye başladığını gördü ve genç kozalaklı ağaç devrilirken kenara çekildi.

Genç bir asker Fransızca “Ağaçları düşmanıymış gibi yere deviriyor,” dedi.

Diğeri kıs kıs gülererek “Belki de ağaçları sevmiyordur,” diye fısıldadı.

Bir üçüncüsü “***Vous êtes des idiots!***” dedi. “Geçen sene o ve adamları Montcalm’la burada savaştı. Savaşçılar tam bu ağaçların arkasından bize ateş açtılar ama adamlarının çoğu bizim bombardıman ateşlerimiz ile öldüler. Belki de öfkesinin sebebi budur.”

Morgan üç adamı dövme ihtiyacı hissetti ama onları görmezden gelmek en iyisiydi. Gözlerindeki teri sildi, baltayı yere koydu, bir testere aldı ve en kalın dalları derin vuruşlarla kesmeye başladı.

Neden o kadar huzursuz, o kadar diken üstünde hissettiğini bilmiyordu. Vücudu çok gerilmişti ve boğulacak gibiydi. Patlamaya hazır bir volkandı sanki.

Belki de ***burasıydı***. Ağaçlar ona acı dolu katliam sahnelerini anımsatıyordu ama böyle olacağını tahmin etmişti. Bu iş için gönüllü olmuştu; çünkü Bourlamaque’ye kale duvarları dışında da güvenilir olduğunu kanıtlayabilecekti, kendisine güvenmesini ve gardiyanın bu görevine son vermesini sağlayacaktı; böylece oradan kaçabilecekti. Yaşlı adamı çok sevmeden, Bourlamaque’nin askerlerine Savaşçıların hayatlarına mal olabilecek bir şeyler öğretmeden oradan kaçması gerekiyordu.

Ama hepsi bu değildi. Önceki gün Connor ve adamlarının Saint-Frederic’den gelen bir ikmal trenini yağmaladıklarını duyduğundan beri oldukça gergindi. Değerli her şeyi almışlardı ve otuz iki Fransız askeri ile askerlere satış yapan dört

sivil arabacıyı öldürmüşlerdi. Geride sadece ordunun gerisinden gelen iki sivil ve on altı yaşındaki bir delikanlıyı canlı bırakmışlardı. Hayatta kalanlar vahşi cinayetleri anlattılar kasaturalarla işleri bitirilen adamlar, merhamet dilenirken öldürülen askerler, vurulup yere düşen; sonra yeniden vurulan arabacılar.

Kulağa Morgan'ın tanıdığı Savaşçılar gibi gelmiyordu. Ama Savaşçılar **oldukları** kuşkusuzdu. Kadınlar Morgan'ı gördüklerinde korkuyla onu işaret edip ağlamaya başlamışlardı. Cinayetlerin çoğundan onu sorumlu tutuyorlardı. Cerrahın öfkelerini hafifletmesi ve Morgan'ın onlara saldıran kişi olmadığını açıklaması beş dakikasını almıştı. Ama Morgan'ın saldırının liderine olan benzerliği onların Savaşçı olduğunu kanıtlamak için yeterli olmadığından Connor, Bourlamaque'ye bir mesaj göndermişti.

“Bourlamaque'ye Connor MacKinnon'un intikam almak istediğini söyleyin!” diye bağırıyordu.

Bunları Fransızca söylemesi ne üzücüydü!

Morgan, Connor'un çocukken ateşlenip uzun bir süre boyunca saatlerce doktorundan biraz Fransızca öğrendiğiyle ilgili bir yalan uydurmak zorunda kalmıştı.

Morgan artık zincirlere bağlı olmadığından Bourlamaque'nin hikayesine inandığını düşündü.

Morgan önceki gece Connor ve yok yere hayatlarını kaybeden Fransızları düşünerek uyuyamamıştı. Connor'un bir gün o kadar vahşice öldürdüğü için hissedeceği suçluluk ve üzüntüyü düşünmek göğsünün ağrmasına sebep oldu. Öyle gözüküyordu ki Connor kana susamış, öfkeden deliye dönmüş, merhametsizleşmişti. Kardeşlerinin Morgan'ın öldüğünü düşünmesi Morgan'ın suçu olmasa da oradan kaçmayı başararak buna engel olabilirdi.

Onun yerinde Connor ve adamları dikkatsizce savaşıyor hayatlarını tehlikeye atıyorlardı ve onun öcünü almak için yersiz bir çabayla Fransız kanı dökülürken kendisi yalanlardan örülmüş bir ağın içinde yaşıyordu.

Ama uyuyamamanın tek sebebi bu değil, değil mi?

Hayır, lanet olsun ki bu değildi.

Çoğu gece uzanıp Amalie'yi düşünerek terliyor, kanı damarlarında hızla hareket ediyordu. Amalie'nin ay ışığı altında saçını ona uzattığı geceden beri ***Meryem, Tanrı'nın Annesi, merhamet göster*** Amalie'den başka pek bir şey düşünemiyordu. Methuselâh'tan fazla bile yaşasa asla Amalie'yi, güzel Amalie'yi, ellerine değen gür saçlarını, mis gibi kokan ipeksi saçlarını

unutamazdı.

O günden sonra dört Fransızca dersi daha aldı ya da öpüşme dersleri mi demesi gerekiyordu? Genç kız hızlı öğretiyordu ama Amalie'nin ona Fransızca öğrettiğinden çok Morgan Amalie'ye öpüşmeyi öğretiyordu. Morgan, Amalie'nin dudaklarının, boynunun, göğüslerinin tadını alana kadar, Amalie kollarının arasındayla güçsüz düşene kadar, neredeyse kendi kontrolünü kaybedene kadar Amalie'yi öpüyordu. Ve her seferinde bunun bir daha olmayacağını söylüyordu.

Sen aşağılık bir yalancısın ve bunun farkındasın, delikanlı.

Evet ama Amalie o iri gözleriyle, tatlı gülüşüyle ve yumuşak kıvrımlarıyla onu yalancı **yapıyordu**. Yumuşak teni, yumuşak dudakları, yumuşak göğüsleriyle ve öpüşüklerinde titreyen iç çekişleriyle Amalie yumuşak ve tatlıydı. Havva ve elmasına dayanabilirdi ama Amalie'ye...

Onun kadar masum olan hangi kız onu bu kadar baştan çıkarmıştı?

Son kereste parçasını da testereyle kesti, botunun ucuyla kalın dalı tuttu ve kenara itti. Genç Fransız askerler kerestenin etrafına ip dolayıp keresteyi ağaç engeline doğru itmeden önce Morgan çoktan diğerine geçmişti.

Amalie masumdu, evet ama melek yüzünün altında, düzgün bir şekilde bağladığı korsesinin altında, eteğinden sarkan küçük inci tespihinin altında yaşamış arzu dolu bir kadın vardı. Bunun farkında olup olmadığını Morgan henüz bilmiyordu.

Ama Morgan farkındaydı ve bu yüzden o kadar yanıp tutuşuyordu ki Amalie onun için bir hastalık olmuştu, ona olan arzusu bir tür deliliğe dönüşmüştü. Iain Morgan'a görseydi onunla nasıl alay ederdi! Iain'in Annie için arzudan aklını kaçırmasının üzerinden çok uzun bir zaman geçmemişti. Ve Morgan o zaman Iain'e neler söylemişti?

Ah, Tanrı aşkına, Iain! Onu bu kadar istiyorsan onunla yat ya da evlen! Ama arzuyla dönüp durarak beni de uykumdan etme!

Ona müstahaktı!

Morgan, Amalie'nin de gergin olduğunu biliyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordu, onu öptüğünde ona karşı hareketlerinde hissedebiliyordu, istekli iniltilerinde duyabiliyordu. Bakireydi ama şimdi bir kadına duyduğu ihtiyaçla yanıp tutuşuyordu.

Morgan'dan öpücüklerden fazlasını istiyordu; bunun anlamını bilmesine de. Erkekler ve kadınlar hakkında ne biliyordu ki?

Ona öğretmek sana düşmez, MacKinnon. Bu zevk kocasına ait olacak.

Bunu sakın unutma.

Diğer erkekler gibi olsaydı Amalie'yle yatar ve yaz bitmeden onu hamile bırakırdı. Ama o diğer erkekler gibi değildi. Ah, çok sayıda kadınla sevişmiş ve bir erkeğin ihtiyacını tüm gücüyle hissetmişti. Ama arzusunu bunun bedelini bilmeyen bir kadınla hafifletecek türden erkeklerden değildi. Mohikanlar arasında kadınlar isteyerek sevgili edinirler ve utanç duymadan çocuklarını doğururlardı. Ama İngilizler ya da Fransızlar, hatta İskoçlar arasında bu böyle değildi. Onunla yatacak olursa utancı ikiye katlanırdı saflığını kaybetmenin yarattığı kırıklık ve saflığını ona ihanet eden bir adam için kaybedişi.

Morgan, Amalie'yi ona bunları yaşatmayacak kadar çok seviyordu. Amalie bir erkeğin sevgisini ve koruyuculuğunu hak ediyordu ama savaşa rağmen başı tatlı hayallerle dönüyor olsa da Morgan onunla evlenmeyi umut edemiyordu.

Ama evlenmezsen onunla yatamazsın, delikanlı.

Bourlamaque onu ne kadar çabuk Trois Rivières'e gönderirse o kadar iyi olurdu. Morgan, Bourlamaque'nin başrahibeye bir mektup yazdığını biliyordu. Connor'un ikmal trenine yaptığı saldırının Bourlamaque'nin Amalie'yi kalenin koruyucu duvarları dışına gönderme planını ertelemesine de sebep olduğunu biliyordu.

Bourlamaque sıkı dişleriyle ve gözlerindeki derin üzüntüyle "Onun hayatını bağışlasalar da böyle bir katliamı görmesini istemiyorum. Yüce Tanrım!" demişti.

Ve böylece şimdilik Amalie orada kalıyordu.

Morgan bir bağırışma sesi duydu ve askerlere bakmak için başını kaldırdı; askerlerin arasında beyaz topa benzeyen bir şeyi ileri geri yuvarlayan Rillieux ve Durand da vardı. Wentworth'un İngiliz askerleri kadar disiplinli değildi bu Fransız askerleri, değil mi?

Rillieux topu Morgan'a fırlatarak "Bu sizden olmalı," dedi.

Morgan baltayı bıraktı, topu yakaladı ve ciğerlerinde havanın çekildiğini hissetti.

O bir top değildi. Güneş altında beyazlamış bir insanın kafatasıydı. Boş göz yuvaları yokluğa bakıyordu; havuç rengi saçlarından bir tutam dışında eti temizlenmişti.

Havuç rengi saç. ***Charlie Gordon.***

Damarlarında öfkeyi hisseden Morgan başını kaldırdı, Rillieux'un şaşkın bakışına karşılık verdi ve öldürmek ***istemenin*** ne demek olduğunu anladı. "Seni aşâğılık orospu çocuğu!"

Amalie gülü vazoya koydu, düzenlemenin istediği gibi görünmesini sağlayamayacağını düşünerek sinirlenip gülü yeniden eline aldı. Vazonun ağzı çok genişti ve güllerin sapları çok kırılıyordu. Onları sadece güzellikleri için değil, Morgan’a bahçede geçirdikleri zamanı da hatırlatmak için akşam yemeğinde masaya koymayı düşünerek kendisi kesmişti. Önceki gün Morgan onun için bir tane koparmıştı ve...

“Ah!” Amalie diken batan parmağını ağzına götürüp kanını emerken garip bir şekilde ağlama ihtiyacı duydu.

Önceki gece uyumamıştı; bu yüzden huysuzdu. Birçok gece yatağında uyuyamadan uzanmış, Morgan’ı düşünüyordu ve bir şey istiyordu... Ne istiyordu?

Keşke bilseydi.

Daha önce bir adamın, söylediği her şeyin, her bakışının, her hareketinin bu kadar farkında olmamıştı. Daha önce dudakların basitçe birbirine değmesinin, dillerin birbirine dokunmasının, teninde bir erkeğin elinin dolaşmasının karnı acıkabilirmiş gibi onu böylesine çılgına döndürebileceğini, muhtaç edebileceğini düşünmüyordu. Ama arzudan başka hisleri de vardı.

Babasının ölümünden itibaren ilk kez yalnız hissetmiyordu. Morgan’la olduğunda, istendiğini, kendisine ihtiyaç duyulduğunu; evindeki rahatlığını hissediyordu. Morgan, Amalie’nin düşünceleri onun için gerçekten önemliymiş gibi onu dinliyor, onunla gülüyordu. Morgan, Amalie’yi onun hazzı da kendisinininki kadar önemliymiş gibi aynı hassasiyetle öpüyordu. Teğmen Rillieux’un kötü hareketleri karşısında ona emirler vermek yerine onu koruyordu.

Ön kapıdan gelen gürültü düşüncelerini böldü adamların sinirle bağırışları, paldır küldür yürüme sesleri. Amalie koridora çıkınca Teğmen Rillieux ve Teğmen Durand’ın Bourlamaque’nin çalışma odasına doğru ilerlediklerini gördü. Rillieux kanayan burnuna bir peçete tutuyordu ve Durand endişeli ve solgun görünüyordu.

“Bourlamaque’nin bir şeyler yapmaktan başka seçeneği yok!” Teğmen Rillieux’un yüzü yaralıydı ve öfkeden kıvrış kıvrıştı. “Subaylarımızdan birine bir Fransız subaya yapılan saldırıyı görmezden gelerek askerlerin saygısını muhafaza edemez.”

Midesi düğümlenen Amalie, Rillieux ve Durand Bourlamaque’nin çalışma odasına girene kadar bekledi ve parmak uçlarında kapalı kapıya kadar gidip içerideki seslere kulak kabarttı.

Teğmen Rillieux “Ona kafatasını gösterdim,” diyordu “ve bir anda delirip

bana vurdu! Onu kırbaçlattırmasan da en azından cezalandırmalısın.”

Bourlamaque uyarıcı bir ses tonuyla “Gerçek bu mu?” diye sordu.

Bir anlığına sessizlik oldu ve biri boğazını temizledi. “Tam olarak değil, mösyö.”

Bu Teğmen Durand’ın sesiydi.

“Teğmen Rillieux ve bazı el bombası atan askerler kafatasını ileri geri yuvarlayarak oynadılar. Sonra teğmen onu “Bu sizden olmalı,” diyerek MacKinnon’a fırlattı. MacKinnon tanımış gözüktü. Sonra Teğmen Rillieux’a...” Durand boğazını yeniden temizledi. “Orospu çocuğu dedi... .ve ona vurdu, mösyö.”

“Bunlar olurken siz kapıların dışında mıydınız?” Bourlamaque sinirli konuşmuştu. “Binbaşı MacKinnon şimdi nerede?”

Teğmen Rillieux cevapladı. “Kafatasını alarak uzaklaştı.”

“O nerede?” Bourlamaque’nin bağıırışı Amalie’yi zıplattı.

Durand “Sanırım mezarlığa doğru gitti, mösyö,” diye cevapladı.

Amalie daha fazlasını duymak için beklemedi, eteğinden tutup koşmaya başladı.

* * *

Amalie, Morgan’ı Teğmen Durand’ın tahmin ettiğı gibi mezarlıkta buldu. Üzerinde sadece botları ve pantolonu olan Morgan uzak bir köşede yere eğilmiş, baltasıyla çukur kazıyordu. Amalie uzaktan bile yüzündeki siniri görebiliyordu.

Amalie sessizce ona yaklaştı, durdu ve dişlerini sıkarak, terlemiş, düzgün göğsüne ve karnına pislikler yapışmış olan Morgan’ın derin bir mezar kazısını izledi. Yanında, yerde beyaz bir şey duruyordu.

Kafatası.

Çene kemiğı eksikti. İki geniş göz çukuru şaşırmış gibi gökyüzüne doğru bakıyordu. Tepesinde bir tutam turuncu-kırmızı renkte saç vardı.

Her kimse babasıyla aynı günde ölmüştü.

Amalie titredi.

Morgan onu görmemiş gibiydi; küçük bir mezar oluşturana kadar sessizce kazmaya devam etti. Sonra baltayı kenara koydu ve özenle kafatasını aldı. Onu toprağı bırakırken tereddüt etti; Amalie nedenini anlıyordu.

Omuzlarındaki şalı ona uzattı. Morgan önce şala, sonra Amalie’ye baktı.

Gözlerindeki keder Amalie'yi ağlatmaya yeterdi. Morgan şalı aldı, dikkatlice kafatasının etrafını sardı ve kafatasını toprağa gömdü.

Amalie ayak sesleri ve kısık insan sesleri duydu; etrafına bakınca düzinelerce vakur bakışlı asker gördü. Sonra elinde İncil ve yanında Bourlamaque ile Père François kalabalığının içinden çıktı.

Morgan'ın yanında durdular.

“Adı Charlie Gordon'du.” Morgan'ın sesi üzüntülüydü. “Uzun süredir bizimle birlikte değildi ama iyi ve adam gibi bir delikanlıydı. Sadece on sekiz yaşındaydı. Bir gülle kafasına mal oldu. Kafasını bulamamıştık.”

O güne kadar.

Amalie eğildi, bir avuç toprak aldı ve mezara attı. Bourlamaque ve ardından Teğmen Durand ile Mösyö Lambert de aynısını yaptılar. Sonra Morgan bir avuç toprağı mezara attı ve Père François cenaze töreni için dua okumaya başlarken haç çıkardı.

“Requiem ætemam dona eis, Domine, et luxperpetua luceat esi...”

Père François devam ederken Amalie dizlerinin üzerine çökmüş, gözlerini kapatmış, küçük tahta hacını bir elinin içinde tutan Morgan'ı izliyordu. Morgan'ın nefesi, hissettikleri fani bedenine zor sığıyormuş gibi titrekti.

Amalie yutkundu, Morgan'a yaklaştı ve çıplak omzuna elini koydu.

Teğmen Rillieux'un Morgan'ın diğer tarafında durduğunu görmemişti. Rillieux'un bir gözü morarmıştı, elinde peçete vardı, burun delikleri kanla kaplıydı ve Morgan'a nefret dolu bir şekilde bakıyordu.

Morgan pencere pervazına oturdu ve dolunayın gökyüzünde süzülüşünü izledi. Gecenin soğuğu tenini ferahlatıyor, göğsünün içinde garip bir boşluk hissediyordu. Karşısındaki nöbetçi asker horluyordu ve sesi küçük gece canlılarının cırtlıları ve gaklamaları arasına karışıyordu. Yukarıda Amalie'nin penceresi açıktı ve odası sessizdi.

O gün yaptığı şey aptalcaydı ama Tanrı şahidi olsun ki kendine engel olamamıştı. Zavallı Charlie'den geriye kalanı tutmuştu, Rillieux'un sırttığını görmüş ve içinde bir şeyler kopmuştu. Rillieux'un yüzüne yumruk atınca gerçek bir tatmin duygusu hissetmişti.

Kılıcı olsaydı o aşağılık adam ölmüş olurdu.

Bourlamaque ertesi gün ona ne yapacağına karar verecekti. Ama kırbaçlansa, askeri karakola kilitlense ya da bütün gün boyunca su taşımak zorunda bırakılsa bile Morgan'ın umurunda değildi. Bourlamaque'nin vereceği cezadan

kaçmayacaktı çünkü Bourlamaque bir kez daha iyi bir insan olduğunu göstermişti. Morgan'ı anında zincirlemek yerine önce rahip getirmiş ve dualar edilene kadar beklemişti.

Morgan yakında ona ihanet edecek olması gerçeğinden nefret ediyordu.

İyi Fransız rahip dua okurken askerler de sessizce saygı duruşunda bulunmuşlardı. Hatta Teğmen Durand küçük mezara toprak atmıştı. Ve Amalie...

Tanrı bu kızı korusun! Bir anda yanına gelmiş ve ne düşündüğünü biliyormuş gibi, kafatasının pislik içinde durması kendisini de üzmüşçesine omuzlarındaki şalı ona vermişti. Ve sonra Morgan onun yumuşak elini omzunda hissetmişti. Basit bir hareketti ama cesaret gerektirirdi. Kaledeki herkese onun için ölünün Fransız olmayışının önemli olmadığını göstermişti. Bu hareketi Morgan'ı derinden etkilemişti. Kalbinde adlandırmaya korktuğu bir şeyler kıpırdandı.

Amalie'ye aşık olamazdı; ona aşık olursa onu bırakamazdı.

Ama bırakmalıydı onu. Orada kalamazdı. Orada kalmak onu gerçekten bir hain yapardı. Bu onu kendi kanından olanlara, liderlik etmeye söz verdiği adamlara, yanında savaşan Joseph ve Stockbridge savaşçılarına düşman yapardı. Düşüncesi bile kötüydü.

“Morgan?”

Şaşıran Morgan etrafa bakındı.

Ve orada, karşısında Amalie duruyordu.

On Yedi

Morgan pencere pervazından geriye çekildi ve biri onu görüp duymasın diye pencereyi kapattı. “Tanrı aşkına, burada ne yapıyorsun?” Morgan kendi odasına gitmesini söylemek için Amalie'ye doğru yürüdü. Ağzı kurumuştı.

Amalie sadece geceliğini giymişti ve koyu saçları neredeyse dizlerine kadar uzanıyordu. Dantelli geceliğinin altından küçük ayak parmakları gözüküyordu. İnce kumaş, vücudunu kapatmaya pek yaramıyordu; solgun ışık meme uçlarını, kalçasının kıvrımlarını, cinsel organını belli ediyordu.

Amalie yavaşça ona doğru yürüdü. “Bu gece çok sıcak. Ben... ben uyuyamıyorum.”

Hâlâ çılgına dönmemiş olan bir tarafı, Amalie’nin yüzündeki duygu değişimlerini izledi kararsızlık, utangaçlık, umut. Sonra bakışları Morgan’ın çıplak kolları, göğsü ve karnına dönünce Morgan başka bir şey daha gördü arzu.

Arzuyu ona kim aştı, delikanlı? Öpücüklerinle sen yaptın bunu, değil mi? Sen ortaya çıkmadan önce, tamamen el değmemişti.

Amalie şimdi onun karşısında duruyordu. Hafif kokusu başını döndürüyor, kanını kaynatıyordu. “Arkadaşın ve Teğmen Rillieux’un bugün yaptığı şey için üzgünüm. Senin için endişeleniyorum Morgan. Bourlamaque’nin seni çok sert cezalandırmaması için dua ediyorum.”

Morgan’ı kendine getiren, sözlerinin garipliği idi. Gecenin bir yarısı odasına çok sert cezalandırılmamasını söylemek için mi gelmişti? “Bourlamaque seni burada bulursa beni mahveder.”

Bir anlığına Amalie kafası karışmış gibi gözüküyordu. Sonra gözleri irileşti ve bakışları Morgan’ın cinsel organına kaydı. Hemen uzağa baktı. “Mösyö Bourlamaque üzgündü ve çok fazla konyak içmişti. Horladığını duyabiliyordum. Sabah olmadan uyanamaz.”

Morgan ona dokunma isteğiyle savaşıyor kollarını göğsünde birleştirdi. “Sorumu cevaplamadın. Neden buradasın? Ve seni buraya getirenin yaz sıcaklığı olduğunu söyleme çünkü benim yatağım da sıcak.”

Amalie rahatsız bir ifadeyle tekrar uzağa baktı. “Ben... benim ihtiyacım...”

“İhtiyacın?” Morgan cevabı biliyordu ama ondan duymak istiyordu.

Amalie fısıltıyla konuştu. “Senin **yanında** olmaya ihtiyacım var.”

Hassas ve masum. Amalie tükenmeyen arzusuyla karşısında duruyordu ve bunun için ne yapacağını bilmiyordu en azından bunu isteyebilecek kadar.

Morgan’ın eli ona ihanet etti, uzandı ve Amalie’nin kulağının arkasından ipeksi saçına dokundu. Bu basit dokunuş neredeyse onu tatmin etmeye yeterdi. “Ah Amalie, çok güzelsin! Bir adamı ruhuna kadar baştan çıkarırsın. Ama ne istediğini bilmiyorsun değil mi?”

Amalie başını kaldırdı. Yüzündeki kararsız ifade yerini dişi bir meydan

okumaya bırakmıştı. Ve sonra Morgan'ın beklemediği bir şey yaptı. Avuçlarını çıplak göğsüne koydu, parmak uçlarında durdu ve onu öptü.

İkisi de Amalie'nin cesaretiyle şaşırmış ve tahrik olmuştu. Morgan pasif kalıp öpücüğe Amalie'nin yön vermesini istedi. Amalie'nin dudağı ateşliydi ve diliyle tatlı vuruşlarla ağzının içini keşfediyordu. Bunun yarattığı ateş doğrudan Morgan'ın cinsel organını etkiliyordu. Amalie beklediğinden de hızlıydı.

Buna izin vermenin aptallık olduğunu biliyordu ve neredeyse Amalie'nin gitmesini isteyecekti ki aklına değişik fikirler gelmişti. Ayrıca onu o kadar isterken, kemikleri bile onun için yanıp tutuşurken, Amalie hayatı olan yalanların ve aldatmacaların içinde geriye kalan tek doğru ve gerçek şeymiş gibi gözükürken onu nasıl uzaklaştırabilirdi ki...

Evet, onu reddedemeyeceğini biliyordu. Amalie onu sevecek, belki onu hamile bırakıp belki de sonra terk edecek bir adamdan fazlasını hak ediyordu. Ama şimdi oradaydı, onun odasında. Gecenin karanlığında bir melek ona gelmişti ve onu ruhundaki tüm ateşle öpüyordu.

Bir kadına zevk vermek için başka yollar yok muydu? Evet vardı. Amalie ile ellerini, dudaklarını ve dilini kullanarak aşk yapabiliirdi. Amalie'nin arzusunu hafifletebilir, ona zevk verebilir ve bunları yaparken onu hâlâ bir bakire olarak bırakabilirdi. Ona zevk verecek ilk erkek olabilirdi.

Ani bir arzuyla onu kendine doğru çekti, öpüşmenin kontrolünü ele geçirdi. Amalie'nin diline kendi dilinin cesur dokunuşlarıyla karşılık verdi. Evet Amalie onun olamazdı ama o gecelik sadece o gecelik Morgan **onun** olabilirdi.

Amalie, Morgan'ın içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. Morgan güçlü kollarıyla onu göğsüne bastırdı ve Amalie'nin öpücüklerine teslim olup o da öpmeye başladı. Ama bu tatlı bir öpüşme değildi; bahçedeki gibi nazik bir öpüşme de değildi. Sert, vahşi, neredeyse şiddetliydi; Amalie'nin dizlerinin çözülmesine ve kalbinin küt küt atmasına sebep oluyordu.

Oraya gelmesinin yanlış olduğunu biliyordu. Namuslu kadınlar gece yarısı gizlice erkeklerin odalarına gitmezlerdi. Ama birçok gece olduğu gibi o gece de Morgan'ı düşünerek, içindeki açlığı gidermek isteğiyle uyanık kalmıştı ve sadece onunla olmak isteğini biliyordu. Onu geri göndereceğinden korkmuştu, onu namussuz ve hareketlerini utanç verici bulacağından korkmuştu. Ve başta Morgan ona kızmış **görünmüştü** ama sonra...

O, mon Dieu, ihtiyacı olan şey buydu!

“Amalie, **mo luaidh!** Morgan boğuk sesiyle onun adını ve anlamını bilmediği

kelimeleri fısıldadı. Sonra Amalie'yi kucağına aldı, yatağına taşıdı ve ağırlığını yana vererek onu çarşafın üstüne yatırdı. "Söyle bana, benden istediğin ne?"

Amalie titredi, ondan bir tür cevap beklediğini bilerek ona baktı. Ne diyeceğini bilemiyordu. "Öp beni."

Hızla Amalie'ye doğru eğildi, diliyle yumuşatarak üst dudağını ısırdı ve emdi. "İstediğin şey sadece bir öpücük mü, daha fazlasını mı istiyorsun? Kadınlar ve erkekler hakkında ne biliyorsun, küçük hanım? Manastırda sana ne öğrettiler?"

Sorularıyla huzursuzlaşan ama hâlâ ona aç olan Amalie ellerini Morgan'ın omuzlarının sert kıvrımlarında gezdirdi. "Ben... Ben kocasının yanında uzanıp acı içinde çocuklarını doğurmasının bir kadının görevi olduğunu biliyorum."

"Görev? Acı?" Morgan dudaklarını Amalie'ninkilere dokundurdu, dudaklarının kenarlarını öperek Amalie'nin dudaklarını titretti. "Başka bir şey öğretilmedi mi? Zevkle ilgili bir şeyler söylemediler mi?"

Zevk? Rahibelerden hiçbiri zevkten bahsetmemişti.

Garip bir şekilde kendini çıplak hisseden Amalie Morgan'a bakmaya dayanamayıp uzağa baktı. "Marie Louise bana... bana erkeklerin..."

Bundan bahsedemezdi! Çok özeldi ve Morgan gücüyle, ateşiyle, kokusuyla, küçük öpücükleriyle onu sararak düşünmesini zorlaştırıyordu.

Morgan, Amalie'nin dudaklarını ısırdı. "Söyle."

Yanakları kızaran Amalie gözlerini kapattı. "Bir koçun dişi bir koyunun üzerine çıktığı gibi... erkeklerin de karılarının üzerine çıktıklarını *Dieu, que c'est embarrassant!*¹³ ve onlar zevk alırken kadınların zevk almadığını söylemişti."

"Sana böyle mi söyledi?" Morgan sırttı, Amalie'nin kulağının arkasındaki hassas yerine burnunu sürttü, kulak memesini ısırdı.

Amalie sarsıldı. "Evet."

Morgan dilini Amalie'nin kulağı üzerinde gezdirdi. "Ya sana o zavallı kızın yanıldığını söylesem? Bir kadının da aşk oyunundan en az bir erkek kadar zevk alabileceğini söylesem?"

Amalie şaşkınlıkla Morgan'a baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçek bu. Öpücüklerim hoşuna gitmedi mi?" Ona cevaplayacak vakit bırakmadan ikisi de nefessiz kalana kadar, Amalie ona yaklaşmasına engel olamayana kadar onu yavaşça ve uzunca öptü. Üzerlerinde Amalie'nin geceliği ve Morgan'ın iç çamaşırı dışında hiçbir şey yoktu. Sonra Morgan başını kaldırdı ve

¹³ Fr. Tanrım Ne utanç verici

kasvetli gözlerle Amalie'ye baktı. "Neden uyuyamadığını biliyorum. Ne hissettiğini biliyorum çünkü ben de aynısını hissediyorum. İzin verirsen içindeki arzuyu hafifletebilirim, Amalie. Seni hâlâ bakire bırakarak sana zevk verebilirim."

Amalie'nin içi yanıyordu, karnı gerilmişti, aklından binlerce soru geçiyor, hepsi birinde toplanıyordu. "Beni hamile mi bırakacaksın?"

Morgan başını salladı, kalçasıyla hafifçe Amalie'yi dürttü ve Amalie cinsel organına bir sertliğin baskı yaptığını hissetti. "Seni hamile bırakmam için vücudumu bu kısmımı seninkiyle birleştirip tohum ekmeliyim. Ve ben bunu yapmayacağım. Asla!" Söylediği her şey Amalie'ye yeniydi ve Amalie bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi tereddüt etti. Morgan'ın dediği gibi olabilir miydi? Bilmek istiyordu, Morgan onu nereye götürürse gitmek istiyordu, onunlayken hissettiği keyfin onu nereye olursa oraya götürmesini istiyordu. Ama yaşamı boyunca hiç kimse herhangi bir konuda kendi zevkini aramasını önermemişti. Manastırda ve hatta babasıyla birlikteyken hayatını görevlere Katolik bir kızın görevleri, bir çocuğun görevleri, bir Fransız kadının görevleri adamıştı.

Morgan'ın önerisinin kendisini tahrik etmesine izin verse de Morgan burnunu saçma sürdü. Nefesi Amalie'nin kulağının üzerinde sıcacıktı. Elini Amalie'nin çıplak kolunda gezdirdi. Dokunuşları Amalie'yi titretti. "İzin ver de bu ihtiyacını gidereyim, Amalie."

Ama Amalie'nin son bir sorusu vardı. "Bu... bir günah mı?"

"Rahipler eminim öyle söylerlerdi ama seni kucacımda böyle tutarken tüm bildiğim bunun çok *doğru* hissettirdiği."

Amalie soluklandı. Morgan, Amalie'nin düşüncelerinin aynılarını söylemişti. Amalie kararını vermişti. "Peki, Morgan. Göster bana."

Amalie gözlerini kapattı, Morgan'ın ne yapacağını merak ederek bekledi. Vücudu titremeye başladı. Ama Morgan'ın tüm yaptığı eliyle Amalie'nin yanağına dokunmaktı ve ağzı açık şekilde uzunca Amalie'yi öptü. O kadar ateşli öpmüştü ki Amalie kararsızlığını ve korkusunu unuttu.

Morgan dudaklarını ayırmadan elini yavaşça Amalie'nin boynuna kaydırdı, parmaklarıyla köprücük kemiklerindeki çıkıntılara dokundu. Göğüslerinin arasındaki boşlukta parmaklarını gezdirirken Amalie bu yabancı hisle gerildi.

"Sakin, Amalie." Bunu söylerken Morgan'ın nefesi Amalie'nin dudaklarının üzerinde titriyordu.

Morgan'ın eli göğüs kafesini alevlendirdi, karnını okşadı, kalçasını sıktı.

Sanki Morgan'ın bedenini uyandırma gücü varmış gibi dokunduğu yerlerin farkına varıyordu. Ama bu dudaklarının teninde bıraktığı kavurucu his, parmaklarının çizdiği yol boyunca boynundan aşağıya doğru öpmesine kıyasla hiçbir şeydi. Dudakları göğüsleri arasındaki vadiye ulaştığında Amalie'nin nefesi kesilmişti; kalbi onu selamlıyormuş gibi göğüs kemiklerine hızla vuruyordu. Sonra Morgan'ın eli göğsünün üzerine atladı, parmakları geceliğinin kumaşı üzerinden meme ucunu yakaladı ve Amalie kendi inleyişini duydu.

Ona böyle dokunmak Amalie'ye verdiği kadar Morgan'a da zevk veriyormuş gibi Morgan da inledi. Sonra eli geceliğinin içine girdi, kumaşı omuzlarından karnına kadar indirip göğüslerini açıkta bıraktı. Amalie, Morgan'ın gözlerinin bulandığını gördü ve heyecandan titredi; meme uçları sertleşti.

Hiçbir erkek onun bu kısımlarını görmemişti.

"Ah Amalie, hayal edebileceğimden çok daha güzelsin." Bir memesini eliyle tuttu, başparmağıyla çıplak göğsünde daireler çizerek Amalie'nin karnına doğru ateşli titremeler gönderdi.

"Ah!" Amalie içgüdüsel olarak karşılık verdi, kabardı, daha fazlasını isteyerek, daha fazlasına ihtiyaç duyarak kendisini Morgan'ın nasır tutmuş avucuna daha sıkı bastırdı.

Ve Morgan Amalie'ye uydu; göğüsleri şişmiş ve ağırlaşmış Amalie'nin karnındaki ateş kalçalarına yayılana kadar ve Amalie sarsılana kadar memelerini tutarak, meme uçlarını sıkarak, çekerek Amalie'yi memnun etti. Ama Morgan'ın işi bitmemişti.

Morgan inleyerek başını eğdi, istekli bir meme ucunu ağzına aldı ve emdi. Amalie'nin nefesi kesildi. Dudaklarının ve dilinin her hareketi tatlı bir acıydı. Nefes nefese kalmıştı ve kalçasındaki ateş şimdi çarpan bir ağrıya dönüşmüştü. Sonra bir eli aşağıya uzandı ve geceliğinin eteklerini kaldırdı. Parmaklarıyla kalçasını okşuyordu ve Amalie'yi bacaklarını açmaya zorluyordu.

Amalie soluklandı, Morgan'ın el bileğini tuttu ve kalçasını sıktı. **Orasına** dokunacağını düşünmemişti. **"Hayır"**

"Hişşş, sevgilim." Morgan Amalie'nin bir kulağına burnunu sürttü. "En çok yanan yerine dokunmama izin ver. Seni rahatlatmama izin ver."

Amalie, Morgan'ın gözlerine baktı, onu neredeyse korkutan bir yoğunluk gördü ama vücudu yanıp tutuşuyordu; meme uçları hâlâ onun öpücükleriyle ıslaktı, karnı gerilmişti; bacaklarının arasında hissettiği ağrı aşırı ve korkunçtu. Yavaş yavaş bacaklarını aralayıp kendini ona teslim etti.

Bakışları hâlâ Amalie'ye kilitlenmiş olan Morgan elini Amalie'nin dizine doğru kaydırды ve bacağını kaldırıp kendi kalçasının üzerine koydu. Sonra eli cinsel organına gitti, onu okşamaya başladı.

Amalie şaşırtıcı zevkin etkisiyle titrek bir nefes aldı. Morgan'ın dokunuşu bir şekilde ihtiyacını bastırıyordu bastırıyor ya da kışkırtıyordu aslında. Ah, ona ne yapıyordu öyle? "Morgan!"

Morgan kısık sesle "Çok güzel," dedi. Sonra ağzını yeniden Amalie'nin göğsüne döndürdü, dilini meme uçlarına değdirdi, onları emdi, çekti, tattı. Dudaklarının, dilinin ve dişlerinin her hareketi Amalie'ye zevk veriyordu.

Teni terden ıslanmış ve vücudu titreyen Amalie zevk içinde kaybolmuş hissediyordu. İçinde bir şeyler oluyordu içinde derinlerdeki bir boşluk doldurulmak istiyordu ve her dokunuşla artan tatlı bir acı, kalbinin her çarpışıyla daha da kötüleşen bir ihtiyaç hissediyordu. Parmaklarını Morgan'ın uzun saçlarına geçirdi. Amalie'nin nefes alışları düzensizdi; vücudu kendi ritmini almıştı.

"Amalie, meleğim!" Morgan'ın nefesi kesilmiş gibiydi. Sesi gergindi.

Ama onu tahrik edip canını yakacak başka yollar bilmediğini düşünüyorsa yanılıyordu. Anında Morgan'ın parmağı kaygan kıvrımlarında dolaşılıyor, gizli yerlerini okşuyordu. Bunun verdiği haz Amalie'yi şaşırtıyor ve korkutuyordu. Amalie iniltilerine engel olamıyordu. "O *mon Dieu!* Durmalısın!"

Morgan güldü ve dudaklarını Amalie'nin boynuna getirdi. "Korkacak bir şey yok."

Amalie bir kez daha iç çekti ve keskin, titrek bir şekilde sallandığını fark etti. Dudağını ısırdı, nefesini tuttu, kendine hakim olmaya çalıştı ama Morgan devam ediyordu. Parmağı tekrar ve tekrar o ıslak, gizli yere kaydı ve Amalie'nin o yabancı şeyleri hissetmesine sebep oldu. Amalie'nin içi yanıyordu ve sonra patladı.

Kendinden geçti, eridi. O kadar yoğun hislerdi ki bunlar neredeyse korkutucuydu. Morgan'ın kollarında kabardı ve inledi. Mutluluktan ayın ve yıldızların ötesine, cennete yakın bir yerlere yükselirken çığlıklarını Morgan'ın uzun ve vahşi öpücükleriyle bastırdı. Yavaş yavaş, çok yavaş, gece etrafında yeniden şekillenmeye başladı iki kalbin atışı, terle ıslanmış çarşaflar, birbirine karışan nefes sesleri sonra kendini şaşkın ve titreyerek Morgan'ın kollarında uzanırken buldu.

Morgan göğsünde garip bir gerginlikle Amalie'yi uyurken izledi. Amalie

Morgan'a doğru bir kedi yavrusu gibi kıvrılmıştı; yumuşacık ve tatlı, nefesi derin ve düzgün, yüzü huzurlu, uzun saçı ikisinin etrafında karışmış. Amalie'nin cinsel heyecanından doğan misk kokusu burun deliklerini dolduruyordu. Morgan onu uyandırması gerektiğini biliyordu ama henüz gitmesini istemiyordu. Günün doğmasına daha birkaç saat vardı.

Bu bir daha olamazdı. Morgan buna bir daha dayanabileceğinden emin değildi. İradesi hiç böyle sınanmamıştı. Ona dokunmak, onun tadını almak ama ona sahip olamamak yapmış olduğu şeye karşı ödeyebileceği en iyi kefaretti. Ödemek için memnun olduğu bir kefareti; cinsel organı hâlâ acı çekiyor olmasına rağmen.

Bir gülün açılışını izlemek gibiydi. Yumuşak yaprakları yavaşça yayılan, yavaşça güzelliğini ortaya çıkaran ve sonunda tamamen açılıp güneş ışığı isteyen bir gül tomurcuğu. Ve Amalie ona açılmıştı, karşılığı Morgan'ın hayal edebileceğinden çok daha tahrik ediciydi. Sonunda Amalie zirveye ulaştığında ah, bundan daha güzel bir şey görmemişti.

Evet, onun kocası olacak alçak adam kendini kutsanmış sayacaktı kuşkusuz çünkü Amalie'de tatlı ve cömert bir ruhun yanı sıra pratik zeka, güç ve hakiki bir dişi şehveti bulacaktı.

Ama ya Amalie'yi neredeyse hiç düşünmeden onun vücudunu kendi zevki için kullanacak kaba bir adamla evlenirse? O zaman ne olur delikanlı? Yoksun olduğu şeyi bilmek ona yardımcı mı olur, onun canını mı yakar?

Onu düşüncesizce kullanmak bir yana dursun, herhangi bir adamın ona dokunacağı düşüncesi Morgan'ı sinirlendirdi. Ona bu şekilde davranacak aşağılık bir koca karşısında hakkını arayabilecek gücü ve cesareti olduğunu umuyordu.

Morgan, Amalie'nin yüzündeki saçları geriye itti ve büyük bir üzüntü hissetti. Yüce Tanrım, onu bırakmayı hiç istemiyordu! Mümkün olsaydı Bourlamaque'den onunla evlenmek için izin isterdi. Ya da onunla aşk yapıp karnı şişmeye başladığında itiraf ederek onunla evlendirilmek zorunda bırakılırdı. Ve sonra hayatının geri kalan kısmını onun üzerine titreyerek geçirirdi.

Ama görevi başkaları içindi kollarında uyuyan kız için değil, askerleri, Mohikan nineleri, onun komutasında savaşıp ölmeye ant içmiş adamlar için. Amalie için ne hissediyor olsa da hayır, bunu isimlendirmeyecekti o bir Savaşçı'ydı ve bu kadına ait değildi; savaşa aitti.

Bir yolu olsaydı Amalie'yi kendine alır ve güzel Amalie'siyle Elizabeth Kalesi'ne döner miydi?

Çıldırmiş olmalısın MacKinnon. O senden iyilerine layık!

Evet, öyleydi.

Orada, Fransızlar arasında Morgan bir MacKinnon ve bir İskoçya lordunun torunuydu ama ülkesinde, İngilizler arasında o bir hainin torunu, kardeşleriyle birlikte hâlâ cinayetten suçlanan ve sonuna kadar bu savaşa bağlı bir adamdı.

O zaman neden eve gitmek istiyorsun, delikanlı?

Bu şeytanın sesiydi ama kendi kafasının içinden geliyordu.

Şeytan pusuda beklediği aklının bir köşesini ayarttı ve tüm cazibesi, tüm baştan çıkarıcılığıyla Morgan'ın karşısına çıktı. Morgan elde edebileceği hayatı gözünün önüne getirmeye çalıştı. Bourlamaque'nin maiyetindeki onurlu bir subay. Değerli Amalie'nin kocası. Hepsi de anneleri kadar esmer altı ya da yedi erkek ve kız çocuğunun babası.

Gözlerini kapattı, bu görüntüyü aklında tuttu ve göğsünde bir şeylerin parçalandığını hissetti. Acıyla soludu.

Ama kardeşlerine ya da Savaşçılara onları öldürmekten daha fazla ihanet edemezdi. Gözlerini açtı ve zihnindeki görüntü yavaşça kayboldu.

Eğildi, Amalie'nin saçlarını öptü. Sadece birkaç dakika daha. Sadece birkaç dakika. Sonra onu uyandıracak, güvenli bir şekilde odasına gittiğini görecektik ve kaçışını planlayacaktı. Bir hafta içinde gün doğmadan gitmiş olacaktı.

On Sekiz

Bourlamaque, Morgan'ı çalışma odasına çağırdığında günün erken saatleriydi. "Lütfen oturun, Binbaşı." Yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle şık bir sandalyeyi işaret etti. Morgan oturdu ve sessizce kaderini dinledi. Akıllı hâlâ Amalie'deydi ve onun kokusu üzerine sinmişti.

"İlk tartışacağımız konu, Binbaşı, dünkü hareketinizle ilgili." Bourlamaque yazı masasının karşısına oturdu. "Subaylarım arasında dövüşe müsaade edemem."

"Anlıyorum, efendim." Morgan tereddüt etmeden Bourlamaque'ye baktı ve bunu söyleme ihtiyacı hissederek devam etti. "Zavallı Charlie'ye Katolik defin töreni sağladığınız ve yanımda durduğunuz için çok müteşekkirim." Hizmet etmek zorunda kaldığım kişiden çok daha iyi ve onurlusunuz. Şikayet etmeksizin vereceğiniz cezayı kabul edeceğim."

Bourlamaque'nin sert ifadesi biraz yumuşadı. "Biz Fransızlar çok büyük suçlar dışında İngilizlerin yaptığı gibi subaylarımızı kırbaçlamayız ve bu böyle bir cezayı gerektirmiyor. Olaya şahit olanlar kışkırtıldığınız konusunda hemfikir. Ama tüm hatalarına rağmen çalışkan ve saygıdeğer bir subay olan Teğmen Rillieux'a vurduğunuz gerçeğini görmezden gelemem."

Morgan gözlerini devirmesine engel olabilmek için aşağıya baktı. "Evet efendim."

"Bu yüzden günü ırmak kenarında subaylar için yeni bir tuvalet kazarak geçirmenize karar verdim."

Tuvalet kazmak mı? Ceza **bu** muydu?

Morgan iyice kırbaçlanmayı ummuştu. Böylece en azından aklını Amalie'den alabilirdi ve Bourlamaque gibi onurlu ve iyi bir adamı kandırdığı için hissettiği suçluluk duygusunu biraz hafifletebilirdi. Evet, iyice kırbaçlanmak işe

yarayabilirdi. “Evet, efendim.”

Bourlamaque bir tür tepki bekliyormuş gibi onu izledi. “Size haksızlık ettiğimi düşünüyorsanız, Teğmen Rillieux’un da şu anda ahırları temizlemekle uğraştığını bilmelisiniz.”

Morgan aşağılık adamı dizleri at boku ve pis saman içinde düşününce sırtıtmamak için kendini zor tuttu. “Adaletinizi sorgulamam, efendim.”

Bourlamaque başıyla onayladı. “Hayatınızı bağışlama kararımın üzerinden üç hafta geçti. Dünkü talihsiz olaya rağmen hayal kırıklığına uğramadım. Hareketleriniz subaylarımda görmek istediğim özellikleri gösteriyor yetenek, güç, merhamet, dayanıklılık.”

Her söylediğiyle Morgan’ın suçluluk hissi büyüyordu. “Çok merhametlisiniz, efendim.”

“Size orduda bir rütbe ve mevki verme vaktinin geldiğine karar verdim. Eskiden sahip olduklarınızı geri alacaksınız. Ancak size binbaşı unvanı veremem; çünkü subaylarım bundan hoşlanmazlar, ayrıca Montcalm böyle bir yaklaşımda bulunmamı yasakladı.”

Yani Montcalm’dan yeni bir mesaj gelmişti. Morgan o gece mektubu bulup okumanın bir yolunu bulmalıydı.

Yaşlı adam konuşmaya devam ediyordu. “Bugünden itibaren Yüzbaşı MacKinnon, Savaşçılar ve Elizabeth Kalesi ile ilgili tüm meselelerde benim danışmanımsınız. Nişancılık ve ormancılıkta askerlerime emir vereceksiniz.” Öne eğildi ve yerden ağır bir şey kaldırıp Morgan’a uzattı. “Bu işler için bunu kullanabilirsiniz.” Morgan’ın sırt çantası.

Morgan içinde neler olduğuna bakmadan önce bir süre öylece çantaya baktı.

“Sizi temin ederim ki her şey içinde.”

Ve tabii ki kılıcı ve tüfeği dışında her şey içindeydi. Tabanca. Barutluk. Vuruş çantası. Teneke bardak ve tabak. Barut. Teneke tencere. Çatal ve kaşık. Büyük çakı. Bir poşet kavrulmuş mısır. Sabun. İki soğan. Bir parça uzlu domuz eti. Teneke şişede zehirli rom. Deri şişede içilebilir rom. Parşömene sarılmış öğütülmüş zencefil ve şeker. Yaraları dikmek için iğne ve iplik. Yaralarının iltihaplanmasını engellemek için bir kutu merhem. Balta. Kırba. Av bıçağı.

Bu şeylerin ona ait olduğu zamanların üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi ve onları görünce göğsü garip şekilde gerildi. Elizabeth Kalesi’ne onlardan olmadan dönmek zorunda kalacağını düşünmüştü. Şimdi çok daha kolay olacaktı.

Yüzünün ifadesiz kalmasını istiyordu. “Peki tüfeğim ve kılıcım?”

Bourlamaque kapının köşesini işaret etti ve Morgan tüfeğini de kılıcını da orada gördü. “Çıkarken onları geri alabilirsiniz, Yüzbaşı. Şimdilik konuşmamız gereken başka bir konu var.” Morgan’ın nabızı hızla atıyordu. Silahlarını geri alınca kaçmak için ihtiyacı olan her şeye sahip olmuş olacaktı. “Evet, efendim.” Bourlamaque bir süre kelimelerini özenle seçiyormuş gibi bir şey söylemedi. Konuştuğunda yüzünde tekrar o sıkıntılı ifade vardı. “Bu konu, Bayan Chauvenet ile ilgili.”

Morgan’ın, Bourlamaque’nin söylemesini beklediği şey kesinlikle bu değildi.

Sakin ol, delikanlı. Geceyi senin yatağında geçirdiğini bilseydi kılıcıyla seni hadım ederdi, kılıcını sana geri vermezdi.

“Korumakla yükümlü olduğum kız, geçen akşam benimle konuştu ve evlenmenize izin vermemi istedi. Bu alışılmadık bir durum, biliyorum ama babası eğer söz konusu adam saygın ve Amalie’ye iyi bakabilecek biriye onun kocasını seçmesine izin vermemi açıkça belirtti. Size karşı bir ilgisi var. Bunu siz de fark etmiş olmalısınız.”

Morgan neredeyse boğuluyordu. “Ah, şey... evet, efendim.” Evet, fark etmişti. Belki gece odasına gelip öpmesi için yalvarması bundandı. Morgan ona dokunurken onun ismini haykırması belki bundandı. Ya da belki Morgan onu uyandırdığında endişe ve bir kadının aşkıyla dolu gözleriyle ona bakması bundandı.

Amalie onu sevmesin diye Amalie’yi terk etmek, onun düşündüğü kişi olmadığını söylemek ve kendisinin Amalie’nin sevgisine, güvenine ve merhametine karşı ihanetle karşılık verdiği konusunda onu uyarmak istemişti. Ama sonra Amalie mahmur bir ifadeyle gülümsemişti ve Morgan’ın cesareti kaybolmuştu. “Siz de aynı hisleri paylaşıyor musunuz?”

Morgan köyündeki kızı düşündü ve yalan söylemeye niyetlendi ama Amalie’yi düşününce bunu yapamayacağını anladı. “Evet, efendim.”

Bourlamaque bunu değerlendiriyormuş gibi gözüktü ve sonra başıyla onayladı. “O zaman onu yakında manastıra göndermeyi amaçladığımı söylemeliyim. Size olan sevgisinin Teğmen Rillieux’u sinirlendirmesinden korkuyorum ve artık ikiniz arasında düşmanlık istemiyorum. Ayrıca Amalie’nin uzun seyahatini daha güvenli hale getirmek için gerekli olan olaylar geliyor. Bu süre içinde onun saflığından faydalanmamanız konusunda sizi uyarıyorum. O çok genç ve deneyimsiz. Onun ahlakını bozmayacağınıza söz verirsiniz o gidene kadar tedbirli bir şekilde onunla ilgilenebilirsiniz.”

“Ona zarar vermeyeceğime ya da namusuna dokunmayacağıma şerefim üzerine söz veriyorum.” Bu önceki geceki çılgınlığa karşın Morgan’ın seve seve verdiği bir sözdü ve sözünü tutmak istiyordu.

Ama hangi olaylar geliyordu? Morgan mektubu okumalıydı.

“Bir İskoç lordunun torunu, cesur bir savaşçı ve onurlu bir adamsınız. Savaş sona erdiğinde ve Fransa’ya sadık olduğunuzu kanıtladığınızda Amalie’yle evlenmenize rıza göstereceğim.”

Ve Bourlamaque farkında olmadan Morgan’ın isteyebileceği her şeyi ona sunmuştu klan adının onuru, özgür bir adam olarak savaşma fırsatı ve Amalie’nin kocası olmak. Yaşlı adam korkunç bir şekilde intikam aldığını biliyor muydu? Bu söyledikleriyle Bourlamaque, Morgan’ın önceki gece düşündüklerini yeniden aklına getirmişti korkunç bir çekim ortamı yaratarak.

Neden eve dönmek istiyorsun, delikanlı?

Bu düşünce aklından geçerken Morgan’ın bu sefer verecek bir cevabı yoktu.

Amalie uyandığında kendini hem uyuşuk hem de tok hissediyordu. Morgan yanında değildi ama hâlâ onun tuz ve misk kokusu üzerindeydi, dokunuşlarının hatırası hâlâ tenini ısıtıyordu ve sözleri hâlâ aklıdaydı.

Sorumu cevaplamadın. Neden buradasın? Ve seni buraya getirenin yaz sıcağı olduğunu söyleme bana çünkü, benim yatağım da sıcak.

Gülmesine engel olamayarak gerindi, yataktan çıktı ve temiz havanın içeri girmesi için pencereyi açtı. Sonra sabahlığını giydi, saçını taradı, yüzünü yıkadı ve geceliğini üzerinden çıkardı. Ama giyinmek yerine kendini aynadaki çıplak vücuduna bakarken buldu.

Önceki günden daha farklı gözükmüyordu. Aynı gözlere, aynı yüze ve aynı tene sahipti. Ama aslında hiçbir şey aynı değildi.

Bakışları kendi yansıması üzerinde dolaştı, parmakları Morgan’ın öpücükleriyle yanan dudaklarına gitti ve boynundan kalbinin en hızlı attığı yere kadar Morgan’ın dudaklarının onda titremeye yol açtığı yerlere dokundu.

Ah Amalie, hayal edebileceğimden çok daha güzelsin.

Bunu söylerken kararmış gözleri ve kıvrılmış kaşlarıyla Amalie’nin göğüslerine bakıyordu. Göğüsleri güzel miydi? Morgan’ın yaptığı gibi göğüslerini tuttu, parmaklarıyla nasıl yumuşak olduklarını inceledi ve aşırı hassas meme uçlarının yavaşça nasıl küçülüp sıklaştıklarını izledi. Göğüsleriyle ilgili düşündüğü tek şey başta rahibelerin uygun görmeyen bakışları ve sonra da

erkeklerin arzu dolu bakışları yüzünden onları nasıl en iyi saklayabileceği. Onların sadece bebek emzirmek için olduğunu düşünürdü. Zevk kaynağı olabileceği aklının ucundan geçmemişti.

Morgan'ın sıcak dudakları göğüsleri üzerindeyken nasıl hissettiğini, dilinin onu nasıl gıdıkladığını, dudaklarıyla nasıl ısırıldığını hatırladı ve yeniden içinde şehvet oluşmaya başladı. Yavaşça, çok yavaşça orada hissettiği gerginliği merak ederek ellerini göğüs kafesinden göbeğine indirdi. Sonra bir eliyle daha aşağıya indi ve parmaklarıyla Morgan'ın yaptığı gibi cinsel organına dokundu.

Neden uyuyamadığımı biliyorum. Ne hissettiğimi biliyorum; çünkü ben de aynılarını hissediyorum. İzin ver de içindeki arzuyu hafifleteyim, Amalie.

Ah, ama orası çok hassastı! Rahibeler eteklerinin altından kendi kendilerini okşayan kızları cezalandırdıkları için banyo dışında ve âdet günleri hariç dokunmadığı bir yerdi. Ama şimdi manastırda değildi. Daha derinlere indi ve elini çektiğinde vücudu Morgan'a olan ihtiyacından ağlamış gibi parmaklarının garip, kaygan bir şekilde ıslak olduğunu ve misk koktuğunu fark etti.

Büyük bir gizemi keşfetmiş gibiydi daha önce haberi olmadığı bir zevk dünyası ama Morgan'a sormak istediği o kadar çok şey vardı ki... Bir kadının arzusunun boşalmandan sonra bu kadar çabucak geri gelmesi normal miydi? Eğer vücutları birleşseydi bu kadar zevk verici olur muydu; yoksa acı mı verirdi?

Seni hamile bırakmam için vücudumu — bu kısmımı seninkiyle birleştirip tohum ekmeliyim.

Vücudunun o parçası o kadar büyük gözüküyordu ki, neden o denli acı verebileceğini anlayabiliyordu. Ama Morgan'la birleşme düşüncesinin kendisini tahrik ettiğini inkar edemezdi. Morgan ona dokunurken vücudu Morgan'ın onu doldurması için çıldırıyormuş gibiydi. Bütün kadınlar öyle mi hissedirdi?

Bütün bunları o gece Morgan'a soracaktı?

Onu tekrar görme düşüncesi bile içinde sıcak bir heyecan dalgasına sebep oldu. Ellerini tekrar vücuduna götürdü, kendisine sarıldı ve kahkaha atma ihtiyacı hissederek ayak parmak uçlarında döndü. Ama kahvaltıya çok geç kalmıştı. Giyinmesini bitirdi, düşünceleri Morgan'ın ne ceza alacağına odaklanarak hızla aşağıya indi.

Sabah içtimasını bekleyen Teğmen Durand “Bourlamaque ona tuvalet kazma görevi verdi,” dedi. Sonra sırttı. “Rillieux da ahırları temizliyor.”

Amalie, Morgan'a daha utanç verici bir görev verilmediğine memnun olarak rahat bir nefes aldı. Güneş daha parlak görünüyordu gözüne.

Amalie günü bir rüyadaymış gibi geçiriyordu. Bahçedeki güllerle ilgileni, hastaneyi ziyaret etti, Bourlamaque'nin yeleklerinden birini onardı. Ama saatlerce rutin şeyleri yapmış olsa da her zamanki gibi hissetmiyordu.

Dünya değişmişti.

Kalbi kanatlanmış, vücudu örümcek ağından yapılmış, etrafındaki her şey altın ışııkla yıkanmış gibi gözüküyordu. Başı dönüyor ve biraz asi hissediyordu. Bu tarz bir mutluluktan haberi var mıydı?

Aşıktı. Biliyordu. Aşık olmalıydı.

Morgan MacKinnon'a aşıktı.

Gün boyunca Morgan'dan başka bir şey düşünemedi. Morgan'ın ona hem sert hem yumuşak bir şekilde bakışı. Her nefes alıp verişinde, her titremesinde onunla oluşu. İri kollarının arasına alıp onu sarışı, büyük nasırlı ellerinin insan öldürmüş ellerinin Amalie'de yarattığı o çok yumuşak, o çok rahatlatıcı hisler.

Amalie hayatı boyunca, saçları güneş kadar sarı ve tatlı çocukların arasında görünmez bir kız gibi hissetmişti. Babasının dışında hiç kimse onun düşüncelerini duymak istemezdi. Ama Morgan, sevgili Morgan onu dinliyordu. Morgan onu dinlemiş ve Amalie'nin içindeki kimsenin görmediği şeyleri o görmüştü.

Evet, onu seviyordu. O bir Savaşçı, **chi bai**, hatta babasının ölümüne sebep olan kurşunu sıkkan adam olabilirdi ama yine de onu seviyordu.

Bunun farkına varmak nefesini kesti. Ama aynı zamanda endişelendirdi. Ya Morgan onu sevmiyorsa?

Morgan'ı akşam yemeğine kadar görmedi. Masaya geldiğinde üzerindeki Fransız üniformasıyla o kadar yakışıklı görünüyordu ki Amalie'nin nefesi kesilmişti. Uzun saçları banyo yaptığından hâlâ nemliydi, İskoç savaşçı örgüleri şimdi üzerine altın apoletlerin bulunduğu omzundan sarkıyordu. Koyu mavi ceket, mavi gözlerini daha mavi gösteriyordu ve bronz yüzü beyaz yeleğine tezat oluşturuyordu. Ve asil bir Fransız subayının mavi ya da kırmızı kuşak takacağı göğsünde kırmızı, yeşil, mavi ve beyaz renkte bir İskoç kumaşı vardı.

"Bayan Chauvenet." Morgan eğildi, eline hafif bir öpücük kondurdu ve bu Amalie'nin tenini titretti. "Bu akşam ne kadar güzelsiniz."

Ama Morgan'ın bakışlarından düşüncelerini anlayamıyordu. Sertliğinin de yumuşaklığının da yerini mesafe almıştı; sanki Amalie sadece bir tanıdığıymış gibi. Amalie yemekte onunla konuşmaya çalışsa da Morgan; Bourlamaque ve diğer subaylarla ilgileniyordu.

Bourlamaque Morgan'a en sevdiği bordo şarabından uzatarak "Her zaman Fransa'nın dostu olan Yüzbaşı MacKinnon'a!" dedi.

Teğmen Rillieux da kadehini kaldırarak onlara eşlik etse de Morgan'a olan nefreti daha fazlaydı.

En mutlu anları olmalıydı ve Amalie **mutluydu** ama Morgan'ın sabah onu öpüp odasına yolladığında hissettiği yakınlıktan çok, aralarındaki soğukluğu hissediyordu.

Adamlar her gece yaptıkları gibi Bourlamaque'nin çalışma odasına konyak içmeye gittiklerinde Amalie Morgan'la konuşmak için fırsat buldu. Morgan'ı oturma odasında yalnız, tıpkı onu ilk öptüğü geceki gibi pencereden dışarıya bakarken buldu. Uzaktan bile Morgan'ın gerginliğini hissedebiliyordu.

Amalie Morgan'a yaklaştı. "Morgan?"

Amalie'nin sesiyle Morgan gerildi. "Bırak beni."

Morgan'ın istediğini yapabiliirdi ama kafası bir hayli karışmıştı; anlaması zaman aldı. Morgan'ın cevabını duymaktan neredeyse korkarak konuşmak için cesaretini topladı. "Lütfen beni geri çevirme. Benden hoşlanmıyorsan ya da seni memnun etmeyen bir şey yaptıysam lütfen söyle."

Morgan ona arkasını döndü, vücudu gergindi ve sonunda konuşmaya başladığında sesi garip şekilde düzdü. "Skye'de bir İngiliz asker tarafından kandırılan bir kadın vardı. Kadının karnı şişene kadar gizlice buluşuyorlardı. Bebek doğduktan sonra babası kadını evden attı ve sokakta kadınlar ona vurup saçlarını kestiler. Kadınlar, erkekler ve çocuklar ona iğrenç sözler söylediler ve yüksek sesle ona küfürler ettiler; ta ki kadın sonunda köyden ormana kaçana kadar. O zamanlar daha genç bir delikanlıydım ama hâlâ kadının genç yüzündeki korkuyu hatırlayabiliyorum. Kadın ve çocuğu hayatta kalabildiler mi; yoksa soğuk ve açlıktan öldüler mi bilmiyorum. Bir daha kimse onlardan bahsetmedi."

"Bana bunu neden anlatıyorsun?"

"Bourlamaque beni kabul etmiş olsa da buradaki diğer adamlar henüz kabul etmedi. Onlara göre ben hâlâ bir düşmanım. Böyle kötü bir kaderin senin başına gelmesine izin veremem."

"Ama böyle bir şey nasıl olabilir ki?" Düşüncesi bile komikti. "Sen artık bizden birisin. Mösyö Bourlamaque buna izin vermez!"

"Savaşın ortasındayız, Amalie. Hiçbirimiz bunun biteceğinden emin olamayız. Eğer seninle benim..."

Amalie söylediklerinin asla gerçekleşemeyeceğini bilse bile bu sözlerle

rahatsız olmuştu. “Sen ve Mösyö Bourlamaque beni korurken buradaki hiç kimse bana zarar vermeye cesaret edemez. Ayrıca Mösyö Bourlamaque sana izin...”

“Evet, seninle evlenmeme izin veriyor ve ben de karşılığında senin namusuna dokunmayacağıma söz verdim. Ama bir daha gece yanıma gelersen sözümü tutabileceğimden emin değilim.” Amalie o sırada Morgan’ın yumruklarını sıkıldığını fark etti. Amalie ona güven vermek, kendisinin bildiği şeyi onun onurlu bir adam olduğunu ve asla bilerek ona zarar vermeyeceğini onun da bilmesini istiyordu. “Geçen gece sözünü...”

Morgan kederli bir ifadeyle ona baktı. “Evet, geçen gece sözümü tuttum ama ben bir erkeğim, Amalie. Kanım bir erkeğin kanı kadar kırmızı. Senin ateşin söndü ama benim değil. Bütün gün kendi ettiklerimi düşünerek, sahip olamayacağımı isteyerek acı çektim. Seni aklımdan çıkarmak istedim ama seni gördüğümde ya da sesini duyduğumda... Söylediklerimi anlamadığını biliyorum ama Tanrı aşkına, kendi yatağına git. Sen ve ben biz olamayız.”

Sonra döndü ve Amalie’yi yalnız ve şaşkın bir halde bırakarak diğer subayların arasına katılmak için Bourlamaque’nin çalışma odasına gitti.

“Ağabeyim öldü! Başka bir adamın hayatını kurtarıırken hem de! O bir hain değil!” Öfkeden kızaran ve burnundan soluyan Connor MacKinnon’un sesi hemen karşısındaki William’ın çalışma odasını inletti.

“Sen kendin onun aleyhinde delil bıraktın. Bunları son saldırınızda aldık.” William, Yüzbaşı MacKinnon’a o ve adamlarının çaldığı mektupları uzattı ve MacKinnon’un öfke dolu suratının önce inanamaz bir ifadeye bürünüp sonra da şaşkın bir hal almasını izledi.

William da neredeyse aynı karşılığı vermişti. Şahitler savaşta Morgan MacKinnon’un düşüşünü ve Fransızların onun vücudunu törenle aldıklarını görmüşlerdi. Bourlamaque’nin kendi eliyle imzalamış olduğu mektubu MacKinnon’un öldüğünü gösteriyordu. Ama Montcalm’ın mektuplarında başka bir gerçek gizliydi.

O sabah ve tekrar o akşam defalarca okuduğu kelimeler William’ın aklında uçuşuyorlardı. Garip bir şekilde kendi gözlerine inanmak istemiyordu.

Yeni arkadaşımız MacKinnon’a gelince, onu bağışlayarak akıllıca bir iş yapmışsınız gibi gözüküyor. Bu zamana kadar gösterdiği itaat hoşuma gidiyor. Onu ateş ederken izlemeyi çok istediğimi itiraf edeyim. Bir dakikada dört kez ateş eden ya da önceki mektubunuzda bahsettiğiniz gibi hedefi bu kadar iyi

isabet ettiren bir adam hiç görmedim. Askerlerimizi eğitmesi bu yüzden oldukça yararlı olabilir. Ama, sevgili arkadaşım, bir kez daha ona tam olarak güvenmemeniz konusunda sizi uyarayım; çünkü gizli bir amacı olup olmadığını bilemezsiniz.

Savaşçılara sadece birkaç aydır liderlik yapmış olsa da Morgan MacKinnon ağabeyi kadar çalışkan bir yüzbaşı olduğunu kanıtlamıştı. William en kötü koşullarda adamlarına liderlik yaptıracak kadar güvenmişti. Görevini başarıyla tamamlayacağını biliyordu. Askeri meseleleri kişisel meselelerden daha fazla önemsedğini biliyordu. Ona güvenmişti ve hiç hayal kırıklığına uğramamıştı o zamana kadar.

Morgan MacKinnon Bourlamaque'nin onların inanmasını beklediği gibi ölmemiş, düşmana sığınmıştı.

Kaçak. Dönek. Hain. Bu kelimeler William'ın Morgan MacKinnon için söyleyemeyeceği kelimelerdi. Adamın kardeşlerine sadakati su götürmez, meslek anlayışı bitmez tükenmez, İskoç olduğundan romantik idealizme eğilim ile namus anlayışı kuşku götürmezdi. Fransızlara onların kendi adamlarını öldürmelerine yarayacak bir şey öğreterek kardeşlerine ihanet etmeyi seçmesi mümkün değildi.

Ve yeniden, neden olmasın ki? İşkence altında konuşmaya başlayan ya da hayatta kalmak için düşmana sırlar açıklayan ilk adam olmayacaktı. Ataları uzun süre Fransa'yla dost kalan Katolik Jakobitleri'ydi. Onu esir aldıkları anda Fransızların tarafına geçmekten onu alıkoyan neydi?

Kardeşleri. Adamları. William Morgan'ın onlara ihanet edebileceğini aklının ucundan geçirmiyordu ama Montcalm'ın Bourlamaque'ye yazdığı mektuplar gayet açıktı.

Yüzbaşı MacKinnon mektupları William'ın yazı masasına fırlattı. "Yalan! Bunlar yalandan başka bir şey değil!"

"Öyle mi?" William pencereye doğru yürüdü ve karanlık tören alanına baktı. "Geçen ay Fransa'ya karşı kaç zula kaybettiniz?"

"Üç tane kaybettik ama bunun anlamı..."

"Peki ya bundan önceki üç yıl içinde?"

Bir an sessizlik oldu ve William, Yüzbaşı MacKinnon'un öfkesini hissetti. Yüzbaşı sonunda sıkıldığı dişlerinin arasından cevap verdi. "Bir."

"Kaç buluşma yeri ve kamp alanını düşman ele geçirdi?"

"Bu başarıların tam da Fransızlar kardeşinizi ele geçirdikten sonra gerçekleşmesi sizce de garip bir tesadüf..."

“Böyle bir iftirayı daha fazla dinlemeyeceğim! Kardeşim beni çıplak elleriyle öldürmeden Savaşçılara ihanet edemez!”

“O zaman bunu nasıl açıklayabilirsiniz?” William, Yüzbaşı MacKinnon’a baktığında sinirli İskoç’u yumruklarını sıkmış, gözleri açıkça nefretle dolmuş buldu. “Montcalm’ın mektuplarının ne anlama geldiğini nasıl açıklayabilirsiniz?”

“Açıklayamam!” Yüzbaşı William’ın masasındaki mektupları aldı, yumruklarıyla sıktı ve yeniden masaya doğru fırlattı. “Kendi gözlerimle görmeden inanmayacağım!”

William’ın beklediği karşılık da buydu. “Bu durumda sizin için bir görevim var... Yüzbaşı, bu, aramızda kalsın.”

On Dokuz

Morgan sessizce karanlık koridordan Bourlamaque'nin çalışma odasına doğru yürüdü. Görev anlayışı devam etmesini sağlayan tek şeydi. Ah, bundan yalanlardan, aldatmacalardan, lanet olası gizli işlerden — nasıl da nefret ediyordu! Ona güvenen bir adam, savaşta yer alması onurunu ona vermiş bir adam, Morgan bir fare gibi evinin içinde sinsice dolaşıp aşağılık Wentworth'e vermek için gizli bilgiler çalarken yatağında uyuyan bir adam.

Ona odasında kalmasını söylemiş olmasına rağmen Amalie'nin gelmesinden korkarak odadan çıkmak için gecenin ilerleyen saatlerini bekledi. Amalie'nin kırıldığını ve sinirlendiğinin farkındaydı ve Morgan'a karşı geleceğine emindi ama karşı gelmemiştir. Amalie'nin ona ihtiyacı olduğunu bilmek güzeldi ama bedenine söz geçiremiyordu.

Bütün gün boyunca Morgan onu aklından çıkarmak için sıcak güneşin altında çalışmıştı. Sırtı ve omuzları ağrıyana dek toza, çamura bata çıka neredeyse cehenneme kadar kazmıştı. Yine de Amalie'ye olan ihtiyacını bastıramamıştı. Aklında hep güzel çıplak göğüsleriyle, yumuşak kalçası onun için yayılmış, vücudu zevkten titreyen Amalie vardı.

Sonra hatıralar hayallere dönüşmüştü ve kendi arzulu düşüncelerinin gizliliği içinde Amalie'yi rahatlatmaktan daha fazlasını yapmıştı. Krem rengi vücudunu öpe öpe yüzünü Amalie'nin cinsel organına bastırıp Amalie bu işkenceye son vermesi için yalvarana kadar onun tatlı sıvısından içmişti. Sonra kendi organıyla onun içine girmiş bir hayvan gibi ikisini de çıldırtıp Amalie'nin içine tohumlarını bırakmıştı. Ama bir hayali biterken diğeri başlıyordu; ta ki bir adamın bir kadını elde edebileceği her şekilde ona sahip olana kadar.

Bir **zalim** —*sen bir zalimsin, MacKinnon.*

Amalie'yi aklından çıkarıp sıradaki meseleye odaklanmaya çalışarak kandili

aldı ve Bourlamaque'nin her zamanki gibi kilitlenmemiş çalışma odasına gitti. Kandili yaşlı adamın yazı masasına koydu, hızla Montcalm'ın son mektuplarını buldu ve okumaya başladı.

Mektup her zamanki gibi savaş meselelerinden önce aile ve arkadaş haberleriyle başlıyordu. ***“Ne yazık ki, arkadaşım, Wolfe'nin Quebec'e kuvvet gönderip şehri kuşatma planları yaptığını öğrendik. Karşılaşacağımız tehlikeleri ya da galip gelemezsek bunun Fransa için sonuçlarını aklınıza sokmak için uğraşmayacağım. Quebec'i kaybedersek Yeni Fransa'yı kaybedeceğimizden korkuyorum. Bu yüzden düşmanla Carillon'da çarpışmak yerine zamanında Chambly Kalesi'ne geri çekilin ve Amherst 'i Montréal 'den uzak tutmak için Champlain Gölü'nün kuzeyini koruyun.”***

Amalie'yi yakında manastıra geri göndermenin daha güvenli olacağını söylerken Bourlamaque'nin kastettiği buydu. Güvende olacaktı çünkü beş yüz binden fazla deneyimli Fransız askeri birliği ve Bourlamaque'nin kendisinin koruması altında olacaktı.

Morgan, Amalie'nin yakında kaleden ve kendisinden ayrılacağını öğrenince rahatlamış hissetti. Amherst ordusunu Ticonderoga'ya gönderene kadar Morgan Elizabeth Kalesi'ne dönmüş ya da bir çatışmada ölmüş olacaktı. Fransızlarla kuzeye gitmeyecekti.

Ve Bourlamaque Amherst'in saldırısıyla geri çekilirse Morgan ona ya da adamlarına karşı ateş açmak zorunda kalmayacaktı. Bourlamaque ve kalenin diğer yaşayanlarına karşı Savaşçılara liderlik ettiği günden nefret ediyordu. Hayatını bağışlayan adamı öldürmek...

Ama daha fazlası da vardı. Fransızlar bu savaşı kaybediyorlardı ve Montcalm ile Bourlamaque bunu biliyorlardı.

Birinin nefesini işitti ve başını çevirdiğinde kapı girişinde şok içinde, geceliği ve çıplak ayaklarıyla Amalie'yi gördü.

“Ne... Ne yapıyorsun?” Bunu sorsa da ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Sadece iç çamaşırını giymiş olan Morgan, Bourlamaque'nin çalışma masasının başına oturmuş hafif kandil ışığı altında özel bir mektup okuyordu. Ama nasıl olur? Fransızca bilmiyordu ki. Tabii eğer...

“Hayır!” Bunu itiraz ediyormuş gibi söylemişti. Buna inanamıyor, inanmak istemiyordu. Ama gerçek gözlerinin önünde duruyordu.

Sevdiği adam bir haindi.

Amalie'nin içinde bir şeyler paramparça oldu ve Amalie'yi hayretler içinde

bıraktı. Acı neredeyse katlanılamazdı. Beynine hızla kan gitti, panikten kalbi küt küt atmaya başladı, şokun etkisiyle dilini yutmuş gibiydi ve nabızı sessizlikte neredeyse duyulabiliyordu.

“Yatağına geri dön, Amalie.” Sesi sertti, mektupları yerine koyan elleri hızlıydı; Bourlamaque’nin masasına yabancı olmadığı belliydi.

Bunu daha önce birçok kez yapmış gibi...

Morgan eline kandil alıp çalışma masasından ona doğru yürüdü. Avına bakan vahşi bir hayvan gibi sertçe Amalie’ye bakıyordu.

Kalbi hızla atan Amalie koridora doğru geri bir adım attı; sonra bir adım daha, bir adım daha. Morgan elindeki kandili konsola koyduktan sonra odanın kapısını sessizce kapatıp peşinden gelirken büyülenmiş gibi Morgan’a bakıyordu.

Sonra dönüp koştu.

Daha bir iki adım atmıştı ki Morgan onu göğüslerinin altından yakalayıp sertçe göğsüne doğru çekmişti. Büyük eliyle ağzını kapatarak bağırmasını engelliyordu. Ayakları havaya kalkan Amalie Morgan onu odasına çıkarıp kapıyı arkalarından kapatırken tekmeleyip vurmaya başladı.

Ama Morgan onu bırakmak yerine onu daha sıkı tuttu ve dudaklarını kulağına dayayıp sinirli bir şekilde fısıldadı. “Kendine zarar vermeden çırpınmayı bırak!”

Ama bu sözler Amalie’nin sinirini artırdı ve Amalie tekmeleyerek, tırmalayarak ve ağzını tuttuğu elini ısırarak daha fazla çırpınmaya başladı. Morgan’ı öptüğünü düşünmek! Ona dokunmasına izin verdiğini düşünmek! Onu *sevdiğini* düşünmek!

“Ah lanet olsun!”

Amalie’nin ağzına kan tadı geldi. Sonra kendisini yatakta, Morgan’ın altına sıkışmış buldu. Morgan tek eliyle iki bileğini de başının üzerinde tutuyordu ve vücudunun ağırlığı kımıldamasına izin vermiyordu.

Bir yabancı, tekrar bir düşman olan Morgan dik dik ona baktı. “Kendi yatağında kalmalıydın. Şimdi seninle ne yapayım?”

Ama Amalie’nin göğsündeki acı öyle büyüktü ki sesindeki uyarıcı tonu fark etmedi. “Bourlamaque seni bağışladı ve sen ona ihanet ettin! Bana ihanet ettin!”

“Evet, Bourlamaque’yi kandırdım ve bundan her zaman pişmanlık duyacağım. Ama ona sadakatimi kanıtlamadan önce bir başka yemin ettim kardeşlerime ve adamlarıma! Sözümü bozup kendi ırkıma ihanet etmeli ve onların katili mi olmalıyım?”

Senin babanı sevdiğin gibi ben de onları seviyorum!”

Amalie bu sözlerden sonra Morgan’ın hissettiklerini anladı ama çok incinmiş, çileden çıkmıştı ve gözlerinden yaşlar geliyordu. “O zaman her şey yalandı Britanya için hizmet etmeye zorlanman, yüzbaşıya duyduğun nefret, Mösyö Bourlamaque’ye olan hayranlığın!”

“Hayır, bunlar doğrudu, hepsi doğrudu!” Morgan kaşlarını çatmıştı, sıcak nefesiyle Amalie’nin yüzüne doğru konuşuyordu.

“O alçak Wentworth’a hizmet etmektense Bourlamaque’ye hizmet etmeyi tercih ederim ama kardeşlerimi ve Savaşçıları unutamam! Zincirli olduğum zaman Bourlamaque’ye bunu söylemişim ama o unutmayı tercih etti. Kandırılmaya kendisi razı oldu!”

“Peki, bana karşı hissettiklerin?” Bu soruyu sormak çok acı vericiydi. “Ben de mi kandırıldım?”

Morgan’ın karararı gözlerinden ne yapacağını kestirebilirdi ama Morgan’ın dudağı Amalie’nin dudağına yapışınca Amalie şaşırdı.

Vahşi bir öpücük; sert ve güçlü bir öpücük. Morgan dudaklarını serçe Amalie’nin dudaklarına bastırıyordu; dilini Amalie’nin ağzının içine sokmaya çalışıyordu. Vücudu Amalie’yi altında sıkıştırıyordu. Çok kızgın olmalıydı, Morgan’ın öpücüklerini iğrenç bulmalı, başını çevirmeli, ona vurup tekmeler atmalıydı.

Ama bunun yerine arzuyla kıvranıyordu.

Morgan’dan nefret ettiği kadar kimseden nefret etmemişti.

Hain! Yalancı! Ama öpücükleri onu çok etkiliyordu. Öfke, cinsel ihtiyaç, aşk... Bir duygunun ne zaman sona erip diğerrinin başladığını anlayamıyordu. Amalie, Morgan’a iyice yapıştı ve dudaklarını ısırıp öpücüğün kontrolünü ele geçirmeye çalışarak onun vahşiliğine kendi vahşiliğiyle karşılık verdi. Ama Amalie çırpırsa da Morgan bileklerini serbest bıraktığında bile bedeni Morgan’a teslim olmuştu. Morgan’a vurması gereken elleri hevesle Morgan’ın düzgün, kaslı göğsü üzerinde gezindi, sert omuzlarını okşadı, gür saçlarına dolandı ve Amalie biliyordu ki savaşı kaybetmişti.

Morgan Amalie’ye aman vermiyordu. Bir kez daha Morgan’ın kaderi Amalie’nin ellerindeydi. Amalie’nin bir sözü Abenakiler’in Morgan’ı kızartmasına yeterdi. Amalie kendi yatağından çıkarak ona karşı gelmiş ve ihanetine şahit olmuştu. Ama Amalie’nin ondan istediğı yatak oyunuydu ve bunu

elde edecekti!

Morgan, Amalie'nin göğüslerini ellerine ve aç ağzına aldı, Amalie kıvranana kadar okşayıp tadına baktı. Sonra aceleyle geceliğini yukarı kaldırdı, onu bacaklarını ayırmaya zorladı ve parmaklarıyla kızlığına dokunmaya başladı. Amalie çoktan ıslanmıştı ki bu Morgan'a olan ihtiyacını gösteriyordu. Misk kokusu Morgan'ı Amalie'ye sahip olması için teşvik ediyordu ve çılgına dönmüş çılgınlıkları Morgan'ın başını döndürüyordu.

Daha önce bir kadın için kendini hiç bu kadar tutmamıştı ama annesinden aldığı Viking kanının getirdiği zalimlik ve ateş şimdi içinde Amalie'yi törensiz elde etmesi, bir adamın yapabileceği en ilkel yöntemle onu elde etmesi, onun rızası olsun olmasın tatlı vücuduyla tekrar ve tekrar kendini tatmin etmesi için onu kışkırtıyordu.

Kendi kulağına bile insan sesinden çok hayvan sesi gibi gelen iniltiyle önce bir meme ucunu, sonra diğerini zalimce emmeye başladı. Sonra Amalie'nin şaşkın soluklarını yok sayarak bir parmağını Amalie'nin içine sokarak daha önce hiçbir adamın dokunmadığı kızlığına dokundu ve Amalie kendinden geçti.

Morgan, Amalie'nin çılgınlıklarını öpücüğüyle bastırıp nefesini içine çekti. Amalie'nin zevk alması son bulana kadar eliyle ritmi devam ettirdi. Amalie'nin yapışkan iç kaslarına değenin parmağı yerine cinsellik organı olmasını ne kadar isterdi...

Ve tam o sırada Bourlamaque onları buldu Morgan Amalie'nin üzerinde ve boşalma esnasında başını geri atan Amalie.

“Burada neler oluyor böyle?” Bourlamaque'nin sesi gürledi.

Amalie çılgık atarak üzerini örtmeye çalıştı.

Morgan içgüdüsel olarak adam görmesin diye Amalie'nin önünü kapatarak geceliğini üzerine geçirmesine yardım etti. “Sakin ol. Bu durumu halledeceğiz.”

Ama Morgan gerçekten ötesinin olmayacağını biliyordu. Amalie sadece Bourlamaque'nin öfkesiyle karşılaşmıyordu; aynı zamanda Morgan'ı ölüme götürebilecek korkunç bir sırrı da biliyordu.

“Sana kendi kızımış gibi yeterince kibar davranmadım mı? Sana her türlü konforu sağlamadım mı? Sana saygı göstermedim mi?”

Sadece iç çamaşırının üzerinde olduğunun ve erkeklik organının hâlâ kalkık olduğunun farkında olan Morgan dişlerini sıkarak Bourlamaque'nin Amalie'yi Fransızca topa tutuşunu izledi. Amalie yaşlı adamın önünde titriyordu, Morgan'ın

üzerine sardığı örtüyü sıkıca tutuyordu ama çenesini yukarı kaldırmıştı.

Fısıltıyla “Evet, mösyö,” diye cevapladı.

Morgan, sırrın Amalie’ye ağır geldiğini bilse de Amalie gördüğü şeyden henüz bahsetmemişti. Morgan bunu Amalie’nin hüzünlü yüzünden, gergin duruşundan ve gözyaşlarını tutuşundan fark etmişti.

“Ve sana gelince!” Bourlamaque İngilizce konuşarak Morgan’a bir adım yaklaştı. “Daha bu sabah bana onun namusuna el sürmeyeceğine söz vermedin mi?”

Morgan, Bourlamaque’ye baktı. “O hâlâ bakire.”

Yaşlı adam ona aptalca konuşmuş gibi baktı. “Senin için ‘namus’ bu anlama mı geliyor bekaretini almak? Peki ya temizlik ve saflık?”

“İnanın ki bu gece böyle bir şey amaçlamamıştım, efendim. Öyle bir amacım...”

Amalie sözünü kesti. “Ben... ben geldim ona, mösyö. O benden onu tahrik etmemi istememesine rağmen ben ona geldim.” Şaşkına dönen Morgan Amalie’ye baktı ve o an koruyucusuna onun ihanetinden bahsetmeyeceğini anladı. Sebeplerini tam olarak anlayamasa da bunu fark edince garip bir üzüntüye kapıldı -Abenakiler’in ateşinde yanmayacağı için rahatlamıştı ama o gelene kadar suçsuz olan Amalie onun suçuna ortak olduğu için vicdan azabı duyuyordu.

Bourlamaque “Bu gerçek mi?” diye sordu.

Morgan, Amalie’yi utançtan korumak isteyerek tereddüt etti ama kelimeler ağzından çıkmıştı. “Evet, efendim.”

Bourlamaque gözlerinde garip bir ışıkla Amalie’ye baktı. “Amalie, sonunda kararını verdin. Mümkün olduğunca çabuk Yüzbaşı MacKinnon ile evleneceksin. Anlıyor musun? Anlıyor musunuz?”

Evlenmek.

Bir anlığına Morgan yanlış anladığını düşündü.

“O... Onunla evlenecek miyim?” Gözleri irileşen Amalie Morgan kadar şaşkın görünerek koruyucusuna baktı. Sonra yere baktı. “Peki, mösyö. ***J’ai compris.***”

“Peki efendim.”

Şimdi ne de güzel bir çıkmaz içindesin değil mi, delikanlı?

Düğün üç gün sonra gerçekleşti. Bu süre boyunca Bourlamaque’nin kadın elbisesi yapmakta pek iyi olmadığını söyleyen terzisi Amalie’nin gelinliğini dikmekle uğraşmıştı. Bourlamaque hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Kaledeki

savaştan yorgun düşmüş bütün adamlar ölümü değil yaşamı kutlayan bir törenin heyecanıla tören için gerekli hazırlıkları beraber yapmışlardı.

Amalie bir gelinin olması gerektiği gibi mutlu olmak istedi ama kalbi endişeyle doluydu çünkü seçtiği adamla anne ve babasının aşk birlikteliğinden çok uzaktı. Hem damat törene isteksizce katılıyordu hem de Britanya için casusluk yapıyordu. Morgan henüz fırsat bulamadığı için herhangi bir Fransız sırrını dışarı vermemiştir. Ama bir gün öğrendiği her şeyi yüzbaşıya iletme ümidiyle Bourlamaque'yi açıkça kandırmıştı. Ve bu, kaçmayı umduğu anlamına geliyordu.

Amalie uzun süre evlenemeyeceğinden korkuyordu.

Gördüklerini Bourlamaque'ye anlatarak onu ele verebilirdi ama bunu yaparsa Bourlamaque'nin Morgan'ı zincirleteceğini ve ölüm emrini vereceğini biliyordu. Ama yaptığı şeye rağmen Morgan'ı seviyordu ki... Suç duygusundan acı çeken Amalie gözyaşlarını boğuldu ve gözyaşlarını diğerlerinden saklayarak o gece odasında kalmış olmayı diledi.

Morgan'la konuşmak, ondan bir açıklama duymak, söyleyeceklerini dinlemek istiyordu. Ama Bourlamaque onları ayrı tutmuş, Morgan'a gün boyunca zor görevler verip geceleyin odasının kapısı sonuna kadar açık bir şekilde uyudu.

Ve böylece Amalie kendini Bourlamaque'nin kolunda, fildişi rengi elbisesinin içinde subaylarla dolu kiliseye doğru ilerlerken buldu. Gördüğü en yakışıklı adam olan Morgan üniformasının içinde mihrabın önünde duruyordu. Bir kocanın olması gerektiği kadar gururlu gözükken Morgan elini Bourlamaque'den aldı ve yumuşak gözleriyle Amalie'ye rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. Elleri sıcaktı ve titremiyordu. Ama hayatının geri kalanı boyunca Amalie'yi sevip onu mutlu edeceğine söz verirken küçük kiliseyi dolduran sesinde Amalie başka şeyler duydu.

Bourlamaque'ye sadakat sözü vermeden önce başka bir yemin ettim kardeşlerime ve adamlarıma!

Ve Amalie bir mucize olması için dua etti.

Yirmi

Genç emir subayı Morgan adını hatırlayamıyordu aksanlı İngilizcesi'yle “Evliliğinizi ve ordumuza kabulünüzü kutlarım, Yüzbaşı MacKinnon!” diyerek konyak kadehini kaldırdı.

Morgan adamın nazik tebrikine başını eğerek karşılık verdi. “Teşekkürler, efendim.”

Bu bütün gece sürmüştü; üniformalı bir sürü adam onu tebrik etmek ve bazıları içten bazıları nefretlerini de üstü kapalı belli ederek hayır dualarını sunmak istiyorlardı.

Birçok askerin Fransızca “Binbaşını öldüren onun Savaşçılarından biriyken neden o yabancı Binbaşı Chauvenet’in kızıyla evlensin ki?” diye sorduğunu duymuştu. “Teğmen Rillieux ona teklif ettiğinde hemen reddedilmişti!”

Rillieux düğünde de akşam yemeğinde de yokmuş gibiydi. Bu Morgan’ı hiç şaşırtmamıştı. Rillieux onurlu bir adamdı; yenilgiyi kabul edecek tiplerden değildi. Hayır, Morgan Rillieux’un gülücükleri ve arkadaşça tutumuna kanmıyordu. Aşağılık adam ondan hâlâ nefret ediyordu ve Morgan bu konuda yanılmıyordu. O affedip unutacak türden biri değildi.

İngilizce konuşmadığı belli olan bir astsubay kırışık yüzünde geniş bir gülümsemeyle “*Fâlicitations!*¹⁴” dedi.

“Çok şanslı bir adamsınız, Yüzbaşı MacKinnon!” Üniformasından anlaşıldığı kadarıyla bir deniz teğmeni olan genç bir adam bir adım attı. “Çünkü en güzel çiçeğimizi kopardınız!”

Emir subayı yüzünde garip bir ifadeyle yakınlı. “Burada, Carillon Kalesi’nde koparılmamış tek çiçek oydu, *n’esî-cepas?*”

Morgan dişlerini sıkmamaya çalışarak onlarla birlikte güldü. Sözü geçen çiçek Amalie olduğundan bu çiçek koparma olayı onu sinirlendiriyordu. “Evet, ben şanslı bir adamım ve bunu biliyorum.”

Yüce Tanrım, ne kadar güzel bir gelin olmuştu! Onu gelinlikle görünce göğsü

14 Fr. Tebrikler. (Çev. N.)

ağrıdı, nefesi kesildi, sersemledi. Bir melek gibi ona gelmişti. Kilisedeki subaylar arzu dolu gözlerle koridordan geçişini izlediler. Ordunun gerisinden gelen siviller bile toplanmış asla olamayacakları bir şeyi görmeye çalışıyorlardı bakire bir gelin.

Amalie kendisine yaklaşınca Morgan, Amalie'nin yüzündeki endişeyi görmüştü ve korkusunun bir bakirenin korkusundan çok bildiği sırdan kaynaklandığını anlamıştı. Amalie'yi insanların arasında utandırmamaya dikkat ederek düğün gününde bir erkeğin eşine göstermesi gereken her türlü nezaketi göstererek Amalie'nin hak ettiği bir koca gibi davranmak için elinden geleni yapmıştı. İleride affedilemez bir şekilde onu inciteceğini biliyordu.

Amalie aşçı yamağı ile Morgan'ın odasına **onların** odasına çıkmıştı. Amalie giderken neşeli olması gereken güzel yüzünde endişeli bir ifade görünce Morgan onun için üzüldü. Kaba askerlerin arasında kendisini yatıştırarak ve düğün gecesi için onu hazırlayacak dişi bir akrabası olmayan bir kadın...

Ona git.

Bu düşünce ile adamların konuşmalarını, gürültülü kahkahalarını, hareketli keman seslerini duyamaz oldu. Konyakla sarhoş olmaya başlayan Morgan'ın Amalie'nin iniltilerini, dokunuşlarını ve dişi kokusunu düşünmesi göğsü, midesi ve erkeklik organına vurdu.

Ona git.

Onları normal bir düğün gecesi olmayacağından Amalie gittiğinden beri öylece kalmıştı. Ona yalan söylemeyecekti, söyleyemezdi. Tatlı vücudu şimdi ona ait olsa da... Gün doğmadan oradan ayrılacağı için onun bekaretini bozup onu hamile bırakma riskini göze almayacaktı. Böylece onu bakire bırakırsa Morgan gittiğinde evliliğin iptalini isteyip kendisine layık bir adamla evlenmeyi tercih edebilirdi. Morgan'ın yapabileceği tek onurlu şey buydu.

Ama Morgan bunu yapacağına güvenmiyordu. Haftalardır onu isteyip, günlerce onunla öpüşüp ve gecelerce ona zevk verip ona olan açlığı iyice artan Morgan bunu yapabileceği konusunda kendisine güvenmiyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki tek bir ısırıkla yiyip bitirebilirdi. Eğlence düşkünleri arasında Bourlamaque'nin ön odasında öylece kalmıştı.

Ona git.

“Gelin yatağına çoktan gitti ama damat hâlâ konyağından yudumluyor.” Rillieux kalabalığın arasından çıkmıştı. Mükemmel giyinmişti, üniformasındaki her düğme cilalanmış parlıyordu ve sırtıyordu. “O benim karım olsaydı çoktan yanına gitmiştim.”

Herkes hep bir ağızdan kahkahalar eşliğinde onayladı.

Morgan’la Rillieux göz göze geldiler. “Bir erkek, tutku söz konusu olduğunda asla işi yokuşa sürmemeli.”

Rillieux iyice sırttı. “Belki de bunu yapamayacağını düşünüyorsundur.”

Sohbet edepsizleşince adamların neşeli kahkahaları kaba bir gürültüye dönüştü.

Morgan güldü. “Siz Fransızlar küçük palalarla savaşıyorsunuz, değil mi? Biz Kuzey İskoçyalılar büyük palalar taşıyoruz. Bu yüzden asla yarı yolda kalmayız.”

Daha fazla kahkaha ve birkaç kişiden yükselen itiraz sesleri.

Rillieux’un yüzündeki eğlenen ifade soldu, sakladığı nefret gözlerinden okunuyordu. “Siz İskoçlar tersliğinizle tanınırken biz Fransızlar aşkla bir anılırız.”

Artık kahkaha atmıyorlardı; sessizlik olmuştu.

“Öyle mi?” Morgan konyağının kalanını dikti ve kadehi koydu. “O zaman şunu unutma kız, Fransızlarla dolu bir kalede İskoç’u seçti.”

Morgan döndü ve odasına onu bekleyen gelininin yanına gitti.

Morgan ne zaman gelecekti?

Keman ve kahkaha sesleri odanın içini doldururken Amalie yatağın kenarında oturmuş bekliyordu. Belki de Thérèse’yi bu kadar erken bırakmamalıydı. Belki de ondan biraz daha kalmasını istemeliydi.

Tek başına beklemek daha zordu.

Thérèse suya gül yaprağı ve lavanta dalları koyarak Amalie’nin banyosunu hazırlamıştı. Amalie’nin saçını parlayana kadar yıkamıştı. Sonra Amalie’nin yeni geceliğini giymesine yardım etmişti. Beyaz, parlak ipek geceliği öyle inceydi ki üzerinde bir fısıltı gibi hissediyordu.

Thérèse “Sizden başka bir şey düşünemeyecek,” demişti. “Ah, size nasıl imreniyorum! Yüzbaşı MacKinnon kadar yakışıklı ve güçlü bir erkekle düğün gecesi! Bütün gün boyunca gözlerini sizden alamadığını fark ettiniz mi? O size aşık, matmazel.”

Amalie, Thérèse’ye zoraki bir şekilde gülümsedi ama içinden ağlamak geliyordu. Morgan gün boyunca ona bir kocanın gösterebileceği her türlü kibarlığı göstererek onunla ilgilenmiş olsa da Amalie onun sırf Bourlamaque emrettiği için kendisiyle evlendiğini biliyordu. Ah evet, ondan hoşlanıyordu ve onu arzuluyordu. Bunu kendisiyle konuşma biçiminden, onu korumasından, onu öpüşünden ve ona zevk verişinden anlamıştı.

Ama Amalie'ye aşık değildi.

Daha da kötüsü Amalie'nin kralına ve ülkesine ihanet ediyordu. Amalie bu evliliğin onu bu yoldan vazgeçireceğini ne kadar umsa da Morgan'ın kardeşlerine ve Savaşçılara katılmak için hayatını tehlikeye atarak yakında onu terk edeceğini biliyordu. Sonra, onun için ant içen bu adamlara karşı silahlanacaktı.

Bütün yaptıklarından sonra hâlâ onu nasıl sevebilirdi? Morgan ölümden kurtuluşundan -Amalie'nin onu kurtarışından faydalanarak ona merhamet gösteren adama karşı casusluk yapmıştı. Fransızca bilmiyormuş gibi davranıp yalan söyleyerek Amalie'nin onun öğretmenini oynamasını sağlamıştı. Ve Morgan onları kandırmakla meşgulken Savaşçılar bir sürü Fransız askerini öldürmüşlerdi.

O bir düşmandı.

Ama öyle gözükmüyordu.

Amalie iyi biriydi ve bir kaya kadar sağlam bir onura sahipti. Bunu onu Rillieux'dan koruduğu zaman, dua için diz çöktüğünde, arkadaşından geriye kalanları gömdüğünde görmüştü. Bourlamaque'ye ihanet etmesi kendisi için savaşıp ölen kardeşleri ve adamlarına olan sadakatinin bir göstergesiydi. Yaptığı şey için ona kızıp ondan nefret edebilse üzüntüsü hafiflerdi ama kendi etinden, kanından insanlara sadık olduğu için ona nasıl kızabilirdi ki?

Amalie yarı açık pencereye gitti, pencereleri sonuna kadar açıp içindeki çalkantıyı hafifletmek için ılık gece havasını soludu. Tabii ki onu endişelendiren sadece Morgan'ın ihaneti ve evliliklerinin garipliği değildi. Aynı zamanda o büyük yatakta neler olacağını da düşünüyordu.

Sevgili, kibar Bourlamaque onu yanına çağırmış ve pudralı peruğuna kadar kızarmış bir şekilde ilk geceden korkmamasını, Morgan'ın ona bilmesi gerekenleri öğreteceğini söylemişti. Kaşını hafifçe çatarak "...ki Morgan bunu neredeyse yapmak üzere gibi gözüküyordu," diye eklemişti.

Sonra kızarma sırası Amalie'deydi.

Thérèse o kadar rahatlatıcı olmasa da daha fazla yardımı dokunmuştu. Thérèse "Annem sadece ilk seferinde acıttığını söylemişti," dedi.

Sonra adamların sesleri birden yükseldi ve içeriye ışık girdi. Sonra birden yine karanlık oldu ve sesler kesildi.

Morgan ona gelmişti.

Amalie, Morgan'a bakmanın aynı zamanda henüz sormamış olmadığı soruların cevaplarıyla yüzleşmek olduğunu bilerek ve zor nefes alarak yıldızlara

bakıyordu.

“Amalie?” Morgan’ın sesi gece kadar derindi.

Amalie, elleriyle düğmelerini açtığını duydu ve ceketini yeleğini çıkardı anladı. Botlarını yere koyunca sert bir ses çıktı. Sonra pantolonunun bacaklarından kayarak yere düştüğünü duydu. Daha sonra da ayak sesleri.

Morgan omuzlarına dokunup kollarını okşamadan önce vücudunun sıcaklığını arkasında hissetti. Sonra Morgan dudaklarını Amalie’nin boynunun kenarına bastırdı ve öptü. Amalie gözlerini kapattı.

“Kalbin bir kuş gibi pır pır ediyor.” Morgan konuşurken dudaklarını Amalie’nin teninde gezdiriyordu. Nefesi sıcaktı ve konyak kokuyordu. “Seni korkutan ne?”

Amalie yutkundu ve konuşmaya çalıştı. “Yarın.”

Morgan, Amalie’yi arkasından kendi göğsüne doğru çekti. “Yarın hakkında endişelenme. Önce bu geceyi yaşamalıyız.”

“Bana kızgın mısın?”

Morgan, Amalie’nin saçlarını öptü. “*C’est vous qui devriez être en colère contre moi, mon?*”

Bana kızgın olması gereken sensin, öyle değil mi!

Morgan’ın akıcı Fransızcası ihanetinin son kanıtıydı. Amalie gerildi. Ama Fransızca konuşmasının sebebi vardı. Günahlarını Amalie’nin önüne koyuyordu.

“Evet.” Sonra Amalie ona bakmak için dönünce kandilin hafif ışığı altında üzerinde hâlâ iç çamaşırının olduğunu gördü. “Neden Morgan? Neden, lütfen söyle bana? Burada mutlu olduğunu sanmıştım! Katolik bir kral için savaşmaktan gurur duyduğunu sanmıştım!”

“Ben kardeşlerime aidim.” Morgan’ın gözlerinden üzüntü ve pişmanlık okunuyordu. “Ama söyle bana, beni neden ele vermedin?”

“Senin asıldığını ya da kuzenlerimin seni yaktığını görmek istemedim.”

Bir an aralarında sessizlik oldu; eğlenceden gelen sesler hayal meyal duyuluyordu.

“Kardeşlerini burada sana katılmaları için ikna edemez misin?” Amalie aksi bir çocuk gibi konuştuğunu biliyordu ama bilmek istiyordu, anlaması gerekiyordu.

Morgan soluk aldı ve Amalie’nin çenesini kaldırdı. “Ağabeyim Iain ailesi uzun süredir Britanya’ya sadık olan asil bir kadınla evli. Küçük bir oğulları var Iain Cameron. Kardeşim Connor Iskoçya’yla ilgili pek bir şey hatırlamıyor.

İngilizlerden çok Fransızların vahşiliğini gördü. İain'i ya da adamları asla bırakmaz. Joseph ve Mohikan akrabalarını çok eskiden beri Britanya'ya sadıktırlar ve Fransa'nın Kızılderili müttefikleri arasında da düşmanları vardır. Fransızlara katılmazlar ve sevdiğim insanlarla savaşan bu adamların yanında yer alamam."

Beni sevmiyor musun?

Bu soru Amalie'nin içini yiyordu. "O zaman seni kalmaya ikna etmek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yok?"

"Hayır, yok." Morgan Amalie'nin alnını öptü ve Amalie'yi güçlü kollarıyla sardı. "Bu savaş bizi ayırıyor, Amalie. Bunu biz başlatmadık ve üzücü bir şekilde buna son da veremeyiz. Bunu biz istemedik ama aksini isteyerek bunu değiştiremeyiz."

Morgan'ın sözlerinin doğruluğu üzerine Amalie'nin gözleri gözyaşlarından bulandı. "Onların yanına ne zaman gideceksin?"

"Yakında."

"Yakalanıp vurulacağından korku..

"Hişt..." Morgan onu daha sıkı sardı. "Sen kollarımın arasındayken savaş ve yaşattığı acılar hakkında konuşmak istemiyorum Bu sabah sen kiliseye girdiğinde ne düşündüm biliyor musun? Şöyle dua ettim: 'Yüce Tanrım, yemin sırası bana geldiğinde konuşabilmem için güç ver; çünkü bana meleklerinden birini gönderdin ve güzelliği aklımı başımdan alıyor.' Senden daha güzel bir gelin olmamıştır, Amalie."

Amalie ona baktı ve gülümsedi. "Sen de subay üniforması içinde çok heybetli görünüyordun."

Morgan hissettikleriyle hüzünlenen gözleriyle ona bakarak yüzünü tuttu. "Seni incitmek istemediğime inan. Seninle kalabilmemin bir yolu olsaydı kalırdım. Bir adamın karısından bekleyeceği her şeye, bir adamın arzu edeceği her şeye sahipsin. Yarını düşünmeyi bırak da sana bu gece verebileceğim zevkin tadını çıkar."

Yanakları gözyaşlarıyla ıslanan Amalie ayak parmaklarının ucunda durdu ve cevap olarak Morgan'ı öptü.

Amalie uykuya daldığında Morgan onu göğsünde tutuyor, saçlarını okşuyordu. Amalie'nin uyarılmasıyla ortaya çıkan misk ve baharat kokusuyla Morgan'ın ter kokusu karışıyordu. Morgan gittikten sonra Amalie'den ona sadık

ve bağı kalmasını isteyemeyeceği için söylemesi gerekenleri söylemek için kendini zorladı. “Ben gittiğimde Bourlamaque’den evliliğin iptalini isteyebilirsin. Seni tamamlanmamış bir evliliğe bağı tutamazlar. Seçtiğin kişiyle evlenebilirsin.”

Morgan bu sözlerin Amalie’nin gözlerini yaşarttığını görmemişti.

Morgan bir süre Amalie’yi sadece tuttu ve onu uyurken izleyerek kokusunu, yumuşak vücudunun her kıvrımını ve tatlı yüzünü hafızasına kazıdı. O geceden sonra Amalie’yi tekrar göremeyebilirdi. O Savaşçılara ve savaş meydanlarının tehlikelerine, Amalie de manastırın sükunetine ve güvenliğine geri dönüp ikisi de savaşın bitmesini bekleyeceklerdi. Ve yeterli kan dökülüp İngilizler kazandığında Morgan bundan artık daha emindi ne olacaktı?

Sınır boyunca barış olacaktı. Morgan katliamları geride bırakıp kardeşleriyle toprak üzerinde çalışmak için MacKinnon çiftliğine dönebilecekti. Ama Amalie ve Kanada’daki bütün Fransızlar İngilizlerin gazabıyla karşılaşacaklardı. İngilizler sadece savaşı kazanmayı değil beceriksiz Alman kralları için toprakları da genişletmeyi amaçladıklarını açıkça göstermişlerdi. Quebec ve Montreal’deki Fransızların kalmalarına izin verecekler miydi; yoksa Akadiyenler’e yaptıkları gibi onları da ülkeyi terk etmeye mi zorlayacaklardı?

Amalie’nin yalnız ve öksüz, Bourlamaque’den uzakta kötü niyetli İngiliz askerler, Katolik düşmanları, bekaret yemin etmiş bir kadına tecavüz etmeyi eğlenceli bulacak adamlar tarafından manastırın güvenli duvarlarından zorla çıkarılabileceği gözlerinin önüne geldi.

Ve Morgan o an bir ant içti.

Savaşın sonuna kadar hayatta kaldığı süre boyunca Amalie’yi koruyacaktı

Ona aşksın, delikanlı.

Bunu düşününce midesine bir yumru indi ve Morgan bunun doğru olduğunu biliyordu.

Bir parçası zincirlere bağı olduğu zamandan beri onu sevip uyandığında onu yanında bulmamış mıydı? Birçok kadınla onları sevmeden aşk yaşamış biri için kendini küçük bir Fransız bakiresine, düşmanın kızına, sahip olamayacağı bir kadına kaybetmiş olması kaderin ne güzel bir cilvesiydi. Onu seviyordu çünkü onu bırakmak kendisinden bir parça kesiliyormuş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Ama orada kalamazdı.

Bir gece daha kalmanın ne zararı olurdu ki? Bir hafta daha? İki hafta daha?

Ama Morgan artık daha iyi biliyordu ki o geceyi, ondan sonraki geceyi ve sonraki geceyi orada geçirirse Amalie'yi bırakamayacağı bir gün gelirdi. Morgan planını düşünerek yataktan kayarak çıktı, giyindi ve eşyalarını topladı. Karanlıkta arka kapıdan çıkacaktı tuvalet kazdığı zaman ona yolu göstermişlerdi ve oradaki iki nöbetçi askeri öldürmemek için elinden geleni yaparak alt edecekti. Sonra vurulduğu nehir kıyısına giden rıhtımdan geçecekti. O andan sonra duvarların arkasında kimse onu fark etmezse özgür kalacaktı. Ormanın karanlığına varınca onu takip edemeyeceklerdi.

Tüfeğini ve tabancısını doldurdu, sırt çantasını aldı ve kılıcını kınına soktu. Fransız üniformasının dışında tekrar bir Savaşçı olmuştu. Sonra sessizce yatağın yanına geldi ve Amalie'ye bakarken göğsünde neredeyse nefes almasını engelleyen bir ağrı ve üzüntü hissetti.

Morgan, Amalie'nin bekaretini almadan o gece ona verebileceği bütün aşkı vermişti. Onu soymuş, yatağa taşımış, öpmüş, okşamış, elleriyle tekrar ve tekrar onu memnun etmişti ta ki kollarında güçsüz ve bitkin bir şekilde yatana kadar. Sonra gün doğumunun asla gelmemesini dileyerek gecenin geç saatlerine kadar kollarının arasında tutmuştu.

“Tha möran ghrâdh agam ort, dh’Amalaidh,” diye fısıldadı.

Sevgim seninle, Amalie.

Morgan boynundaki tespihi çıkardı ve Amalie'nin avucunun içine koydu. Sonra Fransız üniformasındaki İskoç kumaşından kuşağını Amalie'nin yanındaki yastığa koyarak onu MacKinnon Klanı'nın renkleriyle işaretlemişti. Bunu anlayacak mıydı?

Amalie'ye eğildi ve yanağına bir öpücük kondurduktan sonra sessizce pencereye doğru gitti. Dışarıdaki nöbetçi asker her zamanki yerinde uyuyordu. Gökyüzü açık ve ay yüksekteydi; gece çağırıyordu. Ama arkasında yatan kız kadar değil. Bir kez daha bakma ihtiyacıyla geriye dönüp Amalie'ye baktı. Hafif uykusunda o kadar huzurlu görünüyordu ki...

Bunun sebep olduğu acı neredeyse fikrini değiştirmesine sebep olacaktı.

Önce beyaz bir aydınlık hissetti.

Ve sonra sadece karanlık.

Yirmi Bir

A

malie onu neyin uyandırdığını bilmeden gözlerini açtı. “Morgan?”

Elinde bir şey hissetti. **Tespihi.**

Ve yastığın üzerindeki İskoç kumaşından kuşağı gördü.

Gitmişti.

Amalie iki değerli eşyayı göğsüne bastırdı. Nefesi kesildi ve gözleri yaşardı. Yakında gideceğini biliyordu ama **bu kadar** mı yakındı?

Sonra anladı öpücüklerinin yoğunluğu, ona tekrar ve tekrar zevk vermek için pek çaba harcamaması, iç çamaşırını çıkarmak istememesi ya da Amalie’nin ona dokunmasına izin vermemesi ve kendisini Amalie’yle tam olarak paylaşmaması. O gece gideceğini bilerek Amalie’ye veda ediyordu.

Göğsü ağrıdı, içinde bir şeyler parçalanıyormuş gibi hissetti.

Ve sonra bir ses duydu bir inilti? Pencerenin dışından geliyordu.

Amalie nabızı hızla atarak ayağa kalkınca çıplak olduğunu hatırladı. Başından beri izlendiğini hissederek tespihi boynuna taktı ve aceleyle geceliğini üzerine geçirdi. “M-Morgan?”

Ama cevap gelmemişti.

Yatağın yanından geçerken içgüdüsel olarak Morgan’ın kuşağını alıp elinde sıkarak parmak uçlarında sessizce pencereye doğru yürüdü. “Morgan?”

Hâlâ cevap yoktu.

Sırtından ter boşaldı.

Pencereye ulaştı, dışarıya baktı ve kanının donduğunu hissetti.

Karanlıkta Tomas ve Simon, Morgan’ın ağzına bir kumaş bağlamış, bilincini kaybetmiş halde onu aralarında tutuyorlardı. Nöbetçi asker yerde yatıyordu uyumuyordu, ölmüştü ve ağzı gevşek, boynu garip bir şekilde duruyordu.

Amalie soluk aldı ve boğazında soğuk ve keskin bir şey hissetmese bağırabilirdi.

“Ses ıkarma!” Rillieux pencerenin arkasında saklandığı yerden ıktı. Onu pencere pervazına çekti ve sertçe ağızını kapadı. Sonra arzu ve nefretle gözleri Amalie’nin üzerinde gezindi. “Düğün gecenizi böldüğüm için üzgünüm, tatlı fahişem, ama seslerden anladığım kadarıyla yeterince zevk aldın. Ayrıca damat yatağını terk etmek için acele ediyordu.”

Pencerede onları mı dinliyordu? Amalie’nin midesi bulandı ama daha önemli endişeleri vardı.

Rillieux elindeki kuşağı kaptı ve lanet okumasına Amalie’nin ağızını sertçe bağlayıp onu susturarak engel oldu. Sonra Tomas ve Simon’a döndü. “Amalie’yi kuzeye beraberinizde getirmeniz gerekecek. Şahit bırakamayız.”

Onu kuzeye getirmek mi? Oganak’a mı?

Tomas ve Simon birbirlerine baktılar ve Tomas başıyla Rillieux’u onayladı.

Aman Tanrım, olamaz!

Korkuyu karnından boğazına doğru soğuk soğuk hissetti. Morgan’ı Oganaka’a götürüyorlardı; orada ona işkence yapacaklardı ve canlı canlı yakacaklardı ve Amalie’yi de zorla beraberlerinde götürüyorlardı!

Tomas’dan bakışlarıyla yardım diliyordu ama Tomas hiç de acıyacaktı gibi görünmüyordu. Rillieux Amalie’nin sağ kolunu acı veren bir şekilde arkasına döndürdü ve önünden yürümeye zorladı.

Uyan Morgan! Uyan!

Ama uyanmadı ve Tomas’ın kemerinden sallanan Kızılderili savaş baltasını görünce nedenini anladı.

Tanrım, lütfen onu koru!

Karanlıkta Morgan’ı taşımakla uğraşan Tomas ve Simon’un arkasında arka kapıya doğru ilerlediler. Tomas, Morgan’ın çantasını taşıyordu. Amalie yazın sıcağına rağmen titredi; yalın ayakları keskin taşların üzerinde acıyordu ve bacakları Rillieux’un adımlarına yetişecek kadar uzun olmadığından Rillieux’un onu biraz sürükleyip taşıması gerekiyordu. Ve Amalie birinin onları görmesi için dua etse de kimse gelmedi.

Rillieux nasıl olur da bundan ceza almadan paçasını kurtaracağını düşünürdü? Bourlamaque onları eve geri götürmek için peşlerine askeri birlikler gönderirdi. Rillieux, Tomas ve Simon adam kaçırmaktan asılırlardı.

Ama kaçırıldığından nasıl haberi olacaktı?

Cevabı düşününce Amalie’nin başı döndü. Bourlamaque’nin haberi ***olmayacaktı***. Açık pencere, Morgan’ın yok olan çantası, öldürölmüş nöbetçi asker

Morgan'ın yanına Amalie'yi de alıp kaçtığını düşünecekti. Askeri birlik gönderirse Morgan'ı Elizabeth Kalesi'ne giderken yakalamak için kuzeye değil güneye doğru giderlerdi.

Rillieux birden durdu ve seslendi. "Marquet! Renaud!"

Arka kapının yanında duran iki nöbetçi asker karanlıktan çıktılar.

Biri "İşe yaramış," dedi.

Onlar da mı bu senaryonun bir parçasıydılar?

Aklına Morgan'ın söyledikleri geldi. Bourlamaque beni kabul etse de buradaki herkes kabul etmiyor. **Onlara göre ben hâlâ bir düşmanım. Böyle kötü bir şeyin senin başına gelmesine izin vermeyeceğim.**

Nöbetçi askerlerden biri Amalie'ye bakarak önlerine çıktı. "Onu da getireceğinizden bahsetmemiştin! Delirdin mi? O Bourlamaque'nin koruması altında! Bunun için seni öldürür! Onu geri götürsen iyi edersin."

Ah, Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür!

Ama Rillieux sadece güldü. "O artık Bourlamaque'nin koruması altında değil. O MacKinnon'un fahişesi! Onu burada bırakırsam Bourlamaque'ye her şeyi anlatır ve siz ikiniz kendinizi benimle birlikte askeri karakolda bulursunuz. Şimdi biri bizi görmeden gitmemize izin verin!"

Amalie, Rillieux'tan kurtulmak için çırpındı, bağırmaya çalıştı ama çığlıkları boğuk iniltilerin ötesine geçemiyordu ve Rillieux parmaklarını istakoz kısıracı gibi kollarına geçirmişti.

Lütfen yardım edin! Lütfen!

Nöbetçi asker kımıldamadı. "Ona bak. Zavallı şey! Korkuyor!"

"Evlendiği orospu çocuğu için korkuyor, kendisi için değil. Bu iki adam onun kuzenleri. Sadece onlarla yaşaması için gönderiyorum. Onların yanında zarar görmeyecek. Şimdi yolumdan çekil, Renaud ve bu bir emirdir!"

Nöbetçi asker tereddüt ederek kenara çekildi. "Bundan hiç hoşlanmadım."

Rillieux, Amalie'yi önüne itti. Arkalarından Tomas ve Simon, Morgan ile geliyordu.

Ve kapından dışarı çıkmışlardı. Hızla nehrin kenarındaki rıhtımdan ilerlediler. Ormanın karanlığı ile aralarında kumdan başka bir şey yoktu.

Yüce Tanrım, bize yardım et!

Amalie sesler duyduğunda, kül kaplı göğüsleri ve yüzleriyle karanlığın içinden bir düzine adam çıktığında henüz ormanın derinlerine ulaşmamışlardı.

Abenakiler. Annesinin halkı.

Korkudan titreyerek Morgan'ı ormanda bırakıp yakaladıkları kocaman bir antilopmuş gibi ona bakan Tomas ve Simon'u izliyordu. Sonra yüzlerinde gülümsemeyle kaledeki kahramanlıklarını anlattılar en azından Amalie öyle sanıyordu. Abenakice'si öyle kötüydü ki bazen sadece bir kelime anlıyordu.

Rillieux kulağına "Gel," diye fısıldadı. "Uzun seyahatine çıkmadan önce seninle konuşmak istiyorum."

Amalie'yi diğerlerinin duyamayacağı kadar uzaklıkta bir ağaç topluluğuna doğru çekti. Ama oraya gittiklerinde Rillieux'un onunla konuşmaktan fazlasını istediği belliydi.

Bir anda Rillieux onu arkasından kendisine doğru çekti ve bir eliyle göğüslerini sıkıp meme uçlarını çekti, diğeriyle geceliğinin altından cinsel organını elliyordu.

"Hâlâ ıslak." Sonra Amalie'yi yere itti. "Orospu!"

Amalie elleri ve dizlerinin üzerine düştü, ayağa kalkmaya çalıştı ama Rillieux onu yere yatırıyor, vücudunun o kısmını sertçe kalçasına bastırıyordu.

"Beni seçmeliydin, Amalie." Nefesi kokuyor, sakalları yanağını acıtıyordu. "Şimdi istediğimi her türlü alacağım."

Bir an Amalie'nin üzerindeydi, sonra hafiften kalktı ve Amalie pantolonuyla uğraştığını anladı.

Dehşet içindeki Amalie döndü ve tekrar tekrar omuzlarına, göğsüne ve karnına doğru onu tekmeledi. Rillieux homurdanıp küfrediyordu. Onu uğraşmadan elde etmeyecekti!

Ağızına tıkadığı kuşağı yırttı ve bağırmaı başardı. "Morgan!"

Ama Rillieux'la dövüşüyor olsa da onu alt edemiyordu.

"Seni küçük fahişe!" Rillieux yumruğunu sıktı ve Amalie'nin yüzüne vurmaya başladı. Amalie acıdan sersemliyordu.

Rillieux'un bacaklarını araladığını hissetti ama onu durdurabilecek kadar güçlü hissetmiyordu.

Sonra garip bir şey oldu.

Çalılıkların arasında Morgan'ı gördüğünü sandı. Morgan'ın yüzü kan ter içindeydi ve nefret dolu gözleri Rillieux'un üzerindeydi. Dişlerinin arasında bir av bıçağı tutuyordu. Amalie ona ulaşmaya çalıştı. "Morgan?"

Ama hayal kurmuş olmalıydı, çünkü Rillieux'un homurdandığını ve gelenin Morgan değil Simon olduğunu gördü.

“Gel kuzen.” Simon, Amalie’yi ayağa kaldırdı ve yerde yatıp kafasını tutan ve pantolonu dizlerinde olan Rillieux’tan uzaklaştırdı.

Ayakta durmakta zorlanan, başı acıyla zonklayan ve şokun etkisiyle sersemleyen Amalie, Simon’un onu açıklığa getirmesine izin verdi. Diğer adamlar bir şeyin başında oturmuş gülüyor ve fısıldıyorlardı.

Sonra adamlardan biri kenara çekildi ve Amalie ne olduğunu gördü.

Hâlâ bilinci yerine gelmemiş olan Morgan kolları ve bacakları açık, el ve ayak bilekleri bağlanmış bir şekilde uzanıyordu. Ve Amalie anladı. Onu bir şekilde çözmeyi başaramazsa ve kaçmasına yardımcı olmazsa büyükannesinin köyünde onu ölümüne yakacaklardı.

Morgan’ın ilk düşündüğü çok fazla rom içerek tekrar sarhoş olduğuydu. Başı çatlıyordu. Gözlerini açtığında dünya, orman ve onların ötesinde karanlık gökyüzü başının üzerinde dönüyormuş gibiydi.

Sonra adamların seslerini duydu.

“Bataklığın ilerisinde durup kızın dinlenmesine izin verebiliriz.”

“Kuzenim bizimle yaşayacağından güçlenmesi gerekiyor.”

Abenakice konuşuyorlardı. Ve Morgan ilk sesi tanımasa da İkincisini tanımıştı. Amalie’nin kuzeni Tomas’ın sesiydi.

“Eğer senin kuzeninse neden onu bir köle gibi iple bağlayarak götürüyorsun?”

“O annemin kız kardeşinin kızı ama aynı zamanda **onun** karısı. Serbest bırakırsam ona yardım etmeye çalışır.”

Bir adam güldü. “Deneyebilir ama bunu başaramaz. Otuz iki kişiyiz. O sadece küçük bir kadın.”

Söylediklerini anlamaya başlayan Morgan vücudundaki ağrıyı unutup alarma geçti.

Amalie?

Gözlerini açtı ve kendini bir tutsak olarak buldu. El ve ayak bilekleri derilerle bağlıydı ve ağzına derinin kötü tadı geliyordu. Aslında başının dönmesinin sebebinin üzerinde yattığı platformun iki savaşı tarafından çekilirken ağaçların üstünden geçmesi ve yere çarpıp sıçramasından olduğunu düşünüyordu. Etrafta Simon ve Tomas da dahil olmak üzere bir sürü Abenaki yürüyordu.

Ve Tomas’ın arkasında Amalie.

Tomas ona bir köpekmiş gibi davranıyordu; boğazına deri bir kayış

bağlamıştı. Amalie'nin üzerinde sadece gecelik vardı. Beyaz ipek geceliği çimen ve toz duman olmuştu ama bu gizli olandan fazlasını gösteriyordu. Amalie'nin yüzünü göremese de korku ve ümitsizliğe kapıldığını hissedebiliyordu ve tökezleyerek yürümesinden, çok yorgun olduğunu anlıyordu.

Morgan öfkeden kıpkırmızı olmuştu ve öfkesi içini yakıyor, aklının bulanıklığını giderip Morgan'a yeniden hayat veriyordu.

Sonra Amalie tökezledi ve bir çılgınlıkla düştü.

Tomas ona ters ters baktı. "Ayağa kalk!"

Uzun boylu bir savaşçı sinirli bir şekilde ona doğru yürüdü. Ama Amalie'ye vurmak yerine Tomas'ı uzaklaştırdı ve elindeki deri kayışı aniden çekti. "Onun durup dinlenmesi gerektiğini söylemiştim. Annen kız kardeşinin kızına böyle davrandığını görünce ne söyler?"

Uzun savaşçı bıçağını çıkarıp Amalie'nin boynuna bağlanmış kayışı kesti. "Tanial, çantadaki fazla mokaseni getir. MacKinnon'dan aldığımız şeylerden benim payımı sen alabilirsin."

Aldıkları şeylerin arasında zehirli rom şişesi de olacaktı.

Morgan kendi çaresizliğine sinirlenirken uzun savaşçı mokasenleri Amalie'nin çıplak ayaklarına geçirdi ve matarasından su verip yumuşak bir ifadeyle Fransızca olarak ona güven verici sözler söyledi. Morgan'ın bir parçası aşağılık adamı kışkırtarak vurmak isterken diğer parçası ona müteşekkirdi.

Morgan'a bir şey olursa onu hem koruyup hem sevecek bir adama ihtiyacı olacaktı.

"Teşekkürler mösyö," derken sesi çok kısık ve korkmuş çıktı.

Sonra Morgan'ın yanındaki bir savaşçı diğerlerine doğru bağırdı. "Uyandı!"

Morgan'ın etrafına toplanıp merakla ona baktılar.

Beni yakaladığınızı düşündünüz değil mi? Ama Oganak'a kadar uzun bir yol var.

"Bırakın da ona yiyecek ve su vereyim!" Sinirden vücudu titreyen Amalie, Tomas'a karşı geliyordu. Az önce geçtikleri nehirden boş bir kovaya su doldurmuşlardı.

Korktuğunu belli etme, Amalie. Atoan'ın sana söylediklerini hatırla.

Abenakiler'in en uzun Atoan, Amalie'ye mokasenlerini, su ve yiyecek vererek, dinlenebilsin diye onları durdurarak, ona fısıltıyla rehberlik ederek, hatta nehirden geçerken onu sırtında taşıyarak görünüşte onu korumasına almıştı.

Amalie'ye "Abenaki kadınları güçlü, küçük kadınlardır," demişti. "Korkmuyormuş gibi davran; böyle daha rahat edersin." Artık güçlü davranmaya çalışıyordu. "Mösyö MacKinnon hayatını bağışladı, Tomas; yoksa senin kanını alabileceği yerde kendi kanını nasıl sana verdiğini unuttun mu?"

Tomas'ın gözleri kısıldı, aşağılanmış hissederek kızardı ve bir an için Amalie ona vuracağını düşündü.

Tanial "Nasıl yani?" diye sordu. "Bu da ne demek oluyor, Tomakwa? Anlat bize."

Amalie, Tomas'ın izni olmaksızın kolunu ondan kurtardı ve ondan uzaklaşarak zor soruya cevap vermesini bekledi. Platforma doğru yürüdü ve Morgan'ın uyanık ve tetikte olduğunu gördü, kafasına yediği darbeden aklını kaybetmediğinin kanıtı olarak Amalie'nin yüzündeki morluğu görünce gözlerinde oluşan öfkeyi fark etti.

Amalie ağzındaki tıkaçı çıkardı. "İç."

Morgan gözlerini Amalie'nin gözlerinden hiç ayırmadan yavaş yavaş içti.

"Bağı keseceğim ve serbest kalacaksın. Bunu zamanı geldiğinde yapacağım."

Morgan kızgın bir şekilde "Hayır!" diye fısıldadı. "Bu çok riskli! Sana düşman olurlar. Şimdi bana söyle sana kim vurdu?"

"Ye!" Amalie Morgan'a kurutulmuş dövülmüş et yediriyordu. Sabahki korku dolu anları hatırlayınca gözleri dolmuştu. "Rillieux bana... bana tecavüz etmeye çalıştı. Simon onu durdurdu."

Morgan'ın çenesi kasıldı, bakışları sertleşti. "Öldü mü?"

"Bilmiyorum."

"Ölecek." Sesindeki soğuk öfke Rillieux'la tekrar özgür bir adam olarak karşılaşırса neler olacağıyla ilgili kuşku bırakmıyordu.

"Ama dinle teneke şişede zehirli rom var. Ondan içen ölür. Ona dokunma ve Atoan'ın onu içmesine izin verme. Seni seviyor ve ben öldürülürsem o seni korur ve..."

Amalie parmaklarını Morgan'ın dudağına götürmüştü. Sonra ağzından çıkardığı kumaşı ıslatıp yüzünü siliyormuş gibi yaptı. "Hayır!" diye fısıldadı. "Böyle şeyler söyleme!"

"Beni dinle, Amalie! **Takip ediyorlar.** Eğer bana bir şey..."

Tomas Fransızca "Ne yapıyorsunuz siz?" diye sordu.

Amalie, Morgan'ın yüzünü silmeyi bıraktı, ona doğru eğildi ve tam Tomas onu çekmeden dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Balta girmemiş ormanın içinden ilerlerken öğleye az bir zaman kaldığından hava ısınıyordu, sivrisinekler gölgelerde kan için vızıldıyorlardı, hava nemli toprak ile çürük kokusu ve korkuyla ağırlaşmıştı. Ve Amalie birilerinin onları izlediğine dair herhangi bir işaret bekliyor olsa da hiçbir şey duymadı ya da görmedi ne uzaklarda bir hareket, ne kıpırdayan bir dal, ne de ağaçların üzerinden aniden uçup kaçışan kuşlar.

Belki de kafasına aldığı darbe Morgan'ı gördüğünden fazla etkilemişti; belki Rillieux sabah ona vurduğunda onun gördüğü gibi Morgan da hayaller görüyordu.

Sonra Tomas, Tanial ve Atoan'ın Abenakice tartışmalarını dinleyerek ağır ağır ve zorla yürümeye devam etti. Simon, Tomas'ın arkasından gidiyor ve Amalie'ye suçlu bakışlar atıyordu.

Amalie'ye yardım edecek miydi?

Amalie ona yaklaştı. "Sabah için sana teşekkür etmedim. Beni..."

Ormandan Amalie'nin daha önce sadece bir kez duyduğu, sırtını terleten ve kanını donduran korkunç bir çığlık duydu.

"Amalie, yere eğil!" Morgan arkasından bir yerlerden bağırmıştı. Amalie yere eğildiğinde bomba patlamıştı.

Sonra iki adam biri irice ve koyu saçlı, diğeri kısa ve şapkalı yanındaki çalılıkların arasından çıktılar.

Amalie bağırdı, güçlkle dizleri üzerinde ilerledi. Aklında sadece Morgan'a ulaşmak vardı. Ama iki adam önüne çıktılar, onu yakaladılar ve onu savaştan korumak istemiş gibi aralarına alarak bir ağacın arkasına çektiler.

Kısa olan adam kaşlarını çatarak "Dougie, seni ahmak!" dedi. "Onu korkuttun!"

"Korkma." İri olan gülümsedi. "Ben Dougie ve bu Killy. Biz MacKinnon Savaşçıları Morgan'ın adamlarıyız. Senin güvenliğini sağlamak için buradayız."

Ve rahatlatmanın etkisiyle gözleri yaşaran Amalie bombardıman ve silah ateşleri arasında Tanrı'ya şükretti. Morgan güvendedi!

Birkaç dakika sonra çatışmaların ardından hep olduğu gibi bombardıman seslerinin yerini derin bir sessizlik aldı. Bir düzine ya da daha fazla Abenaki yerde kanlar içindeydi. Morgan'ın tek üzüntüsü Tomas'ın da onların arasında olmasıydı. Adamın ölümü için Amalie'nin çok üzülmemesini umuyordu.

Hayatta kalanlar Simon ve Atoan da dahil bir arada duruyorlardı; etraflarında

Joseph'in Mohikan savaşçıları vardı. Amalie de Dougie ve Killy'nin koruması altında yavaşça Morgan'ın yanına gidiyordu. İki adam Amalie'nin ölüleri ve ölmek üzere olan adamları görmesine engel oluyorlardı.

Hâlâ platforma bağlı olan Morgan yüzüne savaş boyaları sürmüş olan Connor'un elinde tüfeğiyle açıklığa yaklaştığını gördü ve kardeşini tekrar görmenin verdiği mutluluk ile kalbinin patlayacağından korktu. "Sonunda! Oğanak'a kadar bizimle yürüyeceğinizi düşünmeye başlamıştım."

"Sana aşık güzel bir kız seni besliyorken ve yüzünü temizliyorken memnun gözükiyordun." Connor kılıcını kınından çıkardı, Morgan'ın bağlarını kesti ve kolunu uzattı.

Morgan kardeşinin kolunu tuttu, Connor'un onu çekip ayağa kaldırmasına izin verdi. Sonra kollarını kardeşine sardı ve ikisi de konuşmadan tüm güçleriyle kucaklaştılar.

Etraflarında boğazdan çıkardıkları kaba sesleriyle erkeklerin sevinç çığlıkları duyuldu. "MacKinnon! MacKinnon! MacKinnon!" Son kez sertçe sırtlarına vurduktan sonra o ve Connor ayrıldılar ve Morgan kardeşinin yüzündeki kırıksıklıkları fark etti. Morgan'ın hatırladığından daha yaşlı ve bitkin gözükiyordu. Connor titreyen sesiyle "Seni kaybettiğimi düşündüm," dedi. "Göründüğü kadar ölü değilim."

Sonra Amalie yanlarına geldi. Morarmış yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve şaşkın bir ifadeyle Connor'a bakıyordu. "O sendin! Seni gördüm!"

"Nasıl onu gördün?" Ama kimse Morgan'ı dinlemiyordu. Connor, Amalie'nin elini aldı ve dudaklarına götürdü. "Evet, o bendim. Bugün başına gelenler için çok üzgünüm. Ama o Abenaki aşağılık adamı durdurmasaydı ben durduracaktım. İstedğini elde edemeyecekti."

"Mercii" Amalie gözyaşlarının arasında ona gülümsedi ve Morgan, Amalie'nin ne kadar zorlandığını merak etti. "Ama nasıl bildin...?"

"MacKinnon Klanı'nın koruması altında olduğunu mu?" Connor Amalie'nin avucunu açtı, gömleğinden Morgan'ın İskoç kuşağından buruşturulmuş bir parça çıkardı ve Amalie'nin avucuna koydu. "Ayrıca ağabeyime de seslendin, değil mi? Ve sen bana uzandın. Ama yabancı bile olsan herhangi birinin sana zarar vermesine müsaade etmezdim."

Sonra Connor, Morgan'a baktı. "O alçak herif başka bir kıza daha zarar veremeyecek. Emin olmak için boğazını kestim."

Yirmi İki

Yani Wentworth benim bir hain ve kaçak olduğumu mu düşünüyor?” Morgan buna inanmakta zorlanıyordu. Haberin ironisi Morgan’ı güldürdü. “Ah, Tanrı aşkına!”

“Evet ve Amherst de öyle. Wentworth bizi buraya bunun doğru olup olmadığını öğrenmemiz için yolladı.” Connor bir parça kızarmış tavşan etini ağzına attı ve çiğnedi. “Bunun doğru olduğunu söyleyebileceğimi gerçekten düşünüyor muydu? Seni kendi ellerimle öldürmüş olurdum.”

Adamlar Morgan, Connor ve Joseph’in subaylarla birlikte oturduğu küçük yemek ateşinin çevresine toplanmış kızarmış tavşanlarını yerken gülüyorlardı.

Onları ne kadar da özlemişti!

Sonra Connor kaşlarını çattı, yüzü üzüntüyle kırıştı. “O mektuplarda ne yazdığını bilseydim kaleye varmadan onları yakardım. Onun yerine mektupları Wentworth’e verdim.”

“Unut gitsin. Mektuplarda ne yazdığını bilemezdin, hatta tahmin bile edemezdin.”

“Öldüğünü düşündüm.” Connor’un gözleri üzüntüyle kararmıştı. “Tanrım, ne kötü günlerdi!”

Etrafındaki adamlar başlarıyla onayladılar.

Morgan ölümünün intikamını almak için saldırı planladıklarını biliyordu. Ne söyleyeceğini bilemediğinden hiçbir şey söylemedi.

Sonra Connor, Morgan’ın yüzüne dokundu. “Ama size inanıp inanmadığınızı sorarak bizi kırma. Hiçbirimiz senden şüphe etmeyiz.”

Ona katıldıklarını bağırarak söylediler.

“Seninleyiz, Morgan!”

“Wentworth işine gelmediğinde gerçeğe inanmaz!”

Sonra Dougie kalabalığın içinden ateşe doğru ilerledi. “Benim başımı kurtarmak için kendi aptal kafanı riske attın, Morgan. Sen olmasaydın ben ölmüş ya da zindanda olurdum. Sana hayatımı borçluyum ve bunu asla unutmayacağım. Hayatta olabileceğini duyduğumda...”

İri adamın sesi titriyordu ve sözlerini bitirememişti.

Morgan göğsünün sıkıştığını hissetti. “Seni iki güçlü bacakla görmek çok hoş, Dougie.”

“Onun için söyle, Dougie!”

“Evet, söyle!”

“Ona ‘Morgan MacKinnon Şarkısı’ın söyle!”

Morgan önce Connor’a, sonra yeniden Dougie’ye baktı. “Morgan MacKinnon Şarkısı mı? Benimle ilgili bir şarkı mı yazdın?”

Dougie üzgün gözüküyordu.

“Ölümle ilgili hoş bir ezgi.” Connor sırtıttı. “Seni beklerken bunu söyledi ve gayda çaldı.

Sonra Dougie şarkıyı söylemeye başladı. Şarkının sözleri Ticonderoga’daki rıhtımdaki geceyi ve Morgan’ın yaralı bir arkadaşını güvenli bir yere taşımak için kurşun yağmuruna rağmen arkadaşını nasıl güvenli bir yere taşıdığını anlatıyordu.

“Ticonderoga’ya daha çok var/ Daha geçeceksiniz ormanları ve bataklıkları/ Ama orada bulacaksınız Morgan MacKinnon’u/ Bekleyin sonuna kadar.”

Hissettikleriyle sesi titreyen Dougie son sözleri de söyledi ve boğazını temizledi. “Gaydamla kulağa daha iyi geliyor.”

Morgan konuşmakta zorlanıyordu. “Söyleyebileceğimden daha fazla onur duydum. Teşekkürler, Dougie. Ama ben biraz farklı hatırlıyorum. Ben sana iğrenç koktuğunu söyledim; sen bana bir aptal olduğumu ve kız gibi koştüğumu söyledin.”

Dougie üzüntüyle yeri tekmeledi. “Onu demek istememiştim.”

Morgan sırtıttı. “Ben istemiştim.”

Adamlar kahkaha attılar ve Dougie kıpkırmızı oldu.

Morgan iyice sırtarak “Yeni bir son yazsam iyi olur değil mi?” dedi.

Morgan etrafındaki yüzlere baktı genciyle yaşlısıyla gülen yüzler, bronzlaşmış ve savaşta yara almış yüzler. Bazıları başından beri, dört yıllık savaş boyunca onunla olmuştu. Diğerleri savaşta hayatlarını kaybedenlerin Charlie Gordon, Lachlan Fraser, Johnny Harden, Robert Wallace ve sevgili Cam gibi boşluklarını doldurmuştu. Yaşayanlar da ölenler de bir aileydi. Onlar bir klandı ve

sadece damarlarındaki kanla değil birlikte kaybettikleri ve akıttıkları kanla da birbirlerine bağlıydılar.

Morgan onlardan istese bu adamlar onunla cehenneme giderlerdi.

O gün çok yol almışlardı. Biri bombardıman seslerini duyar da onları orada ansızın yakalar diye kendileriyle o sabahki çatışma yeri arasında olabildiğince mesafe koymuşlardı. Morgan, Abenakiler'i ölüleriyle ilgilenmeleri için bırakmış, sadece Simon ve Atoan'ı tutsaktan çok misafirleri olarak yanına almıştı. İkisi şimdi Joseph'in adamlarından bazılarıyla oturmuş geyik eti yiyor ve hikayelerini paylaşıyordu. Eski düşmanlıklarını o garip anda bir kenara itmişlerdi.

Morgan, günün olaylarının en çok da Amalie'ye ağır geldiğini biliyordu. Henüz bunun hakkında konuşmamışlardı birçok şeyi henüz konuşmamışlardı ama Amalie'nin bu zor günde nasıl korktuğunu yüzünden okuyabiliyordu. Yine de cesaret göstermişti. Morgan platforma bağlı yatarken Amalie'nin onu koruma çabalarını Savaşçılar Abenakiler'i takip ederken görmüşlerdi ve bu Amalie'ye hepsinin saygısını kazandırmıştı.

Tüm yorgunluğuna rağmen Morgan ona yere yatmasını söyleyene kadar tehlikeli güneye doğru ilerlerken onlara yetişebilmek için elinden geleni yapmıştı. Kamp kurduklarında Amalie'nin akşam yemeğini yiyemeyecek kadar uykusu vardı ve Morgan'ın onun için çam ağacı dallarıyla hazırladığı yatağa kendini attı.

Morgan adamların güldüğünü duydu ve onlara dönünce kurnazca sıırtıklarını gördü. Morgan'ı tekrar Amalie'yi izlerken yakalamışlardı. Morgan omuz silkti. "Engel olamıyorum."

"Bu kesin." Yüzündeki parlak kırmızı boya kurumuş ve pul pul olmaya başlayan Joseph gözleri keyiften parlayarak tavşan etinden bir parça daha kopardı. "Ama ondan biraz uzaklaşabilirsen hikayeyi, her şeyi duymak istiyorum; nasıl hayatta kaldığını, nasıl Fransız üniforması giydiğini ve yanında seni koruyacak sadece bir Fransız çiçeğiyle nasıl tutsak alındığını."

Ona katılanlar bağııyorlardı.

"Evet, anlat hadi!"

"Hadi duyalım bakalım!"

Ve Morgan en başından, vurulduğu geceden itibaren anlatmaya başladı. Her şeyi anlattı, Bourlamaque'nin sorularına cevap vermesinin karşılığı olarak hayatını bağışladığını ve son haftalarda kaçmak için plan yaparken zaman kazanmak için Fransızca bilmiyormuş gibi davranıp eski kamp yerlerini bildirerek ve geceleri Bourlamaque'nin mektuplarını okuyarak nasıl ölümcül bir oyun

oynadığını anlattı.

“Ama aslında Bourlamaque’ye hayran oldum ve kendimden nefret ettim.” Ve o konuşurken Morgan bir arkadaşını kaybetmiş olduğunu fark etti. “Ben ona ihanet edeceğimi bilirken Bourlamaque bana saygılı bir şekilde davrandı. O Wentworth’un olamayacağı her şey onurlu, merhametli, iyi bir Katolik.”

Onlara zavallı Charlie Gordon’un kafatasından ve Bourlamaque’nin kalıntıları Fransız mezarlığına gömmesine izin vermekle kalmayıp dualara da katıldığından bahsetti. “Doğruyu söylemek gerekirse bir parçam Bourlamaque’ye hizmet etmeyi diliyor; o çok iyi bir adam. Ama sizin kadar iyi ve cesur adamlar yok ve benim yerim sizin yanınız.”

Adamlar başlarını sallayarak onaylıyorlar, bağırıyorlar ve birçoğu da şişeleri kaldırıyordu.

“Kesinlikle!”

“Evet, öyle ve bu bir gerçek!”

Sonra tek ses etrafı aydınlatan ateşin çatırtılarıydı.

Sessizliği bozan Connor oldu. “Peki Amalie? Sanırım evlenmek üzere olan başka bir MacKinnon’umuz var.”

“Amalie benim **karım**. Dün sabah bir rahip tarafından evlendirildik.”

Şaşkın bakışların yerini kahkahalar, yüksek sesle kutsamalar ve sırtına sert vuruşlar aldı.

Ve adamlarının Abenakiler’i takip ettiğini anladığı ilk andan itibaren ilk kez kalbinde bir boşluk hissetti. “Size teşekkür ederim ama Amalie Bourlamaque’nin korumasında. Benim sadakatimden emin olmayı ve Amalie’nin onu seven biriyle evlenmesini umarak bizi zorla evlendirdi.”

Connor ters ters ona baktı. “Bourlamaque’nin **korumasında** mı?”

Sonra Morgan onlara hikayenin geri kalanını anlattı **tamamını** değil tabii ki; erkeklerin önünde Amalie’nin şerefine leke sürecek bir şey asla söylemezdi.

“Evliliği tamamlamadım, çünkü onun evliliğin reddini talep etmek için özgür olmasını istedim. Rillieux bana vurduğunda onu terk ediyordum. Bourlamaque muhtemelen Amalie’yi alıp onunla Elizabeth Kalesi’ne kaçmaya çalıştığımı düşünecek ve onu bulup ikimizi de geri götürmeleri için askeri birlikler gönderecek. Amalie dönerse başına gelebileceklerden korkuyorum. Benim ihanetimin acısını onun çekmesini istemiyorum.”

Adamlar sessizce ileride neler olabileceğini düşünüyorlardı ve yüzleri ateşin etkisiyle altın gibi parlıyordu. Sonra Joseph kahkaha attı.

Gülecek bir şey bulamayan Morgan Mohikan kardeşine dik dik baktı. “Komik olan ne?”

Joseph karanlıkta parlayan dişlerini göstererek sırıttı. “Iain’in aşık olarak her şeyi berbat ettiğini düşünmüştüm.”

Bunun üzerine adamlar yüksek sesle kahkaha atmaya başladılar.

Amalie derin, rüyasız bir uykuya dalmış; Morgan ve subaylarının ilerideki tehlikeler hakkında konuştuklarını duymamıştı. Gece boyunca ateşe odun atıp parmak uçlarında yürüyerek ve birbirlerine sessiz olmaları için küfürler ederek Amalie’ye göz kulak olmuşlardı.

Morgan sonunda yanına uzandığında Amalie uyanıp içgüdüsel olarak onun kokusunu, kalp atışlarını, koruyucu kollarını arayarak göğsüne doğru kıvrıldı.

“Uyu meleğim.”

Onu uyandıran, yanağına değen Morgan’ın dudaklarıydı.

Amalie gözlerini açtığında hâlâ karanlıktı, Morgan yanında oturmuş ona bakıyor ve saçını okşuyordu. Adamlar alev ışığında bir oraya bir buraya koşturuyorlardı.

“Uykunu böldüğümüz için üzgünüm ama gün doğmadan kampı terk etmemiz gerekiyor.”

Amalie ayağa kalkmaya çalıştı ama ağrıyan kasları yüzünden yeniden yattı.

Morgan’ın kasları endişeyle çatıldı. “Neren incindi?”

“Sanırım her yerim.” Bacakları, kolları, karnı, ayak tabanları, Rillieux’un vurduğu yanağı.

Morgan uzanıp küçük, teneke bir kovayı Amalie’nin önüne koydu. “Fazla değil ama sıcak su daha iyi hissetmeni sağlar. Sana söğüt kabuğu çayı getireceğim.”

Morgan kalktı ve uzaklaştı.

Amalie kovanın içine baktı ve temiz, sıcak suyun içinde temiz bir bez gördü. Bezi aldı, sıktı ve erkeklerle dolu bir kampta olduğunun farkına vararak elinden geldiğince yıkandı. Ama sıcak su yüzüne çok iyi geliyordu. Morgan’ın ona önceki gece verdiği örtüyü kendini saklamak; böylece vücudunun daha fazla kısmını yıkamak için kullandı.

Adamlar onu izlediklerinden değil, ama onun orada olduğunu bilmiyor ve

görevlerini ona bakmadan yerine getiriyor gibiydiler. Çoğu Morgan gibi iri yarı, uzun ve geniş omuzlu, bazıları gri saçlı, bazıları kırmızı saçlı ve çilliydi. Çoğu Morgan gibi deri pantolon giymişti. Diğerleri Kızılderili tozlukları giymişlerdi. Hepsinin ayaklarında mokasen ve kemerlerinde silahlar vardı.

Morgan aralarında yürüyor, adamlara selam veriyor, onları yüreklendiriyor ve bir subayın, savaşçının, diğerlerine önderlik etmek için doğmuş bir adamın güven duygusunu yayıyordu. Adamların gözleri Amalie'ninkiler gibi onu takip ediyordu. Amalie bu adamların da Morgan'ı sevdiğini ve onun için acı çektiklerini fark etti.

Şimdi acı çekme sırası Amalie'deydi. Morgan onu Carillon Kalesi'ne yollayıp onu bırakacak ve adamlarıyla Elizabeth Kalesi'ne doğru uzun bir yolculuk yapacaktı. Amalie onu bir daha görmeyecekti. Tabii eğer...

Evliliğin iptalini istemek yerine Morgan için savaşın bitmesini bekleyemez miydi? Barış sağlanır sağlanmaz onun için gelebilirdi. Kimsenin onun yarı Abenaki olduğunu bilmeyeceği ya da Morgan'ın bir ara korkunç bir Savaşçı olduğunu umursamayacakları, yeni büyüyen bir sınır kasabasında ev inşa edebilirlerdi.

Ama ya Morgan evli kalmak istemiyorsa, Amalie? Ya o evliliğin iptalini istiyorsa?

Ve sonra korkutucu bir düşünce bütün bu endişelerine baskın geldi.

Ya Morgan savaşta hayatta kalmazsa?

Bu düşünce Amalie'nin aklındaki diğer bütün düşünceleri aklından çıkarmasına sebep oldu ve bir an için Amalie nefes alamadığını hissetti. Askerler her gün bu savaşta ölüyorlardı ve şimdi Morgan bir kez daha savaşın tam ortasında yer alacaktı. Ama Tanrı hem onu hem de babasını ondan alacak kadar zalim olamazdı. Hayır, Morgan hayatta kalacaktı. ***Kalmalıydı.***

Yıkanmasını bitiren Amalie bezi kovanın içine koydu ve parmaklarıyla kırıkmış saçlarını açmaya çalıştı.

"Kusura bakmayın, hanımefendi." Çatışmada kendisini koruyan kısa adam elindeki teneke bardakla sundurmanın yanında duruyordu. "Adım Killy, hanımefendi. Morgan yaralarınızı hafifletmek için söğüt kabuğu çayına ihtiyacınız olabileceğini söyledi."

"Teşekkür ederim, Killy." Amalie adamın elindeki bardağı aldı ama bardak sıcaktı. "Seni hatırlıyorum."

"Tabii ki!" Killy gülümsedi. Yaralı yüzü artık korkunç değil, sevimliydi;

mavi gözleri parlıyordu. “İrlandalı cazibem. Grubumuzdaki görgülü tek adam olarak aramıza ‘hoş geldiniz’ demek ve Morgan’ımızı kurtardığınız için size teşekkür etmek istiyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa Killy’e gelin.”

Killy’nin ziyareti diğerlerinin de tek tek gelip onu selamlayacağını sinyali veriyordu. Bazıları küçük hediyeler de getiriyorlardı.

Brandon adındaki genç bir Savaşçı çakı verdi. “Günaydın hanımefendi. Morgan’a yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.”

“Ben Forbes, hanımefendi. Bu merhem yaralara iyi gelir. İyi günler, hanımefendi.”

“Benim adım Robert Bums, hanımefendi.” Robert Bums kırmızı saçlarının köklerine kadar kızarmıştı. “Ah, güzel olduğunuzu söylemişlerdi ve gerçekten öylesiniz. Çayınız için şeker getirdim.”

Amalie yulaf lapası, yaban mersini yedi ve devam etti. Yer elması, elma, kurutulmuş dövülmüş et, bir kase kavrulmuş mısır.

MacKinnon Savaşçıları onlar mıydı?

Uzun süre boyunca Kanada’daki tüm Fransızlar gibi onlardan korkup nefret etmişti. Ama artık onları oldukları gibi görüyordu yetenekli savaşçılar ve güçlü adamlardı ve garip şekilde yumuşak kalplilerdi. Basit hediyeleri ve teşekkürleri onu tahmin edebileceklerinden daha çok etkiliyordu.

Sonra Amalie iki adamın ona baktığını fark etti Morgan’a olan benzerliğinden tanıdığı Connor ve tek bir kartal tüyüyle bağlanmış uzun saçlı, uzun boylu Kızılderili bir adam. İkisi de yanında diz çökmüşlerdi.

Connor, Amalie’nin önündeki küçük eşya yığınına bakarak gülümsedi ve “Görüyorum ki adamlar saygılarını sunuyorlar,” dedi. “Yapmaları gereken de buydu. Ağabeyimin hayatını kurtarıp ona merhamet gösterdiğiniz için teşekkür ederim. İhtiyacınız olursa hayatım ve kılıcım sizindir.”

Kızılderili adam Abenakice **“Kwai, nichemis,”** dedi. **Hoş geldin, küçük kardeşim.** “Ben Joseph Aupauteunk, Stockbridge Mohikan halkının savaş amiri ve MacKinnonlar’ın kan kardeşiyim.”

Mohikanlar uzun süre Amalie’nin büyük annesinin halkına düşmandılar ama Joseph’in kahverengi gözleri öyle sıcaktı ki Amalie ondan korkmadı.

Çıplak göğüslü, parlak kırmızı ile boyanmış derisiyle Joseph gülümsedi ve cilalanmış geyik boynuzundan bir tarağı Amalie’ye uzattı. “Buna ihtiyacınız olacağını düşündüm.”

Amalie onu öpebilirdi. **“Mercii** Ah, teşekkür ederim!”

“Sadece bir Mohikan savaşta yanına tarak alır.” Connor gözlerini devirdi ve Amalie’ye büyük bir sır verecekmiş gibi kulağına doğru eğilip fısıldadı. “Saçlarının güzel görünmesine yardımcı oluyor.”

Ve ilk defa uzun bir süre Amalie kahkaha attı.

Uzaktan Morgan onun sesini duydu. “Keşif birliği, öne çıkın!”

Amalie tarağı alıp saçlarını taramaya başladı. “Carillon Kalesi’ne varmamıza ne kadar kaldı?”

Connor ve Joseph bakiştılar.

Sonra Connor cevapladı. “Morgan’a sorsanız daha iyi olur.”

Yirmi Üç

Elizabeth Kalesi mi?” Amalie, Morgan’a ona vurmuş gibi bakıyordu; küçük ve kırılğan görünüyordu, yün örtü sıkıca omuzlarına sarılıydı, yanaklarda hâlâ zalim Rillieux’un sebep olduğu izler vardı. “Ama..!”

“Hayır kaleye değil.” Morgan onu bir Wentworth birliğinin içinde görmek istemiyordu. “Seni MacKinnon çiftliğine evime götürüyorum.”

Savaşçılar etrafta koşturuyor, keşif ekibinin hemen ardından kuzeye doğru ilerliyorlardı. Joseph’in adamları çoktan kanatlarda konuşlanmışlardı. Doğuda gün doğmak üzereydi. İlerlemeleri için vakit gelmişti.

“Ama Carillon Kalesi’ne nasıl döneceğim? Bourlamaque başıma ne geldiğini nasıl öğrenecek? Eminim çılgına dönmüştür! Ne olduğunu öğrenmesi gerekiyor!”

Seninle olmak istemiyor delikanlı.

Ve bu anlamsız geldi. Umuyordu ki...

“Simon ve Atoan iletmek istediğin her türlü mesajı iletecekler.”

Morgan ve Joseph’in adamlarının barış göstergesi olarak verdikleri hediyeleri taşıyan iki Abenaki uzakta durup ayrılmak için bekliyorlardı. Bourlamaque’yi olan bitenden haberdar edip affını ve iyi dileklerini isteyeceklerine ve Morgan’ın ihanetini itiraf ettiği bir mektubu ona götüreceklerine karar vermişlerdi.

“Ben senin güvende olman için çalışıyorum.” Morgan Amalie’nin çenesini tuttu; anlaması gerekiyordu. “Benim suçumun cezasını senin çekmeni istemiyorum.”

Rillieux’un yaptığı onu kaçırmak için askerlerle bir senaryo oluşturmak kalede Amalie’ye düşman olurlarsa Bourlamaque’nin bile onu koruyamayacağını göstermişti. Ayrıca Morgan kendinden, Savaşçılardan veya Joseph’in adamlarından başka kimseye Amalie’ye güvenli bir şekilde ormanların içinde eşlik etme konusunda güvenmiyordu. Ama bir de Morgan’ın onu yanında istediği

gerçeği vardı. Belki zamanla...

Bir sabah uyanıp Britanya için savaşan bir adamla, ona duyduğu güveni suiistimal eden bir adamla evli kalmayı sorun etmeyeceğini mi düşünüyorsun? Evet, tabii yakında domuzlar da uçacaklar, delikanlı.

Amalie'nin gözleri Simon ve Atoan'ı arıyordu. Ağlamaklı bir haldeydi. "Gideceğim yeri seçme hakkım yok mu?"

Morgan'ın içinde bir şeyler parçalandı. "Senin adına kararlar vermek benim hakkım, Amalie. Sen benim **karımsın.**"

"Karın mı?" Sesi titriyordu. "Düğün gecemizde kendini bana vermeyi reddeden ve evliliğin iptalini istememi söyleyen sen değil misin?"

Sonra yüzündeki gözyaşlarını silerek uzaklaştı.

Morgan yanlış bir yapmış gibi Amalie'nin kuzenlerinin yanına gidişini izledi.

Killy sırtında çantasıyla başını sallayarak yanından geçti. "Hiç nazik değilsin, MacKinnon."

Terli ve neredeyse ağlayacakmış gibi hissededen Amalie yük olmamak için elinden geleni yaparak Morgan'ın yanına geldi. Yün örtü geceliğinin üzerini örten tek şey o örtüydü daha sıcak hissetmesine ve kaşınmansa sebep oluyordu. Ağrıyan bacak kasları o kadar yorgunluğa alışık değildi. En çok ağrıyan yeri kalbiydi.

Senin adına kararlar vermek benim hakkım, Amalie. Sen benim karımsın.

Ona nasıl böyle buyurucu bir şekilde davranabilirdi? Evet, bir koca böyle konularda karar verme hakkına sahipti ama Amalie onu sevip sayıp ona uyacağına yemin ederken, beraber Carillon Kalesi'nde yaşayacaklarını düşünmüştü bir şekilde birlikte olabilirlerse. Morgan'ın, fikrini sormadan onu Fransa sınırları dışına çıkaracağı Amalie'nin aklından geçmemişti.

Yine de bu konuda ona karşı gelmeyecek ya da onunla tartışmayacaktı; babası ona, bir yüzbaşıya birliklerinin saygı duyması gerektiğini öğretmişti. Bir cadaloz gibi davranarak Morgan'ı adamların önünde küçük düşürüp utandırmayacaktı. Kalede değillerdi, ormanın derinlerindeydiler. Birçok hayat Morgan'a ve kendisine bağlıydı. Ayrıca Morgan onu korumak için en iyisini yaptığına inanıyordu. Ve belki de gerçekten öyle yapıyordu.

Amalie'nin artık anladığı gibi tehlike çok gerçektir.

Amalie bunun olabileceğini tahmin edemezdi ama olmuştu. Mösyö Bourlamaque'nin komutası altındaki askerler **hemşerileri** sırf Morgan'dan nefret

ettikleri için onun da kaleden kaçırılmasına göz yummuşlardı. Ve bunu kendi kanlarını taşıyan kuzenlerinin yardımıyla yapmışlardı.

Morgan onu Carillon Kalesi'ne geri götürseydi ne olurdu? Bourlamaque ona bir babanın şefkati ve ilgisiyle yaklaşırdı ve Rillieux'un onu zincirleyerek kaçırmasına göz yuman nöbetçi askerleri hapse atardı. Ama Morgan'ın casusluğunu bildiğini itiraf etmek zorunda olacağından Bourlamaque ile hesaplaşmak zorunda kalırdı. Bourlamaque ona ihanet ettiği için çok öfkelenenecekti ayrıca çok üzülürdü. Birkaç hafta içinde kendini yeniden manastırda bulurdu ve bir daha Morgan'ı göremezdi.

Bunları istemiyordu; bunların hiçbirini istemiyordu. Ama Bourlamaque'ye teşekkür edip onunla vedalaşabilirdi.

Boğazı düğümlendi, gözleri yaşardı. Kimsenin ağladığını görmesini istemeyerek gözyaşlarına engel oldu.

Artık Tomas ve Teğmen Rillieux hayatta değillerdi. Ve her adımında bildiği dünya içindeki her şeyden uzaklaşıyordu babasının ona verdiği giysiler, gayda, tespihi, sevdiği kitaplar artık çok geride kalmıştı.

Morgan onu nereye götürüyordu?

Gururlu bir sesle MacKinnon çiftliğine götürdüğünü söylemişti.

Evime.

Amalie'nin hiç evi olmuş muydu? Hayır, babası öldüğünden beri hiç olmamıştı.

Ama Morgan'ın ailesi ondan, Kızılderili bir kadından hoşlanacak mıydı? Yoksa orada dışlanacak mıydı?

Amalie'nin ne zamandır yürüdüklerine ya da ne kadar uzaklaştıklarına dair bir fikri yoktu; ormanın her yeri birbirine benziyordu. Keşif ekiplerinin neden daha kaleden birkaç kilometre uzaklaşmışken yollarını kaybettiklerini ve bazılarının hiç geri dönemediklerini şimdi anlıyordu. Morgan ve adamlarının nasıl kaybolmadığını bilmiyordu.

Kaç kişi oldukları belli olmasın diye tek sıra halinde yürüyorlardı; her adam öndenkinden birkaç adım geriden sessizce ilerliyordu; tüfekleri dolu ve hazır. Sık sık durup birbirlerine sessizce bakarak el hareketleriyle bir şeyler anlatıyorlardı. Morgan ona Joseph ve adamlarının etrafı kontrol edip onları koruduğunu söylemiş olsa da Amalie hiç kimseyi görmemişti.

İleride bir yokuş vardı ve büyük bir güç kuvvetli bir rüzgar gibi onları

devirmiş gibi gözüken ağaçlar yamaçta güneş ışığını dağıtıyorlardı. Bazıları bataklık ve çimenlere doğru devrilmişti ki bu şekilde birisi onlardan birine takılana kadar farkına varılmaları zordu.

Geniş bir kütüğün üzerine çıkarken düşmemek için Morgan'ın eline uzandı ama Morgan onu belinden kaldırıp karşı tarafa nazikçe koydu. Ama Amalie ne kadar uğraşsa da adamların yavaşlamasına sebep olduğu açıktı. Birkaç adım önündeki Forbes ve ardından tüm sıra onunla birlikte duruyordu ve Amalie'yi bekliyorlardı.

Zor nefes alan ve bacakları yanan Amalie kızdığını düşünerek Morgan'a özür diler gibi baktı ve Morgan gülümseyerek göz kırptı.

Rahatlayan Amalie bir daha şikayet etmemeye kararlı bir şekilde devam etti.

Tepenin zirvesine ulaşmışlardı ki bir şeyin öttüğünü duydular ve Morgan Amalie'yi göğsüne bastırıp ağzını da bağırmaması için kapatarak yere yatırdı.

Amalie'nin kanı dondu. Kalbi Morgan'ın göğsüne doğru küt küt atıyordu.

Morgan "Sakin ol," diye kulağına fısıldadı.

Ormanda cansız gibi uzun bir süre öylece uzandılar. Sonra Amalie adamların seslerini duydu. Fransızca konuşuyorlardı.

Morgan'ın altında yatan Amalie bir çeşit el kol hareketi yaptığını hissetti ama göremedi. Savaşçılar saldıracaklar mıydı?

Lütfen Tanrım, hayır!

Amalie elinden geldiği kadar, çılgınca kafasını salladı. Morgan'ın hemşerilerini pusuya düşürüp öldürmemesi için yalvarmasının tek yolu buydu.

Morgan dudaklarını Amalie'nin yanağına bastırıp onu sakinleştirmek için yumuşakça öpünce Amalie, Morgan'ın adamlarının bu defa saldırmayacağını anladı.

Rahatlayan Amalie aralarında üniformalı birkaç Fransız askerin de bulunduğu yaklaşık kırk Kanadalı partizandan oluşan bir grubun etraflarında ölümün dolaştığını bilmeden ortaya çıkışını izledi. Amalie kaledeki Fransızlardan birini tanıdı babasını öldüren çatışmada onun yaralarını iyileştirmişti ve o asker de Amalie'nin güzel olduğunu söylemişti. Adam yanındaki askerle konuşuyordu ve birçoğu Britanya sempatizanlarının çirkinliğiyle dalga geçiyorlardı.

Sonra Amalie gördü. Fransız tarafının sağ kanadında boya sürünmüş Huron vardı. Gözleri Savaşçıların saklandığı ormanda dolaşıyordu.

Amalie'nin kalbi güm güm atıyordu. Bir şey görmüşler miydi?

İçlerinden biri sessizce bir subayla konuştu. Forbes'i işaret ediyormuş

gibiydi. Subay ve adamları sessizleştiler; başlarını sol tarafa çevirdiler ve dolu tüfeklerini hazırlayarak ağaçların arasını kontrol etmeye başladılar.

Nefes almaya cesaret edemeyen ve nabzı gök gürültüsü gibi atan Amalie, Fransız askeri birliklerinin ve Huron'un tepeye, tepenin zirvesine ve oradan aşağıya doğru ilerleyip gözden kayboluşlarını izledi.

Savaşçılar hâlâ kımıldamıyorlardı ve saniyeler saatler gibi geliyordu.

Sonra Amalie'nin bilmediği bir işaretle yavaşça ayağa kalktılar. Morgan onun elini tutup çekerek kalkmasına yardım etti.

Amalie omzunun üzerinden Fransız askeri birliklerinin gözden yittiği tepeye doğru baktı. Ölüme ne kadar yaklaştıklarını hiç bilmeyeceklerdi.

Kısa süre sonra Amalie "Onlara neden saldırmadınız?" diye fısıldadı.

Morgan Amalie'nin ne sorduğunu biliyordu. "Güvenliğini tehlikeye sokmak istemedim, üstelik yeterince ölüm gördün, değil mi?"

Amalie başıyla onayladı.

"Ama benim dinlenmeye ihtiyacım yok! Size yük olmak ya da adamlarının zayıf veya tembel olduğumu düşünmelerini istemiyorum."

Morgan, Amalie'nin kızaran yüzüne baktı ve Amalie'nin aslında çok yorgun olduğunu anladı. Tepede Fransızlarla karşılaşmaları onu korkutmuştu ve o zamandan beri Amalie açık bir şekilde yolculuğu elinden geldiğince hızlı bitirmek için uğraşıyordu. Ama Morgan Amalie'nin bu hareketine hayran olsa da önlerinde daha çok uzun bir yol varken bütün gücünü harcamasına izin veremezdi.

"İçimizden hiç kimse senin bu iri yarı adamlara ya da eğitimli Savaşçılara yetişmeni beklemiyor, Amalie. Sen genç bir kızsın ve çok cesur olsan bile savaşa ya da vahşi ormanlara alışkın değilsin."

Amalie inatla yürümeye devam etti. "Zaten benim yüzümden yeterince geride kaldınız."

Morgan omzunun üzerinden arkasından gelen Dougie'ye baktı. "Dougie, biraz bitkin görünüyorsun. Durup dinlenmen gerekiyor mu?"

Dougie göz kırptı. "Ah, evet biraz bitkinim."

Bir anda Amalie'nin yorulup bunu kabul etmeyecek kadar inatçı olduğu gruptakilere yayılmıştı. Ve birden ayakları, başları ve sırtları ağrıyan adamlar dinlenmek istediklerini söylemeye başladılar.

Sonra yanına canı sıkılmış gözükten Connor geldi.

“Bu adamlara ne oluyor böyle, Tanrı aşkına? Yaşlı bir kadın gibi şika...” Sözü bitirmeden ne olduğunu anladı, Amalie’ye baktı ve “Bence adamların biraz dinlenmeye ihtiyacı var,” dedi.

Joseph ve adamlarının önceden belirlediği korunaklı yere vardıklarında Amalie durmaya çok istekliydi. Morgan, Amalie’yi büyük bir kayaya serdiği örtüye oturttu ve Amalie’ye matarasından su ve biraz kavrulmuş mısır verdi. Morgan uzağa bakıp yeniden Amalie’ye döndüğünde kız çoktan uyumuştı. Sabah başladıkları yolculuk Amalie’yi Morgan’ın düşündüğünden çok yormuştu.

Amalie’nin yanağındaki saç eliyle geri itti. “Connor, Joseph’i çağır. Sanırım yeni bir stratejiye ihtiyacımız var.”

“Morgan?” Amalie, Morgan’ı hiçbir yerde göremiyordu ve ağaçların arasında, karanlıkta kaybolmuştu.

Nereye gitmişti? Onu neden burada bırakmıştı?

Amalie onu bulması gerektiğini biliyordu, bulamazsa sonsuza kadar buradan çıkamayacağını biliyordu. Ama her kütüğün, her kayanın arkasına baksa da onu bulamıyordu.

“Morgan?” Korkudan göğsü sıkıştı. “Morgan!”

Sonra başladı adamlar çömelmiş, onu izliyorlarmış gibi ağaçların arkasından fısıltılar duydu. Sesler yükseldi ama söylenenleri anlamıyordu. Nefesi düzensizleşen Amalie hızla döndü ama ağaçların arasında görebildiği tek şey kımıldayan gölgelerdi.

“Morgan!” diye bağırdı.

Sonra gölgelerden biri kendini gösterdi. Adam yavaşça ona doğru yürüyordu.

Ama o Morgan değildi.

Amalie bağırdı.

“Amalie, uyan! Uyan!”

“Rillieux!” Amalie sıçradı, güçlü kollarının onu sardığını hissetti.

Onu tutan Rillieux değil Morgan’dı.

Morgan, Amalie’yi göğsüne sıkıca bastırdı. “Sakin ol, sevgilim. Kötü bir rüyaydı. Bitti.”

Amalie titreyerek Morgan’a sarıldı, parmaklarıyla gömleğine yapıştı. Dehşeti hâlâ hissediyordu, rüyanın etkisinden kurtulamamıştı. Çok **gerçek** görünüyordu.

Morgan onu tuttu, öptü, saçını okşadı.

“Benimle güvendesin.”

Amalie, Morgan'ın onu ne zamana kadar tuttuğunu söyleyemezdi ama yavaşça rüyanın etkisinden kurtuluyordu.

Morgan, Amalie'nin titremelerinin azaldığını hissetti; hâlâ gömleğini tutuyordu ve yüzünü göğsüne gömmüştü. O aşâğılık adamın adını söyleyerek uyandığına göre tek bir şey hakkında rüya gördüğü belliydi. "Bana rüyanı anlatmak ister misin?" Morgan, Amalie'nin gördüklerini zaten biliyordu-Rillieux'un ona baygınlaşana kadar vurarak göğsüne doğru çekip sonra da yere yatırıp bacaklarını aralaması. Bu Morgan'ı neredeyse öfkeden çıldırtıyordu.

Amalie titredi. "Ormanda kaybolmuştum ve seni arıyordum. Her yere baktım ama seni bulamadım! Sen olmadan yolu asla gidemeyeceğimi biliyordum."

Morgan saçlarını okşayarak rüyasını dinliyordu.

"Sonra ağaçlar... fısıldıyor gibiydi. Ama gölgeler de vardı; sanki ağaçların arkasında biri beni izliyormuş gibi. Sonra o dışarı çıktı ve bana doğru yürüdü. Aman Tanrım!"

"O öldü, Amalie." Morgan onu daha sıkı tuttu, saçını öptü. "Connor onu öldürdü ve öldüğünü gördü. Sana zarar veremez ne şimdi ne de sonsuza kadar."

Amalie gözyaşlarından parlayan gözleriyle utanıyormuş gibi bir ifadeyle ona baktı. "O... bizi izledi. Pencerenin dışından bizi dinledi. Düğün gecemizde. O beni... duydu. Bir **orospu** olduğumu söyledi."

Ve Morgan, Connor'un Rillieux'un kolayca ölmesine izin verip vermediğini merak etti. "O kıskanıyordu, Amalie. Sana zarar vermek, o zevki senden almak, bunu utanç verici bir şeye dönüştürmek istiyordu. Ama utanması gereken o, sen değilsin."

"Çok korkuyordum!" Amalie burnunu çekti, gözyaşlarını sildi. "Sadece kendim için değil. Seni serbest bırakamazsam sana neler yapacaklarını biliyordum."

Morgan korkusuna son vermeyi, yaşadıklarını unutturmayı dileyerek onu tekrar sıkıca tuttu. "Hepsi geçti ve Tanrı'ya şükür ikimiz de sağ salim hayattayız."

Ama zaman çok yavaş ilerliyordu.

"Artık buradan gitmeliyiz, sevgilim. Buradan çok uzak olmayan bir yerde iyi bir kamp yeri var ama gece olmadan oraya varmak için artık gitmeliyiz."

Amalie derin bir nefes alıp başını salladı. "Ben hazırım." Sonra kafası karışmış bir şekilde açıklığa baktı. "Adamların nerede?"

"Connor'un görevini tamamlaması gerekiyordu ve vakit kaybedemezdi. Savaşçılarla birlikte Elizabeth Kalesi'ne dönüyorlar."

Amalie üzgün baktı. “Benim yüzümden geri kaldılar.” Morgan, Amalie’nin çenesini kaldırıp onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. “Senin hatan değil ve kendini suçlamayı istemiyorum! Bu yolculuk güçlü adamlar için bile zor. Zamanının çoğunu bahçede geçirip dua okumaktan daha fazla güç gerektirecek bir şey yapmamış küçük bir kadın için bu tabii ki bir deneme. Daha yavaş ilerlemenin senin için daha iyi olacağını düşündüm.” Tabii ki daha fazlası vardı. Connor ve adamları aynı zamanda Amalie’nin geri alınmasını ya da daha fazla ölüm istemediklerinden Amalie’yi almaya gelen Fransız birliklerle Morgan’ın yerine başa çıkmayı umuyorlardı.

“O zaman yalnızız.” Gözlerini ağaçlara çevirmişti ve sesinden korktuğu anlaşılıyordu.

Morgan güldü. “Hayır, tatlım. Joseph’in adamları bizimle. Yüz tane güçlü Mohikan bizi izliyor.”

Ama onları uzaktan izleyeceklerdi.

Amalie uyurken Morgan uzun uzun düşünmüştü ve Amalie uyandığında kararını çoktan vermişti. Uzun süre kendini ondan uzakta tutmuştu. Kilisede evlenmişlerdi ve Tanrı’nın birleştirdiğini Morgan ayırmayacaktı. Onu Bourlamaque’ye geri göndermeyecekti.

Artık karısını elde edecek ve ona sahip olacaktı.

Yirmi Dört

Kamp alanına vardıklarında güneş biraz yükselmişti. Amalie hiç olmadığı kadar acıktığını ve kirlendiğini hissediyordu. Joseph yemek ateşinin başına çökmüş, alevlerin üzerinde bir şeyler çeviriyordu. Kızaran etin kokusu Amalie'nin ağzını sulandırıyor. Joseph omzunun üzerinden bakmadan Morgan'a bir şeyler söyledi ve Morgan cevap verdi. İkisi de Amalie'nin anlamadığı kelimelerle konuşuyorlardı.

Uzun ve yorucu bir gün olmuştu. Morgan'ın adamlarını özlese de onları sevmiştir ve şakalaşmaları onu eğlendiriyordu daha yavaş ilerledikleri için memnundu. Morgan ihtiyacı olduğunda ona yardım ediyor, dik ve kayalık yerlerde elini uzatıyor, derin bataklıklarda onu taşıyordu. Amalie, Morgan'ın kendisi için güvenli bir yol açarken tehlikelere dikkat ettiğini ve vahşi ormanın içinde rahat gözüktüğünü fark etti. İlk kez gerçekten olduğu gibi görünmüştü; o yalnızca kaledeki centilmen asker değil, aynı zamanda efsane Savaşçı Morgan MacKinnon'du.

Amalie etrafa baktı ve küçük bir nehrin yakınındaki küçük bir kamp alanında durduklarını gördü. Kıyısında eğreltiotları ve yeşil unutmabenilerle kaplı nehir ağaçların arasından akmadan önce kayalık yamaçta üç küçük şelaleye ayrılıyordu. Dört bir taraflarında ilkel ve karanlık orman vardı. Gördüğü rüyanın etkisinden kurtulamamış olan Amalie titredi.

Biraz dinlendikten sonra Morgan kolunu Amalie'nin beline kaydırarak hafifçe sırttı. İki günlük saç ve sakalı Morgan'a uçarı bir hava veriyordu. "Joseph meşgul."

Ve kuşkusuz öyleydi.

Ateşin yakınında Amalie'nin önceki gece üzerinde uyuduğuna benzeyen bir platform duruyordu ama çam dallarının üzerinde siyah kılları parlayan kalın bir ayı postu vardı. Postun ortasında kadın giysilerine benzer bir yığın göze çarpıyordu lacivert bir elbise, fildişi rengi iç etek ve temiz, beyaz bir kombinezon.

“Ah, *merci!*” Amalie gülümseyen Joseph'e baktı. “Teşekkür ederim, mösyö! Onları nereden buldunuz öyle?”

“Ona teşekkür edin.” Joseph koyu, sıcak gözleriyle Morgan'ı işaret ediyordu. “İyi bir av bıçağı sözü veren Morgan'dı. Adamlarımdan biri karısına sürpriz yapmak için bunları Elizabeth Kalesi'nden ayrılmadan almıştı.”

Morgan sırt çantasını aldı, açtı ve deri kınından uzun bir bıçak çıkarıp Joseph'e uzattı. “Daniel'e avda da savaşta da ona başarı dilediğimi söyle. Ve sana da teşekkür ederim.”

Joseph, Morgan'a baktı. “Öldüğünü düşündüğümüz kardeşim geri döndü. Onun için ve kadını için her şeyi yapabilirim.”

Kadını.

Bunun üzerine Amalie'nin karnına bir sancı girdi; söylediklerinin doğru olmasını umuyordu. Ama bu evlilik zorla gerçekleşmiş ve hâlâ tamamlanmamıştı. Morgan'ın onu sevip onu arzuladığı açıktı ama onu karısı olarak istiyor muydu?

Seninle kalmamın bir yolu olsa kalırdım. Bir adamın karısından bekleyeceği, arzulayacağı her şeye sahibsin. Amalie, Morgan'ın sözlerini hatırladı ve umut etti.

Joseph eğilip Amalie'yi yanağından öptü ve Morgan'a başını sallayarak ormana doğru gitti.

Joseph giderken Amalie “O bizimle kalmıyor mu?” diye sordu.

“Adamlarıyla ilgilenmesi gerekiyor.” Morgan, Amalie'yi de yanına çekerek ateşin başına oturdu. “Otur ve ye bakalım. Joseph bizim için ziyafet hazırladı.”

Kahvaltıda yediği kavrulmuş mısıra kıyasla ***gerçekten*** bir ziyafetti kızarmış hindi, yeşillikler ve frambuazlı pasta. Ama tabak, çatal, bıçak ve peçete yoktu.

“Bunu seviyorum.” Morgan gülerek tahta şişi ateşten çekti, çakısıyla kızarmış etten biraz kesip Amalie'nin ağzına götürdü.

Amalie ağzını açtı, eti diline aldı ve lezzetinden neredeyse inleyecekti.

“Şimdi sen bana yedir.”

Amalie dizleri üzerinde durdu ve Brandon'un ona verdiği çakıyla bir parça et kesip Morgan'ın ağzına götürdü. Morgan eti ağzına alırken Amalie'nin bileğini tuttu. Sonra gözlerini ondan ayırmadan teker teker Amalie'nin parmaklarını emdi.

O diliyle diğ er yerlerini nasıl emdiğini hatırlayan Amalie'nin yanakları kızardı ve titrediğini hissetti. Sadece iki gece önce parmaklarının dışında boynunu ve göğüslerini de tadıyor, Amalie neredeyse zevkten  ıldırana kadar onu emiyordu. Morgan da aynı Şeyleri hatırlıyor muydu?

Morgan, Amalie'nin gözlerinin karardığını gördü ve hâlâ biraz da olsa onu arzuluyordu. Rillieux'un zalimliğine rağmen bazı kadınların böyle bir olaydan sonra yaptığı gibi bir erkeğın dokunuşlarından korkmuyordu. Yine de Morgan ona kur yapmayacaktı. Sevişmeyi Amalie de en az onun kadar istemeli ve zevk almaya hazır olmalıydı

Morgan bir parça daha hindi etinden kesti. "Senin için."

Parmaklarıyla birbirlerini etle, yeşilliklerle ve son olarak da frambuazlarla beslediler. Morgan her tatlı lokmanın ardından parmaklarını öpüyordu; bir lezzetin ardından diğ eri geliyordu.

Ama onun sırası değıldi. Henüz değıl.  nce onun utangaçlığını, korkusunu yenmesine yardımcı olmalıydı.

"Gel." Morgan ayağ a kalktı, tek eliyle Amalie'yi ayağ a kaldırdı, diğ er eliyle de sırt çantasını kaptı. "Yıkanma vaktin geldi."

"Ben mi yıkanacağım?" Amalie dereye bakıyordu.

"Evet, sen." Morgan, Amalie'nin elini tuttu ve onu kayalara, ortadaki şelaleye doğru getirdi. Orada onun ve adamlarının iki yaz önce bir keşif sonrası fark ettikleri bir sır dikkatle sakladıkları bir sır vardı.

"Dikkat et. Taşlar ıslak, kaygandır."

Morgan, Amalie'yi şelalenin arkasına, akarsuyun yıllardır akarak taşta derin çukurlar oluşturduğı geniş bir kaya tabakasına götürdü. Sular her haziran ayında geri çekilince taze nehir sularıyla dolan çukurlar kurbağ  larvalarıyla dolar ve Savaşçıların temizlenip ağırlarını hafifletmeleri için uygun bir yer haline gelirdi.

şimdi sular Amalie'nin kirini temizleyecek ve Rillieux'un dokunuşlarının etkisini azaltacaktı. Amalie hiçbir Şey söylememiş, şikayet etmemişti ama Morgan, Amalie'nin ne hissettiğini biliyordu neredeyse tecavüz edilecek olmanın yavaşça kaybolan etkisi.

Morgan sırt çantasını çukurların yanındaki kuru taşın üzerine koydu. "Ne düşünüyorsun?"

"Bu... muhteşem!" Amalie çukurlara ve şelaleye şöyle bir baktı ve keyifle gülümsedi. Sonra elini uzatıp gümüş rengi suya dokundu. Gülüşü müzik gibiydi.

"Evet, ben de ilk gördüğümde öyle düşünmüştüm sihirli bir yer.  ukurlardaki

su sıcaktır. Hisset.”

Amalie çömeldi, şaşkın bir ifadeyle parmaklarını suyun üzerinde dolaştırdı. “Ama bu nasıl olabilir ki?”

“Gün boyunca güneş taşı ısıtıyor ve taş da suyu...”

Amalie, Morgan’a gülümsedi. “Ne mükemmel bir şey.” Morgan, Amalie’nin yanında çömeldi, çantasından sabunu ve Amalie’nin tarağını çıkardı ve en derin çukurun yanına koydu. “Ne zaman buraya gelsek adamlarımdan en cesuruna savaşın kirinden arınma şansı veririm. Ama bu gece bu keyif sana ait.” Amalie ayağa kalkıp ormana doğru bakarken artık gülüyordu.

Morgan ne düşündüğünü biliyordu. Ayağa kalktı, omuzlarını sarmış olduğu örtüyü tuttu ve Amalie’yi kendine doğru çekerek alnından öptü. “Güvendesin, Amalie. Seni gözetleyen ve sana zarar verecek kimse yok burada.”

Amalie ona baktı. Morarmış yanağı, bir adamın boğulmasına yol açabilecek kadar derin yeşil-kahverengi gözleri ile hırpalanmış bir orman perisine benziyordu. “Ya sen...”

“Ben yakınında olacağım.” Morgan ondan uzakta durmak istiyordu ama bir parçası bunu yaptığına, kendisi de ona katılabilecekken onu burada tek başına yıkanması için bıraktığına inanamıyordu. Annesinin Viking kanı tekrar kaynıyor, ihtiyacını gidermesi için onu kışkırtıyordu.

Sen bir hayvansın, MacKinnon. Kızın başına neler geldi!

“İhtiyacın olursa bana seslen.” Morgan arkasını döndü ve ondan uzaklaşmak için kendini zorladı.

Birkaç adım atmıştı ki Amalie üzerindeki çıkarırken ipek elbisesinin sesini ve çukura girerken suyun çıkardığı sesi duydu. Sonra Amalie’nin keyiften iç çektiğini işitti ve tatlı vücudunun sıcak suyun içinde çıplak olduğunu düşününce kanı iyice kaynadı. Ama bir şekilde bir adım daha atabilecek gücü kendinde buldu.

Amalie hayal kırıklığı içinde onun gidişini izledi. Bir an için Morgan’ın onunla beraber suya girmek istediğini düşünmüştü. Bu düşünce onu korkutmamış; aksine kanını ateşlemişti ve nabzının hızla atmasına sebep olmuştu. Morgan ona ne kadar ihtiyacı olduğunu, vücudunun gizli yerlerini Morgan’ın onun vücudunu tanıdığı gibi tanımayı istediğini bilmiyor muydu? Kendisini Morgan’a vermek için can attığını bilmiyor muydu?

“Morgan?” Kendi sesi Amalie’yi şaşırtmıştı.

Morgan durdu, ona bakamıyormuş gibi yüzünü ona dönmedi. “Evet?”

“Gi-gitmek zorunda mısın?” Kendi açık sözlülüğüyle şaşkına dönen Amalie doğru kelimeleri arıyordu. “Bir kadının kocasıyla yıkanması... gerekmez mi?”

Amalie nefesinin kesildiğini hissetti, Morgan’ın yumruklarını sıkıldığını gördü ve yavaşça ona dönüşünü izledi. Amalie çok ileri gittiğinden ve Morgan’ın onun çok arsız olduğunu düşünmesinden korkuyordu. Ama sonra Morgan, Amalie’nin gözlerinin içine baktı ve gözlerinde sadece şehvet gördü.

“Banyo suyunu paylaşmak istediğini mi söylüyorsun?” Morgan’ın gözleri Amalie’nin göğüslerine kaydı ve çenesi gerildi.

Amalie yutkundu, üzerini örtme dürtüsüne engel oldu. “E-evet.”

Morgan ağır adımlarla Amalie’ye yaklaştı. “Emin misin? Bir erkek olarak sana ihtiyaç duyuyorum, Amalie. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

Amalie düşünmesi için ona fırsat verdiğini biliyordu ama Amalie onu istediği kadar hiçbir şeyi istemiyordu. “Evet.”

“Pekala.”

Morgan gözlerini ondan ayırmadan ona doğru yürürken gömleğini başının üzerinden çıkarıp çantasının yanına düşmesine izin vererek koyu kıllı ve meme uçları düz göğsünü açığa çıkardı. Suyun kenarında durarak silahlarını bir av bıçağı ve tüfeği çıkardı ve kenara koydu. Sonra elleri pantolonuna gitti.

Amalie içgüdüsel olarak başını çevirmek üzereydi ama istediği bu değil miydi Morgan’ı daha yakından tanımak? Evet, buydu. Bu yüzden Morgan pantolonunu indirip sadece pazibentleriyle kalana kadar onu izledi.

Midesinin düğümlendiğini hissetti ve daha önce hiç görmediği şeye baktı.

Amalie’ye göre çok büyüktü. Setleşmiş görünüyordu. Ve Amalie bakmaya devam ettikçe daha da sertleşip büyüyor gibiydi. Morgan’ın çıplak vücudu nefes kesiciydi şehvetli, ilkel ve vahşi.

Morgan suya girdi ve suyun içinde kısa bir süre kaybolup Amalie’nin önünden çıktı. Bir tür pagan orman tanrısı gibi koyu saçları arkasından dökülüyordu. Yaraları ve Kızılderili işaretleriyle bronz teninden sular damlıyordu ve vücudu Amalie’ninkinden çok daha büyük ve güçlü görünüyordu. Su Amalie’nin göğüslerinin biraz altına gelse de Morgan’ın sadece kalçasına geliyordu ve *o kısmı* suyun üzerindeydi.

Ve birden Amalie’nin nefesi kesildi; ya da belki aşırı hızlı nefes alıyordu. İçindeki arzu onu geriyor ve titretiyordu. Ne yaptığını anlamadan bir adım geriledi.

“Hayır sevgilim, artık geri çekilmek yok şimdi değil.” Morgan güçlü

kollarıyla uzanıp onu kendine çekti ve dudağından derin ve ateşli bir şekilde öperek Amalie'nin avucuna bir şey bastırdı.

Bir sabun.

Morgan, Amalie'nin aç iniltisini duydu, tatlı yüzündeki duygu değişimlerini izledi şaşkınlık, tereddüt, şehvet ve kendi açlığının da içinde yandığını hissetti. Tanrım, nasıl da nefesini kesmişti! Koyu, ıslak saçları yanaklarına, narin omuzlarına ve göğüslerine düşüyordu, gül rengi meme uçları onun dokunuşunu istiyormuş gibi gerilmişti. Daha fazlasını isteyerek, daha fazlasını görmek isteyerek Amalie'nin uzun saçlarını sırtına atıp göğüslerini ortaya çıkardı.

Ah, Yüce Tanrım, mükemmeldi! Üzerinden su damlayan krem rengi derisi, su değince bir adamın eli değmiş gibi gerginleşen pembe meme uçları Morgan'ı tadına bakması için çıldırtıyordu. Ama şimdi Amalie'nin onu tanıma sırasıydı.

Morgan arzularını bastırarak kendini Amalie'ye bıraktı ve onun için sabırlı olmaya çalışarak Amalie'nin anı şekillendirmesine izin verdi. Amalie sabunu ellerine sürdü, çukurun kenarına koydu ve kocasını nasıl yıkaması gerektiğini bilmiyormuş gibi alt dudağını ısırdı.

Manastırda çalıştıkları şeyler arasında bu yoktu.

“Utanma.” Morgan, Amalie'nin yanağındaki bir bukleyi arkaya attı, onu rahatlatacak kelimeleri aradı. “Bir adam ile karısı arasında utangaçlık olmaz. Şimdi benim vücudumu tanımanın vakti geldi, değil mi?”

Amalie sabunlu elini Morgan'ın karnına bastırdı ve elini küçük dairelerle göğsüne doğru kaydırды. Hafif dokunuşları göğsündeki kıllara değerken karın kasları iyice kasıldı. Sonra başparmaklarıyla meme uçlarına dokununca Morgan'ın iç çekişiyle Amalie, Morgan'ın gözlerine sorarcasına baktı.

“Evet, benim de hoşuma gidiyor.”

Yavaşça, tereddüt ederek ellerini Morgan'ın kalçasına ve suyun altından bacaklarına indirdi. Bir an için Morgan onun, erkeklik organını ellemeye cesaret edemeyeceğini düşündü ama sağ elinin parmaklarını çekinerek dokundurduğunu hissetti. Ve ah, işte bu cennetti!

Amalie, Morgan'ın vücudunun irkildiğini hissetti. Başını kaldırdığında gözlerini kapattığını ve çenesini sıkıldığını gördü. Elini hemen çekti. “Be-ben canını yaktım!”

Morgan gözlerini açıp güldü. “Hayır sevgilim. Tam tersi.” Yanlış bir şey yapmadığını öğrenip rahatlayan Amalie erkeklik organına dönmeden önce kemiklerinin garipliğini keşfetmeye devam etti. Amalie tekrar erkeklik organını

okşadı. “Aynı anda hem sert hem de yumuşak gibi. İçime girecek olan... bu mu?”

“Evet.” Sesi boğuk bir fısıltıdan ibaretti ve gözleri kapalıydı. “Ah!”

Amalie onu yavaşça okşamaya devam etti, kaşlarını çattığını ve karın kaslarının sertleşip kasıldığını gördü. Onu bu kadar etkileyebildiğini ve bu güçlü adamın onun ellerinde birden güçsüzleştiğini bilmek onu mutlu etti. Amalie biraz daha sert tuttu ve Morgan inleyerek başını geriye atınca irkildi.

Ve sonra ne olduğunu anlamadan ayakları yerden kesildi, kendini Morgan’ın kolları arasında buldu. Morgan dudaklarını sertçe onunkilere bastırıyor, bir eliyle saçından tutarken diğeriyle kalçasını sıkıyordu. Amalie’yi uzun uzun ve sertçe öperek dudakları, dişleri ve diliyle onu kendinden geçirerek nefesini kesti. Meme uçlarının etkisiyle gıdıklanan göğsünün ateşi Amalie’nin göğüslerini yakıyordu. Sonra Morgan nefes almakta zorlanarak öpüşmeye son verdi ve Amalie’nin kaygan, sert vücudundan kayarak yere basmasına izin verdi.

Bir eliyle hâlâ Amalie’yi tutarak diğer eliyle sabunu aldı. “Şimdi *karıcığım*, ben seni yıkacağım.”

Morgan, Amalie’nin sırtını çevirdi ve yavaş dairelerle saçını sabunlamaya başladı. “İyi hissediyor musun?”

“*Evet!*” Amalie’nin tüyleri diken diken olmuştu. Morgan’ın saçma bu şekilde dokunuşu tahmin edebileceğinden çok daha şehvet uyandırıcıydı.

“Suya gir.”

Amalie derin bir nefes aldı ve saçını durulamak için suya daldı. Sudan çıktığında Morgan’ın ellerinin boş olmadığını gördü. Sabunlu ellerini Amalie’nin omuzlarında gezdirdi, acı veren yavaşlıkla kollarından aşağı kaydırıp ve göğüs kafesi ile karnına indirdi. Amalie’nin göğüsleri Morgan’ın dokunuşuyla sertleşti.

Amalie’nin uzun süre beklemesi gerekmedi, çünkü Morgan kaygan elleriyle göğüslerini tuttu, başparmaklarıyla Amalie’nin çoktan gerilmiş meme uçlarına hafif hafif vurarak Amalie’nin göbeğini ve bacaklarının arasını yaktı. Amalie ona yaslandı, başını göğsüne koydu ve içgüdüsel olarak daha fazlasını ona sunmak için yükseldi. “Ah, Morgan!”

İnliyormuş gibi bir ses çıkardı ve Amalie’ye istediğini verdi; parmaklarıyla meme uçlarına dokundu. Dudakları ve dişleriyle kulağının arkasındaki hassas yeri ısırdı. Erkeklik organını arkadan Amalie’nin beline bastırıyordu. Çok iyi hissediyordu, bundan aldığı zevkle vücudu zayıf düşmüştü ve titriyordu. Bacaklarının arasındaki ateş artık istekli bir ağrıya dönüşmüştü. Morgan’ın kollarında artık yerinde duramıyor, kıvranıyor, bacaklarını ayırarak sessizce

yalvarıyor ve bir kadının umutsuz iniltileri **onun** iniltileri şelalenin sesine karışıyordu.

Sonra sağ elini Amalie'nin göbeğinden aşağı, ona en çok ihtiyaç duyduğu yere kaydırды ve parmaklarıyla Amalie hem uyandırıldığından hem de boşluk hissinden, doldurulma isteğinden çıldırana kadar onu okşadı. "Morgan! Bana yardım et, lütfen!"

Morgan, Amalie'nin kulak memesini ısırdı, emdi. Boğuk bir sesle "Neye ihtiyacın var? Söyle bana," dedi.

"Sana... sana ihtiyacım var... *İçimde olmana.*"

Morgan kendini kaybetmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Amalie'nin masum şehveti onu sarsıyor, inleyen yalvarışı onu paramparça ediyordu. Morgan başını Amalie'nin saçlarına gömdü, taze kokusunu içine çekti, parmağıyla yapışkan girişini arayıp bulduğunda inleyerek içeride nabız gibi atan yerini okşamak için kızlık zarına dokundu. "Hoşuna gitti mi?"

Amalie bağırdı, tırnaklarını Morgan'ın kollarına geçirdi, kalçası onu daha fazla içine almak için kalktı. Morgan'ın erkeklik organını içine almanın nasıl bir his olacağını düşününce yüksek sesle inledi. İnanılmaz derecede gergin, ateşli ve hazırды. Morgan daha fazla dayanamıyordu.

Morgan parmağını çekti, Amalie'yi kendine doğru döndürüp bir öpücükle sakinleştirdi. Dilini ilerideki birleşmenin taklidi olarak ağzına soktu. Sonra bir kayanın üzerine çıkıp Amalie'yi dizlerine oturtup bacaklarını açmak zorunda bıraktı. Yumuşak göğüsleri Morgan'ın göğsüne değiyordu. İlk seferinde yavaş ilerlemek, onu ayı postu üzerine yatırmak istemişti ama yapacak bir şey yoktu. Onu ne zamandır istiyordu...

Dudaklarını ondan zor ayırarak geri çekildi, Amalie'nin çenesini kaldırıp gözlerine bakmasını sağladı. Amalie'nin avuçları Morgan'ın omuzlarındaydı ve hızlı hızlı soluyan Amalie arzudan bulanıklaşmış gözlerle Morgan'a bakıyordu.

"Bundan geri dönüş yok, Amalie; bu yüzden Carillon Kalesi'ne geri dönmek istiyorsan benden uzaklaşıp kaçmalısın. Bundan sonra sana izin veremem. Ölene kadar her şekilde sen benim olacaksın ve ben senin olacağım."

Vücudu evliliklerini tamamlamak isteyen Amalie vahşi şarkılar duyar gibi oldu. Gözlerinde yaşlarla Morgan'ın tıraşı gelmiş sakalını tuttu. "Evet, Morgan. Senin olmak istiyorum."

Morgan hiçbir şey söylemedi ama gece kadar koyu gözleriyle ona öyle aç bir şekilde baktı ki Amalie'nin yüreği hopladı. Büyük elleriyle Amalie'yi kalçasından

tutup onu yere yatırdı.

Sonra Amalie sert organının kıvrımlarının arasına ittirip girişine bastırıldığını, kendisini gerdiğini ve içini zevkle veya korkuyla sıkıştırdığını hissetti. Bir an için zaman durmuş gibiydi;

Morgan'ın gözleri onun gözlerine kenetlenmişti, erkeklik organı Amalie'nin organının ağzındaydı ve Morgan'ın vücudu heyecanla dalgalanıyordu. Sonra ani bir hareketle Morgan, Amalie'nin içine girdi.

Acı Amalie'nin beklediği kadar kötü değil, çok sıcak ve geçiciydi. Amalie soludu, onunla titrediğini hissetti ve Morgan'ın gerginleşen kaslarından onun da aynı şekilde hissettiğini anladı. Bu yakınlık Amalie'yi şaşırtmıştı Morgan'ın hissettiğini hissetmek, onunla bir olmak...

“Rahatla sevgilim.” Morgan Amalie'nin yanağını okşadı. İfadesinin yumuşaklığı sesinin gerginliğiyle çelişiyordu. “Acı yakında geçecek. Tekrar canını yakmayacağım.”

“Kötü değil.” Amalie hissettiklerinin keyfiyle inleyerek kalçasını oynattı. “Ah!”

Sonra Morgan inleyip kalçasını yukarı kaldırarak, yumuşak hareketlerle Amalie daha önce hiç olmadığı gibi içini dolu hissedinceye kadar içine girdi. Amalie zevkten sersemlemişti.

“Ah, Yüce İsa!” Morgan hiç bu kadar kontrol altında ya da tamamen ötesinde hissetmemişti. Amalie'nin kendini yönlendirmesine izin vererek, yeni yırtılan etinin hassas olduğunu bilen Morgan onun canını yakmak istemediğinden dürtülerini sakın ve yavaş sürdürdü.

Amalie çok gerilmişti. Morgan bunun gibi bir şeyi hiç hissetmemişti; Amalie'nin vücudu onun girişine direniyor ve sonra bir yumruk gibi Morgan'ı sarıyordu. Belki onun daha önce bir adamla sevişmediğini ve vücudunun da ruhunun da kendine ait olduğunu bildiği için böyle hissediyordu. Belki de onu sevdiğinden... Evet onu seviyordu; onu öyle seviyordu ki kalbinin parçalanabileceğini hissediyordu.

Morgan Amalie'yi, onda bıraktığı etkiyi izledi. İsa'nın gelini olabilecek bir kız değildi artık. Onun yerine **Morgan'ın** gelini, arzuyla dolu, gözleri yarı kapalı, göğüsleri ve yanakları kızarmış, dudakları aralık, her nefes alışıyla Morgan'ın adına benzer bir şeyler inilleyen bir kadındı.

“Amalie, meleğim!” Morgan bir eliyle kalçasını tutup diğer koluyla sırtından sararak Amalie'yi kendine çekti ve Amalie başını geriye atınca göğüsleri suyun

üzerinde kaldı. Sonra Morgan büzüşmüş gül rengi meme uçlarından önce birini, sonra diğerini ağzına aldı, emdi, diliyle ve dişleriyle okşadı, yumuşak ve titreyen soluklarına; omuzlarına batırdığı tırnaklarına, onu sıkıca saran kollarına kendini kaptırdı.

Ritmini hızlandırdı; Amalie'yi sıkıca kendine doğru çekti; dudaklarını, yanaklarını, alnını öpücüklerle boğdu. Amalie'ye olan ihtiyacı kalbinin gök gürültüsü gibi atmasına sebep oluyordu ve bu boşalmaya yaklaştığının ilk işaretiydi. Bir kadına sahip olmayalı uzun zaman olmuştu. Çok uzun! Ama henüz boşalamıyordu. Henüz değil.

Daha derine girerek kendini Amalie'nin içinde tuttu. "Dayan, Amalie! Bana gel sevgilim!"

"Aman Tanrım!" Amalie boğulmasına engel olmak istiyormuş gibi Morgan'a tutundu. Sonra Amalie'nin nefesi kesildi ve içindeki gerginlik parçalandı, Morgan'a doğru yükseldi. "Morgan!"

Morgan, Amalie'nin çığlığını öpücüğüyle kesti ve vücudunun ritmik olarak Morgan'ı sarıp onunla hareket ettiğini ve kendini daha fazla kontrol edemeyeceğini hissetti.

Amalie mutluluktan titrerken, Morgan hâlâ içinde hareket edip Amalie'nin aldığı zevkini sürdürürken ve Amalie'nin iç kasları onun etrafında gerilirken hissettiklerine inanamıyordu. Morgan'a olan aşkı içinde büyüüp gözlerinden yaşlar gelirken hayatında ilk kez tamamlanmanın ne olduğunu anladı.

Amalie kendisinin onun için çığlıklar attığını duydu ve güçlü kollarıyla onu sarıp ihtiyaçla vücudu titreyen Morgan'ın ritminin değişip hızlanmaya ve sertleşmeye başladığını hissetti. Amalie ikinci kez doruğa ulaşırken Morgan'ın kendisini nasıl kontrol etmiş olduğunu ve sonunda rahatladığını hissetti.

"Amalie!" Çaresiz bir sesle onun adını haykırmıştı. "Ah, Yüce İsa!"

Amalie ona kenetlendi. İçinden aydınlık, titreyen dalgalar halinde gerçek olamayacak kadar iyi hisler geçiyordu ve Morgan'ın okşamaları onu zevkten uçuruyordu. Ama bu kez Morgan da onunla uçuyordu.

Amalie, Morgan'ın titrediğini hissetti. İnlerken başını Amalie'nin boynuna gömmüş daha derinlere girmeye çalışıyordu. Akşam güneşinin alçalan gümüş rengi alevli altın rengine dönüşüyor, çığlıkları şelalenin müziğine karışıyordu.

Yirmi Beş

Morgan dikkatle Amalie'nin ıslak saçlarını taradı. Amalie'nin gözleri kapalıydı, başı bir tarafa eğilmişti ve yüzünde memnun bir ifade vardı. Henüz giyinmemiş, Morgan'ın çekici ve tatlı bulduğu bir şekilde örtüye sarınmıştı. Amalie. Tatlı Amalie. **Karısı.**

Onunla sevişmek bildiği her şeyin ötesindeydi. Evet, birçok kızla birlikte olmuştu ve onların verdiği zevklerinin tadını çıkarıp kendisi de olabildiğinde onlara zevk vermişti. Sonunda boşaldığında ruhuna kadar titreyip kendinden geçmişti ve bir an için ölüp geri gelmişti.

Bir insana hiç bu kadar bağlı hissetmemişti. Morgan'ı ona bağlayan tek başına yeminler olabilse de sadece Morgan'ın yeminleri değildi. Böyle bir şeyi öne sürebilse de ona bir daha geri veremeyeceği kızlığını aldığı gerçeği de değildi. Bu açıdan da görevini yerine getirmiş olsa da artık onun çocuğunu taşıyor olabileceği gerçeği de değildi.

Morgan'ı ona bağlayan aşktı.

Amalie'nin mutluluğu Morgan için kendi mutluluğu kadar önemliydi. Güvenliği ve yaşamı ise kendisinininkinden fazla... Kendini bırakamayacağı gibi onu da artık bırakamazdı. Onlar, Amalie ve kendisi o geceden önce anlayamayacağı şekillerde artık bir bütündü. Bir erkek ve kadın için bir olmanın gerçek anlamını önceden bilmiyordu. Bu açıdan Amalie'nin bekareti kadar bakirdi.

Bu garip ve aşağılayıcı bir düşünceydi.

“Üşüyor musun, sevgilim?” Morgan eğildi ve omzunu öptü. Göğsünde daha önce hissetmediği bir yumuşaklık hissediyordu.

Amalie yavaşça başını salladı. “Hayır. Bu gece sıcak.”

Güneş çoktan batmıştı, gökyüzü yıldızlarla aydınlanmıştı, orman gündüz hayvanlarının yatacak yerlerine giderken ve gece hayvanlarının uyanırken çıkardığı seslerle canlıydı.

“Saçını öreyim mi?” Bir kez daha saçını taradı ve sonunda saçı açılmıştı.

Amalie omzunun üzerinden ona baktı. “Nasıl öreceğini biliyor musun?”

“Bunları kim yapıyor sanıyorsun?” Morgan aldığı keyfi saklamadan nemli savaşçı örgülerinden birini kaldırmıştı. “Connor belki? Killy? Mohikan ninelerim?”

Amalie tatlı sesiyle güldü.

Morgan, Amalie’nin saçlarını örerken ona yeni evinden, onu koruyacak olan dayanıklı duvarlardan, meyve dolu ağaçlardan, verimli topraklardan, arazilerden, ormandan ve onun için ürün verecek olan her şeyden bahsetti. “Asla üşümeyeceksin veya acıkmayacaksın, söz veriyorum. Ya da bir erkeğin korumasını aramayacaksın. Wentworth bana izin verene kadar başta seninle kalamasam da lain sana kardeşi gibi göz kulak olacak.”

Amalie’nin kaşları endişeyle çatıldı. “Beni hoş karşılayacaklarına emin misin?”

“Neden hoş karşılanmayasın ki?”

“Kardeşinin karısı Britanya’ya sadık bir Protestan değil mi?”

“Evet ama Annie bir insanı soyuyla ya da kime sadık olduğuyla yargılayacak türden biri değil, öyle olsaydı kendi kocasından ve çocuğundan nefret etmekten başka çaresi olmazdı, değil mi?”

Ama söyledikleri Amalie’nin endişesini gidermedi. “İngilizler bizi, melezleri uygun görmezler mi? Benim benim koyu ve...”

“Senin tenin benimkinden açık,” diyerek örgüsünü bitirdi ve onun kahverengiye yakın krem rengi kolunun yanında kendi teninin nasıl koyu görüldüğünü gösterdi. “Gördün mü? Ayrıca Iain da benim gibi Mohikanlar’la kan kardeşi. O ve Annie Kızılderili insanlardan nefret etmezler; hatta nefret eden insanları hoş görmezler. Onlar artık senin ailen ve seni sevecekler. Adamlarım sana cömertçe yaklaşmadılar mı?”

Amalie, Morgan’a baktığında örtü hâlâ üzerindeydi ve yeniden gülümsüyordu. “Çok hoş davrandılar.”

Morgan gülmesine engel olamadı. Adamları bunu duysalardı mutluluktan kıpkırmızı olurlardı. Ona dokunmaktan kendini almakta zorlanan Morgan eğildi ve küçük burnunu öptü. “O zaman onlardan nefret etmedin?”

Amalie dik dik ona baktı. “Hayır, tabii ki onlardan nefret etmiyorum!”

Uzaktan bir kurt uludu.

Morgan bakışlarını ormanın karanlığına çeviren Amalie’nin gerildiğini fark

etti ve o anda Amalie'de Abenaki kanı olsa da hiç onların arasında yaşamadığı aklına geldi. Amalie orman ve hayvanlar hakkında manastırdaki diğer Fransız kızlardan daha fazlasını bilmiyordu.

Morgan, Amalie'yi korumak istercesine kollarına aldı, onu yanağından öptü. “Korkacak bir şey yok. Sadece küçük bir kurtçuk.”

Kurt bir kez daha uludu ve bu sefer yakındaki bir başka kurt da uluyarak cevap verdi. Morgan Amalie'nin korkmuyormuş gibi davrandığını fark etse de sık nefes alışlarından ve vücudunun gerginleşmesinden korktuğunu çok iyi anlamıştı.

Amalie aptal ya da korkak gibi gözükmek istemiyordu ama orman her taraftan onlara baskı yapıyormuş gibiydi ve bu vahşi ulumalar da ağaçların arasında daha fazlasının olduğunu kanıtıydı. “Hiç korkmuyor musun?”

“Hayır.” Morgan saçlarını öptü. Derin ve korkusuz sesiyle “Joseph'in adamları etrafı kontrol etmeye devam ediyorlar. Herhangi bir tehlike fark ettiklerinde bizi uyarırlar. Ayrıca, orman hayvanlarından korkmam. Bu ormanlarda ölüm dört değil iki bacak üzerinde yürür.”

“Ama kurt...”

Tekrar uluyunca Amalie'nin sırtından ter boşaldı. Çok daha yakında olan kurt da cevapladı.

“Kurt eve dönüş yolunu arıyor.” Morgan burnunu Amalie'nin boynuna sürttü, kulağının altındaki hassas yeri hafifçe ısırıldı. “Eşi onu duyuyor ve yanına gelmesi için o da uluyor.”

Morgan'ın dudakları üzerinde gezinip tenini yakarken düşünmekte zorlanan Amalie titredi. “Kurt... Neden kaybolmuş?” Morgan, Amalie'nin örtüsünün uçlarını sokuşturduğu yer olan göğüslerinin arasından örtüyü çekip göğüslerini ortaya çıkardı. Amalie az önce sönmüş olan ateşi yeniden hissetti. “Eşini beslemek umuduyla avdaydı; çünkü o yakında ikisinin yavrularını taşıyacak ve ete ihtiyacı var. Ama karanlıkta uzaklaştığı için yolunu kaybetti.” Kendini tutamayan Amalie ellerini Morgan'ın göğsünde kaydırarak sert kaslarının avuçlarında verdiği hissin tadını çıkardı. Morgan'ın sert bir şarap gibi ona ait olduğunu biliyordu. “Kocaman bir tavşan buldu mu?”

Morgan meme uçlarını tutup çekince ortaya çıkan hissin göğüslerinden rahmine vuran etkisiyle Amalie'nin nefesi kesildi. “Ah evet, buldu. O iyi, güçlü ve sert bir avcı.”

Nefesi kesilen Amalie ellerini Morgan'ın göğsünden kasığına doğru kaydırıldı. Morgan'a dokunmak onun ellerini üzerinde hissetmek gibi baştan çıkarıcıydı.

Sonra elini dikkatli bir şekilde erkeklik organına getirince Morgan derin bir iç çekti. “Onu bulduğunda... ne yapacak?”

“Bunu yapacak.” Morgan ağzını derin ve yakıcı bir öpücükle Amalie’nin ağzına götürüp dizlerinin üzerine çökerek Amalie’yi de kucağına oturttu.

Sonra Amalie’nin asla aklına gelmeyecek bir şey yaptı.

Örtüyü kenara atıp arkasına geçti ve Amalie’nin elleri ve dizleri üzerine çökmesine sebep olarak çıplak kalçasını okşadı.

“Morgan, ne..? Ah!”

Morgan bir eliyle Amalie’nin bacak arasını okşayıp diğeriyle göğüslerine dokunarak çıplak kalçasından kulak memesine kadar onu hafifçe ısırdı.

“Benimsin, Amalie. Karım. Eşim. **Benim**”

Amalie, Morgan’ın ateşli sesini hissetti ve kalp atışları hızlanıp dişi yanı Morgan’ın sahip olma isteğinin keyfini çıkardı.

Uzaktan uluyan kurdun sesi yakınlaştı.

Morgan kulak memesini ısırdı ve emdi. “Ah Amalie, beni yakıyorsun!”

Ama ateşler içinde olan Amalie’ydi. Kendini tutmakta zorlanan, Morgan’a ihtiyacı çoktan üst seviyede olan Amalie Morgan’a doğru sallanıyordu. “Morgan, lütfen!”

Kurdun eşi cevap vermedi.

Sonra Morgan, Amalie’nin bacaklarını aralayıp onun üzerine çıktı. Erkeklik organı ile hafifçe dürttü ve Amalie Morgan’ın ne demek istediğini anladı.

Dişi koyunun üzerine çıkan bir koç gibi.

Dişlerinin arasından tıslayarak nefes alan Morgan yavaşça içine girip Amalie’yi doldurdu. “Tekrar canını yakmak istemedim ama... Ah!”

Vahşi bir uluma.

Sadık bir cevap.

Ama acı yerini hızla zevke bırakmıştı ve Morgan’ın verdiği sert his onu çoktan mutluluktan uçuruyordu. Yavaş ve düzenli vuruşları Amalie’nin içinde en çok ihtiyaç duyduğu yere değişiyor gibiydi. Elleriyle hâlâ bacak arasını okşuyor, dudaklarını ateşli bir şekilde sırtına bastırıyor ve vücudu Amalie’yi sarıyor gibiydi.

“Aman Tanrım! Morgan!” Ona daha fazla ihtiyaç duyan Amalie Morgan’ın vuruşlarına cevap vermeye, ona doğru kendini sallamaya ve kalçasını Morgan’ın daha rahat içine girmesini sağlayacak şekilde hareket ettirmeye başladı ve yanıp tutuşması katlanılamaz bir hal aldı.

Morgan, Amalie'nin neye ihtiyaç duyduğunu biliyormuşçasına hareketlerini hızlandırdı ve daha sert ve hızlı nefes almaya başladı. "ok iyi hissettiriyorsun sevgilim, çok ıslak, çok gergin!"

Bir başka uluma. Bir başka cevap.

Ama bu vahşi birleşmenin şaşkınlığı içindeki Amalie onları zor duyuyor, Morgan'ın derin vuruşları onu gitgide zirveye yaklaştırıyordu. Amalie hızlı hızlı soluyor ve boşalmak üzere olduğunu hissediyordu. Buna dayanamıyordu ah, Yüce Tanrım! ama bunun sona ermesini de istemiyordu. Morgan daha hızlı ve sert devam ediyor, İskoçça bir şeyler mırıldanıyordu ve nefesi Amalie'nin tenine sıcak sıcak değiyor, testisleri her güçlü vuruşuyla Amalie'ye çarpıyordu.

Sonra sıcaklık Amalie'nin içini iyice yaktı ve binlerce parça ışığa dönüştü. Etraflarında yıldızlar yağarken Amalie parmaklarını ayı postuna geçirerek bağırıyor, Morgan'ın derin iniltileri Amalie'ninkilere karışıyordu ve ikisinin nefesi de kesilmişti.

Amalie uyandığında güneş yeni yükselmişti ve yanında bir buket kır çiçeği vardı. Gerindi, kendi kendine güldü. Vücudu hâlâ Morgan'ın aşkından baygındı. Her sabah yaptıkları gibi kuşkusuz Joseph'le konuşuyordu. Yakında dönerdi ve mutlaka a olurdu.

Amalie oturdu, buketi alıp burnuna götürdü, vadinin tatlı zambaklarının ve yabani gllerin güzel kokusunu içine çekti. Buket uzun otlarla bağlanmıştı. nceki gün uyandığında yanında yabanmersini grmşti. Ondan nceki gün tatlı, hâlâ peteğinde altın rengi bal bulmuştu ve Morgan'ın kollarındaki kırmızı izler bu muhteşem bir hediye için nasıl uğraştığının kanıtıydı.

Kaya havuzlardaki o büyüleyici anın üzerinden altı gün geçmişti önceki yaşamını gölgede bırakan altı mutluluk dolu gün. Evet, Bourlamaque'yi, Pre François'i, kitaplarını ve ona ait olan şeyleri özlüyordu ama bu kayıpları bile Morgan'ın karısı olarak onun yanında bulunmaktan duyduğu keyfe gölge düşürmüyordu. Daha önce, bu altı günde olduğu kadar güvende, mutlu, keyifli, memnun ve huzurlu olmamıştı.

Morgan her gün ormanda Amalie'ye güvenli bir şekilde yol gösteriyordu. Morgan'ın ormancılık yeteneğine şaşırıyordu ve bu ona olan saygısını artırıyordu. Morgan her gece kadın ve erkeklerle ilgili Amalie'ye yeni şeyler gösteriyor, vücutlarının gizemli yerlerini anlatıyordu. Ormanın karanlığını örtü olarak kullanıyorlardı. Sonra Morgan sıcak ve güçlü vücuduyla Amalie'yi sarıyordu ve

orman uyumaları için onlara ninniler söylüyordu.

Amalie çiçekleri özenle kenara koydu, hızla giyindi ve kahvaltı yaparken ateşlere değmesin diye halka şeklinde kıvırdı. Tam saçının ucunu yerleştirmişti ki düşük belli pantolonuyla, göğüs kıllarının birazını gösteren yarı açık gömleği ve uzamış sakalı, kararmış yüzüyle Morgan'ın ona doğru geldiğini gördü.

“Günaydın kocacığım.”

Morgan güzel karısına baktı ve sahiplenme isteği duydu. Onu buradan uzaklaştırmalıydı ama onu korkutmak istemiyordu. Endişelerini bir kenara itip gülümsedi. “Günaydın karıcığım.”

“Güzel hediyen için teşekkür ederim.” Amalie buketi kaldırdı, burnuna götürüp kokladı. “Mmm çok güzel kokuyorlar!” Morgan, Amalie'nin yanağını koklayıp keyifle kokusunu içine çekti. “Onları tutan güzel kız kadar değil. İyi uyudun mu?”

Hâlâ buketi koklayan Amalie bir kadının masum ama farkında olan şehvet dolu gözleriyle Morgan'a baktı. “Senin yanında uzanmak her zaman çok hoş.”

Ve bir an için Morgan'ın nefesi kesildi; hayvani tarafı onu sırtının üzerine yatırıp eteklerini açmayı ve ona sahip olmayı istiyordu ama beyni bu tarz keyifler için vakti olmadığını hatırlatıyordu. Joseph ve adamlarının önceki gece karşılaştıkları Wyandot savaş birliğinden sonra mümkün değildi.

Morgan erken saatlerde bombardıman sesleriyle uyanmış ve Mohikan kardeşlerinin tehlikede olduklarını anlamıştı. Huzur içinde uyuyan Amalie'yi uyandırmamaya dikkat ederek kalkmış, giyinmiş ve silahlarını hazırlamıştı ama orman tekrar sessizliğe gömülünce Morgan kimin galip geldiğini merak etmişti.

Sonra Joseph'in genç adamlarından biri olan Isaiah gelmişti. “Nöbetçi askerler yirmi askerden oluşan Wynadot birliğinin William -Henry'e yakın bir yerde kamp yaptıklarını gördüler. Esirleri de vardı iki kadın ve bir çocuk. Joseph yarımıza saldırma emri verdi. Wyandot'lar öldüler ve esirler yara almadılar.” Joseph'in anlattığına göre hiç adam kaybetmemişlerdi ve hiçbiri de yara almamıştı; hızlı bir zafer olmuştu. Bir düzine savaşçı dehşet içindeki esirlere evlerine kadar eşlik etti ve ölümlerini gömmelerine yardım etti.

Ama çatışma bitse ve düşmanlar ölmüş olsa da tehlike geride kalmamıştı. Morgan bombardıman sesi duyduğuna göre yakınlarda başka birlikler de kamp kurmuşlardı. Ve kesinlikle başkaları da vardı. William-Henry Kalesi'nin kalıntılarının yakınında bütün yollar birbirine yaklaşırdı Elizabeth Kalesi'ne dönen Savaşçıların ve İngiliz askerlerinin yolunu kesmek için bekleyen

Fransızlar, sınır çiftliklerini yağmalamak için bekleyen Kızılderililer, Fransızların izini süren İngilizler, düşman Kızılderililer... ve kaçaklar. Buralar bir kadına uygun yerler değildi.

“Yatağımı paylaşmanın seni mutlu ettiğine sevindim.” Morgan söyleyeceği şeyin Amalie’yi korkutacağını bilerek sakalını kaşıdı. Söylemek zorundaydı. “Bu sabah kahvaltı yapamayacağız. Gece bir çatışma oldu. Joseph ve adamları bir Wyandot savaş birliğine saldırdı ve esirleri serbest bıraktı. Bunu duyan herhangi birinin dikkatini çekeriz. Hazır olur olmaz buradan ayrılmalıyız.” Amalie’nin gözleri irileşti ve çenesini kaldırdı. “Yapmam gerekeni söyle.”

Ve Morgan’ın umduğundan daha hızlı bir şekilde hazırlanıp yola koyulmuşlardı. Joseph orada bulunduklarına dair her türlü izi kaldırmalarına yardımcı olmuştu.

Morgan çantasını takarken Amalie’ye “Bu yolculuğumuzun en tehlikeli günü olacak,” dedi. “Hızlı ve sessiz ilerlemeliyiz. Şansımız yaver giderse yarından sonra çiftliğe varacağız.” Amalie hüzünlü gözlerle ona baktı. “Yük olmamak için elimden geleni yaparım.”

“Tatlı Amalie.” Morgan bir parmağını Amalie’nin çenesinin altına koydu ve başparmağını alt dudağına götürdü. “Sen asla yük olamazsın.”

Neredeyse sadece bir şeyler içip kavrulmuş mısır yemek ya da mataralarını doldurmak için durarak sessizce ilerlediler. Amalie, Huron veya Abenakiler’den bir birliğin her an önlerine çıkacağını bekliyordu. Ama Morgan’ın tetikte olduğunu biliyordu ve ona olan güveni Amalie’nin korkusunu hafifletiyordu. Amalie’nin kitap okuması gibi Morgan da ormanı okuyormuş gibiydi. Ve Joseph ile adamları da yanı başlarında gölge gibi ilerliyorlardı.

Amalie onlara yetişmekte ilk gün olduğu gibi zorlanmadı. Vücudu yolculuğun zorluklarına alışmaya başlamıştı. Ağaçların arasında ilerlerken kendi iki ayağı üzerinde bu vahşi ormanın içinde o kadar uzun süre bulunmuş olmaktan gurur duyuyordu. Başrahibe onu görseydi ne düşünürdü?

İki kez diğer birliklere dair izler buldular. Amalie’nin bile görebileceği izler bırakan bu birlikler muhtemelen Fransız veya Britanya askerlerinden oluşuyordu. Bir kez de olgun meyveler peşinde üç yavrusunu taşıyan ayıya yol vermek için durmuşlardı.

Amalie yavrularıyla uzaklaşan ayıya şaşkınlıkla bakarak fısıldadı. “*Elle est très grande!*”

“Evet büyük bir ayı ve üç güçlü yavru doğuracak kadar da güçlü.”

Günün ilerleyen saatlerinde askerlerle karşılaştılar.

Morgan, Amalie’yi yanına çekip ses çıkarmaması için parmağını dudağına bastırdı. Ama askerler ortaya çıktıklarında Amalie onların Fransızlar olmadıklarını gördü. Onlar İngilizlerdi. Morgan’ın neden onlar düşmanmış gibi saklandığına anlam veremeyen Amalie ona baktı ama Morgan sadece başını sallayarak gözleriyle şimdi soru sormaması gerektiği konusunda uyardı.

Britanya askerleri yavaşça geçip batıya yöneldiler. Kırmızı üniformaları ağaçların arasında parlıyordu; yüzleri endişeyle kırıışmıştı.

Sonra Morgan açıkladı. “Amherst’ten kaçakları vurmak için emir aldılar. Onların hedefi olmak istemem.”

Joseph sırtarak “Mahkemeye çıkmadan işinin bitmesini istemeyiz, değil mi?” diye şaka yaptı.

İdam edilmesinden mi bahsediyordu?

Amalie o sırada Morgan’ın Carillon Kalesi’nde yaptıklarının onu kendi vatanında bir haine dönüştürdüğünü fark etti.

Yirmi Altı

“*A*şırı sıcak biliyorum ama geceliğini çıkarma.” Morgan çam dallarının üzerine ayı postu örttü. “Bu gece giysilerimizle uyuyacağız.” Amalie başıyla onayladı ve Morgan yüzündeki hüznü ifadeden Amalie’nin anladığını fark etti. William-Henry’nin doğu tarafında olabilirlerdi ama hâlâ önlemlerini hafifletecek kadar uzakta değillerdi. O gün farklı çatışma birliklerine ait yarım düzine iz görmüşlerdi. Bu sayı, orada kendilerini yalnız gibi düşündürmeye yetecek kadar fazlaydı. Bir uyarıyla oradan gitmeye hazır olmaları gerekiyordu ve bunun için de giyinik olmaları şarttı. Ateş yok. Sıcak yemek yok.

“Gel de ye.” Kendi karnı guruldayan Morgan ayıp postuna oturdu, çantasını karıştırdı ve Joseph’in ona parşömene sardığı biraz bal peteğinin yanında verdiği kurutulmuş eti çıkardı. “Gücünü geri kazanmana yardımcı olacak.”

Hâlâ sesi çıkmayan Amalie, Morgan’ın yanına oturup Morgan’ın ona verdiği her et parçasını bir çırpıda yedi ve peteklerden bal emdikten sonra parmaklarını da emerek temizledi.

Joseph’in koparıp ona verdiği yabanmersinleri dışında Amalie’nin de diğerleri gibi kavrulmuş mısır unundan başka yiyecek bir şeyi yoktu.

Morgan Amalie’nin ne kadar iyi gittiğini düşünerek gurur duydu. Morgan onu önceki yedi günden daha hızlı yürümeye zorlasa da Amalie, sessiz kalma kuralına uyarak ve yorgunluğuna ya da korkusuna asla yenilmeden ve hiç şikayet etmeden onlara yetişmişti. Amalie küçük ve korunan bir kadın olabilirdi ama aynı zamanda güçlüydü. Morgan bunu görmüştü. Morgan’a birden fazla onaylayan bakış atan Joseph de...

Ama gün Amalie için kolay geçmiyordu. Morgan, Amalie’nin yüzündeki yorgunluk ifadesinden ve gözlerinin altındaki gölgelerden bunu anlıyordu. Yumuşaklığa ve masumluğa yer vermeyen vahşi doğa kadınlar için zordu.

Onu rahatlatmak isteyen Morgan “Bugün çok iyiydin,” dedi.

“Umarım size engel olmamışımdır.” Sesi garip şekilde düz çıkmıştı.

Sonra sırtını Morgan’a dönüp uyuyacakmış gibi ayı postunun üzerine uzandı. Morgan, Amalie’nin endişesini hissetmese çok yorgun olduğunu söyleyebilirdi. Sonra Amalie’nin nefesi kesildi ve Morgan ağladığını fark etti.

“Amalie?” Morgan Amalie’in saçlarını kalçasına kadar okşadı. “Ne oldu?”

Bir an için Amalie gözyaşlarına hakim olmaya çalışarak cevap vermedi. “Wentworth’un senin bir hain olduğuna inandığını ne zamandır biliyorsun?”

Bu Amalie’nin gözlerindeki endişeli bakışı açıklıyordu.

“Connor onlarla kamp yaptığımız gece söylemişti. Sen uyuyordun. Canını sıkamak istemedim.”

“Ben senin karınım, çocuk değilim!” Artık sesi kızgın çıkıyordu. “Geri dönmenin güvenli olmadığını biliyorsan neden Elizabeth Kalesi’ne gitmekte ısrar ettin? Hemen Carillon Kalesi’ne dönebilir ve...”

“Carillon? Oraya geri dönemem, Amalie. Sen de bunu biliyor olmasın.”

“Bourlamaque sadece Rillieux’un bizi zorla aldığını bilirdi. Sen anlatmadığın sürece casusluğundan haberdar olmazdı. Beraber geri dönebilirdik ve...”

“Gerçeği bilip bilmemesi fark etmez, Amalie.” Amalie onu anlamıyor muydu? “Kardeşlerimi ve adamlarımı öldürmeye çalışan bir orduya katılamazdım! Carillon kalesindeki askerler Connor’un Rillieux’u öldürdüğünü öğrenince hoş karşılanır mıydık sence? Hayır Amalie. Ayrıca bir yalanla yaşayamazdım. Yaptıklarımı ona anlatmadan Bourlamaque’nin misafirperverliğini kabul edemezdim ve anlattıktan sonra da Oganak’a gönderilirdim.”

Amalie Morgan’a deliymiş gibi baktı. “Bourlamaque seni yakmalarına asla izin vermezdi! İkimizi de böyle bir şey yapamayacak kadar seviyor!”

Morgan, Amalie’ye doğru iyice eğildi. “Ona ihanet edersem ateşi kendi elleriyle yakacağını söyledi.”

Amalie’nin yüzünün rengi soldu; gözleri irileşti. “Bö-böyle mi dedi?”

“Evet. Beni bağışladıktan sonra bile Montcalm ile mektuplarında beni öldürme konusunu tartışıyordu. Hayır, burada kalmamız ikimiz için de güvenli değil ve konu sen olunca riski göze alamam. Bir erkek gibi senin onurunu korumam en iyisi, değil mi? Gerçeği açıkladığımda sorun kolaylıkla çözülecek. O zamana kadar Iain ve Annie ile güvende olacaksın.”

Yine de Amalie rahatlamış gözüküyordu ve Morgan sebebini bildiğini düşündü.

“Bugün senin için kolay değildi, biliyorum.” Amalie’nin yanağına dökülen saçları eliyle itti ve onu öpme isteğini bastırdı. “Yorgunsun ve yeni bir dünyaya yeni bir eve, yeni bir aileye, yeni bir yaşama girmek üzeresin. Seni bildiğin her şeyden uzaklaştırdım. Ama sana söz veriyorum, Amalie, bir daha asla evsiz kalmayacaksın. Yarın güneş batmadan önce sıcak bir banyo yapacak ve sıcak yemekler yiyeceksin. Gerçek bir yatakta uyuyacaksın ve başının üzerinde sağlam bir çatı olacak.”

“Ben senin için korkuyorum, Morgan, kendim için değil. İngilizlerin sana yapacaklarından korkuyorum! Seni tekrar zincirlere bağlı görmek istemiyorum; ya da seni kırbaçladıklarını ya da...” Amalie devam edemedi. “Seni komuta eden şu adama, **Wentworth**’a güvenmiyorum. Sen ona sadık olmak için yapabileceğin her şeyi yaptın ama o senden şüpheleniyor. Senin sadakatini hak etmiyor!”

“Hak etmiyor.” Morgan başparmağıyla Amalie’nin alt dudağını okşadı ve Amalie, Morgan’ın gözlerinin hüzünlenmesinden onu öpmek istediğini anladı. “Ama ben onun için ölüyken değil canlıyken değerliyim. Gerçeği duyduğunda her şey yoluna girecek. Ve güvenli olduğunu hissettiğimde Savaşçı Adası’nda benimle yaşayacaksın.”

Morgan’dan güven alan Amalie derin bir nefes aldı. “Sana inanacağına emin misin?”

“Neden inanmasın? Ah, çok fazla endişeleniyorsun sevgilim! Başka bir şeyler hakkında düşünmeni sağlamalıyım.”

Sonra Morgan yavaşça Amalie’nin eteğini beline kadar açıp bakışlarını ondan ayırmadan sıcak ellerini tenine dokundurdu.

Amalie’nin kalbi duracak gibi oldu. “Burada? Şimdi? Joseph ve adamları bu kadar yakındayken?”

“Evet.” Morgan Amalie’nin bacaklarının arasında girdi. “Burada. Şimdi.”

“Bana Iain’den bahset.”

O gün daha yavaş yürüyorlardı. Hava bulutların sayesinde ılıktı. Morgan, Amalie’nin elini tutuyor, küçük parmaklarını hissetmenin tadını çıkarıyordu. Joseph ve adamları yarım saat önce vedalaşmışlar; Morgan ile Amalie’yi çiftliğe giden yolda, MacKinnon topraklarının kuzeyinde bırakmışlardı. Yakında Morgan evde olacaktı.

Tekrar o kokuları yuvasının ve ahırlarının o sıcak, tanıdık kokusunu alabildiği için mutluydu. Sadece nisan ayı olsa da orada bulunmayalı neredeyse

bir ömür olmuştu.

“Iain bir lider, iyi bir savaşçı, iyi bir koca ve iyi bir baba olarak doğdu.” Morgan ağabeyini düşününce göğsünün sıkıştığını hissetti ve Iain’in onu canlı gördüğünde nasıl tepki vereceğini merak etti. “Birbirimize çok benzesek de o benden bir yaş büyük ve biraz daha uzun.”

“Gerçekten Annie için yüz kere vuruldu mu?”

“Evet, ben Annie’yi tutmasaydım yere düşeceğini düşünmüş olsam da izledi. Onun bu kadar acı çekerken görmek onun için kolay değildi.”

“Hayal bile edemiyorum.”

Onu tekrar endişelendirdiğinden korkan Morgan dikkatini dağıtacak bir şeyler aradı. “Manastırda kız kardeşinmiş gibi, akrabanmiş gibi hissettiğin kızlar yok muydu?”

Amalie başını salladı. “Başrahibe beni gururlu bulurdu; diğer kızlar da  yle. Kızlar koyu sa ım ve ten rengim yüzünden benimle dalga geçerlerdi ama babam kıskançlıktan öyle davrandıklarını söylerdi.”

“Evet, tabii ki öyledir.” Morgan annesinin sevgisi olmadan, onun ölümsüz ruhuyla ilgilenen ama **onu** eğlendirmeye çalışmayan kadınlar arasında yetişmiş kız için yüreği cız etti. “Böyle şefkatsizlik içinde manastırı evin gibi hissedemezdin.”

“Evim gibi hissettiğim bir yer hiç olmadı.” Amalie düz bir sesle ve kendini acındırmadan konuşmuştu.

Ve Morgan bunun asıl sebep olduğunu fark etti. Amalie annesinin dizinde oturduğunu hatırlamıyordu; çünkü o çok k   ken annesi ölmüştü ve o zamandan beri babasının ölümünden önceki kısa süre hariç yabancılar arasında ve yüksek duvarlar manastırın koruyucu duvarları ya da Carillon Kalesi’nin duvarları arkasında yaşamıştı.

Morgan durdu, bir parmağını Amalie’nin çenesinin altına koydu ve kendisine bakmaya zorladı. “Söz veriyorum bir daha yalnız kalmayacaksın, Amalie. Benim evim artık senin. Ailem senin ailen.”

Amalie’nin gözleri yaşardı ve güldü.

Amalie kendisine çocukluk hikayelerini anlatan Morgan’ın hızına ayak uyduruyor; karnında garip bir titreme hissediyordu. Artık yaklaşıyor olmalıydı. Morgan’ın adımlarının onu eve  ağırıyorlarmış gibi, onu içeriye  ekiyorlarmış gibi büyüyüp sıklaşmasından bunu anlayabiliyordu. Amalie, Morgan’ın

hissedebileceği isteği anlayabildiğini düşünüyordu; çünkü Morgan'ın bir daha evini göremeyeceğinden emin olduğu zamanlar olmuştu.

"Iain ve Joseph şafak vakti canlı ama hırpalanmış şekilde dönmüşlerdi ve bütün köy onları selamlamıştı. Bir an savaşçı nişanlarını kazandıkları için gururlandım ama sonra hâlâ gözlerinde sıradan bir adam olduğum için kıskançlıktan deliye dönmüştüm." Morgan güldü, "...ve Iain'e vurmuştum."

Amalie gülmesine engel olamadan Morgan'a baktı. "Vurmadın tabii ki!"

"Ah, hayır vurdum. Gözünü morarttım."

"Peki o ne yaptı?"

Morgan sırttı. "Yumruğunu sıkı ve bana kaşlarını çatarak bakıp artık bir savaşçı olduğundan bana vurmayacağını, savaşçıların çocukların canını yakmadıklarını söyledi. Söylediği yumruğunun yapabileceğinden daha fazla canını yakmıştı."

Sonra Morgan durup işaret etti. "İşte orada."

Virajın ilerisinde büyük tahta bir çiftlik evi ve iki büyük ahır vardı; hemen önünde verimli uzun araziler uzanıyordu. Arkasında da küçük, düzenli ağaçlardan oluşan bir bahçe vardı. Otlaklarda atlar, çayırda inekler ve yerleri gagalayan tavuklar...

"Çok hoş!"

Öyleydi. Hayal edemeyeceği kadar mükemmel bir çiftlikti. **Ev.**

Morgan eğilip Amalie'nin burnunu öptü. "Gel."

Amalie'nin ellerini güçlü ve emin bir şekilde tutup onu çekti. Sonra derin ve yüksek bir sesle bağırdı. "Merhaba millet!"

Sonra bir adam elinde tüfekte ahırdan çıktı. Morgan'a şöyle baktı ve kalakaldı. Morgan'a ve Connor'a olan benzerliği ve şaşkınlığı aşikardı. Adamın kafası karıştı, gözlerini Morgan'dan ayırmadan bir adım ve bir başka adım daha attı. **"Yüce Meryem, Tanrı'nın Annesi!"** Bu sensin! Ama nasıl...?"

Sonra kardeşler kemiklerini kırarcasına kucaklaştılar. Amalie'nin boğazı düğümlendi, gözlerinden yaşlar aktı, kardeşini ve evini bir daha göremeyeceğini düşünen Morgan ve kardeşinin öldüğünü düşünen Iain için mutluluktan içi içine sığmıyordu.

Yüzündeki yoğun ifadeyi kaybetmeyen Iain geriye doğru bir adım attı. "Evine hoş geldin kardeşim! Ah, anlatman gereken çok şey var!"

"Evet ama öncelikle seni karımla tanıştırayım; Amalie Chauvenet MacKinnon." Morgan elini güven verici bir şekilde Amalie'nin beline götürdü.

“Onun iyi yürekliliği ve şefkati sayesinde hâlâ hayattayım.”

Iain şaşkınlıkla Amalie’ye baktı, ellerini tuttu, eğildi ve onu yanaklarını öptü. “Evine hoş geldin kardeşim. Senin için yapabileceğim bir şey olursa sorman yeter. Bu konu hakkında daha fazla...”

Sözünü bitiremeden kapı açıldı ve Amalie’nin o ana kadar gördüğü en güzel kadın kucağında koyu saçlı bir bebekle içeri girdi. Güneş rengi saçlı olan kadın çığlık atıp sallandı ve eteğini hışırdatarak dizlerinin üzerine çöktü.

Yakışıklı yüzü mutluluktan parlayan Morgan “Annie’yle ilgilenen iyi olur kardeşim. Kafası karışmış gözüküyor,” dedi.

Sonra gülerek Amalie’ye döndü, kucağına aldı ve onu yeni evinin kapı eşiğine, şaşkın ve gözü yaşlı Annie’nin yanına taşıdı.

Morgan, Iain ve Annie’ye vurulduğu andan Connor ve Savaşçılarla vedalaştığı ana kadar Carillon’da geçen zamanını anlatırken Amalie de hoş bir tahta kase içinde Annie’nin lezzetli tavşan yahnisinden yiyordu. Göğsünde bebeğiyle Annie Morgan’ın mezardan dönmüş gibi görüldüğü ilk anın şokuyla birkaç kez ağlamıştı.

Morgan konuşmasını bitirdiğinde sessizlik oldu.

Sonra Iain uzandı ve Amalie’nin elini sertçe sıkarak sıcacık bakışları ve duygu dolu sesiyle “Yaptıkların için sana teşekkür edecek kelimeleri bulamıyorum,” dedi. “Kardeşimin hayatını birden fazla defa kurtardın. Seninle evlenip seni ailemizin parçası yaptığı için mutluyum; böylece yaptıklarının bir kısmını ödeyebilirim. Bizim olan her şey senindir, Amalie.”

Amalie düğümlenen boğazını temizleyerek “Teşekkür ederim,” dedi.

Sonra Iain, Morgan’a döndü. “Yani Connor hayatta olduğunu biliyordu ve bana söylemedi mi? Benden işitecekleri var.”

Günün çoğu Iain ve Annie’nin sorularını cevaplandırarak, Morgan yaralarını göstererek, adamlar birbirlerine kardeşlerin sıkça yaptığı hareketleri yaparak, onların kahkahaları dört küçük dişini gösteren bebeği de güldürerek geçti. Ama hava kararırken Annie yapması gereken çok şey olduğunu söyleyerek masadan kalktı. Şimdi İskoçça konuşan Morgan ve Iain Amalie’yi eltisiyle bırakarak hayvanlarla ilgilenmeye gittiler.

Annie soylu ve Protestan olsa da Amalie onunla rahat hissediyordu. Annie Morgan’la paylaşacakları odayı gösterdi. Burası kendi şöminesi, iki penceresi,

geniş bir yatağı, masası ve hatta uzun boy aynasıyla büyük bir odaydı. Beraber sıra sıra bebeği tutarak ve bir yandan kocalarıyla nasıl tanıştıklarını anlatarak yerleri süpürdüler, boy aynasını sildiler, yatağı düzelttiler ve komodinin üzerine balmumundan kandiller koydular.

Sonra Annie Amalie'yi küçük Iain'le yalnız bıraktı ve bir kucak dolusu giysiyle geri dönüp giysileri yatağa koydu pamuk ve ketenden elbiseler, kolalanmış kombinezonlar, birkaç tane temiz iç gömleği, dantelden bir gecelik ve pamuklu iç çamaşırları.

“Etek boylarını biraz kısaltmamız gerekiyor ama bunun dışında sana uyarlar.” Annie kıpırdanmaya başlayan bebeği aldı ve emzirmeye başladı. “Bunları istediğin kadar kullanabilirsin.”

“Çok cömertsin.”

Annie üzgün bir şekilde gülümseyerek Amalie'nin teşekkürlerini başıyla reddetti.

“Yaşadığım sürece Morgan'ın öldüğünü ve bedeninin Abenakiler'e verildiğini duyduğumuz sabahı unutamam.” Gözleri uzaklara dalan Annie bebeğinin koyu saçlarını okşadı. Annie zor konuşuyordu. “Connor'la ikisi üzüntü içinde kendilerini suçlayıp durdular. Onları rahatlatmak istedim ama ben de üzgündüm. Iain kırbaçlandığında beni tutan Morgan'dı. Gelinliğimi alan Morgan'dı. Iain çatışmada lanet olası amcamla yüzleşirken beni koruyan Morgan'dı. Öldüğüne inanmayı hiç istemedim.”

Yaşlarla dolmuş yeşil gözleriyle Amalie'ye baktı. “Kocam çatışmadan döndüğünde kaybettiği adam gözünün önünden gitmiyordu. Geceleri ölümle dolu kabuslardan uyandığını görmüştüm. Ama o sabah Morgan'ın öldüğünü ve vücudunun kutsanmadığını düşünürken hiç olmadığı kadar paramparça gözüktüyordu. Ve Connor Yüce Tanrım! üzüntüden öyle dalgındı ki yaz bitmeden öldürüleceğini düşündüm. Morgan'ın öldüğünü duyduktan sonra hayatımızın pek neşesi kalmadı. Ama sen onun hayatının kurtardın ve kendini de tehlikeye atarak onu bize geri getirdin. Cömert olan sensin Amalie, canım.”

“Peki sorun olmaz mı, ben bir Fransız ve...”

“Fransız ve Abenaki?” Annie güldü. “Hiç sorun değil. Şimdi tatlı, küçük oğlum karnını doyurduysa akşam yemeğini hazırlayabiliriz.”

Ve böylece Amalie'nin karnında hissettiği düğüm çözülmüştü.

“Hoşuma gitmedi, Morgan. Sadece Wentworth olsaydı her şey hızla yoluna

girebilirdi ama Amherst zor, kibirli bir adam. Bir hain olduğuna karar verirse gerçeğin gölge etmesine izin vermez. Dikkatli olmalısın.”

“Evet olacağım.” Sofra çoktan kaldırılmış ve hava kararmıştı. Morgan verandada oturmuş Iain’le rom içiyordu. “Yarın sabah gidiyorum.”

“Amalie bu kadar çabuk gideceğini biliyor mu?”

“Bu konu hakkında henüz konuşmadık. Onu yanımda götüremeyeceğimi anlar. Wentworth’un onun yakınında olmasına izin veremem.”

“Evet, çok haklısın.” Iain rom şişesini Morgan’dan alıp içti. “Sevimli bir kız, Morgan, güzel ve masum. Wentworth ona bir yem gibi yaklaşır.”

“Evet.” Morgan bunun doğru olduğunu biliyordu. Wentworth’un Annie’yi nasıl kendi yatağına atmaya çalıştığını, zalimce ona sahip olmak istediğini hatırlıyordu. “Amalie’nin ‘evim’ diyebileceği bir yeri olmadı. Hayatının büyük kısmını yabancıların arasında, manastırda, kalede geçirdi. Benim başıma ne gelirse gelsin onunla ilgilen.”

“Söylemen bile gerekmez. Karımla beraber onunla ilgileneceğimizi biliyorsun.”

“Ona aşığım.”

Iain sırttı. “O da sana aşık. Şimdi onun yanına git.”

Morgan Iain’in omzuna vurarak ayağa kalktı. “İyi geceler, kardeşim.”

“Sana da. Bu arada, Morgan evine hoş geldin.”

Amalie yatak odasının kapısının açıldığını duyduğunda banyodan çıkmış ve kurulanmasını bitirmişti. Dönüp Morgan’a baktı.

Amalie geceliğine uzandığında Morgan Amalie’nin vücuduna bakarak “Hayır. Öyle kal,” dedi.

Yavaşça kendi gömleğinin düğmelerini açtı ve yere düşmesine izin verdi. Sonra Amalie’ye kendisini izlemek için zaman veriyormuş gibi yavaşça silahlarını kenara koydu. Kandilin ışığı altında Morgan’ın kasları ve pürüzsüz teni daha bir ortaya çıkmıştı. Sonra pantolonunu gevşetti, çoktan sertleşmiş organını gösterecek kadar aşağıya indirdi; Amalie’ye arkasını dönüp pantolonunu tamamen çıkardı.

Morgan çıplak ve vahşi bir şekilde leğene doğru ilerledi. Yüzü günlerdir kesmediği sakalıyla kararmıştı, kaslı kolları pazıbentleri ve savaşçı işaretleriyle süslenmişti ve uzun saçı göğsüne ve sırtına dökülüyordu. Daha sonra Morgan derin bir sesle konuştu. “Bir kadının kocasını yıkaması alışıldık değil midir?”

Amalie'nin midesi düğümlendi ve Morgan'ın kayalıklardaki o büyüleyici akşam kendisine söylediklerini bilerek tekrarladığını anladı. Amalie kendini topladı ve "Evet," dedi.

Morgan suya oturdu. "O zaman gel de benimle ilgilen karıcığım."

Heyecandan küt küt atan kalbiyle Amalie leğenin yanına çöktü. Önce yüzünü tıraş etti, sonra Morgan'ın öğrettiği şekilde yıkadı. Amalie Morgan'ın organını eline aldığı anda Morgan onunla oynadı, meme uçlarını tuttu, çıplak kalçasını okşadı, elini bacak arasında dolaştırdı.

Banyosu bitip leğenden çıktığında Amalie onun için yanıp tutuşuyor, onu içine almak istiyordu. Morgan onu yatağa taşıdı, üzerine çıktı ve ağzıyla Amalie'yi ağzından göğüslerine kadar yaktı. Sonra Morgan'ın gözüne bir şey ilişti ve Morgan durup sırttı.

Boy aynasına doğru gitti ve aynayı yatağın yanına, Amalie'nin kendini görebileceği bir açıya koydu. Amalie çıplak uzanıyordu, dudakları ile göğüsleri Morgan'ın öpücükleriyle şişmişti, saçları çarşafa yayılmıştı, bacakları hafif açıktı ve o kısmı daha önce hiç görmediği kısmı biraz gözüktüyordu.

"Ne kadar güzel olduğunu görüyor musun?" Morgan aynadan Amalie'nin gözlerinin yansımasına bakıp elini bacaklarının arasına götürdü. "Şimdi sana zevk verirken aynadan izle."

Yirmi Yedi

Amalie Morgan'ın tekrar üzerine çıkmasını bekliyordu ama bunun yerine Morgan ayak bileklerini tutup onu kendine doğru çekti. Gözlerini Amalie'nin o kısmından ayırmadan dizlerini kıvırdı ve bacaklarını iyice açtı. Sonra Amalie'nin asla tahmin edemeyeceği bir şey yaptı. Eğildi ve onu *o kısmını* — öptü.

Amalie şaşkınlıkla çığlık attı ve Morgan emmeye başladığında çığlığı iniltiye dönüştü. “Aman Tanrım!”

Amalie hissettiklerine inanamıyordu. Morgan ona dudaklarıyla, diliyle en hassas yerlerini emerek, ısırarak işkence ederken Amalie büyük zevk alıyordu. Amalie parmaklarını Morgan'ın saçına geçirdi, kalçasını kaldırıp bacaklarını daha çok açtı. “Gözlerini aç, sevgilim!”

Amalie baktı ve nefesinin kesildiğini hissetti.

Aynada vahşi bir zevk içinde, vücudu titreyen, göğüsleri kızarmış ve şişmiş, bacakları iyice yana açılmış ve sevgilisinin başı bacaklarının arasına gömülmüş bir kadın gördü. Gördüğü en şaşırtıcı şeydi ve inanılmaz tahrik ediciydi çünkü o kadın *kendisiydi*.

Sonra Morgan iki parmağını Amalie'nin içine soktu Amalie doruğa ulaştı ve mutluluktan uçarak aralıksız titredi. Morgan Amalie'nin çığlıklarını duydu, iç kaslarının parmaklarına yapıştığını ve uyandırılmasının sonucu açığa çıkan sıvıyı dudaklarında, dilinde ve boğazında hissetti. Amalie'nin kokusu Morgan'ın başını döndürüyordu. Amalie sakinleşene kadar Morgan devam etti. Sonra yukarıya, ağzına kadar öperek ona soluklanması için zaman verdi. Ama Morgan'ın Amalie'yle işi henüz bitmemişti.

Sonunda “Ah Morgan!” dedi. “Bilmiyordum.”

Bilmediği çok şey vardı.

“Bu gece sana göstermek istediğim bir şey daha var.”

“Ne-nedir o?”

“Sen.”

Amalie soluklandı ve gözleri irileşti. “Ama Morgan...” Amalie’nin utangaçlığı yüzünden vazgeçmeyi kabul etmeyen Morgan aynaya bakarak oturdu ve Amalie’yi kucağına çekerek bacaklarını açıp gizli yerini aynada ona gösterdi. “Kendi güzelliğini, benim gördüğümü görmeni istiyorum.”

Arzuyla heyecanlanan Morgan parmaklarıyla okşayarak Amalie’nin o kısmını açmaya başladı. Morgan’ın öpücükleriyle ıslak ve pembeydi. “Ortasında küçük bir tomurcuk olan bir çiçek gibisin. *Güzel.*”

Amalie arzuyla kararmış gözlerle kendi organına baktı. “Şimdi izle.” Morgan kalçasını tuttu ve Amalie’nin girişini kendi organına degecek şekilde ayarladı. Sonra yavaşça Amalie’nin içine girdi.

Amalie’nin gözleri irileşti ve Morgan’ın organı içinde kaybolurken inledi. “Ah Morgan. Bu çok... Ben hiç... Ah!”

Bir eliyle Amalie’nin kalçasını yerinde tutuyor, diğeriyle meme uçlarını okşuyordu ve Amalie’nin aynadan bunu izlemesi onu doruğa yaklaşıtıyordu. Amalie’yi, daha derine girmeye, onunla asla ayrılmayacak şekilde bütünleşmeye ihtiyaç duyarak daha sert itiyordu. “Ah, Yüce İsa, Amalie!”

Aynada vücutlarının birleştiği yere bakan, saçları etraflarına ipek gibi dolanan, kesik kesik nefes alan Amalie Morgan’ın gördüğü en güzel şeydi. Sonra Amalie’nin nefesi kesildi, vücudu kabardı ve tekrar mutluluktan uçarken çığlıklar attı.

Ve Morgan daha fazla duramadı, derinlere tohumunu bırakarak aynı tatlı mutluluğu o da yaşadı.

“Iain ve Annie seni çok sevdiler.” Morgan’ın sesi başını göğsüne koymuş olan Amalie’nin kulaklarına hırıltı gibi geliyordu. Tutku yerini sersemliğe bırakmıştı ve Morgan Amalie’nin sırtını okşuyordu.

Amalie sonsuza dek öylece kalmak istercesine ona iyice sokuldu. “Ben de onları.”

“Sabah Elizabeth Kalesi’ne gidiyorum.”

“Biliyorum.”

Morgan, Albany'e giden askerlere yiyecek satan satıcının yanında yirmi veya daha fazla İngiliz askeriyle geçişini izledi. Morgan satıcıyı sevse de askerlerin onu nasıl karşılayacağından emin değildi. Kalenin içine girene kadar kimliğini gizli tutmasının iyi olacağını düşünüyordu; bu yüzden ağaçların arasında saklı kaldı.

İki gün önce, kahvaltıdan hemen sonra ayrılmıştı ve Amalie'yle vedalaşmak tahmin ettiğinden daha zor olmuştu. "Elimden geldiğince erken döneceğim. Ama ne zaman olacağını bilemiyorum."

Amalie'nin arkasındaki kapı aralığında Iain ve Annie onları izliyorlardı ve Morgan o gittikten sonra Amalie'yi rahatlatmak için ellerinden geleni yapacaklarını biliyordu.

"Gü-güvende olup olmadığını nereden bileceğim?"

"Yanlış giden bir şeyler olursa Connor haber gönderir." Amalie'nin yanaklarına dökülen tuzlu gözyaşlarını öptü. "Çok fazla üzülüyorsun. Her şey güzel olacak."

Amalie başıyla onayladı ama Morgan ikna olmadığını anlıyordu. "Seni şimdiden özlüyorum."

"Ben de seni, sevgilim." Morgan Amalie'ye sarılıp uzunca öptü. Ellerini son kez sıktıktan sonra döndü ve göğsü acı ve alevler içinde uzaklaştı.

Ama fazla uzaklaşmamıştı ki Amalie'nin ona seslendiğini duydu. "Morgan bekle!"

Morgan döndüğünde Amalie eteğini tutarak ona doğru koşuyordu ve saçları dalgalanıyordu. "Amalie, ne oldu?"

Amalie Morgan'ın kollarına atladı ve kollarını Morgan'ın boynuna dolayıp onu öyle sert öptü ki Morgan şoke oldu. Sonra yine gözlerinde yaşlarla Morgan'a baktı. "Seni seviyorum Morgan MacKinnon!"

Birden Morgan'ın nefesi tükendi, göğsündeki ağır göğsünü ikiye ayırıyormuş gibi hissetti. Morgan, Amalie'yi asla gitmesini istemiyormuş gibi kendine doğru çekti ve saçlarını öptü. "Ben de seni seviyorum."

Amalie'den bunları duymak ve kendisinin de söylemesi tahmin ettiğinden daha iyi gelmişti. Ve Morgan bunları çok, çok uzun süredir belki onu ilk öptüğü günden beri söylemek istediğini fark etti.

Şimdi Amalie'yi en son gördüğü günün üzerinden haftalar geçmiş gibi hissediyordu ama sadece birkaç gün olmuştu. Yalnız yolculuk ettiğinden hızlı ilerlemişti ve yakında Elizabeth Kalesi'nin görüş alanı içinde olacaktı. Satıcı yavaşça ilerleyip gözden kayboluyor, toynak ve asker postallarının sesi uzaklaş-

yordu.

Morgan elinde silahıyla ayağa kalktı ve kaledeki nöbetçi askerlere dikkat ederek, sessizce ağaçların arasından ilerledi. Artık orman arkada kalmıştı ve önünde Hudson uzanıyordu. Güneyde, nehrin ortasında yiyecek yetiştirmek için bahçeleriyle ve sabah içtiması için tören alanlarıyla birlikte yüz yirmi Savaşçının ve yüz Mohikan'ın yaşayabileceği büyüklükteki Savaşçı Adası vardı. Son dört yıldır orası Morgan'ın eviydi.

Doğu kıyısında, adaya sadece ahşaptan bir yüzer köprüyle bağlı olan, kapıları İngiliz askerleri tarafından korunan Elizabeth Kalesi vardı. Birleşik Krallık bayrağı rüzgarda dalgalanıyordu.

Burayı gördüğün için mutlu olacağın aklına gelmezdi değil mi, delikanlı?

Ağaçların arasında sakladı ve sadece bir Savaşçının fark edebileceği bir şekilde ısıklık çalıp beklemeye başladı.

“Tahkimli mevziler ve daha küçük siperler burada, burada ve burada olacak ve düşman arkadan gelmeye çalışırsa saldırıyı engellemeye yetecek kadar adam olacak. Bin askerden daha azı yetmez. İkmal maddeleri zamanında gelirse bir hafta içinde George Kalesi'ne doğru harekete geçeceğiz.”

William sekiz gün önce birlikleriyle gelen Amherst'i dinliyordu ve bir kez daha William-Henry Kalesi'nin kalıntıları için planladığı siperler hakkında konuşuyorlardı. Kendini birden William-Henry'de kuşatılmış bulan Munro'nun ve kesin bir zaferi kaybeden aptal Abercrombie'nin hatalarından uzak durmaya kararlı olan Amherst hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. O yetenekli bir strateji uzmanıydı ve zalimce hırslıydı ki William bu özellikleri anlıyordu ve bu yüzden ona hayrandı.

Peki hırsı zalimliğe dönüştüğü zaman?

William ona hayran olsa da güvenmiyordu.

William “Kuşkusuz bin asker yetersiz gelir, efendim,” diye cevapladı.

“Fırarları engellemek için de bir şeyler yapmalıyız. Sadece bu hafta kırk üç taşralı ve...”

William'ın kapalı kapılarının ardından gürültü geldi. Sonra kapılar açıldı ve gözleri irileşmiş Teğmen Cooke şaşkın bir ifadeyle içeri girdi. Şaşkınlığının sebebi tam önünde duruyordu.

Binbaşı MacKinnon.

Sırtında çantasıyla Yüzbaşı MacKinnon ve arkasında ona eşlik eden birkaç

Savaşçı kapı girişinde duruyorlardı.

“Teğmen, hayalet görmüş gibisiniz.”

Zavallı Cooke’nin aksine William şaşırmamıştı. Yüzbaşı MacKinnon onu bir grup Abenaki’den kurtardığını bildirdiğinden beri onu bekliyordu. William yüzbaşıya kardeşinin neden onunla dönmediğini sorduğunda yüzbaşı, binbaşının yaralarından dolayı onlara yetişemediğini; bu yüzden Yüzbaşı Joseph ve adamlarıyla geldiğini söylemişti. William, binbaşının Morgan’ın hayatta kalışıyla ve Montcalm’ın mektubuyla ilgili bir açıklama yapmasını ummuştu. Sonra, iki gün önce, Bourlamaque’nin mektubu ulaşmıştı ve William hikayenin bundan ibaret olmadığını anladı.

“Çıkabilirsiniz, Teğmen. Lütfen Yüzbaşı MacKinnon ve diğer Savaşçılara Savaşçı Adası’na kadar eşlik edin ve orada kalmalarını söyleyin.” Konuşmasına devam etmeden önce kapıların kapanmasını bekledi. “Binbaşı, ölü bir adama göre oldukça iyi görünüyorsunuz.”

Sonra Amherst öne doğru bir adım attı. “Haininiz, Binbaşı MacKinnon’unuz bu mu?”

William kollarındaki danteli düzeltti. “Bu Binbaşı MacKinnon, evet. Hain olup olmadığı henüz belli değil.”

Binbaşı çok hafif topallayarak öne çıktı. Durumun önemini düşününce ifadesi oldukça sakindi. “Bir kahraman gibi karşılanmayı ummak çok fazlaydı belki ama kimse bir kaçak ya da hain olduğumu söyleyemez. Binbaşı MacKinnon görev için bildirecek, efendim. Montcalm’ın Ticonderoga için yaptığı gizli planları biliyorum.”

* * *

“Adamlarına nişancılık eğitimi mi verdin?” Bu sefer sesi birçok adamın çocuklarıyla konuştuğu tondaydı.

Güçlü çenesi, çıkık burnu ve uzun boyuyla Amherst, Morgan’ın Wentworth’dan fazla nefret ettiği tek kişi olabilirdi. Morgan’ın silahlarını çıkarmasında ve yanındakilerin kapının dışında beklemelerinde ısrar ettikten sonra beş saat boyunca Morgan soruşturmuştu. Morgan tek bir kelime etmeden onu suçlu bulduğu açıktı.

Morgan öfkesine hakim olmaya çalışıyordu. “Evet, efendim.” Wentworth birçok soruşturmasında yaptığı gibi sessizce oturdu, parmak uçlarını birbirine

bastırdı, satranç tahtasına bakarak dinlemeye başladı.

“Aynı askerlerin yakında Britanya birliklerine ve hatta kendi adamlarına nişan alacağını bilerek onlara nişancılık eğitimi mi verdin?”

“Evet, efendim, ama çok da yetenekli bir eğitmen değildim. Benden çok az faydalı şey öğrendiler; çünkü ben tek bir İngiliz’in ölümünü istemem.”

“Ve düşünene verdiğin bilgiler gizli yerleriniz, kamp kurduğunuz alanlar, buluşma noktalarınız, ormanda izlediğiniz yol...” Ellerini arkasından kavuşturan Amherst topuklarının üzerinde öne arkaya sallandı. “Dilinin gevşekliği yüzünden kendi adam” larının **sadık adamlarının** ölebileceğini aklına getirmedin mi hiç? Yoksa kendi hayatını onlara tercih mi ettin?”

Morgan yumruklarını sıkıp ayağa kalktı. “Onların hayatlarına kendiminkinden daha fazla değer veriyorum. İlk vuruluşumun sebebi de buydu, **efendim** Bourlamaque’ye hiçbir yararı olmayan bilgiler verdim! Adamlarımı tanıyor ve güvenlik konusunda emin olmadan hiçbirinin bir kamp alanına girmeyeceğini biliyorum!”

Amherst’in dudakları iğrenmiş gibi kıvrıldı. “Bundan emin olamazsın, Binbaşı.”

“Olabilirim! Biz Savaşçıların...” Tam “kurallar” diyecekken sustu. “Bizim savaş ve orman konusunda izlediğimiz bazı yöntemler var. Adamlarımın ne yapacaklarını önceden bilirim. Canlı kalıp **kazanmamızın** sebebi de bu.”

Amherst şaşırmış gözüküyordu. “Öyle mi?”

Sonra Wentworth konuştu. “Savaşçı Kuralları, efendim.” Morgan, Wentworth’un sözünü bastırmak istercesine inleyerek oturdu.

“Savaşçı Kuralları mı?” Amherst aptalca tekrarladı. “Majestleri’nin Binbaşı-General’i olarak benim bu kurallardan neden haberim yok?”

“Çünkü bu bir sır.” Morgan dik dik Wentworth’e baktı. “Savaşçı olmayan kimse onları bilemez.”

“Majesteleri’nin **torunu** olan ben bile bu kuralları bilmiyorum. Çok az kişi bu kuralların olduğunu bilir. Savaşçılar bunları hayatlarıyla koruyorlar.” Wentworth soğuk, gri gözleriyle Morgan’a baktı. “Kurallarınızın hâlâ gizli olduğunu tahmin etsem yanılır mıyım?”

“Evet efendim. Bourlamaque’nin bundan haberi yok.”

Koyu kaşları havaya kalkan Wentworth başıyla onayladı. “O zaman Bourlamaque’nin bağışlama önerisini bir gün kaçıp Majesteleri’ne faydalı bilgiler götürme umuduyla kabul etmiş gibi davrandın.”

“Evet, efendim.” Morgan Wentworth’un ona inandığını hissetti. “Ve Tanrı şahidimdir böyle de yaptım kaçışım alışık olduğum tarzda olmasa da.”

Amherst “Bize neden Yüzbaşı MacKinnon ve adamlarıyla Elizabeth Kalesi’ne gelmediğini anlat,” diye sordu. “Senden altı gün önce buraya geldiler.”

Morgan onu cevapladı. “Başımdan vuruldum ve bacağım eskisi kadar güçlü değil. Onlara engel olmak istemedim. Yolculuğa Joseph ve adamlarıyla devam edip çiftlikte ağabeyime ve karısına hayatta olduğumu gösterip buraya geldim.”

“Onu orada mı bıraktın?”

Wentworth’un beklenmedik sorusu Morgan’ı on ikiden vurdu. İfadesiz kalmaya çalışarak dünya umurunda değilmiş gibi arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. “Sorunuzu anlamadım, efendim.”

Wentworth ayağa kalktı, pencereye yürüdü ve dışarı baktı. “Amalie Chauvenet’i orada mı bıraktın? Şövalye Bourlamaque’nin koruması altındaki kız. Ticonderoga’dan yanınızda getirdiğin kız.”

Bunu da nereden biliyordu?

Düşünürken aslında cevabı biliyordu. **Bourlamaque.**

Ama Amherst Wentworth’un çalışma masasına gidip bir parşömen parçasında yazılanları okumaya başlayınca Morgan da Wentworth’un sorusunu cevaplamaktan kurtuldu.

“Sevgili Tuğgeneral Lord William Wentworth vs. vs., korumam altındaki Amalie Chauvenet’in, Binbaşı Antoine Chauvenet’in kızının nasıl olduğunu öğrenmek için yazıyorum. Birkaç gün önce Carillon Kalesi’nden kaçırıldı. Sorumlusu Binbaşı Morgan MacKinnon’dur. Onun geri verilmesini istiyor ve güvenli bir şekilde geri döndüğü takdirde size karşılığını vermeyi öneriyorum. Saygılarımla vs. vs. Şövalye Bourlamaque.”

Morgan her bir kelimedede Bourlamaque’nin ihanete uğradığı ve gururu incindiği için ne kadar öfkелendiğini hissedebiliyordu. Bourlamaque Morgan’a o kadar kızgındı ki Morgan’ın onun kocası olarak kalmasındansa Amalie’yi adamlarının gazabına maruz bırakmayı tercih ederdi. Ve Amherst ile Wentworth’e mükemmel bir öneride bulunmuştu tutsak değişimi.

Amherst kafasını kaldırıp Morgan'ı inkar etmeye teşvik eden bir şekilde baktı. "Buna ne diyorsun, Binbaşı?"

Morgan gerçeği saklamaya çalışmanın bir işe yaramayacağını bilerek ayağa kalktı. "Amalie Chauvenet benim karım ve Bourlamaque kendisi onu bana verdi ve onun emriyle kendi kilisesinde evlendik. Ona ihanet ettiğimi düşünüp sinirlenerek Amalie'yi geri istiyor ama o artık onun korumasında değil. Onu ne geri gönderirim ne de **benim dışımda** bir adama bırakırım."

"Bildğin gibi Katolik birlikler Kraliyet tarafından tanınmazlar, Binbaşı." Wentworth dönüp ona baktı. "Bu genç kadını koruyucusuna geri yollamak Britanya subaylarını esirlikten kurtaracaksa bizimle iş birliği yapmak senin görevin."

Morgan yumruklarını iyice sıktı. "Ölürüm de ona el uzatmanıza izin vermem."

Amherst sırtarak "Evet," dedi, "öl o zaman."

"Ben George Kalesi'ne dönmeden onu mahkemeye çıkarıp asalım." Amherst konyağının son yudumunu da içti.

"Tabii, mahkemeye çıkaralım." Wentworth kendine bir içki alıp şişeyi kenara koydu. Amherst onu yormuştu. "Asılıp asılmayacağı karara bağlı, değil mi? Yaptığı her şey için mantıklı bir açıklaması var."

Aslında binbaşının açıklamaları William'i suçsuz olduğu konusunda ikna etmişti. Bourlamaque'nin mektuplarından edindiği bilgiler önemliydi ve doğru ellerde Britanya'ya zafer getirebilirdi. Gerçeği söylemek gerekirse William subaylarından biri böyle tehlikeli bir oyun oynayıp hayatta kaldığı için gurur duyuyordu. Ne yazık ki Amherst'in sömürgecilere ve Katolikler'e olan nefreti yüzünden başına iş açılacağı belliydi.

"Mahkemeye doğru subayları seçersek sonuçtan emin olabiliriz. MacKinnon'u ipin ucunda sallanırken görmek bu sömürgeciler arasındaki firarları etkilemek için çok etkili olur."

William konyağından bir yudum alırken dikkatle söyleyeceklerini düşündü. O soylu ve kralın torunu olsa da Amherst William Pitt'in gözdesiydi ve kolonilerdeki savaşlar devlet bakanının sorumluluğundaydı. William ona karşı çıkamazdı. "Britanya adaletinin masum insanları asmaktan kaçındığını düşünüyorum." Amherst elini salladı. "Birini ibret olarak göstermeliyiz. Asmak daha fazla acı verdiği için izleyenler arasında daha çok dehşet yaratır. Bu yüzden

idam mangasına asmayı tercih ederim.” “Elbette ki bir örnek gösterebiliriz ama önce suçlu birini bulalım.”

Ama William’ın söylediklerini Amherst duymazdan geldi. “Bayan Chauvenet’in nerede olduğunu söyletelim ve sonra tabii ki onu asalım.” Amherst, William’ın genelde kendisi için ayırdığı sandalyeye oturdu. “Sabahleyin onu yeniden sorgulayalım ve konuşmayı reddederse ben onu kırbaçlayacağım.”

“Kırbaçlamak gerekeceğinden şüpheliyim.” William bir yudum daha alıp bal rengi sıvıyı midesine indirdi. “Onun nerede olduğundan oldukça eminim.”

“O zaman onu hemen buraya getirtin.”

“Saygısızlık etmek istemem ama onu kendim gidip getirmek istiyorum.” Leydi Anne’yi görmek zorunda kalmak William için güzel olacaktı.

Morgan hücresinin duvarına yaslanarak oturuyordu; sıcaklık çok boğucuydu ve el ve ayak bilekleri yine zincirlenmişti. Göğsüne ter damlıyor, sinirden köpürüyordu ve uyuyamıyordu. Bu kadar ileri gideceklerini tahmin etmemişti. Sadece Wentworth’un sorularını cevaplayacağını sanmıştı. Amherst’in onu asılmış görme kararlığına ya da Bourlamaque’nin mektubuna hazırlıklı değildi.

Sorgulandıktan sonra zincirlenmişti ve oraya neredeyse bir parça ekmek kırıntısıyla, örtü veya temiz saman olmaksızın getirmişlerdi. Sonra Wentworth yanında Dr. Blake ile gelmişti, muhafızlara Morgan’ı çözmelerini ve Dr. Blake’in onu incelemesi için soymalarını emretti.

Dr. Blake Morgan’ın göğsüne ve kalçasına bakarken “Tabii ki oldukça yaralıydı, lordum,” dedi. “Bu yaralar bir adamı öldürebilir. Yaralar kalçasındaki gibi iltihap toplanırsa ölebilirdi. El ve ayak bileklerindeki izlerden bir süre boyunca zincirlenmiş kaldığını söyleyebilirim.”

Morgan nefretini saklamadan Wentworth’a bakıyordu. “Şimdi tatmin oldun mu?”

Wentworth ona bir elma fırlattı, sırtını döndü ve Dr. Blake’e askeri karakoldan çıkana kadar eşlik etti.

Ama Morgan’ı uyutmayan, bir hayvan gibi davranılmak değildi; hatta asılma düşüncesi bile değildi. Amherst ve Wentworth’un Amalie’yle ilgili planlarıydı... Onu bulmayı amaçlıyorlardı ve bulduklarında onu sorgulayacak, hapse atacak ve evlilik bağına görmezden gelerek, ona Wentworth’un esirlerinden biri gibi davranarak onu Carillon Kalesi’ne yollayacaklardı. Keşke Morgan, Iain’e haber ulaştırıp onu uyurabilseydi...

Yirmi Sekiz

Amalie çevirmeye çalıştığı mısır çöreği parçalanıp altın rengi tereyağının Annie'nin "kızartma tavası" dediği tavada yayılışını umutsuzca izledi. Bezgin şekilde nefes aldı, sonrakini daha iyi yapmaya çalıştı ama yapamadı. Manastırda olsaydı onu azarlarlardı ve Amalie gergin bir şekilde gelecek olan öğütleri beklerdi.

Ama Annie sadece tavaya baktı ve gülümsedi. "Cesaretin kırılmasın. Ben de yemek pişirmeyi öğrenirken başlarda böyleydim. Buraya gelmeden önce ne bir yemek pişirdim, ne bir inek sağdım ne de bir tavuğun tüylerini yoldum. Bir yıl içinde bütün hayatın boyunca mısır çöreği yapmış gibi hissedersin."

Bir aile sahibi olmak bu muydu kolay affedilmek, karşılıksız sevgi?

Amalie'nin gerginliği azaldı ve gülmeye başladı. "Umarım!" Yeni evinde faydalı olmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Manastırdaki hayatın onu sınırdaki yaşamın zor işlerine hazırlamadığını fark etti. Çok çalışmayı umursamıyordu ve Morgan'ın ailesine **kendi** ailesine yardımcı olmaktan keyif alıyordu. Ama Annie ve Iain çok sabırlıydılar; Amalie'ye cesaret veriyor ve onu destekliyorlardı oraya ait olduğunu hissetmesini sağlıyorlardı.

Birlikte kahvaltıyı hazırladıktan sonra yumurta, tuzlanmış domuz eti ve dağılmış tereyağlı ve pekmezli çörekler ikisi Amalie'nin asla tahmin edemeyeceği kadar rahat bir biçimde konuştular.

Ama konuşurken bile korkuları aklının köşesinden yeniden ortaya çıkmaya başladı. Ya Morgan kaleye giderken saldırıya uğradıysa? Ya yüzbaşı o korkunç Wentworth ona inanmadıysa? Ya Iain'e yaptığı gibi onu da kırbaçladıysa? kahvaltı hazır mı?"

Amalie dalıp gittiğini ve Annie'nin ondan bir şey istediğini fark etti. "Be-ben üzgünüm, Annie. Morgan'ı düşünüyordum..." Annie'nin yüzündeki sempatik

gölümseme Amalie'ye onu anladığını ve alınmadığını gösteriyordu. "Onu özlüyorsun."

"Evet, ve onun için korkuyorum. Beklemek çok zor."

Annie kucagındaki bebeği diğer kalçasının üzerine aldı. "Evet öyle. Iain ne zaman göreve gitse saatleri sayar, güvende olması ve geri dönmesi için dua ederdim. Bir askerin karısı olmak kolay değil."

Amalie, Annie'nin çok daha fazla bu zorlukla başa çıktığını fark etti. Annie'nin elini tuttu ve sıkı. "Wentworth onu serbest bıraktığında çok mutlu olmuştur."

"Evet ve şaşkın. Ama her gün Iain'i yeniden hizmete çağırmasından korkuyorum." Artık Annie kendini toparlamış görünüyordu. "Morgan evet, Connor da savaşta tehlike altındayken korkularımdan bahsediyorum. Çok bencil olduğumu düşünüyor olmalısın!"

"Hayır!" Amalie ona güven vermeye çalıştı. "Iain'in savaşta olmaması ve burada seninle yaşıyor olması Morgan'ı mutlu ediyor. Bundan bana bahsetti. Sık sık kardeşlerinden bahsetti ve biliyorum ki..."

Kapı açıldı ve Iain elinde tüfeğiyle ve yüzünde Amalie'nin midesini ağrıtan bir ifadeyle içeri girdi. "Kuzeyde, Murphy'nin yerine yakın bir yerden duman geliyor. Büyük ihtimalle güneşte alev alan bir ot yığınıdır ama yayılmadığından emin olmak istiyorum. Ben dönene kadar burada kalın, tamam mı?"

Annie'yi öptü, Amalie'ye göz kırptı ve gitti.

William MacKinnon çiftliğine giden yoldan, ağaçların arasından adamlarıyla ilerliyordu. Eski binbaşı onların çıkardıkları yangını incelemeye gidişini izliyorlardı. William, Iain MacKinnon'a karşı kendi zekasını denemek hoşuna gitse de dikkatli olmazlarsa o gün karşılaşılarsa bu şiddete dönüşürdü. MacKinnon kendi karısı gibi kardeşinin karısını da korurdu gerekirse tüfeğini de kullanırdı. Ve William dul Leydi Anne fikrini çekici bulsa da Iain MacKinnon'a istemeden saygı duyduğunu itiraf etmeliydi.

Büyük İskoç ağaçların arasında gözden kayboldu ve William zamanın geldiğini anladı. Her biri sadakatleri ve yetenekleriyle seçilmiş bir grup hevesli subaydan oluşan adamlarına döndü. "Evi, ahırları, tuvaleti, arazileri ve etraftaki ormanlık alanı arayın ama Leydi Anne ya da çocuğuna zarar verecek bir şey yapmayın. Bayan Chauvenet'i bulduğunuzda zarar vermeden bana getirin. Çok vaktimiz yok; bu yüzden acele etmeliyiz."

Önlerindeki çiftlikten istemeden etkilenen William sıranın başına geçti. Büyük bir çiftlik evi, ahır ve iyi bakılmış araziler değil küçük, otlarla kaplı bahçesi olan küçük bir ev bekliyordu. Bu arazinin kolayca kazanç getirdiği belliydi.

William, Elizabeth Kalesi'nden olabildiğince erken çıkmış, hava kararana kadar ilerlemiş ve erken saatlerde şaşkınlığa uğramıştı; çünkü Amherst Savaşçıları adaya yollamıştı ve Bayan Chauvenet ile ilgili planlarını öğrenmeleri pek mümkün değildi. Ama büyük ihtimalle Iain MacKinnon'a kardeşinin mahkum olduğunu söylemek için birini yollarlardı ve bu onun kardeşini korumasına sebep olurdu.

Onlar yakınlaşırken çiftliğin kapısı yarı açıldı ve hızla kapatıldı. William, Leydi Anne'nin onları gördüğünü biliyordu.

“Tanrım! Bu Lord William! Amalie, seni hemen saklamalıyız!”

Amalie ayağa kalktı. Kalbi küt küt atıyordu. Annie kapıya engel koydu. “Nereye gitmeliyim?”

“Buradan!” Annie kendinden emin bir şekilde onu arkadaki yatak odasına götürdü, küçük Iain'i beşiğine koydu ve ağır karyolayı itmeye çalıştı. “Yarım et! Yerin altında gizli bir oda var. Iain dönene kadar orada saklanabilirsin.”

Bütün güçleriyle karyolayı itip tahta zemini açığa çıkardılar. Sonra Annie eğildi, parmağını budak deliğine götürdü ve ipten çekti. Sonra kapı açıldı ve aşağıda nem kokulu karanlık bir oda görüldü.

“Acele et! Kenarda bir merdiven var!”

Küçük Iain ağlamaya başladı.

Amalie tam ayağını ilk basamağa koymuştu ki aklına geldi. “Peki ya sen ve bebeğin? Ya Wentworth sizin için geldiyse?” Annie başını salladı. “Bize zarar vermeye cesaret edemez. Muhtemelen Iain için gelmiştir ama seni görürse...”

Amalie'nin kalbi gümlledi. “Ne yapar?”

“Tanrı bilir.”

Dışarıdan toynak sesleri, erkek sesleri ve kınlarındaki kılıç sesleri geldi.

“Tanrım!” Annie omzunun üzerinden Amalie'ye baktı. Yeşil gözleri telaşlıydı. “Saklan ve benim için endişelenme! Iain yakında dönecek. Şimdi git!”

Amalie merdivenden inerken Annie kapıyı kapatıp onu karanlıkta bıraktı. Annie tek başına karyolayı yerine ittiğini duydu. Zor nefes alan Amalie bekledi.

William bebeğinin ağladığını, ağır tahta eşyanın itildiğini duydu ve kapının yavaşça açılıp Leydi Anne'nin ona sahte bir şaşkınlıkla baktığını gördü. Yalan

söyleme ve kandırma konusunda hiç iyi olmamıştı.

“Leydi Anne.” Onu her görüşünde hissettiği heyecanı saklayamayan William hafifçe referans yaptı.

“Lord William!” Annie William’ın yanında getirdiği otuz adama baktı. Yanakları, harcadığı çabadan kızarmıştı ve uzun altın rengi saçlarını ensesinde tek bir pembe kurdeleyle toplamıştı. “Yolunda gitmeyen bir şey mi var? Morgan ve Connor...”

“Yüzbaşı MacKinnon iyi. Binbaşı MacKinnon askeri karakolda mahkum ve ihanet suçuyla karşı karşıya. Onun iyiliği için buraya geldim. Bayan Chauvenet’i Elizabeth Kalesi’ne geri götürmek için buradayım. Binbaşı’nın suçsuzluğunu kanıtlayıp onun hayatını kurtaracak tek kişi o olabilir.”

Tam olarak olmasa da doğrudu; çünkü iki önemli İngiliz subayın özgürlüğü için Bayan Chauvenet’i kullanmayı da düşünüyordu.

Leydi Anne’nin gözleri irileşti ve tereddüt eder gibi gözükte. “O Iain’in yanında.”

“Beni affedin, leydim, ama size inanmıyorum.” William öne doğru bir adım attı, çizmesinin ucuyla kapıyı itti. Sonra adamlarına döndü. “Hızlı olun. Her yeri kontrol edin.”

Annie kapı girişini kapattı. “Iain buradan uzakta değil. Beklemelisiniz...!”

“Korkarım bunun için zamanım yok.” William onu incitmemeye özen göstererek kapıyı zorla açtı, adamları içeri girerken onu içeri çekti ve kollarında onu hissetmenin tadını çıkardı.

Annie ondan kurtulmaya çalıştı. Açıkça onu tutmasını istemeyen Annie’nin güzel yüzü öfkeye büründü. “Oğlumun annesine ihtiyacı var.”

Arka odadan bebek ağlıyordu.

“Tabii ki, leydim.” William onu bıraktı, garip şekilde dayak yemiş gibi hissederek onu izledi. Askerler merdivenlerden inip çıkarken o da küçük ama düzenli odaya baktı. Bir köşede sallanan bir sandalye, el yapımı bir masa ve etrafında sandalyeler; masanın üzerinde de soğumuş kahvaltı üç teneke tabak, üç çatal, üç bardak vardı.

Evet, Bayan Chauvenet oradaydı.

Teğmen Cooke içeri girdi. “Bütün evi aradık, lordum. Bir kadın geceliği ve yukarıda başka bir karyola buldular. Ayrıca ahırdaki zeminin altında gizli bir odaya daha rastladılar ama boştu. Eğer buradaysa çok iyi saklanmış.”

William başıyla onayladı ve kadının MacKinnon’un peşine düşüp

düşmediğini merak etti. “Evi yeniden arayın ve ormanda MacKinnon gelmeden bizi uyaracak bir görevli beklesin.”

“Tamam, lordum.”

Cooke emirleri yerine getirmek için giderken William Leydi Annie’nin İskoçça ninni söylediği yere, evin arka kısımlarına doğru ilerledi. William onu büyük bir yatağın kenarında bebeği emzirirken buldu. Bebek küçük elleriyle krem rengi eti tutuyordu. Bu görüntü hem tahrik edici hem de sinirlendiriciydi. O sırada aklına o yatağı MacKinnon’la paylaştığı geldi kötü bir farkındalık. Uzaklara baktı.

İki asker odaya girdi ve gardırobu açıp Leydi Annie’nin sandıklarını kontrol edip yatağın altına baktılar.

Annie onun ve askerlerinin kendisini sabahlığıyla görmelerinden rahatsız olmuş gibi ona baktı. “Oğlumla biraz yalnız kalamaz mıyım?”

William tam askerlere kapının dışında beklemelerini söyleyecekti ki tahta zemindeki çizikleri fark etti. Yatak hareket ettirilmiş ve yerine tam olarak yerleştirilmemişti. Ve William anladı.

“Korkarım sizden oğlunuzla başka bir odaya geçmenizi istemek zorundayım.” William adamlarına döndü. “Yatağın altında ahırdaki gibi bir oda bulacaksınız. Yanılmıyorsam Bayan Chauvenet orada.”

Leydi Annie’nin başı William ona vurmuş gibi geri gitti; güzel gözleri yalvarır gibi bakıyordu. “Hayır, lordum! Lütfen, bunu yapamazsınız!”

İki asker yatağa yanaştı.

“Affedin, leydim.”

Annie oğlunu göğsüne bastırdı, sabahlığını titreyen elleriyle kapattı, bebeği sıkıca tutarak ayağa kalktı. İain buna izin vermeyecek! Döndüğünde...”

“Döndüğünde leydim, biz çoktan gitmiş olacağız.”

“**Siz**” Annie anlamış ve kızgın gözüküyordu. “Yangını **siz** çıkardınız!”

“Binbaşı MacKinnon, adamlarımdan bazılarının öleceği ve onun da yüksek ihtimalle ölüp gideceği karşıt ateşi fişeklemek yerine başka bir yerde meşgul olurken Bayan Chauvenet’i almanın daha iyi olacağını düşündüm.”

Ama askerler yatağı hareket ettirmeye başlayınca dikkatini onlara verdi. William onu durduramadan gizli odaya açılan kapının üzerine geçti.

“Onu almanıza izin vermeyeceğim!” Annie korku dolu ve baş kaldırır bir ifadeyle bir kolunda bebeği, diğer elinde de bir çakıyla duruyordu. “O Morgan’ın karısı, sizin kuklalarınızdan biri değil! O buraya ait!”

William’ın adamlarından biri güldü. Diğeri şaşkın şaşkın baktı. Böyle bir

durumda ne yapacaklarını kestiremedikleri belli olan diğerleri Annie'ye doğru yürüdü.

William ileri doğru bir adım attı ve bir eliyle Leydi Annie'yi el bileğinden kendine doğru çekip gözlerinin içine bakarak onu sıkıca tuttu. "Aptal olmayın, leydim. Bizimle dövüşüp kazanamayacağını biliyorsunuz otuz askere karşı bir kadın... Binbaşı MacKinnon'un asıldığını görmek mi istersiniz? Şimdi **bıçağı bırakın.**"

Annie kısa bir süre direndi. Sonra gözlerinden yaşlar akarak onun istediğini yaptı; küçük bıçak yere düştü.

William onu kenara çekti ve adamları içeri girip hızla ipi bulup kapıyı açtılar. Eğildiler, içeri baktılar ve köşeye kısırdıkları avdan açıkça etkilenerek güldüler. Biri yüz üstü yatıp onu hevesle yukarı çıkarmak için uzandı.

"Korkmanıza gerek yok, hanımefendi. Size zarar vermeyeceğiz."

"Ellerinizi verin. Size yardım edeceğiz."

Sonra Amalie ortaya çıktı.

Fark ettiği ilk şey gözleriydi büyük ve koyu kirpiklerle çerçevelenmiş, gördüğü en ilginç renkte; yeşil ve kahverengi karışımı gözler... Yüzü inanılmaz derecede zarıftı; elmacık kemikleri çıkık, dudakları dolgun. Saçları koyu bukleler halinde kalçasına kadar iniyordu. Saçının tonu ve teninin koyuluğu melez olduğunu gösteriyordu. Korktuğu açıkça belli olsa da geri çekilmiyordu ama gözleri ilk önce Leydi Annie'yi aradı ve sonra köşeye kısırılmış bir geyik yavrusu gibi dikkatle William'i izledi.

Bir an için William ne diyeceğini bilemedi. Düşünceleri şehvete döndü. Leydi Annie'yi bıraktı ve ödülüne yaklaştı. "Matmazel Chauvenet, ben Tuğgeneral William..."

Amalie yüzüne öyle sert vurdu ki William'ın başı acıyla döndü.

Gözleri öfkeyle dolan Amalie dik dik ona baktı. "**Bu** kocam ve ailesini üzdüğünüz için!"

"Ah." William'ın yanağı titredi. "Görüyorum ki takdimler gereksiz. Bilmeniz gereken, matmazel, Binbaşı MacKinnon'un zincirlere bağlı bir şekilde kaçaklık ve hainlikten askeri mahkemeye çıkmayı beklediği. Onun hayatını kurtaracak deliller sunabileceğinizi umuyorum. Hadi yola çıkalım; uzun bir yolculuk olacak."

Ertesi gün öğleden sonra kaleye vardıklarında uzun saatler boyunca at

sırtında olmaktan Amalie'nin sırtı ağrıyordu. Gösterişli Elizabeth Kalesi, Carillon Kalesi'nden daha büyüktü. Büyük bir nehrin kıyısında duruyordu ve etrafı yüksek duvarlarla çevriliydi. Amalie'nin tek tesellisi adadan onu gözetleyip üzgün bir şekilde selamlayan Connor, Dougie ve Killy'i görmek oldu. Wentworth atını kapılardan geçirirken çok yorulmuş ve biraz korkmuş olan Amalie selamlarına karşılık verdi.

Amalie bunların gerçek olduğuna inanamıyordu. Bir an Annie'yle kahvaltı hazırlıyordu; ardından Wentworth otuz adamla birlikte onu almaya geliyordu. William giysilerini veya diğer eşyalarını almasına izin vermemişti; lain gelmeden uzaklaşmak istediği belliydi.

"Korkma, Amalie." Annie kulağına fısıldayarak ona sıkıca sarılmıştı. "Iain buna tahammül göstermeyecek! Arkanızdan geleceğiz!"

Wentworth, Amalie'nin tek başına at binmesine müsaade etmeden onu önüne oturtmuş ve ata öyle binmişti. "Güvenliğiniz benim için tahmin ettiğinizden daha önemli. Düşmenize veya bir saldırıda bizden ayrılmanıza izin vermeyeceğim," demişti.

Ona kızgın olan Amalie ona doğru yaslanmamaya dikkat ediyordu çünkü Iain'i kandırmış ve Annie'yi korkutmuştu. Aynı zamanda gerektiğinden daha fazla ona değmek de istemiyordu. Ama yolculuk uzun sürmüştü ve birkaç kere uyuyakalmış ve uyandığında kendini onun göğsüne yaslanırken bulmuştu. Amalie, zarar görmediğini öğrenmek için umutsuzca Morgan'ın nasıl olduğunu sorsa da Wentworth pek bir şey söylememiş, sadece söylediklerini tekrarlamıştı.

"Yeniden hoş geldiniz, lordum." Genç bir İngiliz asker Bourlamaque'nin konutlarına benzeyen bir binadan çıkıp atlarla ilgilenmeye geldi.

"Teşekkürler Çavuş." Uzun yolculuğa rağmen beyaz peruğu hiç dağılmamıştı, üniforması da hâlâ kusursuzdu. Sonra Amalie'ye yardım etmek için döndü.

Amalie onu reddederek eyer kaşından tutup kayarak attan indi ve ağrıyan bacakları ağırlığını taşıyınca bağırarak için kendini zor tuttu." Düşünmeden davranmanız gerekmiyor, Bayan Chauvenet. Düşüp bileğinizi incitmeniz size bir şey kazandırmaz."

Amalie söylediklerini duymazdan gelerek eteğini düzeltti. "Kocamı ne zaman göreceğim?"

"Kimi? Binbaşı MacKinnon'u mu?" Wentworth'un gri gözlerinden bir şey anlamak zordu. "Bir süre için değil. Askeri mahkemeden önce şahitliğinizin

değerini kaybetmesini istemezsiniz, değil mi?”

Amalie bunu düşünmemişti. Amalie onu ön kapıdan sonra küçük bir merdivenden yukarı çıkarak savurganca düzenlenmiş, Bourlamaque’ninki kadar sofistike bir konuta kadar izledi. Köşedeki yatak aslında ne kadar yorgun olduğunu ona hissettirdi.

“Biraz yiyecek içecek ve yıkanmanız için leğen ve su göndereceğim. Bir saat içerisinde biri yanınıza gelecek ve başlayacağız”

“Neye başlayacağız?”

Wentworth güldü. “Tabii ki sorgulanmanıza. Tümgeneral Amherst sizinle konuşmayı çok istiyor.”

Sonra Wentworth kapıyı kapattı ve kapıyı kilitlerken Amalie anladı. Şimdi onun tutsağıydı.

Yirmi Dokuz

Bahse girerim size ağız sulandırıcı bir geyik eti getireceğimi sanıyordunuz. İngiliz asker gülerek demir parmaklıkların arasından Morgan’a bayat bisküvi uzattı. “Ya da bir şişe rom.” Gardiyanın onu kışkırtmasına aldırmadan midesi guruldayan Morgan bir bisküviden ısırıldı. Zincirlerini şakırdatarak köşeye gidip samanların üzerine oturdu. Dört gün boyunca bayat ekmek ve su ile idare etmişti. Ama açlık ve susuzluk canını sıkan şeylerden çok azıydı.

Onu endişelendiren yalnızlıktı; bilinmezlikti.

Morgan her sabah Wentworth’la konuşmak istiyordu ve her sabah Wentworth’un onu görmeyeceği söyleniyordu. Connor’la konuşmak istediğinde Savaşçıların da Mohikanlar’ın da Morgan’ın kaçmasına yardım etmesinler diye kaleden uzaklaştırıldıklarını söylemişlerdi. Amalie’nin güvende olduğunu bir bilseydi...

Ah, lanet olsun, çaresiz hissetmekten **nefret ediyordu!** Amalie tehlikedeydi ve onun yapabileceği bir şey yoktu. Wentworth yapabilirse Amalie’yi bulup onu Fransa’ya geri yollamayı planladığını açıkça gösteriyordu. Bir kafesin içinde hayvan gibi zincirlenmiş olan Morgan onu durduramıyordu.

Bisküvi Morgan’ın ağzında yumuşamaya başladı. İngiliz askerin sırtarak kendisini izlediğinin farkında olarak yutkundu. “Bana bir şey mi söyleyeceksin?”

“Onu Fransız serçeni gördüm.”

Adamın söylediğinden Morgan yumruk yemiş gibi oldu. Yavaşça zincirleriyle birlikte ayağa kalktı. Öfkeden kuduruyordu. “Ne dedin sen? Dikkat et o benim **karım!**”

Aşağılık adam güldü. “Onu getirmeye gittiklerinde kuzenim de onlarlaydı. Kardeşine zekice bir tuzak kurdular ve onu kandırdılar. İleride bir ateş yaktılar, Iain’i oraya çekmeyi başarınca da eve girip kadını aldılar. Oldukça küçük bir şey. Bahse girerim iyi yatak sporu yapıyordur, değil mi?”

Morgan parmaklıklara yaslanıp soğuk demiri tuttu. Göğsüne, darbe yemiş gibiydi. “Dilin yerinde dursun istiyorsan söylediklerine dikkat et! **Ne zaman?** Bu ne zaman oldu?”

Gözleri irileşen muhafız aceleyle bir adım attı. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. “Dün kaleye vardılar.”

Dün mü? Ah, Yüce İsa!

“Wentworth’e de ki; ona bir zarar gelirse MacKinnon Klanı’na ve Stockbridge Mohikanları’na hesap verecek. O bizim korumamızda!”

“Peki o parmaklıkların ardından ne yapabilirsin ki?” Alçak adam dudaklarını yaladı, güldü ve uzaklaştı.

“Wentworth, orospu çocuğu!” Morgan parmaklıkları öyle sıkı tutuyordu ki demir, parmaklarını acıtiyordu. Ama kapı çoktan kapanmıştı ve onu duyacak kimse yoktu.

“Je vous salue, Marie, pleine de gr ce...” Aziz Meryem, Tanrı’nın sevgili kulu..

Amalie açlığını, susuzluğunu, dizlerindeki ve sırtındaki ağrıyı görmezden geliyordu. Parmakları Morgan’ın tespihinde geziniyor, dışarıdan gelen sese rağmen duasını okumaya çalışıyordu.

Teğmen Cooke “Bayan Chauvenet, mantıklı olmalısınız! Yemeği reddederek Binbaşı MacKinnon’a yardım edemezsiniz!”

Ama Amalie mantıklı olmayacaktı. Onu yeni evinden alan, kocasını zincirleyen, onun rızası olmadan onu yollamak isteyen ve evlilik bağlarını koparan o adamlarla yemek yemeyecekti. Önceki gün onu uzun saatler boyunca sorgulamış, yorgunluktan gözlerini açamayacak hale gelene kadar aynı soruları tekrar ve tekrar sormuşlardı. Ona misafir gibi davranıp sağlığını sorsalar ve yemekle şarap ikram etseler de Amalie onların bu kibarlığının ve ilgilerinin yapmacık olduğunu, onun güvenini kazanmak için uğraştıklarını biliyordu. Yine de Amalie’nin söyleyeceklerinden sonra Morgan’ı serbest bırakacaklarına inanarak ondan istedikleri her şeyi yapmış, Morgan’ı Mösyö Bourlamaque’nin çalışma odasında özel mektuplarını okurken bulup Morgan’ın casus olduğunu itiraf ettiğini anlatmıştı.

Ama bunları duyduktan sonra bile Amherst Morgan’ı serbest bırakmaya yanaşmamış, mahkemeye çıkması gerektiğinde ısrar etmişti. Amalie’nin söylediklerinin hiçbir kıymeti yokmuş gibi. Böylelikle Amalie’nin korkusu

artmıştı.

Akşam yemeğinde Amalie yeniden Morgan'ı görmek istemiş ama reddedilmişti. Hatta ona kendi tabağındaki yiyecekleri göndermesine bile izin vermemişlerdi.

Amherst “Koruyucunuzla Binbaşı MacKinnon’u bir daha görmemeniz konusunda anlaştık. Şövalye dönüşünüzü bekliyor,” demişti.

“Mösyö Bourlamaque?” Ve o korkunç anda Amalie kendisini Carillon Kalesi’ne göndermeyi planladıklarını fark etti. “O artık benim koruyucum değil! Beni Binbaşı MacKinnon’la evlendiren kendisiydi! Şimdi bunu...”

Wentworth “Britanya yasası Katolik evlilikleri tanımaz, Bayan Chauvenet. Şövalye sizi ona geri göndermemizi isterse tabii ki İngiliz subayların karşılığında bunu yaparız.”

“Alçaklık!” Bir dakika daha onların yanında durmak istemeyen Amalie kalktı, peçetesini masaya fırlattı ve kapıya doğru koştu.

“Gitmenize izin vermedik!” Amherst’in sesi Amalie’nin arkasından yankılanıyordu.

Amalie dönüp “Sizden izin *istemedim!*” dedi.

Sonra Amalie hızla odasına çıktı.

O zaman beri odasından çıkmayı, yemek yemeyi, onlarla konuşmayı reddediyordu. Kilitli olsa da kapının arkasına bir sandalye koymuştu ki kapıyı açamasınlar. Ve yapabileceği tek şeyi yaptı dua etti.

Kapı tekrar tıklandı.

“Bayan Chauvenet, kapıya engel koyup sonsuza dek içeride kilitli kalmayı düşünüyor olamazsınız! Kapıyı açmazsanız zorla içeri gireriz!”

Bu yaldızlanmış kafeste ömür boyu kalmayı planlamıyordu; çünkü ertesi gün Morgan mahkemeye çıkacaktı ve Amalie konuşması için çağrılacaktı. Sadece o zaman kapıyı açacaktı.

Sonra Teğmen Cooke tekrar konuştu ama Amalie’ye değil.

“Korkarım ki hiç kimsenin...”

Bir kadın sesi cevapladı. “Bunun sizin işiniz olmadığını biliyorum, Teğmen Cooke. Lütfen merhametli olun ve MacKinnon Hanım’la konuşmama izin verin.”

Annie!

Amalie ayağa kalktı ve kapıya doğru koştu ama sandalyeyi kaldırmadı. “Annie!”

“Buradayım, Amalie!” Annie’nin sesi güçlü ve net geliyor, Amalie’nin

boğazının düğümlemesine yol açıyordu. “İyi misin? Kimse sana zor kullanmadı değil mi? Kötü davranmadılar sana değil mi?”

“Hayır! Ben iyiyim ama Morgan için endişeleniyorum!” Annie “Hepimiz gibi,” diye cevapladı. “Karamsarlığa kapılma. Seni unutmadık! Iain’in, Connor’un ya da herhangi bir Savaşçının kaleye girmesine izin vermeyecekler. Joseph protesto olarak adamlarıyla Stockbridge’e çekildi. Ama seni unutmadık!”

“Ben de sizi!” Amalie gözyaşlarına zor tutuyordu. “Beni Carillon Kalesi’ne gönderecekler ama ben bunu istemiyorum!” Adamların botlarının sesini ve kendi konuşma seslerini duydu; Annie’nin onunla konuşmak için bir şekilde muhafızları geçip Amherst ve Wentworth’u karşısına çıktığını anladı. Şimdi askerler geliyordu.

“Şimdi gitmeliyim. Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Morgan’a onu sevdiğimi söyle!”

“Ona ulaşabilirsem söylerim!”

Ve Annie gitmiş, Amalie’yi duaları ve gözyaşlarıyla baş başa bırakmıştı. Ama içine biraz umut düşmüştü Morgan’ın ailesi onu unutmamıştı. Yalnız değildi.

Wentworth ön kapıdan dışarı çıktı. Birden ortaya çıkmasıyla dikkat kesilen iki nöbetçi askeri görmüyordu. Gece yarısını geçmiş olsa da adamının beklediğini biliyordu. William’ın emrinde olduğu onca sene boyunca onu asla hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Akşamını ordusunun kuzeye, Ticonderoga’ya yapacağı sefer için son hazırlıklarını tamamlayarak geçiren William, Amherst’in Binbaşı MacKinnon konusuna gelmesini beklemişti. MacKinnon haksız yere asılırsa doğacak sonuçlardan Amherst’i uyarmıştı Mohikan müttefiklerini kaybetmek, Savaşçıların ayaklanması, kardeşlerin kahraman olarak görüldüğü sınır boyunda baş gösteren nefret gibi. Ama Amherst dinlememişti.

William artık bunu anlaması gerektiğini fark etti. Amherst’in Binbaşı MacKinnon’u asma konusundaki kararlılığının binbaşının suçlu veya masum olmasıyla ilgisi yoktu; William’la ilgisi vardı. Majesteleri’nin torunu olarak William, Amherst’in güçlü patronunun kötülüğünü temsil ediyordu William Pitt. Sadece bu bile Amherst’in William’i rakip olarak görmesine ve onu engellemek için yapabileceği her şeyi yapmasına yetiyordu. Ama Amherst’in kibri, bir soylunun asil kandan gelen birinin bu savaşta ün kazanmasını kabullenemezdi.

William'ın en övgü almış ve güvenilir adamına karşı suçlu kararı çıkarsa, Londra'da William'la ilgili düşünceler kötüleşir ve Amherst, William'ın kendisiyle eşit olmasını ya da ondan yukarıda olmasını engellemiş olurdu.

William şanınin politik entrikalarla zarar görmesine izin vermeyecekti ya da Binbaşı MacKinnon'un isteksizce bile olsa, sadakatının karşılığını onu alçakça bir şekilde öldürerek ödemeyecekti. Ve zamanında MacKinnon kardeşleri kendi politik menfaati için kullanmak üzere asmakla tehdit etmiş olsa da...?

William ikiyüzlü biri olmadığını iddia ediyordu. Ona göre sadece üst düzey bir strateji uzmanıydı.

Bayan Chauvenet'e gelince... İki sadık İngiliz subayın özgürlüklerini kazanma fırsatını tepmezdi ama onun gitmesini istemediğini de kabul etmeliydi. Belki William'da bu garip duygulara yol açan Bayan Chauvenet'in masumiyetiydi. Ya da Binbaşı MacKinnon'a bağlılığıydı. Ya da sadece güzelliği...

Leydi Anne bir güneş ışığıysa, Bayan Chauvenet alacakaranlıktı egzotik, hisli, çekici. William birkaç defa onunla yatmanın, genç vücudunun onun altında nasıl olacağının, uzun koyu saçlarının yatağına yayılışının hayalini kurmuştu. Ruhu onu sadece daha fazla arzulanır yapıyordu. Ona vurmaya cesaret eden başka bir kadın hatırlayamıyordu.

Ama ne yazık ki o Bourlamaque'nin korumasındaydı ya da Binbaşı MacKinnon'un karısı. İki türlü de onu baştan çıkarmak için risk almaya değmezdi.

William karanlıktan birinin çıkıp sondaki subay tuvaletine girişini izleyerek tuvaletlere doğru ilerledi. Onunla bu şekilde karşılaşmak sinir bozucuydu ama pek seçeneği yoktu.

Sırasını bekliyormuş gibi davranarak "Ne öğrendin?" diye fısıldadı.

"Sizin düşündüğünüz gibi, lordum. Subaylar nişanlarını Amherst'e borçlu olan ve sadakatleriyle tanınan adamlar. Size yardımcı olabilecek birkaç şey buldum. Birinin borçları, üçünün metresi, birinin Boston dışındaki bir evinde *durumunu* saklayan bir kızı, birinin de Jakobit dedesi var.

"Namuslu İngiltere çiçeği gibi görünüyor" William'ın duymayı umduğu şey bu değildi. Skandal yaratacak sırları olmayan adamları kullanmak zordu. Borçlar, hamile kızlar ve kötü atalar bu adamların utanmasına sebep olsa da bu tarz şeyler onları yola getirip onlarla uzlaşmak için yeterli değildi.

"Evet, öyle görünüyor, lordum."

“Pekala.” William hâlâ yalnız olduklarından emin olmak için etrafa bakındı. “Vali DeLancey’e vermeni istediğim bir mektup var. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde Albany’e git ve onu evde bulamazsan ara ve bir şekilde bul. O bu mektubu alana kadar dinlenme. Cevabını da hemen getir!”

“Peki, lordum. Hemen yola çıkıyorum.”

Tuvaletin kapısı açıldı, adam dışarı çıkıp mektubu ve bir çanta dolusu parayı aldı ve gitti.

“Peki düşmana nişancılık eğitimi verdiğiniz; buluşma ve kamp yerlerini anlattığınızı, Tuğgeneral Amherst’in bu yaz Ticonderoga’ya karşı gerçekleştireceği planlardan haberinizi olduğunu söylediğinizi kabul ediyor musunuz?”

Morgan öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. Söylediklerinin böyle çarpıtılması onu çok kızdırmıştı. Verdiği bütün cevaplar çarpıtılıyordu ve onu suçlu gösterecek şekle dönüştürülüyordu. Connor’un söyledikleri de çarpıtılmıştı. Morgan’ı kurtuluş hikayesi de Morgan’ın aleyhine dönmüştü; çünkü Morgan Fransız üniforması giyiyordu ve Carillon Kalesi’nden kendi isteğiyle ayrılmamıştı.

Iain’in yüzündeki ümitsiz ifade ve Annie’nin endişeli ifadesi onun çoktan anladığı şeyi gösteriyordu: Alçaklar onun asılmasını istiyorlardı.

Ah, Bourlamaque ile kalsaydı daha iyi ederdi! Ama kardeşlerine ve adamlarına ihanet ederek yaşayamazdı.

“Evet efendim, kabul ediyorum ama...”

Hamilton adındaki kötü peruklu bir albay “Ticonderoga’yken Katolik törenlerine gittiğiniz ve Fransız bir rahiple ayine katıldığınız doğru mu?” diye sordu.

“Evet efendim, çünkü ben Katolik’im. Bu bir sır değil.”

“Siz onun esiriyken, Şövalye Bourlamaque’nin koruması altındaki Amalie Chauvenet ile sizin için Katolik bir düşün düzenlediği de doğru mu?”

“Evet, efendim.”

“Yani Bourlamaque koruyup kolladığı sevgili kızını size korkunç bir düşmana karısı olması için verdi. Bir adamın onun koruması altındaki genç bir kadınla neden evlenmek isteyebileceğini mahkemeye açıklayabilir misiniz? Bourlamaque bu kızdan nefret ediyor ve ondan kurtulmak mı istiyordu?”

Jürideki adamlar güldü.

Morgan doğruyu söyleyerek cevap verdi. “Onun güvenini kazanarak onu kandırdım ve Amalie’nin babasının dediği gibi kendi seçtiği adamla evlenmesine izin verildi. O da beni seçti.”

“Yine de bunun için sana tamamen güvenmesi gerekiyordu.”

“Ah, eminim şüpheleri vardı ama evliliğin ileride beni kendisine bağlayacağını düşünüyordu; çünkü Amalie’yi ne kadar sevdiğimi biliyor.”

“Ve siz bu genç kadını Katolik bir düğünle aldınız. Üstelik yakında onu bırakacağınızı bile bile mi?”

Morgan konunun yanlış bir yere gittiğini ve başının belada olduğunu biliyordu. “Evet efendim. Ben de bu yüzden tamamlama...”

“Gerçek şu ki, Binbaşı MacKinnon, siz hiç kaçmaya çalışmadınız!” Hamilton bağırarak sözünü kesmişti. “Hayatınızı Fransızlar arasında geçirmeyi planladınız ve sadece Abenakiler sizi kaçırdığında Elizabeth Kalesi’ne döndünüz ve kendi adamlarınız sizi kurtardı!”

“Bu bir yalan!”

“Teşekkürler Binbaşı. Hepsi bu.” Hamilton muhafızlara Morgan’ı sandalyesine götürmelerini işaret etti. “Sonraki şahidi getirin.”

Morgan zincirlerini çekerek sandalyeye ilerledi, oturdu ve onu görünce yeniden ayağı fırladı. Amalie üzerine Annie’nin yeşil elbisesi, gözleri Morgan’ı arayarak odaya giriyordu ve gözaltlarındaki koyu halkalar ve yüzündeki ifade son günlerin onun için zor geçtiğini gösteriyordu.

Amalie önce ona, sonra arkasında oturan Iain ve Annie’ye gülümsedi ama gülüşü korkularını saklamaya yetmiyordu. Sonra sandalyeye oturdu, sımsıkı tuttuğu tespihiyle ellerini gergin bir şekilde dizlerine koydu.

Ah, buna son vermeyi nasıl isterdi! Hamilton acımazdı; bağışlamıyordu ve Amherst’in istediği mahkumiyet kararını vermek istiyordu. Amalie’yle alay edip ona kötü davranabilirdi.

Hamilton “Lütfen mahkemeye adınızı söyleyin,” dedi.

Amalie Morgan’a bakarak cevapladı. “Amalie Chauvenet MacKinnon.”

Hamilton evlilikten sonra aldığı soyadını yok sayarak “Bayan Chauvenet,” dedi. “Lütfen, Binbaşı MacKinnon’la nasıl tanıştığınızı ve buraya Carillon Kalesi dediğiniz Ticonderoga’dan, o kadar uzaktan nasıl geldiğinizi anlatın.”

Amalie çenesini kaldırdı ve tatlı aksanıyla anlatmaya başladı. Hamilton “Binbaşı MacKinnon’u bağışlamayı neden istediniz?” diye sordu.

Morgan, jürilik yapan subaylar her an mahkumiyet kararı vermek için

herhangi bir şeyi öne sürmeye hazırlanırken bu soruya iyi bir cevap vermenin yolu olmadığını düşünüyordu.

Nereye doğru ilerlediğini bilmeden “İskoçlar uzun zaman boyunca Fransızların müttefiki oldular; çünkü hepimiz Katolik’iz,” dedi.

“Aslında Binbaşı MacKinnon’un dedesi Charles Stuart’ın Fransa’ya kaçmasına yardım eden hain Jakobitler’den değil miydi?”

Amalie tereddüt etti. “Mösyö Bourlamaque öyle söylemişti.” Hamilton “Binbaşı MacKinnon’un tüfeğini doldurup Fransız Ordu’sunun önünde ateş ettiğini gördünüz mü?” diye sordu.

“Kimse bir başkasına sadece nasıl yaptığını izleterek ateş etmeyi öğretemez!” İain sessizlik kuralını kırarak bağırıyordu. “Siz ata binmeyi sırf babanızı izleyerek mi öğrendiniz?”

“Sessizlik!” Amherst, Amalie’yi şaşırtan bir şekilde bağırıyordu. “Bir daha müdahale ederseniz sizi dışarı atmak zorunda kalacağım!”

“Sorulara cevap verin, Bayan Chauvenet.”

“Peki, mösyö. Nişan aldığını gördüm.”

Hamilton “Binbaşı MacKinnon Fransız üniforması giydi mi?” diye sordu.

“Başta giymedi. Mösyö Bourlamaque onu bir İskoç lordunun oğluna uygun düşen bir şekilde giydirdi; çünkü üniformanın askerleri öfkeli kılacağından korkuyordu.”

“Ama sonuç olarak Fransız asker üniforması giydi, değil mi?”

“Evet, mösyö.” Amalie gözleriyle onu affetmesi için Morgan’a yalvarıyordu.

Morgan Amalie’ye gülümsedi ve Amalie’nin gözlerindeki korku azaldı.

“Lütfen devam edin, Bayan Chauvenet.”

Amalie Morgan’ın gözlerindeki sıcaklıktan, İain ve Annie’den güç aldı ve derin nefes aldı. Günlerdir aç olduğu için karnı gurulduyordu. “Mösyö MacKinnon’dan hoşlanmaya başladım. Savaş bitene kadar beraber olamayacağımızı söyledi. Bunun, kaçacağı anlamına geldiğini anlamamıştım.”

Amalie subaylara bir gece Morgan’la konuşmak için odasına gidip odasını boş bulduğunu ve Bourlamaque’nin çalışma odasından ışık geldiğini anlattı.

“Mösyö MacKinnon’u Bourlamaque’nin çalışma masasındaki mektupları okurken buldum. Bir an için Fransızca bilmeden mektupları nasıl okuyabildiğini düşündüm. Sonra anladım. Bizi kandırmıştı. Casusluk yapıyordu.”

Amalie hissettiği şaşkınlığı, inanamazlığı, incinmişliği, öfkeyi hatırladı. Sonra Morgan’ın gözlerine baktı ve onu çoktan affettiğini anladı.

“Binbaşı MacKinnon’un *casusluk* yaptığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?” Peruklu adam onun sesini, aksanını taklit etmişti.

Amalie’nin öfkesi arttı. “Başka ne yapıyor olabilirdi, mösyö?”

“Muhafızınıza ne gördüğünüzü anlattınız mı?”

Amalie başını salladı. “Koşmak için döndüm ve ona anlatabilirdim ama MacKinnon beni durdurmuştu. Elini ağzıma götürdü ve beni odasına soktu. Orada tartışırken Mösyö Bourlamaque’yi uyandırmış olmalıyız ki... bizi beraber gördü. Mösyö MacKinnon’un benimle evlenmesini istedi.”

“Anlayamadım, Bayan Chauvenet. Koruyucunuz, sizi Binbaşı MacKinnon’la tartışırken buldu ve onunla evlenmeye mi zorladı?”

Jürideki adamlar güldü.

Amalie odadaki herkesin onun söyleyeceklerini beklediğini bilerek kızardığını hissetti. Ama gerçekten bir tartışma olarak *başlamıştı*. “Tartışırken Binbaşı MacKinnon... beni öptü, mösyö.”

Tam olarak doğru değildi ama daha fazlasını söyleyememişti.

“Yani Bourlamaque Binbaşı MacKinnon’u sizi öperken gördü ve yine de Bourlamaque’ye gördüklerinizi anlatmadınız. Bunun yerine size, koruyucunuza ve kralınıza ihanet ettiğine inandığınız bir adamla evlendiniz.”

Amalie ellerine baktı. “Evet.”

“Lütfen mahkemeye böyle bir şeyi nasıl yapabildiğinizi anlatın.”

Amalie tekrar duymasını isteyerek bakışlarını Morgan’a çevirdi. “Onu seviyorum. Onun acı çekmesini görmeye dayanamazdım.”

“Yani binbaşığı korumak için koruyucunuza yalan söylemek istediniz.”

Amalie karşı çıkacaktı ki adam sesini yükselterek onun sözünü kesti.

“Bayan Chauvenet, Binbaşı MacKinnon’un Fransızlara katılarak hainlik yapmasını öneren, onu yanlış yola saptıran *sizdiniz!* Zayıf bir anında *sizden* etkilenmesine müsaade etti. Şimdi bu kararın sonuçlarıyla yüzleşirken onu korumak istiyorsunuz!”

“Hayır!” Amalie ayağa fırlayarak karşı çıkmıştı. Üzerine korkunç bir ağırlık çökmüş ve kanı beynine çıkmıştı. Oda dönüyormuş, yer üzerine geliyormuş gibi gözüküyordu.

“Bu kadarı yeter, Hamilton!”

Amalie Morgan’ın bağırıldığını duydu ve güçlü kollarıyla onu yakaladığını hissetti.

“Tuttum seni, sevgilim.”

Sonra bir şey olmadı.

Midesi öfkeyle çalkalanan Morgan sıcak, kasvetli odada karar için bekliyordu. Amalie'nin bayılması Hamilton'un suçuydu. Aşağılık adam onu Morgan'ı kışkırtmakla suçlamıştı! Amalie'nin yüzü solmuş ve gözleri korkudan kısılmıştı; Morgan biliyordu ki o asılırsa Amalie kendisini suçlayacaktı.

Kendinde olsaydı Morgan ona bu savaşın onun suçu olmadığını söylerdi ama Amherst kendine gelmesi için ona zaman vermemişti. Tam Morgan onu yakalayıp düşmesine engel olmuştu ki sandalyesine doğru itilip oturtuldu.

Amherst "Sandalyenizden bir daha kalkarsanız kırbaçlanacaksınız!" diye bağırdı.

Tanrı'ya şükür Iain ve Annie oradaydı. Annie Amalie'nin yanında çökmüştü ve Iain da arkasında duruyordu. "Ateşi yok ama onu Dr. Blake'e götürmeliyiz."

Iain, Amherst'in itirazlarını görmezden gelerek Amalie'yi kollarına aldı ve hiç zorlanmadan kapıya doğru ilerledi. Morgan'ın yanından geçerken ona bakıp İskoçça bir şeyler söyledi. "Bu kadar kolay kandırıldığım ve onları koruyamadığım için üzgünüm ama onu tekrar almalarına izin vermeyeceğim, yemin ederim!"

Ve Morgan Amalie'yi belki de bir daha göremeyeceğini fark etti. "*Inns do dh'Amalie nach ise as wireach! Irtns dhi gu bheil gaol agam oirre! Inns 'dhi gun do chuir mi seachad mo lâithean a bu thoilichte comhla rithe, 's nach eil aithreachas orm mu ghin dhiubh! "*

Amalie'ye onun suçu olmadığını söyle! Onu sevdiğimi söyle! Hayatımın en güzel günlerini onunla geçirdiğimi ve bundan pişman olmadığını söyle!

Iain tam kapıdan çıkmıştı ki Amherst mahkemenin sona erdiğini duyurdu. Jüri Morgan'ın kaderini belirlemek için salondan ayrılmıştı. Ama Morgan ne karar vereceklerinden emindi. Şimdi bekleyip kararı duymaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Uzun süre beklemesi gerekmedi.

"Binbaşı MacKinnon, bu mahkeme sizin kaçak olduğunuza ve ihanet etmekten dolayı suçlu olduğunuza karar verdi. Yarın, gün ağarırken ceza evinden tören alanına götürülecek ve asılacaksınız. Tanrı ruhunuzu bağışlasın!"

Otu3

Amalie kafası karışmış bir şekilde uyandığında Iain ve Annie ona bakıyordu. “*Où suis-je? Que s'est it passé? Neredeyim? Ne oldu?*” Annie sorusuna Fransızca cevap verene kadar Fransızca konuştuğunun farkında değildi.

“*Vous êtes à l'hôpital. Vous évanouie.*” Hastanedesin. Bayıldın. Hâlâ kafası karışık olan Amalie etrafa bakındı ve Carillon Kalesi'ndekine çok benzeyen bir hastanede olduğunu gördü.

Annie, Amalie'nin alnına serin bir bez bastırıp sakın bir sesle “Lord William iki gündür hiç yemek yemediğini ve uyumadığını söyledi,” dedi. “Dr. Blake, cerrah, bitkin düştüğünü ve çok aç olduğunu, dinlenmen gerektiğini düşünüyor.”

Sonra Amalie kalbi küt küt atarak hatırladı. Doğruldu. “Morgan! Mahkeme...?”

“Evet bitti.” Annie bezi su dolu kaseye koydu. Yüzü endişeyle kırıkmıştı. “Onu suçlu buldular.”

“Hayır!” Amalie'nin nefesi kesildi. “Ama o suçsuz!”

“Evet ama bu onların umurunda değil.” Iain'in sesi öfkeliydi ve çenesi gerilmişti. “Şafakta asılacak.”

Bunun üzerine Amalie'nin başı döndü, midesi bulandı. Iain'e baktı. “Bu benim suçum! Onun hayatını kurtarmaya çalıştım ama...”

Iain parmağını Amalie'nin dudaklarına götürdü ve eğildi. Kimsenin onları izlemediğinden emin olmak istercesine bakışlarını odada gezdirdi. “Sana yemin ederim ki Connor ve ben hayatta olduğumuz sürece Morgan'ı öldürmelerine ya da

senin rızan olmadan seni almalarına izin vermeyeceğiz! Ama yine de her şeye hazırlıklı olmalısın, tamam mı?”

Gözyaşlarıyla boğuşan Amalie başıyla onayladı. Göğsünde acı tatlı bir ağrı hissetti. “Onu seviyorum.”

Iain, Amalie’nin elini tutup sıktı. “Evet biliyorum onun seni sevdiği gibi. Sana bir şeyler söylememi istedi. Seni salondan çıkarırken anlamamaları için İskoçça bana seslendi ve şunları söyledi: *Amalie’ye bunun onun suçu olmadığını söyle! Onu sevdiğimi söyle! Hayatımın en güzel günlerini onunla geçirdiğimi ve bundan pişman olmadığını söyle!*”

Amalie’nin yanakları gözyaşlarıyla yeniden ıslandı ve göğsünde bir acı hissetti. “Keşke onu görebilsem! Keşke onunla konuşabilsem!”

Iain başını salladı. “Wentworth, Morgan’ın kendisi, Amherst ya da papazdan başka kimsenin onu ziyaret edemeyeceğini söylüyor.”

“Morgan’ın kendi kardeşleriyle bile vedalaşmasına izin vermez mi?” Morgan’ın hücrelerinde ölümle yüz yüze kalmış olması Amalie’yi üzüyordu. “Çok zalimce! O adamın kalbi yok!”

Annie sık sık duruyordu. “Ondan daha iyisini bekliyordum.” Amalie herhangi bir Morgan’ı kurtarma girişiminin Iain’i de tehlikeye atacağını fark etti. O ve Annie güneş doğmadan dul kalabilirlerdi. Amalie gözyaşlarını tutup Iain’e baktı. “Benden istediğiniz her şeyi yapacağım.”

Iain gülümsedi. “İşte bizim Amalie’miz.”

Annie dizine meyve, ekmek ve peynirle dolu küçük bir sepet koydu. “Önce bir şeyler yemelisin.”

“Stockbridge iki gün önce ayrıldı ve hizmet şartları çoktan tamamlanan Savaşçılar da ayrılıyor, ki bu gücümüzü yüz elli adamdan daha fazla düşürüyor.” William bu haberi pek sık yapmadığı şekilde ikinci kadeh konyasını eline alıp bir tır tatmin duygusuyla vermişti. “Savaşçıların şimdi seksenden daha az.” Savaşçı Adası’ndan yasak ezgiler Binbaşı MacKinnon’a adamlarından veda ve Amherst ile William’ın kendisine bir uyarı çalan gaydaların sesi geliyordu. Morgan MacKinnon darağacında ölürse yakında bir ayaklanma çıkardı.

Amherst başını grafiklerden kaldırıp karanlık penceresine baktı. Uzun yüzü öfkesini ve nefretini belli ediyordu. “Nasıl olur da sefer öncesinde kaçarlarsa? Onların sadakati Britanya’ya değil de sadece MacKinnon’a mı?”

William kehribar rengi sıvıyı çalkaladı, kadehi burnuna getirdi ve çarpıcı

aromayı soluyup cevap verdi. “Sizi uyarmıştım. Birçoğu Binbaşı MacKinnon için verilen kararın mahkeme başlamadan belirlendiğine inanıyor.”

Gerçekleri duymaktan rahatsız olan Amherst, William’a ters ters baktı. “Kafalarına sıkın. Bu onları susturur.”

“Ya da onları ayaklanmaya kışkırtın.” William saate baktı. Muhafızın değişmesine on dakika vardı.

Amherst ayağa kalktı, William’ın neredeyse komik bulduğu acemi bir şekilde parmağını ona uzattı. “Bu, hizmetinde Jakobit soyundan askerler bulunduran *senin* suçun!”

“Morgan MacKinnon’un asılmasına karar verilene kadar Savaşçılarla olan ilişkimiz oldukça samimiydi.” Tabii ki abartıyordu. MacKinnon kardeşler William’i hor görüyorlardı ama onun için çok çalışıyorlardı. “Benim komutam altında ormancılıkları ve nişancılıkları Majesteleri’ne büyük katkıda bulundu ve savaşı bizim lehimize çevirmeye yardımcı oldu. Bence bu tarz becerileri olanların biraz baş kaldırışına müsaade edilebilir. Sadakati yaltakça tavırlarla değil savaş alanındaki hareketlerle ölçerim.”

“Onlarla iyi geçindiğine göre git ve onları sustur! En azından şu çirkin gaydaları sustur! Yarın uzun bir sefere çıkacağım ve bu gece iyi uyumalıyım!”

“Nasıl isterseniz.” William’ın ondan söylemesini beklediği şey de buydu çünkü Vali DeLancey’in cevap vereceğinden emin olsa da cevabın Binbaşı MacKinnon asılmadan ulaşabileceğinden hiç emin değildi. Delancey seyahatseyse ya da keyifsizse, cevap gelene kadar haftalar, hatta aylar geçebilirdi.

Başka önlemler almak gerekiyordu.

William kadehi bıraktı ve çalışma odasına giderken Teğmen Cooke’ye seslendi. “Bana Binbaşı MacKinnon’un eşyalarını getirin, Teğmen. Savaşçı Adası’na gidiyorum. Majesteleri’nin iyi niyetinin bir göstergesi olarak bunları geri vereceğim.”

“Peki efendim.” Teğmenin gözleri büyüdü ama William’ın dediğini yapmak için hızla hareket etti ve binbaşının sırt çantasıyla kılıcını getirdi. “Size eşlik edeyim ya da silahlı koruma ayarlayayım mı, lordum?”

“Gerekmeyecek, Teğmen.” William çantayı ve kılıcı aldı, teğmeni arkasında şaşkın bakışlarla bırakarak kapıdan çıktı.

Nabızı alışık olmadığı şekilde hızlı atan William tören alanından geçti, ilk kapıdan çıktı ve dış kapıya geldiğinde muhafızlar ona bakmak için yaklaştılar. Gayda sesleri kalede adeta yankılanıyordu. Kapının ötesinde binlerce bezden

çadır uzun sıralar halinde dizilmiş, neredeyse on bir bin asker kamp kurmuştu ve ertesi gün George Gölü'ne yapılacak sefer için hazır bekliyordu. William içlerinden hiçbirinin bu gürültüde uyuyamadığına iddiaya girebilirdi.

Sola döndü ve Savaşçı Adası'nı kalenin geri kalanına bağlayan yüzer köprüden geçti. Köprünün batı ucunda duran iki Savaşçının yüzündeki ifadeden ondan nefret ettikleri belliydi. Binbaşığı kılıcından tanıdıklarında birbirleriyle İskoçça konuşmaya başladılar. Onların arkalarından gayda sesleri kesildi ve tekrar başladı.

İki adamdan uzun olanı William'ın Binbaşı MacKinnon'un kurtardığını bildiği Dougie adındaki adam öne çıktı. "Görüyor musun, Brandon? Aciz Alman lordcuğu Mack ve Connor'un önünde böbürlenmeye gelmiş. Karaya geçmesine izin mi verelim, yoksa büyük kılıcını ona saplayalım da nehre mi düşsün?" Adamın onu öldürmek istediğinden ve aynı zamanda öldürmeyeceğinden emin olan William tereddütsüz bir şekilde Dougie'ye bakıyordu. "Binbaşı MacKinnon sizin için değerliyse beni bir an evvel kardeşlerinin yanına götürün."

Dougie, İskoçça lanetler arasında onun ortaya çıkışıyla sessizleşen kamptan William'a eşlik ederken etraftakiler adamı izliyor, Savaşçılar kurt sürüsü gibi yavaşça onun etrafında toplanıyordu. Sessizlik değişik kuş sesleriyle bölünmüştü. William binbaşının hücreğine ulaştığında iki MacKinnon da oradaydı. Kucağında uyuyan bebeğini tutan Leydi Anne kapı girişinden izliyordu.

Iain MacKinnon öne çıktı, William'ın elindeki çantayı ve kılıcı kapıp kardeşine uzattı. "Bu gece buraya yalnız geldiğine göre düşündüğümden daha önemli sebeplerin olmalı."

"Ya da sadece aptalın tekisin!" Yüzbaşı MacKinnon kılıcın ucunu yere sapladı.

William büyük MacKinnon'un öfke dolu gözlerine baktı. Uzaktan muhafız değişimini haber veren tamtamlar duyuluyordu. Şansı yaver giderse yakın zamanda kapıda kaleden ayrıldığını bilen kimse kalmayacaktı. "Buraya gelmekle büyük bir riski göze aldım..."

"Morgan'ın Dougie'nin hayatını kurtarıırken aldığı gibi bir risk mi?" Yüzbaşı MacKinnon'un ses tonu William'ın hiç de risk almadığını ima ediyordu.

William onu görmezden geliyordu. "Çok az zamanımız var; bu yüzden hoşbeşi bırakalım."

Yüzbaşı MacKinnon tekrar konuşmak için ağzını açtı ama ağabeyi onu susturmak için elini kaldırdı. "İçeri gel."

“Leydi Anne.” William yanından geçerken saygılı bir biçimde başını eğdi. Mum ışığı altında bile ağlamış olduğunu görebiliyordu. Gözlerindeki üzgün ifade suçluluk duygusu gibi bir şey hissetmesine sebep oluyordu; endişeli ve hoş olmayan bir his. Kapı arkasından kapandı.

“Burada ne arıyorsun?” Kollarını göğsünde birleştirmiş Iain MacKinnon önünde duruyordu.

“Binbaşı MacKinnon’u kurtarmak için ne tür bir yanlış plan hazırladıysanız onu durdurmaya geldim.” William itirazlarını susturmak için elini kaldırdı. “Çantada iki Britanya üniformasının yanı sıra kardeşinizin eşyalarını da bulacaksınız. Bu üniformaları giymenizi tavsiye ederim.”

“Ne?” Iain dik dik William’a baktı.

Yüzbaşı MacKinnon çantayı açıp inanamaz gözlerle iki üniformayı yere koydu. “Sen aptalsın! Ben bunu giymem!”

“Aksine, Yüzbaşı. Ben giyeceğinizi düşünüyorum.”

Morgan hücresinin duvarına yaslanıp penceresinin demir parmaklıklarının arasından gökyüzünü izliyordu. Ay neredeyse dolunaydı ve pencereden ayaklarının altındaki samanlara gümüş rengi ışığı vuruyordu. Keşke chi bai olsaydı... Amalie’yi de yanına alıp ay ışığından yukarı tırmanır ve bu lanetli savaşın ve ortaya çıkardığı nefretin onlara dokunamayacağı bir yere uçardı.

ilTha möran ghrâd agam ort, dh ’Amalaidh.” Sevgim seninle, Amalie.

Ölmekten korkmuyordu ama onu bırakmak istemiyordu, onu bırakmaya dayanamıyordu. Kardeşleri onunla ve ölümünden sonra doğurabileceği çocuğuyla ilgilenseler de hiç kimse Amalie’yi onun sevdiği gibi sevmeydi.

O zamana kadar zaten çok fazla şeye katlanmıştı. Gencecikken annesini, savaşta babasını kaybetmişti ve Rillieux’un saldırısına uğramıştı. Şimdi de kocasını kaybetmek üzereydi. Yalnız başına ve Wentworth’un koruması altındayken uzun gecelerde kendisini rahatlatmak için sadece dua edebilecekti. Evet, o gece onun için en zoru olacaktı.

Peki ya Amherst ve Wentworth onu Morgan’ın ölüşüne şahit olmaya zorlarsa?

Bu düşünce Morgan’ın boş midesinin çalkalanmasına sebep oldu.

Keşke onu görüp onunla son kez konuşabilseydi, ama o aşağılık Wentworth buna izin vermemişti. Hatta Morgan’la kendisi de yüzleşmeye cesaret edemeyip Morgan’a soğuk, koyu gözlerle bakan ve ona cehenneme gideceğini söyleyen

zayıf bir papazı yollamıştı. Morgan adamı başından savmıştı ama Amalie'nin iyileştiğini ve Annie'nin onunla ilgilendiğini öğrendikten sonra.

Papaz o zamana kadar duyduğu en garip şeymiş gibi "Aptal kızın sen serbest kalana kadar yemek yemeyi reddettiği için bayıldığını söylediler," dedi.

Morgan, Amalie'nin sadakatinden çok duygulanmıştı ama kendine zarar vererek Morgan'a yardımcı olamazdı. İlerleyen zamanlarda güce ihtiyacı olacaktı. Hamile kalırsa daha da çok ihtiyaç duyacaktı. "Güçlü ol, sevgilim."

Şimdi etraf sessizdi. McHugh'un gaydasından son nakaratın sesleri de muhafız değişiminden önce duyulmuştu. Amherst veya Wentworth Savaşçı Adası'na gidip ceza vermekle tehdit edip onları susturmuşlar mıydı? Belki devam edemeyecek kadar sarhoştular. Ya da Dougie belki "Morgan MacKinnon Baladı"nın yeni dörtlüğünü, Morgan'ın Fransızların ellerinde ölmediğini, asılarak öldüğünü anlatan bir dörtlük okuyordu.

Morgan sola baksa karanlıkta hayaletsi bir figür olan ve gölgesi ay ışığında önüne düşen darağaclarını görebilirdi. Altında ne bir platform ne de tavan kapağı, sadece fiçı vardı. Boynu kırılarak hızla ölmesine izin vermek yerine altından fiçiyı itip çırpınarak, yavaşça boğularak ölmesine sebep olmayı planladıkları belliydi. Savaş öncesi firar etmeyi düşünen askerler için korkutucu bir sahne...

Rüzgarda dans etmek canlı canlı yakılmaktan iyidir, delikanlı.

Evet öyleydi. Ertesi gün yaşam vücudunu yavaş yavaş terk ederken bunu hatırlaması gerekecekti.

Kendisini ölüme bıraktığından değil. Iain, Connor, Joseph ve adamlarının onu serbest bırakmak için ellerinden geleni yapacaklarını, her şeye hazırlıklı olması gerektiğini biliyordu. Ama iki yüz adam kapıların önündeki on bir bin İngiliz askerine karşı ne yapabilirdi? Sadece sadakatlerinden dolayı çılgınca bir şey yapmamalarını umabiliyordu. Onun yüzünden kimsenin ölmesini istemiyordu.

Morgan birbirlerine söylenen gardiyanların seslerini duyuyordu. Kapıya sert bir şey çarptığında bunu çoktan aklından çıkarmıştı. Döndüğünde iki İngiliz askerinin arkalarından iki bilinçsiz askeri de çekerek içeri girdiğini gördü.

Morgan parmaklıklara doğru koştu ve Britanya askerlerinin arasından kimin ona yardım etmek istediğini görmek için yüzünü soğuk demire bastırdı.

Sonra askerlerden biri konuştu.

"Ah, bu lanet olası pantolon şeyimi sıkıştırıyor!"

"Tanrı aşkına Connor, köpek gibi sızlanıp duruyorsun! Şeyini gördüm ve o kadar da büyük değil!"

Morgan inanamaz gözlerle bilincini yitirmiş gardiyanları yere yatırıp ceplerinde anahtar aramaya başlayan, Britanya asker üniforması içindeki lain ve Connor'a bakıyordu. “*Yüce Meryem, Tanrı'nın Annesi*”

Kapının sertçe tıklanmasıyla Amalie sıçrayarak uyandı. “Bayan Chauvenet?”

Amalie gözlerini açtığı anda kendini giyinik, yüzünü yatağa bastırılmış, ellerinde Morgan'ın tespihiyle buldu. Kafası karışmış şekilde etrafa bakındı. Kocasının kollarında olduğu rüyasından ve bunun verdiği mutluluktan uzaklaştı.

Vedalaşıyormuş gibi hissedip boğazı düğümlenerek “*Morgan,*” diye fısıldadı.

“Bayan Chauvenet! Uyanık mısınız? Giyinik misiniz?” Ses genç teğmene, Teğmen Cooke'ye aitti.

Morgan'ın idamı için ona eşlik etmeye gelmişti.

Bunun farkına varınca beyninden vurulmuşa döndü, midesi çalkalandı, kalbi acı veren bir şekilde çarpmaya başladı.

Gece boyunca dua için diz çöktüğünden ne kadar ağrı çektiğini fark etmeden yavaşça ayağa kalktı, korkuyla kapıya doğru baktı. Titremesine ve gözyaşlarına engel olup konuşmaya çalıştı. “E-evet mösyö.”

Anahtar döndü. Kapı açıldı.

Teğmen Cooke ev kıyafetleriyle duruyordu; kısa kahverengi saçlarının üzerinde peruk, gömleğinin üzerinde yelek veya ceket, boynunda da atkı yoktu. Garip bir ifadeyle Amalie'ye baktı. “Beni affedin matmazel ama Tuğgeneral Wentworth sizi uyarmamı istedi. Tümgeneral Amherst gelecek. Sizi sorgulamak istiyor.”

O konuşurken aşağıdan sesler geliyordu.

“A-ama neden? Be-ben ne yaptım?”

Teğmen hafifçe gülümsedi. “Binbaşı MacKinnon kaçtı! Bu sabah nöbetçi asker, önceki geceki iki nöbetçi askeri onun hücresinde zincirlenmiş buldu ve binbaşı orada değildi. Dört nöbetçi asker de arka kapıda bilinçsiz halde bulundu. Kaleyi ve Savaşçı Adası'nı çoktan aradık ama onu bulamadık...”

Teğmen konuşmaya devam etse de Amalie onu duymuyordu. Yanaklarından sıcak yaşlar süzülüyordu ve günlerdir yaşadığı korku yerini rahatlamaya bırakıyordu.

Morgan kaçmıştı! Kaçmıştı!

Morgan'ın hacını kaldırıp öptü.

Aşağıdan Amherst'in sesleri geliyordu ama Amalie korkmuyordu. Morgan hayatta ve serbest olduğı sürece Amherst ve Wentworth ona hiçbir şekilde zarar veremezlerdi.

Otu3 Bir

Amalie yüzer köprüye tutunarak ilerlerken köprü sallandığı için midesi bulanıyordu. Öğleden sonra güneşi bulutsuz gökyüzünden üzerine düşüyordu. Bunaltıcı havada onu rahatlatan tek şey değişken rüzgardı.

Uzakta, gemiler çoktan karaya oturmuştu. Yüzlerce gemiden oluşan bir filo İngilizlerin bir yıl önce yaptığı gibi Carillon Kalesi'ne ilerliyordu.

Henüz kaleyi göremiyordu ama Mösyö Bourlamaque'nin İngiliz ordusundan çoktan haberdar edildiğini biliyordu; tıpkı Montcalm'ın önceki yaz uyarıldığı gibi. İngiliz ordusu ileri mevziileri kuşatırken ormanın yakınlarında tamtamlar, bot sesleri, kınlarından çıkarılan kılıçların sesleriyle yankılanacaktı.

Daha dün gibiydi...

Kale düşerse Père François'in yanında kal. Mümkün olursa yanına geleceğim..

Sana hiçbir şey olmayacak, babacığım!

Amalie ağlamasına engel olmak için gözlerini kıstı. Aslında nasıl hissedeceğini bilmiyordu. O zamandan beri çok şey değişmişti. O bile değişmişti.

Şimdi Fransa'yı savunurken babasının öldüğü topraklar ve gömüldüğü topraklar İngilizlerin ellerine geçecekti ve babasının fedakarlığı ile onun kaybı boşuna olacaktı. Ama bu kez kan dökülmeyecekti çünkü Morgan'ın dediğine göre Mösyö Bourlamaque kaleyi terk edip kuzeye gidecekti. Amalie en azından bunun için memnundu.

Bakışları tekrar kıyıya ve ilerideki karanlık ormana kaymıştı. O tepelerin, o ağaçların arasında bir yerlerde hayatının en mutlu günlerini geçirmişti. O tepeler, o ağaçlar bu kez Morgan'ı onu görür görmez saklayacak adamlardan saklıyor, koruyordu.

Belki sadece onun hayal ürünüydü ama ordu Elizabeth Kalesi'nden

ayrıldığından beri Morgan'ı yakınında hissediyordu. Amherst'in adamlarının aceleyle siper kurduğu, William Henry Kalesi'nin kalıntılarından yanında kamp kurdukları gece Savaşçıların özel ıslığını duyduğuna emindi. O gün İngilizlerin George Gölü dedikleri Lac Saint-Sacrement'in sularından geçerken Morgan'ın kendisini izlediğini hissetmişti.

Orada bir yerlerdeydi. Biliyordu.

Amherst ve Wentworth da öyle yapıyordu. Ona koruyuculuk yapıyorlardı ama Morgan'ın koruyucuları görebileceği yerde değil. Etrafındaki koruyucular görevlerini yerine getiren sıradan İngiliz askerlere benziyordu. Ama silahları her zaman hazır ve ormanı gözetlemenin dışında gözlerini ondan ayırmıyorlardı. Amherst ve Wentworth'un onu yem olarak kullandığını anlaması uzun sürmedi.

Morgan kaçtıktan sonraki sabah Amherst öfkeyle Wentworth'e gitmişti. Gururu, uğradığı hezimetten açıkça incinmişti. Amherst, kendisine görünmeden on bir bin askeri ve kapıdaki nöbetçileri nasıl atlatmış olabildiklerini düşünmeye zorlayan Iain ve Connor'u sorgularken Wentworth'un odasında bekletilmişti.

İfadesinde neşeden eser olmayan Iain "Abenakiler'den her ne duyduysanız bilemiyorum, biz uçamayız efendim," dedi.

Amherst eğlenmemişti. "Adamlarınız yüz karası, Yüzbaşı MacKinnon!"

Connor gözlerini kıstı. "Ormanda veya saldırı altında olsaydınız böyle demezdiniz, efendim. Hayır, o zaman gördüğünüz en dürüst şeyin biz olduğumuzu düşünürdünüz!"

Amherst duymazdan geldi.

"Nöbetçi askerler *iki* adamın onlara saldırdığını söylediler ve onları görmemiş olsalar da Binbaşı MacKinnon'un kalede Savaşçı olarak hizmet veren ve gizlilikleriyle tanınan *iki* erkek kardeşi olduğu için onlardan şüpheleniyorum!"

"Ayrıca onlara saldıran adamların İngiliz üniforması giydiğini söylediler, efendim. Belki sorgulamanız gereken kendi adamlarınızdır."

Amherst sinirli bir şekilde Iain'e baktı ve Amalie'ye öyle ani bir şekilde döndü ki Amalie'nin nefesi kesildi. "Bu konuda ne biliyorsunuz, Bayan Chauvenet?"

Amalie, Iain ve Connor'un Morgan'ı koruduklarından emin olsa da düşüncelerini belli etmiyordu. Öne çıkmış, çenesini kaldırmış ve Amherst'in suçlayıcı bakışlarına karşılık vermişti. "Sadece gece boyunca böyle bir mucize için dua ettiğimi ve bugün dualarımın kabul olduğunu biliyorum."

Amalie'ye baktıklarında Iain ve Connor'un gözlerinde oluşan gurur

Amalie'nin kalbini ısıtmıştı ve Amalie neredeyse Iain'in düşüncelerini duyabiliyordu.

İşte bizim Amalie'miz.

Ordu, kahvaltıdan hemen sonra kaleyi terk etmişti. Amherst, Amalie'nin Iain ve Annie'yle vedalaşmasına izin vermemişti ve Connor ile Savaşçıları sıranın o kadar uzaklarına yerleştirmişti ki onları ancak göz ucuyla görebiliyordu. Sonra Morgan'ın kaçmasıyla hissettiği keyif ve rahatlama Morgan onun için gelip esir alınır veya öldürülür korkusuyla artan bir korkuya dönüştü.

Kürekler küpeşelerde duruyordu. Küçük nehir kayığı kıyıya yanaşmıştı ve askerler eşyalarıyla suları sıçratarak inerken diğerleri sallanmasını kesmek için ellerini uzatmışlardı.

Teğmen Cooke kayığın yanına geldiğinde yüzünde dost canlısı bir ifade vardı. "Elinizi verin, Bayan Chauvenet, inmenize yardım edeyim."

"Merci, mösyö. Çok naziksiniz."

Teğmen ayak bileklerine gelen suda, kıyıya kadar Amalie'yi taşıdı, indirdi ve acele eden askerler arasından kamp alanının batısında önceden kurulmuş çadırına kadar ona eşlik etti. Orada ikisi de kafalarını öne eğmiş Amherst ve Wentworth'u buldu.

Wentworth "Onun için gelirse bu gece gelir. Tetikte olmalıyız," dedi.

Amherst başıyla onayladı. "Keskin nişancılara ortaya çıktığı anda onu vurma emri verdim."

Amalie'nin hâlâ bulanan midesi yere düşmüş gibiydi. Kendini Morgan'ın onun için gelmemesini umarken buldu. Ama gelmezse, Amalie'ye ulaşamazsa, yakında Mösyö Bourlamaque'nin korumasında olacaktı ve muhtemelen onu bir daha göremeyecekti.

Ormanlık tepelere ve gölgelere baktı.

O, Morgan, mon cher, méfie toi! Dikkatli ol!

Pantolonuna kadar soyunmuş ve karanlıkla karışmak için siyah ile beyaza boyanmış olan Morgan karnının üzerinde uzanmış, dürbünüyle Wentworth ve aşağılık Amherst ile yemek yiyen Amalie'yi izliyordu. Uzun saçları sırtına dökülen ve yüzü fazla güneşten pembeleşmiş olan Amalie gizlice Morgan'a bakıyormuş gibi başını çevirmişti.

Buradayım, sevgilim. Seni terk etmedim.

Üç gün boyunca dürbünüyle ordunun ilerleyişini gözetleyip Amalie'yi

izlemişti. Bu beklemeye artık son vermek, yamaçtan inip Amalie'yi alıp götürmek istiyordu. Ama İngilizlerin hayatına son vermek ya da gereksiz bir çatışmada Amalie'yi veya adamlarından birini kaybetmek istemiyordu.

Yakında canım. Yakında birlikte olacağız.

Morgan'ın yanındaki Joseph kendi dilinde konuştu. "Connor, Amalie'ye yaklaşmasına izin vermeyeceklerini söyledi. Cooke'nin ona göz kulak olduğunu söyledi."

"Cooke iyi bir adam." Morgan gözlüğü bırakıp sırt üzeri döndü. "Söylemesi garip geliyor ama Wentworth'un da bir kalbi olduğuna inanıyorum."

Morgan, orada ve hayatta olmasını Wentworth'a borçlu olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Aşağılık adamın onun asıldığını görmek *istediğinden* emindi. Iain ve Connor'u İngiliz askeri üniformaları içinde görünce şaşırmıştı ama üniformaları nereden aldıklarını öğrenince çok daha fazla şaşırmıştı.

Joseph sırtıttı. Parlak dişleri yüzündeki siyah boyaya tezat olarak bembeyazdı. "Wentworth'un içinde dışarı çıkmaya çalışan bir adam var."

"Öyle gözüküyor kardeşim."

Sonra yanlarına Killy ve Forbes geldi. Tepeye çıktıklarından nefes nefese kalan Killy ve Forbes protesto olarak İngiliz ordusundan ayrılıp Joseph'in adamlarına katılan ve yapabilecekleri bir şey olur diye Elizabeth Kalesi'nin ötesinde Morgan'a ve kardeşlerine yardım etmek için bekleyen yaklaşık kırk Savaşçıdan ikisiydi. Iain onlara katılmak istemişti ama Amherst'in Iain'i gözetleteceğini hepsi de biliyordu. Bu yüzden Morgan için elinden daha fazla bir şey gelmeyen Iain, Annie'yi ve bebeği alıp eve gitmişti.

Önce, harcadığı efordan yaralı yüzü kızaran Killy konuştu. "Dediğiniz gibi olacak. Fransızlar kuzeye ilerliyor."

"Peki ya Bourlamaque?"

Forbes başını salladı. "Evet, hâlâ orada. Onu siperlerde gördük. Kapıdan çıktığında onu bekliyor olacağız."

Morgan, Forbes'in omzuna elini koydu. "Şelaleyi buldunuz mu?"

"Evet. Yüzbaşı Joseph'in adamları mevzideler."

Morgan aşağıdaki kamp alanına bakarak Amalie'yi aradı. "O zaman beklemekten başka yapacak bir şey kalmadı."

Amalie bezi serin suya daldırdı, çıkarıp sıktı ve saçını yana atarak ensesine bastırdı. Alışkın olduğu banyo bu değildi ama üç uzun ve sıcak günden sonra bu bile cennette gibi hissettiriyordu. Bezi yeniden suya daldırdı, sıktı ve yüzünü silip

güneşten yanmış derisinin sıcaklığını hafifletti. Ama tamamen temizlenmek istese de elbisesini çıkarmaya cesaret edemiyordu. Kamp alanındaki tek kadın olmasının yanı sıra Iain'in ne demek istediğini de anlamıştı. *Her şeye hazırlıklı olmalısın, tamam mı?*

Yüzünü, boynunu ve ellerini yıkadı, mumu söndürdü ve tamamen giyinik şekilde uzandı. O gece Morgan gelirse hazır olacaktı.

Karanlık çöktü, geceyi sessizlik kapladı, askerler endişe içinde uyuyorlardı. Önceki yazın katliamını hatırlıyor ve onların da kaderlerinde Carillon Kalesi'nin ağaç engelinde ölüm olup olmadığını merak ediyorlardı. Amalie'nin bildiğini bilmiyorlardı. Ertesi gün hiçbiri ölmeyecekti çünkü çatışma olmayacaktı.

Ve böylece Amalie sıkıntı içinde, sessizlikte beklemeye başladı.

Amalie uykuya nasıl daldığını hatırlamıyordu. Teğmen Cooke'nin sesinden uyanana kadar uyuduğunu fark etmemişti.

"Tümgeneral Amherst ve Tuğgeneral Wentworth kahvaltı için sizi bekliyorlar, matmazel. Size eşlik etmeye geldim."

Amalie oturdu, kafası karışık biçimde etrafa bakındı ve şafağı çoktan geçtiğini anladı. Morgan gelmemişti. "*Merci* Teğmen. Bana bir dakika verin."

Amalie hızla saç örgüsünü düzeltti. Morgan ona zamanında ulaşamazsa diye korksa da gece bir şey olmadığı için rahatlamıştı. O zaman Amalie ne yapardı? Onsuz bir yaşam düşünemiyordu. Bunun düşüncesi bile kötü hissetmesine, gözlerinden yaşlar gelmesine sebep oluyordu.

Gözyaşlarını tuttu, çadırından çıkıp Teğmen Cooke'nin yanına gitti. "Hazırım."

Kahvaltıda hızla çay içip bayat bisküvi yediler. Amalie iştahı olmadığı için önemsemedi. Amherst saatine baktığında Amalie çok az yemişti.

"Artık yola çıkalım."

Amalie'yi, Mösyö Bourlamaque'ye götürüyorlardı.

Nabızı hızla atan Amalie ayağa kalktı, Wentworth'un elini sıktı. "Yalvarırım mösyö, merhametli olun ve kocamın kardeşi, Yüzbaşı MacKinnon'la vedalaşmama izin verin. Tüm istediğim sadece birkaç dakika. Lütfen!"

Kendini koruyan askerlerden biraz uzaklaşabilseydi, Connor ve Savaşçıları bulabilseydi belki...

Wentworth ona soğuk bir şekilde baktı. "Korkarım buna izin veremem, Bayan Chauvenet."

Gözlerine dolan yaşlara aldırış etmeden Amherst ve birkaç askerle beraber Amalie'yi atların bulunduğu çayırılığa götürdü. Sonra onu atlardan birine oturttu ve arkasından o da oturdu.

“Bu kadar somurtkan olmayın, Bayan Chauvenet.” Kolunu Amalie'nin beline doladı. Sesi kadife gibiydi. “Sevecen koruyucunuza dönüyorsunuz mutlu olmanız gerekir.”

Hiç de mutlu hissetmiyordu çünkü Mösyö Bourlamaque onu Fransız topraklarına iyice çekecekti ve Morgan'ın onu bulmasını imkansız hale getirecekti. Sadece bu da değil, Morgan'ın casusluk yaptığını görüp ona anlatmadığını itiraf ettiği için Amalie'den nefret edecekti. Ama Amalie korkularından bahsetmedi.

Onun yerine öfkeyle Wentworth'a baktı. “Kuşkusuz mutlu olacağım, en azından sizden kurtulmuş olacağım.”

Wentworth sadece gülümsedi.

Göl kıyısından ilerlediler, kuzeybatı yönünde ormana doğru giden, yaprakların arasından benek benek güneş ışıklarının süzüldüğü bir yola saptılar. Orman nefesini tutmuş gibiydi. O sırada Amalie ağaçların arasındaki hareketliliği gördü.

Amalie'nin kalbi duracak gibi oldu, nefesi kesildi. Ama sadece atların üzerinden geçtiği çalılıkların sesiydi. Kalbi parçalandı.

Wentworth ona doğru eğilip fısıldarken dudakları neredeyse şakağına değiyordu. “Buradan seni almaya kalkışacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Adamlarımız dün öğleden beri bu yolu gözetliyorlar. Bizden başka kimse yok burada.”

O sırada ağaçların arasından La Chute Nehri'nin sesini duydu. Sonra orman açılıp ortaya şelale çıktı. Diğer tarafta, zambaklar içindeki askerlerin arasından Teğmen Durand ve Teğmen Fouchet çıktı. Aralarında da Mösyö Bourlamaque vardı.

Koruyucusunun tanıdık yüzünü görünce ummadığı bir şekilde hem acı duydu hem de neşeli hissetti Amalie. Ama Bourlamaque de aynı şeyi hissettiyse bile bunu göstermiyordu. Wentworth onu yüzer köprüye taşıyıp bütün İngiliz askeri birliği nehri geçerken Bourlamaque hareketsiz ve vakur duruyordu.

“Öyle gözüküyor ki kocanız inandığınız kadar sizi yeniden elde etmeye istekli değilmiş.” Amherst yüzünde yapmacık bir gülücükle Amalie'ye bakıyordu. “Kendini kurtardı ve seni tamamen unuttu.”

“O zaman ikimizi de düşündü,” diyerek Amherst’in yanaklarının öfkeyle kızarışını izleyerek memnun oldu.

Amalie kendi kendine Amherst’in nefret dolu sözlerini duymazdan gelmesi gerektiğini hatırlatsa da şüpheyeye düştü ve bir kez daha ormana göz gezdirdi.

Otu3 İki

Morgan, İngilizlerin Bourlamaque tarafından gönderilen tekneyle nehri geçişlerini izledi. Amalie, Amherst ve Wentworth'un arasında oturuyor, Amherst'in adamları uzaktaki kıyıda nöbetçilik yapıyordu.

Wentworth, Amalie'nin inmesine yardım ederken kolunu kadının belinden uzun süre çekmeyince Morgan rahatsız oldu.

O benim karım, aşâğılık adam!

İngilizler sıra oluşturup Amalie'yi nehir kıyısında bırakarak Bourlamaque ve beraberindeki askeri birlikle selamlaşmak için ilerlediler. Amherst'in emir subayı ilk adımı atandı. Şapkasını çıkardı ve garip bir şekilde reverans yaptı. Teğmen Durand da altta kalmayarak abartılı jestler ve el hareketleriyle karşılık verdi.

Ah, Tanrı aşkına!

Mahkemede olduklarını mı sanıyorlardı?

Amherst ile Bourlamaque konuşmaya başladı. Morgan konuşulanları duyamıyor ya da umursamıyordu. Kanı, elindeki silah kadar harekete hazırды. Ama saniyeler dakikalara dönüşüyordu, ta ki güneşin altında iki adamın birbirlerine söyleyecek bir şeyleri kalmayana kadar.

Lanet olsun!

Sonra Bourlamaque arkasındaki adamlara dönüp işaret verdi. İnanılmaz derecede solgun ve zayıf iki İngiliz askeri artık özgür olduklarına inanamıyormuş gibi neşeli ve şaşkın bir ifadeyle ortaya çıktılar. Amherst'in adamları selam verip onları köprüye götürdüler.

Şimdi Amherst'in sırasıydı. Omzunun üzerinden Amalie'ye bakıp öne çıkmasını işaret etti. Amalie eteğini tutup kollarını açan Bourlamaque'ye doğru koştu. Bourlamaque yüzünde rahatlamış bir ifade ile Amalie'ye sarıldı.

Morgan'ın boğazı düğümlendi.

O şimdi senin karın. O sana ait, delikanlı.

Evet öyleydi ama Morgan’la olursa çok şey kaybedecekti.

Bu düşünceyi aklından çıkarıp Fransızlardan ayrılan, nehri geçen ve ormanda kaybolan İngilizleri izledi.

Amalie, Mösyö Bourlamaque’nin yanında durmuş sessizce ağaçların arasında kaybolan İngilizleri izliyordu ve umudu da onlarla birlikte kayboluyordu. Uyandığından beri tuttuğu gözyaşları sonunda galip geldi ve yanaklarından süzüldü.

Morgan!

İlk konuşan Amalie’yi kendine doğru döndürüp giysisindeki yırtıklara, güneşten yanmış derisine ve gözyaşlarına bakan Bourlamaque oldu. “Tanrı’ya şükür, sapsağlamsın! O orospu çocuğunun ne yaptığını öğrendiğimde en kötü ihtimalleri düşündüm. Sana zarar verdi mi, Amalie?”

“Rillieux bana vurdu ve...”

“Rillieux’tan bahsetmiyorum! O alçak MacKinnon’dan bahsediyorum! Canını yaktı mı ya da namusunu kirletti mi?”

Böyle bir şeyi sorduğu için şaşırان Amalie ona şaşkın şaşkın baktı. “Hayır, mösyö! Morgan neden bana zarar versin? O benim kocam!”

Mösyö Bourlamaque sert bir ifade takındı. “O bana ihanet etti, Amalie! Fransızca yazılmış bir mektupta bana itiraf etti. Bana ihanet etti ve bizi kandırarak seni elde etti! Gerçeği bilseydim buna asla izin vermezdim!”

Amalie yutkundu ve Bourlamaque’nin gözlerinin içine baktı. “Beni kandırmadı, mösyö. Ben... ben biliyordum. Onunla evlenmeden önce sırları çaldığını biliyordum. Bir gece onu casusluk yaparken yakaladım ve...”

Mösyö Bourlamaque gözlerinde incinmiş ve inanamaz bir ifadeyle Amalie’nin kollarını daha sıkı tuttu. “Ve bana söylemedin?”

“Sö-söyleyemedim! Beni affedin, mösyö, ama öldürüleceğini bilerek onu açığa çıkaramazdım!” Doğru kelimeleri aradı. “Ben... Onu seviyorum!”

Bourlamaque soğuk bir ifadeyle bakıyordu. Amalie’yi döndürüp orada bekleyen bir at arabasına götürdü. “Kız saçmalıkları! Savaşın sonunu ve evliliğin iptalini beklemen için seni Trois Rivières’e gönderiyorum. Hamile olmadığını umuyorum.” Amalie’nin ümitsizliği öfkeye dönüştü. “Ben de öyle umuyorum! Hayatım boyunca onunla olmak isterdim ama bu savaş bize izin vermiyor. Beni ondan uzaklaştırdınız ve şimdi İngilizler onu asmak istiyorlar!”

Bourlamaque donakalıp şaşkın şaşkın Amalie’ye baktı. “Ne?” Amalie,

Amherst ve Wentworth'un Morgan'ın nasıl hain olduğuna inandıklarını, mahkemede onu yargılayıp suçlu bulduklarını ve kaçmasaydı üç gün önce onu çoktan asmış olacaklarını anlattı. "Bilmiyor muydunuz?"

"Hayır." Bourlamaque bıkkın bir ifadeyle derin bir nefes aldı. Sonra sesini alçalttı. "Kendini de aynı durumda bulmamak için bundaki rolünden kimseye bahsetme! Sana uygun bir koca bulmak için elimden geleni yapacağım..."

"Kızın zaten bir kocası var."

Amalie tanıdık sese doğru döndü. "*Morgan!*"

Ama neredeydi? Etrafa bakındıysa da onu göremedi.

Sonra ormanda bir şekil belirdi ve alacalı siyah bir gölge insana dönüşüp güneş ışığına çıktı.

Morgan on adımdan uzakta değildi. Üzerinde koyu deri pantolon vardı, açık göğsü, kolları ve yüzü siyah-beyaz boyalarla boyanmıştı ve siyah boya gözlerini' şaşırtıcı biçimde mavi gösteriyordu. Koyu saçları sırtından ve şakaklarına doğru sarkıyordu. Göğsü her yavaş, düzgün nefesle kalkıp iniyordu. Ama savaşçı gibi giyinmiş olsa da silahı yoktu.

Teğmen Durand ve Teğmen Fouchet silahlarını kaldırdılar.

"Hayır!" Amalie korkuyla Morgan'a doğru koşacaktı ki Mösyö Bourlamaque onu sıkıca tuttu.

Morgan, Amalie'nin gözlerindeki umudu gördü ve günlerdir hissettiği endişe kayboldu. Hükümlü bir adam olsa da Amalie onu hâlâ seviyordu. Morgan, Bourlamaque'ye baktı ve korkusunu gördü. "Onu bırak ve adamlarına silahlarını indirmelerini söyle."

Teğmen Durand "Sana hesap vermeyiz," diye bağırdı.

Bourlamaque acı acı güldü. "Bizi nasıl bulduğunu bilmiyorum Savaşçı ama yakında keşifçilerim buraya gelecekler ve..."

"Bu keşifçiler mi?" Morgan adamlarına öne çıkmalarını işaret etti.

Açıklığın etrafından ikili ve üçlü gruplar halinde, her biri tüfeğinin ucunda bir Fransız askeri veya Abenaki savaşçısı taşıyan Savaşçılar ve Mohikanlar çıktı.

Bourlamaque etrafa bakındı. Şaşkınlığı nefrete dönüşmüştü. Bir kez daha Morgan'ın gözlerine baktı. "Onu benden zorla almaya çalış bakalım. Olduğun yerde ölürsün!"

Morgan Bourlamaque'ye baktı ve hayran olduğu adamı görüp bir anlık pişmanlık hissetti. "Kan dökmek istemezdim ama sen beni öldürürsen, ben daha yere düşmeden sen de ölmüş olursun."

Amalie “Durun lütfen!” diye bağırdı. “İkinizden birinin incinmesine dayanmam!”

Sessizlik oldu.

İlk konuşan Bourlamaque oldu. “Senin hayatını bağışladım! Sana onurlu bir şekilde davrandım! Sana güvendim ve sen bana ihanet ettin!”

“Başka şansım yoktu! Kardeşlerimi ve adamlarımı öldürmeye çalışan bir orduyla savaşıyordum!”

“Sözünü tutmadın!” Bourlamaque’nin sesinden ne kadar kınadığı belli oluyordu.

“Evet tutmadım.” Bu doğrudu ve Morgan’ın bunu değiştirmek için yapabileceği bir şey yoktu. “Ama sizi gözüme kestirmeden önce çoktan söz vermiştim.”

Bu sadece Bourlamaque’nin öfkesini artırmıştı. “Olduğun yerde seni vurdurmam için bir neden söyle bana!”

Morgan, Durand ve Fouchet’i unutmadan ona doğru bir adım ve bir adım daha attı. “Çünkü benim öldüğümü görmek istemezsin. Çünkü aramızdaki tek engel bu lanet olası savaş. Çünkü Amalie’nin aşık olduğu adamı öldürmeni izlemesini istemezsin.” Morgan; akli Bourlamaque ve silahlarını onun göğsüne doğrultan Bourlamaque’nin iki subayındayken Amalie’ye bakmaya cesaret edemiyordu. Bourlamaque’nin gözlerinde içinde verdiği mücadeleyi gördü, yaşlı adamın öfkesinin arttığını gördü ve durdu.

Birden Bourlamaque bıkkın göründü ve mücadeleyi bıraktı. Durand ve Fouchet’e silahlarını indirmelerini işaret etti. “Sana saygı gösterip seni yardımcım yapabilirdim.”

Morgan pişmanlıktan göğsünde bir ağrı hissetti. “Ve böyle bir tercihte bulunabilseydim sizin yanınızda olmaktan gurur duyardım.”

Bir an için ikisi de konuşmadı, bakışları anlayışla kilitlendi.

Sonra Bourlamaque, Amalie’ye bakıp Fransızca konuştu. “Sen seçmelisin, *tatlım*, ve kararının geri dönüşü olmayacak. Şimdi benimle gelersen seni bu evlilikten kurtarmak ve belki de Fransa’da senin güvenliğini ve mutluluğunu sağlayacak bir adamla evlenmen için elimden geleni yaparım. Ya da MacKinnon’la git ve sana verebileceği hayatı yaşa. O hem Fransa hem de İngiltere tarafından suçlu bulunuyor. Bu savaşı hangi taraf kazanırsa kazansın aklında bir ödül olacak. Bu şekilde huzur bulacağına inanmıyorum. Ve çocukların olduğunda onlar da aynı acıları yaşayacak.”

“Bana ait olanı korurum, Bourlamaque.” Ama Morgan konuşsa da Bourlamaque’nin söylediklerinin doğruluğunu da inkar edemezdi. Sevdiği kadını güvenli bir yaşamdan tehlikelerle dolu bir yaşama çeken bencil, aşağılık bir adamdı. Ve eğer hamileyse...

O senin karın. Onun yeri senin yanın.

Evet, ama ona nasıl bir hayat sunabilirdi? Bir çocuğa nasıl bir hayat sunabilirdi? Onu seviyorsa gitmesine izin vermesi daha iyi olmaz mıydı?

Göğsünde bir yumru hissetti. Dili aklının söylemek istemediklerini söylüyordu. “O haklı, Amalie. Ben suçlu bir adamım. Evim olarak görebileceğim bir yer olmadan avcılık yapacağım. Benim karımsın sevgilim ve seni yanımda istiyorum ama bana aşkıandan acı çekmeni görmek istemem.”

Amalie, Morgan’ın gözlerindeki acıyı gördü ve bunları söylerken neler çektiğini anladı bu İskoç’un, bu savaşçının. Ona olan aşkı kabarıyor, gözlerine yaşlar getiriyordu. Ona koşmak istiyordu ama önce vedalaşma zamanıydı.

Mösyö Bourlamaque’ye dönüp endişeli gözlerinin içine baktı. “Benim için çok şey yaptınız, mösyö. Bana öz kızınızmışım gibi davranarak benimle ilgilenip beni korudunuz. Size daima minnettar kalacağım.”

Bourlamaque, Amalie’nin yanağını tutup gülümsedi. Yüzündeki ifade Amalie’nin kalbinin parçalanmasına yetecek kadar yumuşaktı. “Benimle gel ve sana sınırdan uzakta, hak ettiğin yaşamı vermeme...”

Amalie göğsünde acı tatlı bir ağırı hissederek parmaklarını Bourlamaque’nin dudaklarına götürdü. “Çok cömertsiniz ama benim yerim Morgan’ın yanındır. O benim kocam. Onunla gidiyorum.”

Mösyö Bourlamaque’nin yüzüne üzgün bir ifade geldi ama başını salladı. Sonra gülümsedi. “Baban aşk evliliği yaptı ve ölene kadar anneni el üstünde tuttu. Sonuçta babanın kızıydın, değil mi?”

Mösyö Bourlamaque’nin söyleyebileceği hiçbir şey Amalie’yi o anda bu kadar duygulandıramazdı. Kollarını ona atıp sıkıca sarıldı. Ağlamaktan zor konuşuyordu. “*Merci beaucoup, monsieur! Je ne vous oublierai jamais.* ” *Sizi asla unutmayacağım.*

Bourlamaque onu kendine çekip sıkıca sarıldıktan sonra serbest bıraktı. “Git ona, Amalie.”

Amalie parmak uçlarına yükselip koruyucusunun sakallı yanağını öptü ve sonra Morgan’a döndü. Sadece birkaç adım ötede duran Morgan’ın mavi gözlerinden Amalie’nin hissettiği duygu karışıklıklarının aynısı yansiyordu.

Amalie ona doğru bir adım attı, bir adım daha attı ve daha sonra eteğini tutup koştu. Morgan güçlü kollarıyla onu tutup göğsüne doğru çekti.

“Ah Amalie!”

Amalie yanağını onun göğsüne yasladı, güçlü ve düzgün kalp atışlarını hissetti. “Ah Morgan! Çok korkuyordum! Seni asacaklarını ya da vuracaklarını ve seni bir daha göremeyeceğimi düşündüm!”

Sonra Morgan’ın güvenli kucağında son bir haftanın korkusunu atarken, mucizenin etkisiyle gözünden yaşlar akmaya başladı.

Morgan, Amalie’nin saçlarını öpüp onu daha sıkı tutarken kulağına güven veren şeyler fısıldadı. “Hişşşt, sevgilim, buradayım ve tekrar ayrılmamıza izin vermeyeceğim.”

Sonra bir parmağıyla çenesini tuttu, eğildi ve Amalie’yi öptü. Yakıcı bir öpücüktü. Tehlikeli ve sertti ölümü yenmiş, yeniden hayata dönmüş bir öpücük. Kalbi yerinden çıkacak gibi olan Amalie Morgan’ın tatlı dilini kabul etti, Morgan Amalie’nin saçlarından tutarken o da parmaklarıyla-Morgan’ı saçından tutarak ona yakınlaştı.

Birisi öksürdü.

Mösyö Bourlamaque.

Amalie diğerlerini unutmuştu.

Morgan onu sonsuza dek öpebilirdi ama orada değil, savaşın ortasında iki ordu arasındayken değil. Morgan geri çekildi, Amalie’nin yanaklarındaki gözyaşlarını sildi ve güldü. “Mürekkep ağıyormuşsun gibi gözüküyor. Gözyaşların boyalarımı çıkarıyor.”

Amalie, Morgan’ın çıplak göğsüne baktı, burnunu çekti ve güldü. Gülüşünün sesi Morgan için en güzel müzikten bile daha güzeldi.

Sonra Joseph konuştu. “Saat ilerliyor. Buradan gitmemizin zamanı geldi.”

“Evet gitmeliyiz.” Morgan, Bourlamaque’ye baktı. “Size ateş açmayacağımızı ya da tekrar saldırmayacağımızı söylerken Savaşçılardan ve Mohikanlar’dan bahsediyordum. Sana hayatımızı borçluyuz. En azından aramızda barış olsun.”

Morgan, Amalie’den uzaklaşıp elini uzattı.

Bourlamaque tereddüt eder gibi göründü. Sonra öne çıktı ve Morgan’ın elini sıktı. “Askerlerim de sizi takip etmeyecekler.”

Sonra Simon, Abenaki dilinde bir şeyler söyleyerek geldi. Atoan yanından geliyordu. “Kuzenimizin kocasını ve seni seviyor. İki kez hayatımı kurtardın.

Seninle ve kardeşlerinle bir daha savaşmayacağım Mac-Kin-non.”

“Ben de.” Atoan sembolik olarak barış sunmak için baltasını çıkardı ve Morgan’a uzattı. “Halklarımız arasında yeterince kan döküldü ve karının daha fazla üzüntüyle harap olmasını görmek istemem. Daha fazla savaşmayalım.”

Morgan başıyla onayladı, baltayı aldı, kemerindeki av bıçağını çıkarıp Atoan’a uzattı. “*Wli-gen. Ni-do-bak.*” İyi. Arkadaş olalım.

Bourlamaque, Durand ve Fouchet’e bir şey söyledi ve bir kez daha Morgan’a baktı. “Amalie’nin eşyaları at arabasında. İstediginizi alın. Keşifçilerim İngilizlerin hâlâ güneyde sizi aradığını söyledi. Acele etmelisiniz. Tanrı sizinle olsun, Binbaşı MacKinnon. Ve ona iyi bakın.”

“Bakacağım. Tanrı sizinle olsun ihtiyar.”

“*Adieu*, Amalie. Bu dünyada bir daha birbirimizi göreceğimizden şüpheliyim. Tanrı sizi korusun. İkiniz için de dua edeceğim.”

Morgan, Amalie’nin Bourlamaque’ye koşup koruyucusuna son bir kez daha sarılışını ve titreyen sesiyle “*Adieu*, mösyö,” demesini izledi.

Durand ve Fouchet, Morgan’a başlarını salladılar ve sonra Fransızlar Abenaki müttefikleriyle birlikte ormanın derinliklerine doğru gittiler.

Amalie’nin eşyaları hızla arabadan indirildi ve taşımakta ısrar ettiği tespihi dışında her şeyi taşımaları için adamlara dağıtıldı. Hızla karnişların arasında kanoları sakladıkları yere ilerlediler ve güneye doğru tekrar nehri geçtiler. Joseph’in adamları önden gidiyorlardı ve Morgan, Amalie’yi yanından ayırmıyordu.

Morgan, Amalie’yi kanodan kaldırırken “Seni yanımdan ayırmaya katlanmam uzun zaman alacak sevgilim,” dedi.

“Benim de. Asılacaksın diye çok korktum!” Gözlerinin altındaki koyu halkalar ve kolunu sıkışı Morgan’a gerçekten ne kadar korktuğunu anlatıyordu. “Nasıl kaçtın?”

“Ah, şey, ay ışığına tırmandım ve rüzgarda savruldu.” Amalie’nin gülüşü Morgan’ın içini ısıttı. “Seni bir *chi bai* değil bir insan olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum, Morgan MacKinnon.”

Morgan elini tutan Amalie’nin küçük elinin tadını çıkararak sesini kısıtı. “Evet, insanım ve her seferinde seni tanıdığım için Tanrı’ya şükrediyorum.”

Amalie’nin yanakları kızardı. “Peki, nasıl kaçtın?”

“Wentworth’un sayesinde.”

“Ne?” Amalie şaşkınlıkla ona baktı. “Ama Wentworth suçlu olduğunu

düşünüyordu!”

“Ya da öyle görünüyordu.” Sonra Morgan, Wentworth’un kaçışını nasıl planladığını ve Iain’le Connor’a ne zaman ve nerede iki asker karşılığında Amalie’nin verileceğini söylediğini anlattı. Böylece Morgan takas bitene kadar orada bekleyecekti. Onun ve Joseph’in günlerce nasıl yol gittiklerini, Amherst ya da Bourlamaque meydanı keşfetmeye gelmeden çok önce adamlarının nasıl hazır beklediklerini ve bu bekleyişin onu nasıl deliye döndürdüğünü anlattı.

“Yani beni izliyordun.”

Morgan, Amalie’nin elini sıktı. “Evet, her günün her saati.” Sonra kendilerini Rattlesnake Dağı’nın yamacından çıkarken buldular. Zemin taşlıydı. Amalie oradan son geçişlerinde olduğundan daha güçlüyse de tırmanmak kolay değildi. Elizabeth Kalesi’ne giderken yaptıkları gibi Joseph ve adamları önden gidiyorlardı ve Amalie ile Morgan daha yavaş ilerliyordu. Ama dağın tepesi ortaya çıktığında Morgan uzaktan bombardıman sesi duydu.

Amalie’nin nefesi kesildi ve sıçradı. “Savaş olmayacağını sanıyordum! Bourlamaque’nin kaleyi terk etmeyi planladığını sanıyordum.”

“Bunlar onun emriydi.” Morgan adımlarını hızlandırdı. “Gel. Görelim.”

Kayalık zirvede yüz üstü uzandı ve Amalie’ye de aynısını yapmasını işaret ederek yavaşça öne ilerledi. Önlerinde vadi ve kuzeye doğru Champlain Gölü’nün titrek suları uzanıyordu. Aşağıda George Gölü vardı. Ve orada, küçük bir yarımada güneyden yaklaşan İngiliz Ordu’suyla yerle bir olmaya hazır Carillon Kalesi bulunuyordu.

Bombardıman sesi duyuldu ve Carillon duvarlarından duman yükseldi.

Amalie’nin nefesi yine kesildi. “Kale çok küçük gözüküyor! Neden kaçmıyorlar?”

“O ukala adam!” Morgan güldü. “Kaçıyorlar. Gördün mü?” Morgan kalenin kuzeyini, ormana doğru ilerleyen mavi üniformalıları işaret etti. Fransız Ordusu’ydu. “Onları görüyor musun?” Amalie başıyla onayladı. “Ama ateş eden kim?”

“Öyle görünüyor ki Bourlamaque İngilizleri pusuya düşürmek için cephe gerisinde yedek askerler bulunduruyor. Amherst’e kalenin terk edilmiş olacağını söylediğimi biliyor ve Amherst’in bana inanmadığını da... Bu yüzden Amherst’in hâlâ orada olduğunu sanması için ateş ediyor. Amherst’in topçularını nasıl hazırladığını görüyor musun? O, savaşa hazırlanmakla uğraşırken Bourlamaque’nin ordusu kaçıyor. Amherst ateş etmeye hazır olduğunda kale boş

olacak.”

Bu harika bir plandı.

Ama Amalie gülmüyordu. Son Fransız askerler de silahlarını bırakıp, atlarına binip hızla kaleyi terk ederken yüzü solgun görünüyordu. Sonra gözleri doldu. “*Adieu* baba.”

Morgan, Amalie’nin sesindeki acıyı duydu ve düşüncesizliğinden dolayı pişmanlık duydu. Bunun Amalie için ne anlama geldiğini fark etmemişti. “Acın için çok zgnm, sevgilim. İngilizler llere saygısızca davranmaz ve Connor un saygılarını sunmak için babanın mezarını arayacağından şüphem yok.” Amalie biraz daha rahatlamış gözükerek başını salladı ve burnunu çekti.

Ama şimdi Morgan’ın vicdanı sızlıyordu. “Bourlamaque haklı. Ben aranan bir adamım ve ne Fransızlar ne de İngilizler arasında hoş karşılanıyorum. Sana bir ev sözü verdim ama şimdi sana başını sokacak bu evi veremem.”

Amalie, Morgan’ın gözlerine baktı ve vicdan azabının derinliğini gördü. “Senin suçun değıl, Morgan. Seni suçlamıyorum. Lütfen sen de kendini suçlama.”

Ama söylediklerinin Morgan’ı rahatlatmadığını görebiliyordu Amalie uzanıp parmaklarını Morgan’ın çenesindeki çizgide dolaştırdı. “Senin... asılacağıın günden önceki gece... Tanrı’ya bir mucize ile seni serbest bırakması için yalvardım. Senin hayatta kalman için her şeyi verirdim, her şeyi. Dualarım kabul olduğuna göre bir ev gibi küçük bir şey için neden endişeleneyim?”

Morgan, Amalie’nin elini tutup parmaklarını dudaklarına götürdü ve öptü. “Ama sana bir ev sözü verdim. Çok fazla şeyi bıraktın, çok fazla şey kaybettin.”

Morgan’ın anlaması için söylemesi gerekenleri düşündü. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu ve boğazı düğümlenmişti. “Gece başımı nereye yaslamak istediğimse önemli olan Morgan, *sensin* benim evim.”

Morgan bir süre için Amalie’ye şaşırmış gibi baktı ve vicdan azabı ile endişelerinin bir kısmı kaybolmuş gibi göründü. “Benimle yaşamak kolay değıl ama bir süre için Mohikanlar’la beraber yaşayabiliriz. Söz veriyorum asla acıkmayacaksın ya da sıcaklık ve korunma aramana gerek kalmayacak.”

Onun bu kadar yakınında olma düşüncesiyle Amalie’nin içini mutluluk kapladı ve gülümsedi. “O zaman hiçbir şeye ihtiyacım olmayacak.”

Ormanın içinden adamlarıyla Joseph çıktı. Morgan’a ana dilinde bir şeyler söyledi ve aşığıdaki vadiyi gösterdi.

Morgan şaşkın göründü, sonra Amalie’nin elini tuttu.

Vadide, dağ eteğinin yakınlarında Connor ve Savaşçılar duruyordu. İngiliz

ordusunda kırmızı üniforma giymeyen tek grup onlar olduğu için fark edilmeleri kolaydı. Morgan'ı gördüklerinde tüfeklerini baş hizasına kaldırdılar ve o kan dondurucu naralarını attılar Mohikan savaş narası.

Amalie anladı.

Bu, Savaşçıların Morgan'a vedasıydı.

Morgan başı dik, kaşları hissettiğı duygulardan çatılmış bir şekilde ve çenesini sıkarak adamlarının hürmetlerini kabul ederken Amalie'nin gözlerinden yaşlar aktı. Sonra Morgan tüfeğini baş hizasına kaldırıp naralarına karşılık verdi. Joseph ve adamları da ona katılmışlardı ve tüm orman o korkunç, muhteşem sesle yankılanana kadar bağırdılar.

Sonra dünya sessizleşti.

Savaşçılar görev onları çağırdığından dönüp gittiler.,

Amalie kolunu beline dolayan Morgan'ın "Elveda Connor," dediğini duydu. "Elveda çocuklar."

"Onları tekrar görecek misin?"

"Tanrı isterse. Tanrı isterse." Sonra Amalie'ye dönüp yanaklarındaki yaşları sildi. "Gece olmadan gitmemiz gereken çok yol var. Kimsenin bizi izlemediğinden emin olmalıyız. Bunu başarabilir misin sevgilim?"

Amalie güldü. "Sen yanımda olduğun sürece her şeyi yapabilirim, Morgan."

Son

Altı ay sonra

Morgan tencerenin kapağını kapattı, tencereyi ateşe koydu ve çömelip oturarak Joseph'e sırtıttı. "Şimdi bekleyelim." Morgan, tatlı yüzünden heyecanlı bir bekleyiş okunan Amalie'ye baktı. Daha önce hiç patlamış mısır yemediğini duyunca Joseph'ten bir sonraki gelişinde biraz mısır getirmesini istemek zorunda kalmıştı. Mohikan kardeşi onu hayal kırıklığına uğratmayarak mısırın yanında MacKinnon çiftliğinden elma şarabı, balkabağı, patates, elma, erik, mısır unu, tereyağı ve peynir de getirmişti. Etli hindiyle bu harika bir Noel yemeği olurdu. Amalie de mutlu bir Noel'i hak ediyordu.

Bir adamın isteyebileceği kadar doğru ve iyi bir eş olan Amalie hiç şikayet etmiyor, gülüşü solmuyor ve aşkı sönmüyordu. Stockbridge'de Joseph'in akrabalarıyla yaşamak için ormanın içinde giderken de... Amherst'in askerlerinin aniden ortaya çıkışıyla gecenin bir yarısı batıya ilerlemek zorunda kalsalar da... Morgan bu barakayı yaparken karnında Morgan'ın bebeğiyle çam dalları üzerinde uyumak zorunda kaldığında bile...

Dört aydır o kalın ve sağlam duvarların içinde yaşıyorlardı ve mutluydular. İlgilenecekleri araziler ya da hayvanlar olmayınca günleri ve geceleri basit işlerle geçiyordu ormandan yemek ve odun toplamak, pınarda yıkanmak, dünyadaki tek insanlar onlarmış gibi istedikleri zaman ve istedikleri yerde sevmek.

Bunun mümkün olacağına inanmasa da Morgan, Amalie'yi Bourlamaque'den aldığı günden daha fazla sevmeye başlıyordu. Onunla bulduğu neşe diğer her

şeyden, hayal ettiği her şeyden fazlaydı. Amalie hâlâ kötü rüyalar görüyor, rüyalarında Rillieux'un saldırısına uğruyordu. Ve Morgan ona ateş etmeyi öğretse de o ava çıktığında barakada yalnız kalmaktan nefret ediyordu. Ama hepsinden önemlisi zamanı geldiğinde olacıklardan korkuyordu. Bununla ilgili konuşmuyordu fakat Morgan da bunun farkındaydı. Bazen Amalie'nin karnını okşarken bunu gözlerinde görebiliyordu, Amalie geceleri uyuyamadığında bunu anlıyordu.

Korkması çok doğaldı. Doğum yapmak bir erkek için savaş ne kadar zorluyorsa o kadar zorluydu ya da Morgan böyle düşünüyordu. Bazı kadınlar uzun saatler boyunca acı çekip daha bebek tek bir nefes bile almadan onu kaybediyorlardı ve birçoğu da kendi hayatlarını kaybediyordu. Amalie'nin kendi annesi de lohusa yatağında can vermemiş miydi?

Morgan, Amalie'yi eve götürebilmeyi istiyordu. Annie'yi çok özlediğini ve artık bir kadının arkadaşlığına daha fazla ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Annie bir çocuk doğurmuştu ve şimdi ikincisine hamileydi. Doğumdan önce de sonra da Amalie'nin korkularını hafifletmeye yardımcı olabilirdi ve hatta Morgan'ın endişelerini de azaltabilirdi. Amalie'nin onun için bu kadar acı çekeceğini bilmek bile Morgan için yeterince zordu. Ama onun ölebileceği düşüncesi...

Hayır, o da bebek de ölmeyecekti. Morgan aldığı her nefeste onu seviyordu. Bunun olmasına izin vermeyecekti.

Pat.

İlk mısır patlamıştı. Sonra diğeri.

Amalie meraklı bir ifadeyle Morgan'a bakarak güldü ve onun mutluluğu Morgan'ın endişelerini unutmasını sağladı o an için.

Mısırlar hızla tıkırdamaya başladı ve sonra sıcak, lezzetli bir koku odayı doldurdu. Morgan tencereyi ateşten aldı ve kapağı açtı.

"Aman Tanrım!" Amalie'nin gözleri kocaman açılmıştı. Onun bu şaşkınlığı Morgan'ı ve Joseph'i güldürdü.

Sonra tanıdık biri onlara seslendi. "Merhaba millet!"

Bu Connor'du.

Joseph bıyık altından küfretti, kapıyı açtı ve şaşkınlıktan dondu.

Kapının dışında, karda Connor duruyordu. Arkasında at üstünde bir düzine İngiliz askeri vardı. Önlerindeki de Wentworth'du.

Morgan, Joseph'in gördüğüne anlam vermeye çalışarak elinde tüfeğiyle ön kapıdan dışarı baktı. Connor bir düzine İngiliz askerine önderlik ediyordu ve

aralarında Wentworth ile Teğmen Cooke de vardı. Ama kardeşi ona ihanet etmezdi. Kaçmasına yardım eden de Wentworth değil miydi?

Connor, Wentworth ve İngiliz askerleri atlarından indiler. Ayı derisinden sıkı bir ceket giymiş Connor tıraşsız yüzünde bir gülümseme ile Morgan'ın yanına ilerlerken askerler atlarla ilgileniyorlardı. "Beni gördüğünüze şaşırdınız mı kardeşlerim?"

Joseph'in omzuna elini attı, sonra Morgan'a sıkıca sarıldı. "Sana zarar vermek isteseler onları buraya asla getirmezdim biliyorsun," diye fısıldadı. Bu garip sözden sonra Morgan'ın yanından ayrılıp Amalie'nin yanına geçti.

"Binbaşı MacKinnon." Wentworth botlarındaki karı silkeleyerek temizlerken soğuk gri gözleriyle onu süzdü. "Adamlarımla burada biraz ısınabilirsek size Albany'den getirdiğim haberleri vereceğim."

Morgan için endişelenen Amalie, Teğmen Cooke'ye sıcak kahve doldurdu ve kaşlarını çatıp Wentworth'un ona verdiği gazeteyi okuyan Morgan'a baktı.

Morgan başını kaldırdı ve sevimli yüzünde şaşkın bir ifadeyle Wentworth'e baktı. "Affedildi? Ama... *Nasıl?*"

Ne demek istiyorlardı *affedildi*

Amalie'nin nabızı hızlanmıştı.

"Askeri kahramanlıklarınızı duyan Vali DeLancey mahkumiyetiniz ve kaçışınızla ilgilendi. Kendi araştırmasını yaptı ve jürinin pek de tarafsız olmadığı sonucuna vardı. Kararı reddetti ve sizi affetti. Tabii ki bu kararı büyük oranda Ticonderoga Kalesi'nde, Bourlamaque'nin çalışma odasında bulduğumuz mektupların Marki de Montcalm'ın onu kandırıp kaçmanıza izin verdiği için Bourlamaque'yi azarladığı mektupların etkisiyle verdi. Bourlamaque'nin mektupları orada bırakması çok garip değil mi, Binbaşı?"

Kararı reddetti mi? Affetti mi? Morgan artık bir kaçak değil miydi?

Amalie'nin nabızı daha hızlı atmaya başladı.

Morgan'ın yüzüne anladığını belli eden bir ifade geldi. "Bunu *sen* yaptın."

"Ben mi?" Wentworth kaşını kaldırdı. "General Amherst böyle olsaydı çok üzülürdü."

Anlamış şekilde bakiştılar.

Morgan "Peki Amherst haberi aldığında ne söyledi?" diye sordu.

"Senin kışını ordudan attığı için çok kızgındı!" Connor sırıttı. "Serbestsin, kardeşim."

"*Ne?*"

Ordudan atmak mı? Amalie zor nefes alıyordu.

“Yüzbaşı MacKinnon haklı. General Amherst kızgındı. Sadakatinden emin değildi ve risk oluşturduğunu düşünüyordu. Görevine son verildi.” Wentworth’un ses tonu ve gözlerindeki sertlikten Amalie umduğu sonucun bu olmadığından emin oldu. Joseph yüksek sesle “Vuuuup,” dedi ve kahkaha attı.

Amalie, Morgan’ın gözlerinin içine baktı. Kafası karışmıştı. “Bu, bu ne demek? Morgan, o ne söylüyor?”

Morgan kalabalıktan geçip onu kollarına aldı ve dudaklarına öpücük kondurdu. Onu tekrar yere bıraktığında yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Bunun anlamı sevgilim, evimize gidiyoruz.”

Üç ay sonra

B ağırırlar yerini iniltiye ve sonra sessizliğe bıraktı. Morgan nefesini tutuyordu. Daha önce hiç bu kadar çaresiz ya da korkmuş hissetmemişti. Nefes aldı, Iain'e baktı. "Daha ne kadar buna dayanması gerekiyor?"

Çoktan yirmi saati geçmişti.

"İlki her zaman en zor olanıdır." Iain'in sesi güven vericiydi. "Annie, Iain'i doğurana kadar bir gün acı çekti ama Mara'yı daha kolay doğurdu."

Morgan derin bir nefes aldı. "Evet, bu böyle oluyor demek ki." Şöminenin yanında, kardeşinin kızının uyuduğu beşiğe baktı. Henüz altı haftalık olan küçük Mara Elasaïd MacKinnon birkaç saatte doğmuştu. Annie'nin sancıları sabahın erken saatlerinde başlamış ve kızının ağlaması öğle vakti evi inletmişti. Amalie, Annie'nin elini tutmuştu ve doğumu yaparken artık daha az korkuyor ve Annie'den güç alıyordu.

O gece Morgan onu tutup bir elini bebeği hissetmek için Amalie'nin karnına getirdiğinde Morgan'a "Kadınlar da güçlüdürler ama erkeklerden farklı şekillerde," demişti.

Ah evet, kadınlar güçlüydüler çünkü doğum erkeklere kalsaydı dünyada çok az doğum olurdu. Doğum yapmak kulağa kırbaçlanmaktan kötü geliyordu.

Yüce Meryem, Tanrı'nın Anası, ona yardım et! Onun ya da bebeğin ölmesine izin verme!

Sonra merdivenden gelen ayak seslerini duydu.

Koyu saçlarını başının üzerinde toplamış ve yüzü endişeyle kırışmış olan Joseph'in kardeşi Rebecca merdivende belirdi. Morgan'a baktı. "Amalie'nin rahmi açıldı ama bebek aşağı gelmiyor. Bebeğin doğrulamayacak kadar büyük olmasından korkuyorum."

Morgan, Rebecca'yı dinledi, ne dediğini anlamaya çalıştı ve zemin

ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissetti. “Bana ...onun ...öleceğini mi söylüyorsun?”

Omzunda Iain’in elini hissetti.

“Bunu söylemek için çok erken ama endişeleniyorum Morgan. Sen büyük bir adamsın ve o çok küçük. Çocuk doğamazsa ikisi de hayatta kalamaz.” Rebecca, Morgan’ın elini tuttu. “Bana yardım edin ikiniz de. Iain’in, Annie’ye Amalie’yi dik tutmakta yardım etmeni istiyorum. Morgan, bir sonraki ağrı geldiğinde bebeği rahminden aşağı doğru ittirmeni istiyorum. Nasıl yapacağını göstereceğim.”

Morgan savaşa giderken hissettiğinden daha fazla korkarak Rebecca’yla yukarı çıktı. İçinden sessizce dua ediyordu.

Meryem, Yüce Bakire, Amalie’ı bağışla! İkisini de bağışla!

Annie’nin elini sıkıca tutan Amalie, Morgan koluyla karnını zorlarken katlanılmaz acıdan dolayı bağırılmaya çalışarak bütün gücünü kullandı. Dişlerini kenetleyerek Morgan’ın gözlerinin içine baktı ve Morgan’da gördüğü güç ona da güç verdi. O *ölmeyecekti*. Bebeğinin ölmesine izin *vermeyecekti*.

Rebecca yumuşak bir sesle “Biraz daha... Vücudunun açıldığını hisset... Bu şekilde olacak,” dedi. “Bebeğinizin koyu, gür saçları var.”

Sonra acı geçti ve Amalie uyanık kalmakta zorlanarak Iain’in göğsüne yaslandı. Vücudu yorgunluktan titriyordu.

Morgan ılık bir bezi alnına bastırıp güven verici sözler mırıldandı. “Fazla sürmeyecek sevgilim.”

Amalie başını salladı ve uykuya daldı.

Tekrar ve tekrar ağrısı geliyordu ve bacaklarının arasındaki acı ateşe dönüşürken her seferinde Morgan’ın gözlerine bakıp aşkını görüyordu.

Rahmine sertçe kolunu bastırarak “Kafası neredeyse çıktı,” dedi.

Amalie daha fazla katlanamayarak bağırdı ve acının azaldığını hissetti. Ve orada, bacaklarının arasında bebeğin kafasını gördü. Gözleri açıktı ve dudakları kıvrılmıştı.

“Aman Tanrım!” Rebecca bebeğin yüzünü temiz bir bezle silerken Amalie uzanıp bebeğin başını okşadı.

Ve bir kez daha iterek ağlayan bebeğini ellerine kaydırdı.

“Bir erkek!” Rebecca, Amalie’nin bebeği göğsüne almasına yardım etti.

Yüzüne rahatlamış bir ifade gelen Annie “Ve güçlü bir bebeğe benziyor,” dedi.

Amalie bebeğini kucağına aldığında rahatlama ve mutluluk hissetti. Bebeğin sağlıklı ağlayışı duyduğu seslerin en güzeliydi. Morgan'a baktı, gözlerindeki yaşları gördü. Bebeği Morgan'ın yüzünü göreceği şekilde çevirdi. "Senin oğlun."

Morgan bebeğin bir elini tuttu, küçük parmakları kendi parmağının etrafına dolandı. "Ah Amalie! O çok ...çok *küçük*."

Rebecca güldü ve plasentayı çıkarması için Amalie'nin karnına elini bastırdı. "O büyük bir bebek ve... Ah! Sanırım onun bir de kardeşi var."

Amalie şaşkınlıkla bir kez daha ıkındı.

İkizler mi?

İkinci bebek ilkinden daha kolay geldi ve öfkeli bir şekilde ağlayarak Rebecca'nın eline kaydı.

Rebecca bebeği kaldırdı. "Bir erkek daha!"

Ve herkes kahkahalar atmaya başladı.

Amalie uyandığında yanında Morgan vardı. Tek bir bebek için hazırladığı beşikte yan yana yatan iki bebeği yakışıklı yüzünde meraklı bir ifadeyle sallıyordu.

"Sanırım bir beşik daha yapmalısın."

Morgan yumuşak bir ifadeyle Amalie'ye baktı. "Uyandın mı sevgilim? Bütün gün uyursun sanmıştım. Tanrı biliyor iyi bir dinlenmeye ihtiyacın var."

Amalie *iki* bebeğine bakarak oturmaya çalıştı. Ağrılarından yüzünü buruşturdu. "Hangisinin hangisi olduğunu biliyor musun?"

Morgan başını salladı, güldü. "Mavi örtülü olan Lachlan Anthony."

Bu isim bebek erkek olursa seçtikleri isimdi. İkisinin de babalarını onurlandırıyor; Lachlan MacKinnon ve Antoine Chauvenet.

"İkincisinin adı ne olsun?"

"Bunun üzerinde düşündüm ve 'Connor Joseph' hakkında ne düşünürsün merak ediyorum." Morgan sıkıntılı bir ifadeyle Amalie'nin elini tuttu. "Iain ve ben artık savaşıyoruz. Iain'in bir oğlu var. Ama Connor ve Joseph hâlâ savaşıyorlar. Oğlumuza onların adını verirse isimlerinin yaşadığını bilerek savaşıacaklar."

Bu güzel bir fikirdi ve Amalie'yi çok duygulandırmıştı. O da Connor ve Joseph'in savaşın tehlikeleriyle yüzleştiğini ve yaşamlarının bu savaşa bağlı olduğunu düşünmekten nefret ediyordu. Boğazında bir düğüm oluştu ve ismi yüksek sesle söyledi. "Connor Joseph MacKinnon."

Güçlü ve gurur verici bir isim. Connor ve Joseph mutlu olacaklar."

Morgan kaşını kaldırdı. “Katlanılmaz olacaklar.”

Bunun doğru olduğunu bildiklerinden güldüler.

Bir an için uyuyan bebeklerine bakarak sessizleştiler. Sonra Morgan, Amalie’nin elini tuttu.

Parmaklarını tek tek öptü. “Bana verdiğin şey için söyleyebileceğim bir şey yok ve bunun karşılığım ödeyemem. Acını kendim çekebilseydim bunu seve seve yapardım.” Amalie konuşmak için soluklandı ama Morgan devam etti.

“Bir an için seni kaybedeceğimden korktum ve daha önce hiç hissetmediğim kadar korku duydum ne savaştayken ne vurulduğumda ne de asılabileceğimi düşündüğümde böyle korktum. Sensiz yaşayamam.” Yüzündeki ifade sertleşti ve soluklaştı. “Sana bir daha acı çektirmeyeceğim.” Amalie, Morgan’ın yüzündeki sadakati ve kararlılığı gördü. Böyle bir saçmalığı ona olan aşkından söylediğini biliyordu. Elini Morgan’ın yanağına koydu ve avucunun içinde sakalını hissetti. “Kardeşin olarak yaşamaktan memnun olur muyum? Hayır Morgan. İkimiz de yarının ne getireceğini bilemeyiz. Lohusa yatağında ölsem de, Connor ve Joseph savaşta vurulsalar da hayatı olduğu gibi kabul etmeliyiz.”

Morgan başparmağını Amalie’nin çenesine koydu. “Benim cesur, güzel karım. Küçük bir kadın nasıl bu kadar cesur olabiliyor?”

“Cesaretim sana olan sevgimden, Morgan MacKinnon.” Morgan merak içindeymiş gibi baktı ve soluklandı. “O zaman her günü olduğu gibi kabul edelim ve şükür edelim.” Sonra ikisi de beşiğe baktılar ve şükrettiler - ikizlerine.

PAMELA CLARE yazarlık kariyerine gazete muhabiri ve köşe yazarı olarak başladı. Birçok bölgesel ve ulusal ödöl kazandı. Bir gazete editörünün ve yalnız bir annenin düşük tempolu hayatının keyfini yaşarken bir yandan da romantik kurgu eserler yazmaktadır. En hoşuna giden şey karakterlerinin zaman içerisinde ortaya çıkıp içinde bulundukları dünya ile etkileşime geçmesidir, iki genç oğlu ve Wubbit isimindeki tavşanı ile Rocky Dağları'nın eteklerinde yaşamaktadır.

Internet adresini ziyaret ediniz: www.pamelaclare.com.